

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KEEP THE WOLF HAPPY

SONG OF THE DARK WOOD

SHEILA MASTERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KARANLIK ORMANIN ŞARKISI

SHEILA MASTERSON

SHEILA MASTERSON'UN KİTAPLARI

Kayıp Tanrı Serisi

Kayıp Tanrı #1

Hafıza Laneti #2

Fırtına Kralı #3

Tanrısız Krallık #4

Standalones

Karanlık Ormanın Şarkısı

SONG OF THE DARK WOOD

SHEILA MASTERSON

Telif hakkı© 2024 by Sheila Masterson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi veya dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Ebook ASIN: B0D1M81771

Ciltsiz: 978-1-960416-13-1

Ciltli: 978-1-960416-14-8

Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon: Andrea

Laguer Harita İllüstrasyonu: Andrés Aguirre

Jurado Sahne İllüstrasyonları: Charlotte

Slegers Düzenleme: EKB Books'tan Erin

Larson-Burnett Düzeltme: Tabitha Chandler

İÇİNDEKİLER

Yazardan Bir Not Önsöz

1. Rowan
2. Rowan
3. Rowan
4. Rowan
5. Rowan
6. Rowan
7. Conor
8. Rowan
9. Rowan
10. Rowan
11. Conor
12. Conor
13. Rowan
14. Rowan
15. Rowan
16. Conor
17. Rowan
18. Rowan
19. Conor
20. Rowan
21. Rowan
22. Rowan
23. Conor
24. Rowan
25. Rowan
26. Conor
27. Rowan
28. Rowan
29. Conor
30. Rowan
31. Rowan
32. Rowan

33. [Conor](#)
34. [Rowan](#)
35. [Rowan](#)
36. [Conor](#)

[Epilog E-kitabı](#)

[İncele](#)

[Okunacaklar Yığınınız İçin](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

---

*Büyükannelerim Hanna ve Marie'ye:
Sert bir kadın olarak kendi yolunuzu
çizmenin ne anlama geldiğinin mirası için
teşekkür ederim.*

*Ve evcilleştirmek için yaratılmış bir
dünyada vahşiliği geliştiren herkese.*

Git ve bir tehdit ol.

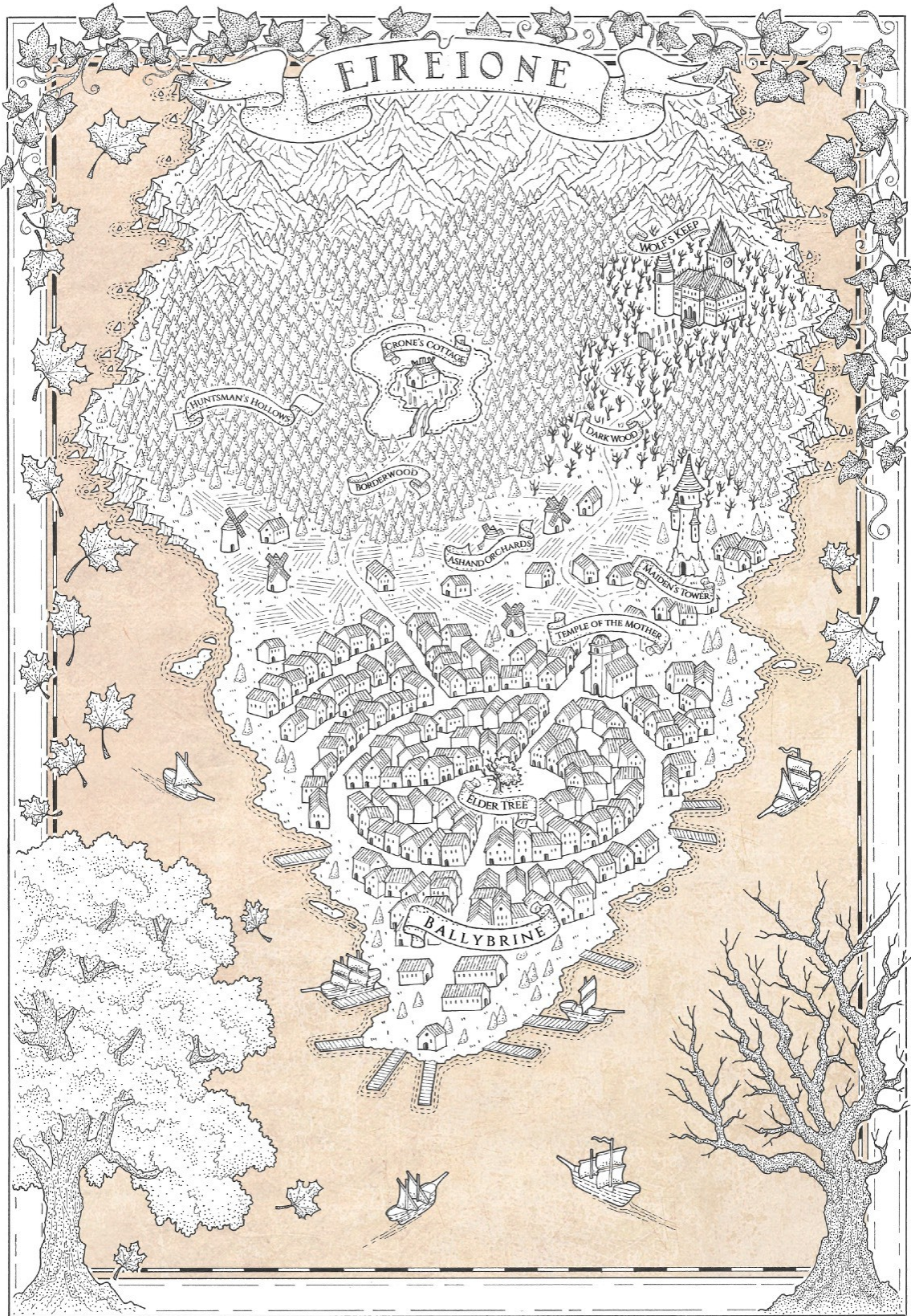

YAZARDAN BİR NOT

Sevgili okuyucu,

KARANLIK ODUNUN ŞARKISI şiddet, ölüm, bir çocuğun ölümü, bedensel özerklik eksikliği, kan, bir din büyüğü tarafından cinsel taciz, dini travma ve açık seks gibi bazı zor konuları ele almaktadır. Tüm hassas konuları özenle ele almaya çalıştım, ancak bu içerik yine de bazı okuyucular için zorlayıcı olabilir. Lütfen kendinize dikkat edin.

-Sheila

*"Sırlarla dolu bir ormanın gölgesinde yaşıyoruz
yeni dökülmüş yaprakların arasında kaybolan ayak izleri tarafından
lanetlendi.*

*Burada bizim için umut yok,
pelerinli bir kadından başka umut
yok - kırmızı, henüz dökülmemiş
kan gibi
bir şekilde ellerimizi lekeliyor.*

*Bize vaat edilenlerle bağlıyız ve bizden
alınanlarla lanetleniyoruz."*

- Anne'nin kutsal kitabından alıntı

---

*"Anne yaşayanlara bakar.
Kurt ölülerle ilgilenir.
Kocakarı aralarındaki pazarlığı yürütür ve ruhlar
Kızıl tarafından taşınır."*

- Ballybrine çocuk tekerlemesi

PROLOGUE

Beş yaşındayken Rowan Cleary adını Karanlık Orman'a fısıldadı ve Karanlık Orman da ona karşılık verdi.

Annesi, vahşi canavarlarla dolu bir ormana bu kadar yakinken adını asla söylememesi konusunda onu uyarmıştı. İsimlerin gücü vardı. Ama Rowan'ın bir ruh şarkıcısı olduğu anlaşılmış ve ailesi tarafından yaşlılara teslim edilmişti. Bildiği şekliyle hayatı sona ermişti.

Rowan'ın bir ruh şarkıcısı olarak sahip olduğu güç, reşit olduğunda Kızıl Bakire'nin vekili olacağı anlamına geliyordu. Doğmadan çok önce iki tanrı arasında yapılan bir pazarlığı yerine getirmek zorunda kalacaktı. Anne yaşayanlara bakardı. Kurt ölümlere bakardı. Kızıl Bakire ise iki dünya arasındaki köprüydü, ruhları yaşayanların diyarından ormanın içinden geçirerek ölümlerin diyarına taşıyordu.

Bu pervasızcaydı. Karanlık Orman'ın büyüündeki yanlışlığı hissetti ama yine de büyü onu çağırıyordu - buz gibi parmaklarıyla uzanıyordu - sanki "*Gel benimle oyna Rowan, küçük kırmızı olan.*" dercesine onu içeri çağırıyordu. *Gel oyna!*"

Öyle ya da böyle, Karanlık Orman'da gizlenen her neyse onu ele geçirecekti. Dünyanın geri kalanı onu Kızıl Bakire olarak tanıyacaktı, başka bir şey değil. Bu yüzden adını fısıldadı ve karanlığın içinde ürpertici yankısını dinledi. Bu kadar küçük yaşta yapabileceği tek isyan buydu.

Birkaç yıl içinde ortadan kaybolacağını biliyordu ama en azından Karanlık Orman onun adını hatırlayacaktı.

ROWAN

T Burada sadece ormanın bildiği şeyler vardı. Köklere ve toprağa işlenmiş, dallar estiğinde rüzgârla taşınan karanlık bir tarih doğru.

Şimdi ağaçlar sırlarını saklamaktan memnun görünüyorlardı. Rowan Cleary yirmi yıl boyunca ağaçların bu kadar sessiz olduğunu hiç duymamıştı.

Serin bir esinti kırmızı pelerini karıştırdı, yukarıdaki dallardan ve yosunlu zemin boyunca yaprakları salladı. Güneş alçalıyor, Karanlık Orman onu ele geçirmek için uzanıyormuş gibi gölgeler uzanıyordu. Normalde, onunla büyülü ağaç arasında bir melodi akıyor gibiydi ama bugün fısıltılarını dudaklarından çıktığı anda yuttu.

Bu ormanın kenarında pek çok kez durmuş, botları görünmez sınırı kazımış ama asla tam olarak geçmemiş, elleri sevilen bir bebeğin saçları gibi yaprakları ve dalları şefkatle okşamıştı.

Rowan'ın Ballybrine'da kendini evinde hissetmesine imkân yoktu. Burada kendini tüm zehirli düşüncelerden arındırabilirdi.

-Öfke, korku ve gizli özlemler, onları yargılamadan tutabilecek tek yere atılmıştı.

"Vekil Kızıl Bakire olmama sadece iki ay kaldı ve şimdiden yok oluyormuşum gibi hissediyorum."

Kelimeler dudaklarından döküldü. Kederin çaldığı sır.

Rowan omuzlarını silktilti, piyanosunun başına eğilip büyülü sesini kullanma alıştırmaları yaparak geçirdiği günün yorgunluğunu üzerinden attı.

Sırtını Karanlık Orman'a dönerek Anne Gölü'nün üzerindeki lavanta rengi gökyüzüne baktı. Akşam duası ve akşam yemeğinden önceki iki kutsanmış özgürlük saati neredeyse bitmek üzereydi.

Ayak sesleri solunda çıtırdadı ve Cade omzunda belirdi. Onu duymamış olmasını umuyordu. Her ne kadar ona sonsuz güven duysa da, bazı şeyler sadece onunla orman arasında .

"Tehlikeyle flört etmeye gerçekten bu kadar hevesli misin?" diye sordu Karanlık Orman'a bakarak.

Rowan gözlerini devirdi. "Bir iblis için çok ürkeksin. Ben Borderwood tarafındayım. Asla geçmem."

"Kurt'la tanışmaktan korktuğunu sanıyordum ama taşınmaya hazır görünüyorsun."

Rowan sinirlendi. "Sen iyi bir küçük iblis gibi kasabanın karmaşasını tercih ediyor olabilirsin ama ben aval aval sıkıldım. Göldeki bu açıklık mükemmel ve Sarai'yi görmek için durmak istedim."

Rowan'ın tek arkadaşlarından biri olan Crone ve kızı Sarai'nin evi olan, gölün ortasındaki bir adada bulunan küçük kulübeye doğru döndü.

Cade iç çekti. "Bazı günler, ortaya çıktığın için beni cezalandırmak için buraya sürüklüyormuşsun gibi geliyor."

Rowan güldü ve onun saçlarını karıştırdı. On beş yıl önce annesi onu bir öğleden sonra Cade ile konuşurken bulmuştu. Rowan o zamana kadar onunla başka kimsenin konuşmadığını fark etmemişti ve kendi yaşında küçük bir çocuk gibi görünmesine rağmen hiçbir ebeveyn onu çağırmamıştı.

Rowan'ın annesi dehşete kapılmak yerine rahatlamış görünüyordu. Rowan beş çocuğun en küçüğüydü ve ailesi eve ekmek götürebilmek için sonsuza dek mücadele edecekti. Bir ruh şarkıcısı sadece beş yılda bir doğuyordu ve bu Rowan için bir lanet olsa da ailesinin geri kalanı için bir lütuftu. Bekleyen Kızıl Bakire olması onlara şehirdeki en güzel evlerden birini kazandırmış, onları en yüksek sosyal statüye yükseltmiş ve

Günlerinin geri kalanı için önemli miktarda aylık maaş - hepsi onun fedakarlığının basit bir bedeli karşılığında.

Kız Kulesi'nde tecrit edilirken yutması acı bir tentürdü ama Rowan ailesinden nefret edemezdi. Vücutları yıllarca süren el emeği yüzünden neredeyse kırılmıştı ve bunu gösterecek çok az şeyleri vardı. O ve kardeşleri, boş bir karnın aralıksız krampları olmadan nadiren bir gün geçiriyorlardı. Yine de aylık ziyaret günlerini atladıklarında rahatlıyordu. Kendi hayatı bu kadar korunaklı ve kontrollüken onların özgürlüğünü görmek zordu.

Rowan içini çekti. "Burayı sevmiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin."

"Biliyorum ama konuşmak istersin diye düşünmüştüm." Cade botunun burnunu çamurda sürükledi.

"Ne hakkında?" Rowan başka tarafa bakarak sordu. Bakışları ormanın zeminindeki yaprak döküntüleri arasından çıkan küçük, beyaz bir kardelen çiçeğine takıldı, sessiz arka plana karşı parlak ve saftı.

"Oyunculuk Maiden olmak hakkında."

Rowan aniden çok dar gelen elbisesinin yakasını çekiştirdi. "Bir planım var."

Cade'in sırtışı genişledi ve gözleri her zamanki ela rengine dönmeden önce bir anlığına kırmızıya döndü. "Planın içinde değilsem nasıl yardımcı olabilirim?"

"Detayları çözmek için iki ayım var. Kurt'tan yeni bir pazarlık yapmasını isteyeceğim."

Cade ona bakakaldı. "Soracaksın-" Bir ağaca yaslanıp karnını tutarak kahkahalar atmaya başladı ve gökyüzündeki kargalar panik içinde kaçışmaya başladı. "Seni yiyip bitirmesi gereken ölüm tanrısı Kurt'tan yeni bir pazarlık yapmasını mı isteyeceksin? Ona her beş yılda bir genç ve güzel bir bakire sunan bir anlaşmayı neden değiştirsin ki?"

Rowan'ın omuzları çöktü. "Sanırım senin daha iyi bir fikrin var."

Yüzündeki tüm mizah ifadesi silinmişti. "Benim yok."

"Denemek zorundayım," dedi Rowan. "Bir şeyleri değiştirmeyi kendime ve gelecekteki Bakirelere borçluyum."

Cade iç çekti. "Bir tanrıyla anlaşma yapmak kötü bir fikir."

"Ölmek daha iyi bir fikir mi?" Rowan tersledi. "Bakın, eğer yapmam gerekeni yapar ve görev süremi tamamlarsam, benden sonraki tüm Bakireleri aynı korkunç koşullarla baş etmeye zorlamış olurum. Eğer Kurt'un anlaşmasını yeniden yapmasını sağlayabilirsem, haftada bir ruhları taşımak zorunda kalabilirim ama bir hayatım, arkadaşlarım, hatta belki bir ailem bile olabilir."

"Ve sorumluluğun Aeofe'a düşmesini engelleyebilirsiniz," diye sözlerini tamamladı Cade.

Rowan, bir esinti örgüsünden kurtulan saçlarını karıştırırken başını salladı.

"Row, cesaretini kırmak istemem ama fazla umutlanma. Kurt yüzyıllardır yaşıyor. Kendisine daha fazla fayda sağlamayacak bir anlaşmayı seninle yapacağına inanmak zor. zamanlar Ballybrine halkı geleneklerden kopmaya çalıştığında Kurt kasabanın altını üstüne getirmiş ve misilleme olarak üç ayrı sokaktaki tüm çocukları öldürmüştü. Değişimden hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Rowan kollarını midesine dolayarak çalkantısını yatıştırmaya çalıştı.

Omzunu sıvazlayan Cade ona güven verici bir gülümseme verdi. "Seni korkutmaya çalışmıyorum. Sadece ona nasıl yaklaşacağın konusunda çok hassas ol."

Anne Gölü'ndeki küçük adada bulunan Crone'un Kulübesi'ne giden ahşap geçide yaklaşırken adım atmaya başladılar.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Kocakarı, Karanlık Orman'a endişeli bir bakış atarak çürük kalaslardan karaya doğru ilerledi. Unvanına rağmen Kocakarı kırklı yaşların ortalarından daha yaşlı olamazdı ve kahverengi teninde açık gri gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri dışında pek yaşlanma belirtisi yoktu.

"Ormana tek başına yaklaşmamalısın kızım," diye azarladı Kocakarı. Cade'i göremese de sanki onu hissetmiş gibi gözlerini Rowan'ın yanındaki boşluğa dikti.

Rowan omuz silkti. Kocakarı onu bir sonraki Kızıl Bakire olarak atadığından beri aynı şeyi söylüyordu ama ormanlar Rowan'ın doğuştan hakkıydı ve onlardan herkesin korktuğu gibi korkmazdı.

Elbette insanları ormandan uzak tutan sadece korku değildi. Kocakarı, kendisi doğmadan önce kadınların ilham almak için ormanda dolaştığı zamanlara dair hikayeler fısıldamıştı. Parlak şiirler, siyasi hedefler ya da içlerinde alevlenen yeni bir vahşilikle geri dönerlermiş. Yaşlıların bu tür gezintileri kınamaları uzun sürmemiş, kendi akıllarına sahip çok sayıda kadının yaşam tarzları için kuzeyde yükselen yeni dinden daha büyük bir tehdit oluşturduğundan emin olmuşlardı.

Ormanda dolaşmak Rowan'a zararsız bir bela gibi görünüyordu ama onların dünyasında kadınlar için böyle bir şey yoktu. Zararsız belalar erkekler ve oğlanlar içindi. Bu tür şeylerin fısıltıları kasaba meydanındaki, çamaşırcı dükkanlarındaki ve fırın sıralarındaki kadınlar arasında orman yangını gibi yayılırdı. Ballybrine'li kadınların birbirlerine sunabildikleri tek iyilik buydu; kimin sorununun zararsız, kiminkininse ne pahasına olursa olsun kaçınmaya değer olduğu gerçeği.

Rowan, "Sarai'nin şimdiye kadar dönmüş olacağını sanıyordum," dedi.

Kocakarı başını salladı. "Yakında gelir. Günler kısalıyor ama o kız Borderwood'da ot toplarken kendini kaybediyor."

Duruşu onaylamadığını ima etse de dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Kocakarı kızının yabanıllığına hayran görünüyordu, bu da ona bir sonraki Kocakarı olarak iyi hizmet edecekti. Kocakarılar kadim bilgeliği saklar, büyüler yapar ve Anne ile Kurt arasındaki anlaşmaya uyulmasını sağlamak gibi ağır bir sorumluluk taşırlardı. Onların gücü cesaret ve doğal dünyanın büyüsunü takdir etmeyi gerektiriyordu.

"Karanlık Orman'da neler oluyor?" Rowan sordu.

Kocakarı ona şüpheyle baktı. "Ne olduğunu sanıyorsun?"

Rowan gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü ben de bilmiyorum, kızım."

Kocakarı'nın Rowan'a büyü hakkında öğrettiği her şey, özellikle de yetenekleri hakkında bilinmeyen ve konuşulmayan çok şey olduğu için, kendi gücünü anlamaya daha yakın hissetmesini sağladı. Şu anki Kızıl Bakire Orla'nın bile deneyimlerini Rowan'la paylaşması yasaklanmıştı.

Rowan. Orla ile Kurt arasında her ne olduysa tam bir muammaydı ama bu kadar uzun süre hayatta kaldığına göre bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı.

Rowan Karanlık Orman'a tek başına girme korkusunu yenebilirdi ama işi ölümlerin ruhlarını Yeraltı Toprakları'na kabul etmek ve kutsal kitaplara göre onu yutmak olan bir tanrıdan ne bekleyeceğini bilmemekle mücadele etmek zordu. Aldığı dersler, yutulmanın muhtemelen cinsel içerikli olduğunu ve muhtemelen ölümüne yol açacağını söylüyordu. Bir Kızıl Bakire beş yıllık hizmet süresini aşalı onlarca yıl olmuştu ama yine de herkes bu iş çok basitmiş gibi davranıyordu. *Ölenlerin ruhlarını feribotla taşı. Kurt'u mutlu et.* Rowan'ın bir erkeğin elini tutmasına bile izin verilmiyordu, bu yüzden Kurt'un hoşuna gidebilecek şeyler konusunda kapsamlı bir eğitim almasına rağmen, kendini ne yazık ki hazırlıksız hissediyordu.

Sarai aniden ağaçların arasından fırladı, avcı yeşili pelerini koşarken arkasında uçuşuyordu. "Anne! Rowan! Gelmelisiniz. Karanlık Orman ölüyor. Yaşlılar Ana Tapınağı'nın dışında toplandı."

Cade yanına sokulurken Rowan, Crone ve Sarai'nin arkasına geçti.

"Bu iyi bir şey olamaz," dedi Cade.

Rowan kendisini göremeyen insanların önünde Cade'le konuşmamaya çalışıyordu, bu yüzden omuz silkti ve Crone ile Sarai'ye ayak uydurmak için neredeyse koşmaya başladı.

Ağaçlar seyrelip Ballybrine görünmeye başladığında Rowan pelerininin kapüşonunu yukarı çekti. Vekil Kızıl Bakire olana kadar yüzünün tamamı bile gizliydi. Rowan'ın kukuletalı peleriniyle dolaşmaya alışması biraz zaman almıştı. Kukuletadaki şeffaf panel dünyayı kırmızıya boyuyor ve çevresel görüşünün çoğunu engelliyordu ama bunu telafi etmek için işitme duyusunu eğitmişti. Kutsal yazılar pelerininin onu kutsal bir araç olarak işaretlediğini iddia ediyordu ama bunun aslında vicdanları rahatlatmak için olduğunu biliyordu. Kızıl Bakireler genellikle küçükken keşfedilirdi ve beş yaşındaki sevimli bir çocuğun yüzüne bakıp da ölüm tanrısına erdemini ve hayatını vaat etmek zordu.

Daha zengin evlerden gelen odun dumanı kokusu ve şehrin daha fakir bölgelerinden gelen topraksı, keskin turba dumanı havayı dolduruyordu.

İnsanlar evlerinden Anne Tapınağı'na doğru koşuşturuyor, renkli kapılar arkalarından çarparak kapanıyordu. Parlak boyalar yelkenlere ve gemilere karşılık geliyordu, böylece aileler kendilerinden biri geri döndüğünde ya da denizde kaybolduğunda haberdar olabiliyordu.

Ballybrine sürekli olarak doğayla savaş halindeydi. Bir avcı ekibi her hafta aşırı büyümeyle ilgileniyordu, ancak ağaçlar ve eğrelti otları hala fırsat verilirse kendi bölgelerini geri alacakmış gibi orman sınırlarını zorluyordu. Kasaba, Eireione'nin güney ucunda vahşi doğanın içine gömülmüştü, uzun zamandır eski dinin uygulayıcıları için bir sığınak olduğu için izolasyonu kasıtlıydı. Yeni dinin orman yangını gibi yayıldığı ve ardında şiddet bıraktığı dünyanın çeşitli yerlerinden hafta gemiler dolusu mülteci geliyordu. Doğuda Karanlık Orman, kuzeyde Sınır Ormanı ve batıda Avcı Kovukları gizleniyordu. Güneyde ise ani ve tehlikeli fırtınalara gebe olan denizden başka bir şey yoktu.

Yine de Rowan evcilleşmemiş evini seviyordu. Hem orman hem de deniz, bazen gerçekten ona ait olan tek şeymiş gibi hissettiği kalbindeki vahşiliği yansıtıyordu.

Cade onu dürterek hayal kurmaktan alıkoydu. " ilginç görünüyor," dedi ve ileride koşuşturan kasaba halkına başıyla işaret etti.

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" Rowan sordu.

Kocakarı döndü ve kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Sarai sadece gülümsedi; Cade'i göremiyor ya da duyamıyordu ama onun maskaralıklarından haberdar olmak hoşuna gidiyordu.

"İblis olmam burada olan her kötü şeyi bildiğim anlamına gelmiyor," diye homurdandı Cade.

Toprak dolu ara sokaklardan geçerek, tapınağın hemen dışından sürekli bir uğultunun yükseldiği meydana giden arnavut kaldırımına ana yola çıktılar.

Rowan durakladı, köyün kakofonisine alışmaya çalışıyordu. Büyüsü sayesinde insan enerjisini duyabiliyordu. Canlı gürültüsünün senfonisi rahatsız ediciydi ve kısılması zordu. Yıllar süren eğitimden sonra bile zorlanıyordu. Ormanın sessiz melodisini, hatta Karanlık Orman'ın uğursuz senfonisini tercih etmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ana Tapınağı'nın önüne vardıklarında Rowan bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladı. Bakışları, bir hafta önceki fırtınada denizde kaybolan tanınmış balıkçı Dylan McCray'in ruhunda donup kaldı. Orla'nın onu çoktan Karanlık Orman'a götürmüş olduğundan emindi. Bir ruh geçtikten sonra bir daha geri dönmezdi.

"Ne oldu?" diye sordu Kocakarı, onun tedirginliğini hissederek.

"Burada olması gerekenden daha fazla ruh var," diye fısıldadı Rowan.

Kocakarı onun omzunu sıvazladı. "Koş ve Orla'yı bul. Bu işi çözeceğiz."

Rowan başını sallayarak kalabalığın arasından ilerledi. Kasaba halkı o geçerken endişeyle yer değiştirdi, ona geniş bir alan bıraktı, onun varlığı bile ölülerin yakın olduğunu hatırlatıyordu. Çoğu kişi ölenlerin Yeraltı Toprakları'nda kaldığını düşünmeyi tercih ediyordu; mezarlıktaki taşın mezar taşlarının ardına saklanmış temiz bir şey.

Ama ruhlar hareketi tercih ederdi. İnsanların olduğu yerde olmayı severlerdi; haftalık Şükran ve Yas Töreni'nin böylesine halka açık bir ortamda yapılmasının bir nedeni de buydu.

Rowan, kendisinden beş yaş büyük Orla ve henüz on yaşında olan en genç ruh şarkıcısı Aeofe ile paylaştığı, uzun, beyaz, sarmaşıklarla kaplı Kız Kulesi'ne doğru aceleyle ilerledi. Cade'in peşinden merdivenleri ikişer ikişer çıkan Rowan, kapüşonunu yüzünden geriye itti.

"Gelmemelisin. Orla'yı korkutuyorsun," dedi Rowan.

"Sessiz kalacağım. Yemin ederim," diye ısrar etti Cade.

Sahanlığa ulaştıklarında Rowan ona şüpheyi baktı.

"Benden neden hoşlanmadığını anlamıyorum. Ona karşı her zaman iyi davrandım ve Aeofe da beni gayet iyi seviyor," diye yakındı Cade.

"Kendine gel, yoksa seni sabaha kadar sürgün ederim," dedi Rowan kararlı bir şekilde. İstenmeyen ruhları kovmayı öğrenmek ona öğretilen ilk şeylerden biriydi ve Cade'i sık sık tehdit etmesine rağmen bunu sadece üç kez gerçekleştirmişti.

"Mükemmel bir küçük melek olacağım," dedi bir tavırla.

Son merdiveni de geçerek üç kızın yatak odasının ve Rowan'dan beş yıl sonra, Aeofe'dan önce doğmuş olması gereken, henüz bulunamamış ruhani şarkıcı için ayrılmış boş bir odanın bulunduğu kata çıktılar.

Orla'nın kapısı hızla açıldı. "Rowan, Anne'ye şükürler olsun! Çok endişelendim. Çabuk gel!" Bakışları Cade'in üzerinde gezindi ama hiçbir şey söylemedi.

Orla'yı yatak odasının balkonuna kadar takip ettiler, Aeofe orada bekliyordu, kalın çilek sarısı saçları ikiz örgüler halinde bükülmüştü.

"Rowie, orman ölüyor," dedi Aeofe, elini Rowan'ın elinin içine sokarken mavi gözleri kocaman açılmıştı. Cade, Aeofe'in diğer tarafına geçti ve Aeofe başını onun koluna yasladı.

Rowan aşağıdaki manzaraya baktı. Meydandan Kurt Kalesi'ne giden patikanın başladığı Karanlık Orman'ın kenarı çorak, yapraksız ağaçlarla doluydu. Kabukları parlak bir beyaza dönüşmüş, dalları sanki gökyüzünden kazımak istercesine aya doğru uzanan iskelet parmakları gibiydi. Yoğun sis, yanıklığın ne kadar yayıldığını görmeyi imkânsız kılıyordu.

Rowan Orla'ya baktı. Önemli bir şey konuşmalarına izin verilmese de Orla bir abla gibiydi, her zaman kusursuz bir şekilde bir araya gelir ve kaos karşısında cesur davranırdı. Ama şimdi mükemmel görüntüsü bozulmuştu. İpeksi sarı saçları taç örgüsünden kurtulmuş ve yanakları sonbahar havasında kızarmıştı.

"Kurt mu?" Soru Rowan'ın ağzından, o durduramadan fırladı.

Orla'nın koyu renk gözleri onunkilerle buluştu. "Bilmiyorum. Belki de başına bir şey gelmiştir."

"Ona ne oldu?" Rowan neredeyse gülecekti. "O bir canavar, Orla."

Orla hiçbir şey söylemedi ama elleri birbirine kenetlenmişti.

"Belki de ona gönderdiğimiz ruhlardan memnun değildir," dedi Rowan. "Daha önce hiç görmediğim kadar çok ruhun aşağıda toplandığını gördüm."

Orla'nın gözleri Cade'e kaydı. "Gitmek zorunda."

Rowan, "Kimseye söylemeyecek," diye karşı çıktı.

"Ben ciddiylim." Orla'nın sesi sertti. "Lütfen."

Rowan, "Cade, git," diye emretti.

Cade, "Sır saklamakta çok iyi olduğumu biliyorsun," dedi.

Rowan başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum ama bu benim sırrım değil. Orla'nın sırrı." Cade . "Seni sürgün etmek istemiyorum ama mecbur kalırsam ."

Cade somurtarak Rowan'ın odasında beklemeye başladı. Diğer Bakirelere dönmeden önce onun gerçekten gittiğinden emin oldu.

"Ne biliyorsun?" Rowan sordu.

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Orla ona Kurt hakkında hiçbir şey söylememişti. Rowan ve Aeofe'in giydiği beyaz elbiselerden, Kurt'un onu sahiplendiğini gösteren kırmızı elbiselere geçiş yaptıktan sonra bile Orla sessiz kalmıştı.

Orla'nın bakışları ormanda gezindikten sonra Aeofe ve Rowan'ın üzerinde durdu. "O herkesin anlattığı gibi biri değil. Bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyor ama bunu neden yaptığını anlamıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım." Alnında bir kırılganlık oluştu ve dudağını ısırıldı. "En azından ben yaptığımı sanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Buradaki insanlar sorunlarının suçunu Kurt'a atmakta çok hızlılar."

Orla ikisinin de elini sıktı. Rowan yüzlerce farklı soru sormak istiyordu ve Aeofe'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyle mücadele ediyordu.

"Yarın bir sonraki feribot seferi var," diye fısıldadı Rowan.

Orla zorlukla yutkundu. "O zaman sanırım yakında neler olduğunu öğreneceğim."

Rowan'ın Aeofe'ı akşam yemeğine götürmesi gerekirdi ama sanki sadece kendi varlıkları bile korkusunu yok edebilecekmiş gibi Orla'nın yanında kaldılar.

Üç Kızıl Bakire solmakta olan Karanlık Orman'a baktı ve ölü şeylerle dolu bir ormanın ölüyor olmasının ne anlama geldiğini merak etti.

ROWAN

TCrone'un evinin dışında, Sarai'nin bahçesindeki toprakta diz çöken Rowan'ın elbisesinin etekleri toprağın neminden ıslanmıştı.

Yazlık. Ballybrine'de sonbahar sonsuza dek ıslak geçerdi, yağmur sağanakları o kadar sık yağardı ki hiçbir şey tam olarak kurumazdı. Ama sırlıslıkam elbisesi bile o gece Orla'nın yapacağı feribot yolculuğı için endişelenmesine engel olamıyordu. Gölün karşısındaki sessiz Karanlık Orman'a baktı.

"Bugün dikkatin dağınık," dedi Sarai. Koparmak için uzandığı biberiye bitkisini bir rüzgâr salladı. Koyu renk örgülerini omuzlarının arkasına attı. "Orla Karanlık Orman hakkında bir şey söyledi mi?"

"Çok tuhaftı," dedi Rowan. "Orla bana Kurt ya da orman hakkında kayda değer hiçbir şey söylemedi ve endişeli görünüyordu. Sonra bize eğer bir sorun varsa bunun Kurt'un işi olmadığını söyledi. Ona bir şey olmuş olabileceğini öne sürdü."

Sarai'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ondan hoşlanıyor mu?"

"Söylemesi zor. Adamın tehlikeli olduğunu söyledi ama başka bir şey söylemedi. Orla'nın yaşadıkları hakkında bize hiçbir şey söyleyememesi son derece mantıksız görünüyor," dedi Rowan.

"Çünkü bilgi güçtür ve yaşlılar senin gibi zayıfları sever," diye seslendi Cade suyun kenarında uzandığı yerden, otları koparıp rüzgâra savurarak.

Rowan ona kaşlarını çatı.

"Bu bana hep tuhaf gelmiştir. Özellikle de yaşlılar Anne ile etkileşimleri konusunda bu kadar açık sözlü olduklarına göre," diye düşündü Sarai.

Yaşlılar aslında Ana'nın Kocakarı aracılığıyla paylaştığı sözleri yaymaya yardımcı olan elçilerdi, ancak son yıllarda kendilerini bu ikisinin arasına soktular. Sadece Kocakarı'nın siyasi ve teolojik gücünün çoğunu çalmakla, aynı zamanda mesajlaşmayı da yavaş yavaş kendi amaçlarına uygun hale getirdiler.

Sarai biberiyeleri ipe dizdi, sarsak hareketleri neredeyse sapları ikiye bölüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, topluluktaki kadınları kontrol etme arzuları sınır tanımıyor. Onların avcı saflarına katılmalarını yasaklamak istediklerini biliyor muydun?"

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Raya bana söyledi," dedi Sarai, yanakları koyu dut renginde kızarak. "Ama onların arasında o kadar çok seçkin kadın avcı var ki rütbeleri. Hepsinin istifa etmesini mi bekliyorlar?" Rowan sordu.

"değil," dedi Sarai. "Annem harika bir Kocakarıdır ve onu hiçbir gerçek gücü olmayan yüceltilmiş bir tören ustası yaptılar. Onun yerine geçecek yaşa geldiğimde bana ihtiyaç kalmayacağından endişeleniyorum. Onların bağlılıklarını gerçekten hissetmek yerine sürekli göstermelerini izlemek çıldırtıcı. Sizce de öyle değil mi?"

Rowan başını salladı. "Biliyorum ama nasıl hissettiğimi biliyorsun. Genç kadınları bir ölüm tanrısına gönderen bir dine bağlı hissetmek zor."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Sarai. "Kurban olman için doğmana izin veren Anne'ye karşı hiçbir sevgi beslemediğini de biliyorum."

"İntikamcı bir tanrının ödülü olmak ne büyük bir onur," dedi Rowan, sesi acıyla gerilmişti.

"Bu duygularını kiminle paylaştığına dikkat etmelisin," diye uyardı Sarai, sepetine biberiye dalları koyarken. "Ben anlayabilirim ama başkaları anlamayacaktır."

Rowan mükemmel bir Kızıl Bakire olmak için çok uğraştı -sürtünmesiz bir hayat yaşamak için- hoş, uyumlu ve sessiz olmak için. Orla

sürtünmesizdi ve herkes onu severdi. Rowan ise zor kontrol edilen bir dış görünüşün altında kaotik ve öfkeliydi.

Sarai'nin bakışları bir damga gibiydi ama Rowan çiçek açan lavantaya odaklanmaya devam etti. Lavantanın mevsimi değildi, özellikle de bu kadar yağmur yağarken, ama Rowan sessizce mırıldandı, bitkinin köklerinden akan ve onu çiçek açmaya ikna eden şarkıyı dinledi.

Eğitim gördüğü ses geçirmez odanın dışında şarkı söylemesi yasaktı ama bu küçük isyan hayatındaki birkaç heyecandan biriydi ve Kocakarı ile Sarai bitkilerini iyi kullanıyorlardı. Yaralar için merhemler, bitkisel tentürler ve Ballybrine'in en fakirleri için ilaçlar yapıyorlardı.

Sarai gücünü biliyor olsa da Rowan bunun gerçekte nasıl işlediğini hiç açıklamamıştı. Sarai'nin kendisi için yalan söylemek gibi garip bir duruma düşmesini engellemek için bunu kendine saklamıştı. Arkadaşlıkları her zaman sorumluluklarından sonra geliyordu, ancak Sarai mümkün olduğunda Rowan'a bir çıkış yolu vermek için elinden geleni yapıyordu.

"Nanenin bir şarkıya ihtiyacı var." Sarai bahçenin uzak köşesinde saksıdaki acınası görünümlü nane bitkisini işaret etti.

Rowan gülümsedi. "Tamam, ama sadece bir tane. Eğer ona çok fazla veririm bahçenin geri kalanını boğar." Bakışlarını gölün kenarındaki ıslak solucan çıkarmakla meşgul olan Cade'e çevirdi.

Dikkatini bitkiye verdi ve eski bir halk ninnisi söyledi. Nane bitkisi hemen canlanmış ve gözlerinin önünde büyüyerek saksısını dolduracak kadar gürleşmiş.

Sarai, "Bunu pek çok kez gördüm ama izlemek her zaman harika," dedi. "Orla da bunu yapabilir mi? Ya da Aeofe?"

Rowan omuz silkti. Eğitiminin dışında şarkı söylememesi gerektiği için hiç sormamıştı. İkisinin de onu ele vermeyeceğinden oldukça emindi ama onları yaşlılara bir şey itiraf etmeye zorlanacakları bir duruma sokmak istemiyordu. Yaşlılar tarafından verilen cezalar nadiren işlendiği iddia edilen suçlarla orantılı oluyordu. Rowan'ın bakışları, sırası gelmeden soru sorduğu için bir şalterle vurulduğu için birkaç kızgın kırmızı çizgi taşıyan ellerine kaydı.

Rowan gücünü tam olarak açıklayamıyordu. Tek bildiği, şarkı söylediğinde sesindeki rezonansın canlıların rezonansına değdiği ve onları büyüttüğüydü. Tıpkı bir Kızıl Bakire'nin şarkısının ölümlere hayatı hatırlatıp onları ormana çekmesi gibi, Rowan'ın şarkıları da canlılara gelişmeleri için ilham veriyordu.

Rowan dudağını kemirerek Sarai'nin kekik toplamasını izledi. "Kurt'un Anne ile yaptığı anlaşmayı değiştirmesini önermek istiyorum."

Sarai dondu kaldı. Rowan'la yüzleşmek için döndü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sana !" Cade ilan etti.

Rowan yere yığıldı. Sarai'nin fikrini Cade'den daha fazla destekleyeceğini umuyordu. "Sarai, başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ölmek istemiyorum. Aeife'nın beş yıl içinde yönetimi devralmak zorunda kalmasını istemiyorum. Daha on beş yaşında olacak! Daha çok genç." Kaşlarını çatı. "Benimle Aeife arasına girmesi gereken Bakire'yi bulabilirsek çok iyi olur."

Kızıl Bakireler her beş yılda bir doğardı ama yaşlıların tüm çabalarına rağmen Rowan'dan beş yıl sonra doğan kızı bulamamışlardı.

O kız için hastalıklı bir kıskançlık hissetti. Ona göz kulak olan bir ailesi ve yetenekleri üzerinde olağanüstü bir kontrolü olmalıydı. Ama Rowan kaderinden kaçmak istediği için onu suçlayamazdı.

Sarai eliyle elbisesinin tozunu aldı. "Onun kim olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Sanki biri onun üzerine bir örtü örtmüş ve öylece gitmiş gibi."

"hiç Bakire doğmamış olması mümkün mü?" Rowan sordu.

Sarai başını salladı. "Hayır. Onun dışarıda bir yerde olduğundan eminim. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum. Fikrinin cesurca olduğunu düşünsem de, Kurt'un bu hastalıkla zaten yeterince uğraşmış olmasından endişeleniyorum. Ya sınırın ötesine, yaşayanların dünyasına yayılmasını sağlarsa?"

Rowan sinirli bir şekilde sarktı. "Bilmiyorum."

Sarai onun omzuna bir el koydu. "Cesaretini kırmak istemem. Bu kötü bir fikir değil. Belki de onu hissedin ve istekte bulunana kadar biraz bekleyin."

Sarai soluk soluğa kaldı ve gözleri kaskatı kesildi.

"Sarai?"

Sarai belli bir sıklıkta görüler görse de Rowan bunlara daha önce sadece üç kez tanık olmuştu.

"Bunu yaptığında tüylerim diken diken oluyor," dedi Cade, Rowan'ın yanına diz çökerek.

Rowan ona pis bir bakış attı.

"Ne? Kahinler tuhaftır. Her şeyi görüyorlar ama bize ne beklememiz gerektiği konusunda hiçbir şey söylemiyorlar. Eğer geleceği görebilseydim..." Sesinin kesilmesine izin verdi, gözlerinde kıskançlık dolu bir bakış vardı.

Bir süre sonra Sarai'nin şaşkınlığı geçti ve Rowan'a göz kırptı. Yanaklarının rengi soldu ve gözleri . "Ne oldu?" Rowan sordu.

Sarai zorlukla yutkundu. "Orla'yı gördüm." "Ve?"

Sarai ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Orla'yı gördüm, çok solgun ve kansızdı, ormanın zemininde yatıyordu. Uyuduğunu sanmıyorum, Row."

"Kurt dişi!" Cade boğuldu. "Neden hiç iyi şeyler görmüyor?"

Rowan sertçe yutkundu. "Bu kesin olarak gerçekleşeceği anlamına gelmez," diye itiraz etti. "Geçen seferi hatırlıyor musun? Fellows'un denizde boğulduğunu gördüğün zamanı? Aslında boğulmamıştı. Sadece suya düştü ve bir denizci tarafından kurtarıldı."

Sarai kayıtsızca başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Yakındaki at toynaklarının gürültüsü sessizliği böldü. Rowan kapüşonunu kaldırdı ve Finn Ashand beyaz atının üzerinde bir masal şövalyesi gibi ortaya çıkarken patikaya doğru baktı. Finn'in yüzü simetrisiyle sinir bozucuydu, sadece yazları güneşte fazla kaldığında ortaya çıkan birkaç çille gölgelenmişti. Altın rengi avcı pelerini geniş omuzlarına dökülüyordu ve yüzü geniş bir sırtıyla sabitlenmişti. Bu gülümseme ve yüzündeki açıklık onu her zaman sert görünmek için çok uğraşan diğer avcılardan ayırırdı.

Rowan ve Sarai Finn'le çocukken, bir gün denizde oynamak için gizlice kaçtıklarında tanışmışlardı. Rowan akıntıya kapılmış ve Sarai kıyıdan dehşet içinde olanları izlerken onu çok uzağa sürüklemişti. Finn, Sarai'nin yardım çağrılarını duymuş, suya dalmış ve

Rowan'ı sahile geri getirdi. Ondan sonra üçü hızlı ama gizli arkadaş oldular.

Finn, Avcı Kovukları ve Sınır Ormanı'nı çevreleyen bölgenin sahibi olan Ashand Lordu'nun en büyük oğluydu. Ayrıca Rowan'ı pelerini olmadan gören ve bunu bir sır olarak saklayan birkaç kişiden biriydi. Kukuletasını geriye attı ve ona gülümsedi.

Finn dizginleri çekti ve attan aşağı atladı. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm. Anne, Rowan, bugün çok güzel görünüyorsun," diye iç geçirdi.

Rowan boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık hissetti.

Sarai sırtarak Finn'den Rowan'a baktı. "Bu otları kurumaları için asmam gerekiyor." Sepetini alarak Rowan'a göz kırptı ve kulübenin içinde gözden kayboldu.

Finn onun elini tutup usulca öperken Rowan, "Başkalarının önünde böyle şeyler söylememelisin," diye azarladı.

"Bana ait olmayan bir şeye göz dikmenin yanlış olduğunu biliyorum ama sen bu kadar güzelken nasıl yapmayayım?" Finn göz kırparak söyledi.

Cade boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ciddi olamaz. Kusacağım."

Rowan yemyeşil çimlere bakarken onu görmezden geldi ve Finn'in bakışlarıyla karşılaşamadı. Onun sevgisinin ağırlığından her zaman rahatsız olmuştu. Bu onu önemsemediğinden değildi. Sadece kendi duygularının onunkilerle uyuşmadığının farkındaydı ve bu onu suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Yine de, bir nesneden fazlası olarak görülmenin heyecanını yaşıyordu.

Finn gevşek bir kırmızı bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Karanlık Orman'daki felaket hakkında ne duydun?" Rowan sordu.

Bir avcı olarak Finn, Avcının Kovukları'nda köy için avlanırdı ama aynı zamanda sorun çıktığında Karanlık Orman'a yapılan gezilere de liderlik ederdi. Sadece Kızıl Bakireler ve özel büyülü kutsamalara sahip olanlar içeride birkaç adımdan fazla ilerleyebildiğinden, Anne'den aldığı özel bir kutsama sayesinde Karanlık Orman'ın derinliklerinde pek çok kişiden daha fazla dolaşabiliyordu. Bu tür bir büyüye sahip olmayanlar, Karanlık Orman'a ayak basar basmaz oradan ayrılmak zorunda hissederlerdi.

perili orman. Bunun amacı kasabayı korumaktı ama Rowan bunun Kızıl Bakire'nin Kurt Kalesine olan yolculuğunda izole edilmesini sağlamanın bir başka yolu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Finn kaşlarını çattı ve bir elini altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Dün bir geziye liderlik ettim. Ormanın ağır ve bunaltıcı enerjisine dayanmak hepimiz için her zamankinden daha zor oldu. Geri dönmek zorunda kalmadan önce sadece bir mil kadar yol kat ettik ama gidebildiğimiz kadarıyla patika boyunca uzanan ağaçların hepsi yanıklıktan etkilenmişti."

Rowan zorlukla yutkundu. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

Finn omuz silkti. "Bunu söylemek zor. Kurt ya da başka bir yaratıkla karşılaşmadık ama bir şeyler kesinlikle çok yanıştı. Normalde geri dönme ihtiyacı hissetmeden önce Kurt'un Kalesine kadar neredeyse üç mil gidebilirim. Sadece sinir bozucu bir gündü ve kötü bir gün geçirdiğimde görmek istediğim tek kişi sensin," dedi.

"Neden?" Rowan sordu.

"Çünkü sen bu şehirde en sevdiğim insansın. Gülümsemeni görmek bile beni daha hafif hissettiriyor," dedi Finn.

Rowan ne kadar telaşlı hissettiğini gizlemek için elbisesindeki hayali kiri fırçaladı. "Finn, benimle flört etmemelisin. Dışarıda evlenmek için bir kadına kur yapıyor olmalısın."

"Bir hanımefendi olduğunda seninle evleneceğim," diye ısrar etti.

Rowan gözlerini devirdi. "Finn, ikimiz de bunun biliyoruz. Sen zaten bir eş bulacak yaştasın ve ben daha hizmetime bile başlamadım. Senden asla beni beklemeni isteyemem. Sana sunacak hiçbir şeyim yok."

"Saçmalık," dedi Finn. "Beş yıllık aktif hizmet süreni doldurduğunda bir leydi olacaksın. Köydeki en büyük onura sahip olacaksın. Emekli olabilecek ve hak ettiğin saygıyı göreceksin. Bir ailemiz ve hayatımız olacak. Hiçbir şey istemeyeceksin."

"Umut ederek kaderi kışkırtmayacağım," dedi kararlılıkla.

Belki de en kötüsüne hazırlanma duygusundan yoksun olsaydı Finn gibi hissedecekti. Rowan gençliğinin çoğunu değersiz umutlarla geçirmişti. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Finn her ne kadar onun parlak zırlı şövalyesi olmak istese de, o da kurallara saygılı bir takipçiydi. Kuralları esnetebilirdi ama çiğnemezdi.

Finn, "O zaman ikimize de yeteceğini umuyorum," dedi.

Gülümsemekten kendini alamadı. Bunun ona bir faydası olmamıştı ama Finn'in kendine güveni bulaşıcıydı.

"Ne olursa olsun, bırak da ne için bekleyeceğime ben karar vereyim. Bence buna değersin ve başkalarının ne düşündüğü umurumda değil," dedi Finn.

"Gerçekten mi? Leydi Joy McCade'in senden hoşlandığını fark ettim," diye alay etti Rowan.

Leydi Joy McCade tam da Finn'in evlenmek isteyeceği türden biriydi. Uzun boylu, varlıklı, güzel ve müsaitti.

Finn gülümsedi. "Joy tatlı bir kız ama bana göre değil. Kalbim başka birinde ve o da oldukça sabit."

Rowan uzaklara baktı, Sarai'nin geri dönüp onu kurtarmasını diliyordu.

Cade Finn'in yanına yaklaştı ve onu süzdü. "Belki de avcı olmak yerine şair olmalıydı."

"Böyle şeyler söylememelisin," dedi Rowan, kısmen Finn'e kısmen de Cade'e.

"Anne, hissettiğimizde hepimizin gerçeğimizi söylememiz gerektiğine inanıyor. Bu onun kutsal kitaplarında var," dedi Finn.

"Evet, ama sevginiz benim için boşa gidiyor," diye iç geçirdi Rowan. "Beni istememelisin."

"Saçmalık. O kadar şanslı olmalı ki," dedi Cade öfkeyle. Rowan parmaklarını şıklattı, sözsüz bir kovma işaretiydi bu ve Cade kollarını kavuşturdu ve kız yalnız kalmak istediğinde hangi boşluğa kaçırırsa orada kayboldu.

"Finn, dışarıda senin için koca bir dünya var. Benim gençliğimi zamanımı bekleyerek geçirecek olmam, seni de aynısına mahkûm etmekten mutlu olacağım anlamına gelmez. Sen iyi bir adamsın ve harika bir koca olacaksın ama o ben olmayacağım," dedi.

Finn bir elini saçlarında gezdirdi ama bu hareket yüzündeki acıyı gizleyemedi.

"Bunu seni incitmek için söylemiyorum. Düşüncelerin son derece romantik ama başka bir yerde sana hak ettiğini verebilecek biri için harcayabileceğin zamanını ve sevgini aldığım için kendimi suçlu hissediyorum," diye fısıldadı Rowan.

"Peki ben neyi hak ediyorum?" Finn, gözleriyle buluşması için çenesini eğerek sordu.

"Seninle birlikte bir hayat kurabilecek bir eşi hak ediyorsun. Uzun bir hayat yaşayacak, gençliğini karanlık bir tanrıya hizmet ederek geçirmek zorunda kalmayacak birini hak ediyorsun," dedi Rowan.

"Katılmıyorum," diye açıkladı Finn. "Halkını korumak için Karanlık Orman'a göğüs geren bir kadından daha iyisini nasıl bulabilirim? Karakteriniz benim için erdeminizden çok daha önemli. Sen bile fikrimi değiştiremezsin."

Onun alnına iffetli bir öpücük kondurdu. Bu her ikisi için de küçük bir isyandı ve kuralları çiğneme konusunda şimdiye kadar hiç olmadığı kadar ileri gitmişti.

"Benimle yürüyecek misin? Orla'yı uğurlamak için seni zamanında geri getireceğime söz veriyorum."

Finn ona kolunu uzattı. Rowan'ın birazcık akli varsa, onu güvenli bir mesafede tutardı. Fedakârlık yapmasa bile -zamanını kalbini ve değer verdiği kişilerin kalplerini korumakla geçirmese bile- duygularının onunkilerle uyuşacağından emin değildi.

Rowan onun koluna girdi. Sadece bir kereliğine, avcısının ve önü açık geleceğinin tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan sıradan bir kız gibi davranmasına izin verdi.

Rowan kuleye geri döndüğünde Orla çoktan aynanın karşısına geçmiş, saçlarını örüyor ve Şükran ve Yas Töreni için son hazırlıklarını yapıyordu. Kasabadaki insanlar, ölenlerin ailelerine yas tutma fırsatı veren ve aynı zamanda yaşayanlar ile ölüler arasındaki dengeyi koruyan pazarlık için şükranlarını sunan bu etkinliği dört gözle bekliyordu. Ancak Rowan için törenler, arkadaşının sağ salim dönmesini beklediği korku dolu bir gecenin habercisiydi.

Rowan yatak odasının kapısından Orla'ya ihtiyatla baktı. Sarai'nin imgelemiminin anısı zihninde hâlâ tazeydi.

"Pusuya yatma," dedi Orla, aynada onun gözleriyle buluşarak.

Rowan odaya girerken, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Orla döndü ve bakışları Rowan'ın üzerinden geçerken, elbisesinin eteklerine bulaşmış çamuru görerek gülümsedi. "Temizlenmelisin. Tören gün batımında başlıyor."

"Korkuyor musun?" Rowan sordu.

Orla iç çekti. "Normalde değilimdir ama bu bela konusunda kendimi huzursuz hissediyorum. Benden durumu değerlendirmemi, Kurt'la tartışmamı ve rapor vermemi istediler. Bana bir şey olmaz ama o ağaçların görüntüsü tüylerimi ürpertiyor."

Rowan, "Sadece kurallara uy, bir şey olmaz," dedi. Hissetmediği güveni toplamaya çalıştı ama sesi titriyordu.

"Neden kederliymiş gibi görünüyorsun?" Orla sordu.

Rowan başını salladı ve başka tarafa baktı. "Keşke yalnız gitmek zorunda olmasaydın. Eğer Cade seni rahatsız etmeseydi, onu da seninle gönderirdim." Finn hakkında konuşmakta tereddüt etti. İlk tanıştıkları günden sonra Orla'ya ondan bahsetmişti ama diğer her şeyi kendine sakladığı için ne kadar sık görüştüklerini söylememeye çalışmıştı. Orla ne kadar az bilirse, o kadar az anlatmak zorunda kalacaktı.

Sorulursa yaşlılar.

"Finn, avcı grubunun Karanlık Orman'ın büyüü içinde yollarını bulmakta zorlandığını söyledi."

Orla başını salladı. "Ben de öyle duymuştum." Ayağa kalktı ve sıradan bir akşamış gibi kırmızı pelerinini ilikledi, fırtınanın gözünde bile her zaman sabitti. Onun sakinliği Rowan'ın aceleciliğini körükledi.

Rowan ılımlılığa yabancıydı. O sadece nasıl yakılacağını bilirdi. Hayatı, kendisinin yakıcı olduğunu bildiği halde sakin kalmak için verdiği sürekli bir mücadeleden ibaretti. Ona verilen telkinler tamamen içindeki alevleri söndürmek üzerineydi ve yaşlıların içindeki korların hâlâ için için yandığına dair herhangi bir ipucu görmelerine ihtiyacı yoktu; bu korların iyice söndürüldüğünden emin olduklarında değil.

Rowan sesi titreyerek, "Orla, Sarai sana kötü bir şey olduğuna dair bir imgelem gördü," dedi.

Orla'nın gözleri büyüdü. Aynaya döndü ve yansımada Rowan'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce dudaklarını yaladı. "Sanki gitmemeyi seçebilirmişim gibi," diye homurdandı.

Rowan dudağını ısırdı. "Bu gece kalabilir misin? İmgeleminde seni ormanda görüyordu."

Orla'nın kaşlarının arasındaki çizgi yumuşadı. "Birinin beni geri götürmesini sağlayacağım. Söz veriyorum."

Rowan başını salladı. Fazla düşünmesine izin vermeyi reddetti. Orla'ya sıkıca sarıldı ve fısıldadı, "Lütfen dikkatli ol. Sen ve Aeofe sahip olduğum tek ailesiniz."

Geri çekildiğinde Orla'nın gözleri cam gibiydi. "Benim için endişelenme. Sadece Aeofe'ı sakın tut. Tören gecelerinde nasıl kâbuslar gördüğünü bilirsin."

En çok tehlikede olan kendisi iken, kendisi yerine hepsi için endişelenmek tam da Orla'ya göre idi. Rowan kadar duygusal olmasa da, her iki genç Bakireyi de yaşlılarla etkileşime girmekten alıkoyuyordu. Yine de Rowan onunla her bağ kurmaya çalıştığında, Orla'nın neden katılamayacağına dair hazırda bir bahanesi vardı.

"Yapacağım." Rowan başını salladı.

Genellikle Aeofe'ı küçük yatağında yanında uyurken bulurdu. Genç Bakire tekmelese de Rowan buna aldırmıyordu. Aeofe'ın kendisi gibi insan dokunuşuna aç büyümesini istemiyordu, bu yüzden kıza elinden geldiğince şefkat gösterdi.

"Şimdi git üstünü değiştir ve Aeofe görmeden yüzündeki o korkmuş ifadeyi sil," dedi Orla. Aynaya döndü ve saçıyla uğraşmaya devam ediyormuş gibi yaptı, ama Rowan ellerinin titrediğini görmeden önce değil.

ROWAN

Rowan kafasında Cade'in ürkütücü masallarının yankıları ve yatağında yanında Aeofe ile uyandı. Belki de bu bir hataydı.

Ama Aeofe bir gece önce Orla'yla birlikte Karanlık Orman'da o kadar huzursuzdu ki Rowan'ın başka fikri kalmamıştı. Cade devralmayı teklif ettiğinde, ona izin verdi.

Onlara iblislerin ruhlarının küçük parçaları karşılığında yaşayanlarla nasıl anlaşma yaptıklarına dair bir hikaye anlatmıştı. Rowan'ın seçeceği bir peri masalı değildi ama Aeofe'ı uyuttuğundan şikayet edemezdi.

Rowan yuvarlandı ve şöminenin yanında oturan Cade'i gördü.

"Bu hikâye doğru muydu?" diye fısıldadı.

Gözleri parlıyordu. "Bütün iyi peri masalları gerçeğin kalbiyle başlar, Rowan. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu hâlâ oluyor mu?" diye sordu.

Eğer varsa, belki de kaderini değiştirmek için bir parçasını takas edebilirdi.

Cade'in yüz hatları acımayı andıran bir ifadeyle karardı. "Bir çözüm bulunduğunu düşündüğünü görüyorum. Bunu aklından bile geçirme. Bir iblisi anlaşma yapmaya davet etmek, günlerinin geri kalanında her sabah kapıda belayı karşılamak demektir. İblisler kazanamayacakları anlaşmalar yapmazlar."

Rowan derin bir iç çekti. Cade'i ne zaman zorlayacağını ve ne zaman işleri olurla bırakacağını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. Onunla ilgili öngörülebilir olan tek şey, her seçiminin kendi çıkarına olmasıydı.

Aeoife onun yanına doğru kıvrıldı. Rowan kızın annesine beş yıl önce -yetenekleri ortaya çıktığında- onunla ilgileneceğine söz vermişti. Rowan'ın ailesinin aksine, Aeoife'ın annesi ortanca kızının bir ruh şarkıcısı olmasından dolayı açıkça perişan olmuştu. Kızın kuleye getirildiği gün hıçkırarak ağlayarak yanından ayrılmak zorunda kalmış ve Aeoife'ın iki ağabeyi ve en küçük kız kardeşiyle birlikte her ziyaret gününe gelmişti. Onlar çok güzel bir aileydi ve Rowan'ın ailesinin sahip olmadığı her şeyi sürekli hatırlatıyorlardı.

Rowan'ın ailesi ziyaret günlerine nadiren gelirdi ve geldiklerinde de genellikle Rowan'ı dedikodulardan haberdar ederlerdi. Kimse nasıl olduğunu sormazdı. Kimse üzerine titremez ve ona hediye getirmezdı.

Aradaki farklar göze batıyor, kıskançlıktan midesi bulanıyordu. Rowan yine de bu konuda şikâyet ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Orla'nın bahsedecek bir ailesi yoktu. On iki yaşındayken bir veba salgını tüm soyunu tüketmişti.

Uzaktan bir çan sesi duyuldu ve Rowan isteksizce Aeoife'ı sabah duası için uyandırdı. Koridordan prova odalarına doğru ilerlediler. Sabahlarını birbirinin aynısı olan ses geçirmez odalarda yalnızlık içinde geçiriyorlardı.

Koridorda yürürlerken Rowan, Orla'nın odasına göz attı. Yatak hâlâ mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı, mumlar yanmamıştı. Hepsi de henüz eve gelmediğinin işaretiydi. Rowan kendini bunun normal olduğuna ikna etmeye çalıştı. Orla ara sıra geceyi kalede geçirirdi. Bunun sadece hava kötü olduğunda gerçekleştiği gerçeğini görmezden geldi, sonra Sarai'nin imgelemine düşündü ve tüyleri diken diken oldu.

"Orla nerede?" Aeoife onun tedirginliğini fark ederek sordu.

"Muhtemelen geceyi burada geçirdi. Dün gece hava... rüzgarlıydı," diye doğaçlama yaptı Rowan.

Aeoife ona şüpheyile baktı ama endişesinin açıklığa kavuşmasından memnun görünüyordu.

Rowan, Orla'nın Wolf's Keep'te güvende olması için sessizce dua ederek ona ikinci kattaki çalışma ve dua odalarına kadar rehberlik etti.

Rowan vitrindeki yansımasına bakarken güneş üzerine vuruyordu. Aeofe onun yanında durmuş, yapışkan çöreğinin son lokmasını bitirmiş ve parmaklarını yalıyordu. Rowan ağzının kenarındaki karamel lekesini kapüşonunun hemen altından sildi.

Orla sabah antrenmanının sonunda hâlâ eve dönmeyince Rowan, Aeofe'in dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı ve kasabaya çörek yemeye gitti.

Pazarlık yapan satıcıların gürültüsü ve taze esmer ekmek kokusu havayı doldururken, kasaba halkının meraklı bakışları Marie'nin Elbise Dükkânı'nın önünde duran iki kapüşonlu Bakire'ye takıldı. Yanlarında duran Cade, gözlerindeki tehditkâr bakışı görebileceklermiş gibi meraklı bakışlarla onları izliyordu.

Binaların arasından sert bir rüzgâr esiyor, pelerinlerini karıştırıyor ve altlarındaki beyaz elbiselerin yansımalarını veriyordu. Vitrinde sergilenen özenli elbiselerle karşılaştırıldığında onların elbiseleri sıkıcıydı.

"Ben pembe olanı çağırıyorum!" Aeofe, Rowan'ın içinde ölüp bitmeyeceği kabarık pembe tül den bir ucubeye bakarak, "Ben pembe olanı arıyorum," dedi. Aeofe asla giymelerine izin verilmeyecek elbiseler hakkında hayal kurma oyununu seviyordu. Biraz hayal kurmanın ona zararı olmazdı, bu yüzden Rowan da oyuna katıldı.

"," diye güldü Rowan.

"Bence yeşil olan sana çok yakışır," dedi Aeofe. "Annem her zaman yeşilin kızıl saçları ortaya çıkardığını söyler. Kız kardeşim Aileen de bu yüzden hep yeşil giyer."

Rowan kaşlarını çatı. "Bu kadar büyük bir etek hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Çok çamurlu olur."

"Kek gibi görünürsün," diye alay etti Cade.

"Bahçeyle uğraşmak için değil Rowie. Balo için," diye alay etti Aeofe, sanki baloya gidecekleri bir senaryo varmış gibi.

"Geri dönmeliyiz. Eminim Orla şimdiye kadar eve varmıştır," dedi Rowan. Birden arkalarındaki kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. "Gidip bu yaygara neymiş görelim."

Titreyen kalabalığın arasından ilerlediler. Meydanın ortasındaki Yaşlı Ağaç'a yaklaştıkça uğultu daha da arttı. Büyülü ağaç yıllar önce Karanlık Orman'dan nakledilmişti ve ormanın büyüğü ile Kızıl Bakireler arasında olup bitenler için bir işaret görevi görüyordu.

Sonunda kalabalığın önüne ulaştıklarında, yaygaranın neden koptuğunu gördüler. Mürver Ağacı'nın dallarının yarısı yanıklıktan bembeyaz olmuş, geri kalanı ise normal, sağlıklı kahverengisine bürünmüştü.

Ancak herkesin nefesinin altında dualar fısıldamasına neden olan şey bu hastalık değildi.

Kan, Yaşlı Ağaç'ın yanık dallarından korkunç bir yağmur gibi damlıyordu.

Rowan şaşkınlık içinde bakakaldı. Ağzı kurudu ve kulakları çınladı. Göğsü nefes alamayacak kadar daralmıştı.

"Rowie?" Aeofe söyledi. Sesi korkuyla titriyordu. "Bu şu anlama gelmiyor mu?"

"Bu bir Kızıl Bakire'nin öldüğü anlamına gelmiyor mu?" Cade sözünü bitirdi.

Aeofe Rowan'ın kolunu çekiştirdi ama Rowan kanlı dallardan başını kaldıramadı.

Üçüncü çekiştirmeden sonra Rowan kendini toparladı. Meydanda etrafına bakındı. Kasaba halkı gözlerini dikmiş iki Bakire'ye bakıyordu. Aeofe'in alt dudağı kapüşonun altında titredi ve Rowan'ın koruyucu içgüdüğü devreye girdi.

Rowan küçük kızın elini çekiştirerek, "Gidelim," dedi. Aeofe'ı aval aval bakan kalabalığın arasından Kız Kulesi'ne doğru çekti. "Mecbur kalana kadar endişelenme, tamam mı?"

Aeofe, Rowan'ın yanında tökezleyerek ilerlerken başını salladı.

Finn kulenin kapısının dışında bekliyordu. "Rowan, yardımınıza ihtiyacımız var," dedi ciddiyetle. Bakışları Aeofe'in üzerinden geçti.

"Aeofe, gidip odanda kitap okuyabilir misin? Ben avcılara yardım edeceğim."

Küçük kız tereddüt etti.

Rowan, "Neler olduğunu öğrenir öğrenmez gelip seninle konuşacağıma söz veriyorum," dedi. Aeofe'in elini sıktı ve küçük kız dönüp üst kata çıktı.

Rowan tekrar Finn'e döndü. "Bu doğru, değil mi? Orla gitti mi?"

"Row, çok üzgünüm. Yakın olduğunuzu biliyorum," diye mırıldandı.

Rowan başını salladı, gözyaşlarını kırıştırdı. Orla'nın muhtemelen genç yaşta öleceğini yıllardır biliyor olması, kaybının acısını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Görev süresinin bitmesine sadece iki ay kalmıştı. O, Rowan ve Aeofe kendi başlarına bir aileydi ve tüm hayatı boyunca ölümle burun buruna gelmiş olsa da Rowan hiç değer verdiği birini kaybetmemişti.

Orla'dan önceki Kızıl Bakire Evelyn ve ondan önceki Lorna, Rowan'a karşı her zaman soğuk davranmış, bu yüzden onlar ölmeden önce Rowan onlarla yakın bir bağ kurmamıştı. Ancak Orla'nın ölümü Rowan'ın kalbinin gizli bir köşesinde yaşayan bir şeye dokunmuştu.

"Emin misiniz?" Rowan sordu.

Finn zorlukla yutkundu. "Ben de bu yüzden buradayım. Cesedi sınırın hemen ötesinde, Karanlık Orman'da ama büyü o kadar güçlü ki hiçbirimiz yaklaştırmaya dayanamıyoruz. Gidip onu getirmene ve oradan çıkarmana ihtiyacımız var."

Rowan'ın rengi soldu. Her şey çok hızlı geliyordu. Sanki zihninin arkasında bir saatin tik tak etmeye başladığını hissetti. *Tik, tik, tik.* Orla ölmüştü, bu da Rowan'ın vekil Kızıl Bakire olduğu anlamına geliyordu. *Tik, tik, tik.* Orla ölmüştü, bu da Rowan'ın da yakında öleceği anlamına geliyordu. *Tik, tik, tik.* Orla ölmüştü ve Rowan'ın arkadaşının cesedini alması gerekiyordu çünkü başka kimse alamazdı.

Zihni yeni gerçekliğe ayak uydurana kadar olduğu yerde kalmak istedi. Eğer bir beden görmezse, daha az gerçek hissedecekti. Hazırlıklı değildi ama yine de bazı açılardan hep hazırlıklı olmuştu. Karanlık Orman'a adını fısıldadığı günden beri bu kaçınılmazdı. Rowan rol yapabiliyor olabilirdi ama bildiği şey zihninin arkasında tekrarlayan bir kâbus gibi yaşıyordu.

"Yapamam", kelimeler zihninde çığlık atsa bile yapabileceği bir açıklama değildi. "*Hayır*", kullanma lüksüne sahip olduğu bir kelime değildi. Mutlak itaatten başka bir seçeneği hiç olmamıştı.

Sadece dünyanın ondan istediği şeyler vardı - ki bu da her şeydi.

"Korkunç olduğunu biliyorum ama onu orada bırakmak istemeyeceğinizi de biliyorum," diye devam etti Finn. "Bir şey olursa diye yakın olacağız ama ne zaman sınırı geçip ormana girmeye çalışsam kulaklarımda korkunç bir çınlama oluyor ve başım dönüyor, düşünüyorum. Sormak bile istemedim ama başka ne yapabilirim bilemedim-"

Rowan şaşkınlığını üzerinden atarak, "Ben yaparım," dedi.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Cade. Finn iblisi duymasına da Cade başıyla onu onayladı.

Finn'i Karanlık Orman'a doğru takip etti. Korkudan değil ama Orla'nın gittiğini kendi gözleriyle görecektik olmanın dehşetinden bacakları kurşun gibi olmuştu. Finn onun yanında fısıldadı ama sözlerine bir anlam veremedi; kan eksikliği ya da bariz bir yaralanmayla ilgili bir şeydi.

Patika başına yaklaşıtlarında, Rowan yüksek sesli, gırtlaktan gelen bir çığlıkla irkildi. Elleri kulaklarına gitti ve iki büklüm oldu.

"Row, ne oldu?" Finn sordu. Adam kızın koluna uzandı ama kız son anda başını eğdi. Finn ona herkesin içinde dokunmaması gerektiğini hatırlattığı için azarlanmış görünüyordu.

"Duymuyor musun?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Neyi duymuyorum?" Finn sordu.

"Çığlıklar," diye fısıldadı. Gözleri önlerindeki ağaç sırasını taradı.

Finn başını salladı.

"Ruhlar olmalı. Belki de Kurt'un Kalesine hiç varamamıştır. Eğer durum buyrsa, Karanlık Orman'ın canavarları gezgin ruhları çalmış olabilir," dedi Cade ciddiyetle.

"Bu ne anlama geliyor?" Rowan sordu.

Finn onun görünmez biriyle konuşmasından ürkmüş görünüyordu. Ona Cade hakkında hiçbir zaman tam olarak açıklama yapmamıştı ve şimdi de bunun için zaman ayırmayacaktı. Onun bir iblisle arkadaşlığını onaylaması pek olası değildi.

"Bu, o ruhların bir sonraki feribot için kasabaya kaçmadıkları sürece huzur bulamayacakları anlamına geliyor. Eğer ormanda kaybolurlarsa

Kimlik duygularını yitiren ve sonsuza dek ormanda dolaşmakla lanetlenen gölge yaratıklara dönüşürler. Ormanda kayıp ruhları yiyerek güç kazanan şeytani varlıklar da var," diye fısıldadı Cade.

Rowan, ormanın kenarında bekleyen bir grup avcıya yaklaştıklarında Finn'e yetişmek için acele etti. Avcı denizi ikiye ayrıldı ve Rowan yere baktı, dünyası dağılmadan önce kendine bir an daha izin verdi.

"Kızıl," diye mırıldandı etrafındaki adamlar, yeni Kızıl Bakire'ye saygılarının bir işareti olarak avuçlarını ona doğru açmadan önce ellerini kalplerinin üzerinde kavuşturdular.

Sonunda Rowan kendini patikadan aşağı bakmaya zorladı.

Ormanın sadece elli metre kadar içinde, Orla'nın buruşmuş bedeni patikanın ortasında yatıyordu. Rowan gözlerinden akan yaşları kırıştırdı, kaçanları da parmaklarıyla hızla uzaklaştırdı. Yaklaştıkça çığlıklar daha da yükseliyordu ama ölü arkadaşının görüntüsü diğer her şeyi unutturdu.

"Eğer bu fazlaysa," diye başladı Finn, "yapabiliriz-"

"Hayır, bunu yapabilirim. Bir cenaze töreninin onurunu hak ediyor," dedi Rowan. Sınırdan Karanlık Orman'a doğru bir adım attı ve bekledi. Hiçbir şey olmadı. Yanında Cade olduğu halde yoluna devam etti.

"Olağandışı bir şey var mı?" diye sordu ona.

Ona gönülsüz bir gülümseme verdi. "Cırtlak sesler dışında mı demek istiyorsun?"

"Evet, onun dışında."

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi Cade.

Rowan Orla'nın bedeniyle arasındaki mesafeyi kapattı ve durup arkadaşını inceledi. Orla'nın sarı saçları mükemmel bir altın hale gibi etrafına yayılmıştı ve kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş, altlarına bir gül sıkıştırılmıştı. Kırmızı pelerini belirgin bir şekilde yoktu. Teninin solgunluğu rahatsız edici derecede hayalet gibiydi. Rowan insanların yakın zamanda ölenlerin uyuyor gibi göründüklerini söylediklerini duymuştu ama Orla uyuyor gibi görünmüyordu. Rowan'ın göğsünde bir keder kuyusu açacak şekilde boş görünüyordu.

Duygularının sesini kısmaya ve sadece sahneye odaklanmaya çalıştı. Orla'nın etrafında yerde hiç kan yoktu,

Ama Rowan eğildiğinde boynunda bir ısırık izi gördü. Bir kurdun çenesinden çıkmış gibi büyük ve derin değildi, küçük ve insandı. İzin üzeri kanla kaplanmıştı ama başka bir şiddet izi yoktu. Rowan, ana patikanın dışında gizlenen canavarlardan biri tarafından parçalanmadığı için rahatlamıştı. Orla patikadan ayrılmaması çok iyi biliyordu. Genç Bakirelerken onlara öğretilen ilk şeylerden biri buydu.

Kurt'un işi olmalıydı. Orla'nın hizmet süresinin bitmesine sadece birkaç ay kalmıştı. Görünüşe göre onun bu sürenin ötesinde yaşamasına izin vermeyecekti.

Rowan diz çöküp arkadaşının nabzını kontrol etti ve zaten bildiği şeyi doğruladı: Orla ölmüştü.

"Sana ne oldu, Orla?" Rowan homurdandı.

Ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu ve önce Anne'ye, sonra da Kurt'a dua etti. Her ne kadar popüler olmasalar da Kurt'a edilen dualar vardı ve Rowan arkadaşının ruhunun huzur bulması için dua etmek istiyorsa ölüm tanrısına dua etmenin mantıklı olduğunu düşündü. Ellerini kalbinin önünde açarak üzüntüsünü hangi tanrı ya da tanrıçaya sunarsa sunsun, bu ona huzur getirmedi.

Orla'nın bedenini oturur pozisyona çekti. "Anne bana yardım et. Çok ağır," diye homurdandı

Rowan. "Yardım edebilirim," dedi Cade.

"Tamam, ama sanki ben yapıyormuşum gibi pürüzsüz görünmesini sağlamalısın. Sadece onu sırtıma almam gerekiyor, sonra gerisini kendim halledebilirim," dedi Rowan.

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken döndü ve Orla'nın kollarını omuzlarına doğru çekti. Vücudu henüz katılaşmamıştı ve teni tamamen soğuk hissetmiyordu. Rowan, Orla'nın Rowan sabah ya da Aeofe'la birlikte fırına doğru yürürken öldürülmüş olabileceği düşüncesini aklından kovmaya çalıştı. Sanki fiziksel olarak bu düşünceden kurtulmaya çalışıyormuş gibi ellerini salladı.

Cade Orla'yı kaldırdı ve Rowan ayağa kalktı. Orla'nın ağırlığının çoğunun sırtında olması için hafifçe öne eğildi.

Cade ciddiyetle, "Sarai'öngörüsü doğruymuş," dedi.

Rowan hiçbir şey söylemedi ama Orla'nın bir gece önceki seyahatinden dönmediğini fark ettiğinden beri aynı şeyi düşünüyordu.

Rowan, Orla'nın cansız ağırlığı altında debelenirken adımları ağırdı. Kukuletası yüzünden hafifçe çekildi ve onu indirmek için uğraştı. Ormanda, yakınında bir çığlık patladı.

"Cade?"

"Sadece git," dedi ve sesle yüzleşmek için döndü.

Rowan bir iblis olmanın, daha fazla dedikoduyu teşvik etme, kıskançlık ve hasedi artırma yeteneği dışında güçleri açısından ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi. Eğer bir şekilde yardım edebileceğini düşünüyorsa, onunla tartışacak değildi. Karanlık Orman'ın kenarına doğru son birkaç adımı sendeleyerek attı, kukuletası neredeyse tamamen yüzünden çıkmıştı. Avcıların çoğu sanki ölüm bulaşıcıymış gibi ondan uzaklaştı ama Finn bir adım öne çıktı ve Orla'nın bedenini dikkatlice ondan aldı.

Rowan hemen kapüşonunu tekrar yerine taktı.

"Garip bir şey fark ettin mi?" diye sordu avcılardan biri. "Ölü arkadaşım dışında mı?" Rowan acı bir şekilde karşılık verdi.

Finn, "Kızıl Bakire'ye tapınağa kadar eşlik edeceğim," dedi.

Diğer avcılar da aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Bunu kendileri yapmak zorunda olmadıkları için rahatlamış görünüyorlardı. Lanetli bir nesne gibi hem hürmet hem de ihtiyatla muamele görmek tuhaftı. Rowan buna alışması gerektiğini düşündü. Henüz inisiye edilmemiş olsa da artık vekil Kızıl Bakire oydu.

Finn Orla'nın cesedini merdivenlerden yukarı, yaşlıların çoktan toplanmış olduğu Ana Tapınağı'na taşıırken o da sözsüz bir şekilde Finn'in peşinden gitti. Orla'nın bedenini sunağın üzerine yatırdı ve yaşlılar daha da yaklaştı.

"Demek doğruymuş," dedi Yaşlı Falon.

"Evet, Elder. Hiçbirimiz cesedi almak için sınırı geçemedik ama Ro - yeni Kızıl Bakire- bunu bizim için yapacak kadar nazikti." Finn, Orla'nın bedenini sunağa yerleştirirken saygılı bir selam çizdi.

Gerçek bir insan kurbanı gibi görünüyordu, ki onlar için de tam olarak öyleydi. Orla yirmi beş yaşında bir kadındı ve beş yıllık zorlu bir çalışmanın ardından önünde koca bir hayat olması gerekirdi.

Hizmet. Cesareti vardı ama bu adamlar için o kabul edilebilir bir kayıptı. Rowan her birinin Karanlık Orman'a tek başına yürüyecek cesareti olmadığından emindi -Kurt'u selamlamak ve karanlıkta, patikanın dışındaki gölgelerde gizlenen canavarların seslerinden başka onlara eşlik edecek hiçbir şey olmadan geri dönmek.

Rowan arkasını döndü ve onları terk etti, ölü arkadaşının üzerine eğilmiş onları görünce kalbindeki nefrete dayanamadı.

Tekrar gün ışığına çıktı ve Cade'i merdivenlerde beklerken buldu. Anne Tapınağı'na girmeyi reddetmişti. Bunun yapamayacağı için değil, sadece orayı sevmediği için olduğunda ısrar etti.

"Ne dediler?" Cade onun yanına geçerek sordu.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye mırıldandı ve onu kovmak için elini salladı. Adam soru sormadan ortadan kayboldu.

Kurşuni kol ve bacaklarıyla Kız Kulesi'ne doğru yürüdü ve kulenin kapısını açtı.

"Rowan, bekle-" Finn kaldırım taşlarını koşarak geçti. Finn içeri girene kadar eşikte durakladı. "Burada olamazsın," diye mırıldandı dönerken.

Rowan onun görmesini istemiyordu. Ne hissettiğini anlamıyordu, sadece katlanılamayacak kadar büyüktü ve Aeofe onu görmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Yıllar onu çok güçlü olan her şeyi kendinden uzaklaştırma ve yalnızken bunları işleme konusunda ustalaştırmıştı.

"Lütfen, sadece yalnız kalmak istiyorum," diye yalvardı.

Finn bir elini onun omzuna koydu. "Row, yalnız kalmamalısın. Senden bunu istemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Bunu yapmak zorunda . Orla için üzgünüm."

Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kızın ilk içgüdüğü onu itmek oldu. Kız Kulesi'nin girişindeki açık büyük odada duruyorlardı ama o rahatlamak istiyordu. Arkadaşının cesedini Karanlık Orman'ın dışına taşıdıktan sonra, en azından bunu hak etmişti.

Finn'in onu tutmasına izin verdi. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve hıçkırı hıçkırı ağladı. Dünyası parçalanırken sarılabileceği birinin olması iyi hissettiriyordu.

Onun dokunuşuyla rahatlamanın bu kadar kolay olması onu şaşırtmıştı. Tanıştıklarında onu bir akıntıdan kurtaran eller onun elleriydi. Ona yayla avlanmayı, ağaçlardaki yosunları ve yıldızları kullanarak ormanda yönünü bulmayı öğreten eller. Finn'in elleri, ona uzanmaya ve onu bir kurbandan daha fazlası olarak görmeye cesaret eden ilk ellerdi. Bu ellerin taşıdığı umuda inanmayı çok istiyordu ama böylesine korkunç bir günün ardından umut etmek zordu.

Finn parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Finn buna inanmak isteseydi inanabilirdi ama ikisi de içten içe gerçeği biliyordu. Bir hafta içinde, ölülerin ruhlarını Kurt'un Kalesine götürmek için Karanlık Orman'a girdiğinde, bunu tek başına yapmak zorunda kalacaktı. Finn istese bile onu koruyamazdı.

Hoşuna gitse de gitmese de Rowan tek başınaydı.

ROWAN

Rowan aynanın önünde durmuş, bir terzi narin beyaz ipeği etek ucundan tutturup iğnelerken duruyordu. Kederi solgun görüntüsünden ve gözlerinin altındaki koyu halkalardan anlaşıyordu. Uykuya dalmak meydan okuma arasında Aeofe'ın gece Varlık içinde onu yatak ve

Rowan'ın kendi kabusları.

Beyaz ipek elbise onu bir hayalet gibi gösteriyordu. Bu, elden düşme yerine Rowan için özel olarak dikilmiş ilk giysiydi. Miras kalan bir şey Kurt'a yeni bir hediye için yapılmazdı.

Rowan uyuşmuş hissediyordu. Kendini Kızıl Bakire olma telaşına o kadar kaptırmıştı ki Orla'nın yasını tutmak için çok az zamanı vardı. Zaman ilerliyordu. Ölüm hiçbir erkek ya da kadın için durmuyordu.

Köy, salgın yüzünden huzursuzdu. Ne zaman kasabadan geçse Rowan'ı çılgınca fısıltılar takip ediyordu. İnsanlar ona kurtuluşlarıymış gibi bakıyordu. Günlerini içgüdüsel bir kabus yaşıyormuş gibi geçiriyordu.

Rowan ayak bileğine bir iğne daha batırılınca irkildi.

"Özür dilerim canım," diye mırıldandı terzi. Kumaşı lekelemeden önce kanı sildi. Rowan'ın yanına geldi ve ikisi de aynaya baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu terzi. "Geri kalanı nerede?" Rowan sordu.

Cazip görünmesi gerekiyordu ama elbise hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Narin beyaz ipek, engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Dantel, dolgun göğüslerinin etrafından kıvrılan tatlı bir yakayı vurguluyordu ve sağ bacağındaki yırtmaç neredeyse kalçasına ulaşıyor, varlıklarını her zamankinden daha fazla sergiliyordu.

"Wolf's Keep'e varmadan donacağım," diye mırıldandı Rowan.

"Saçmalık. Hızlı hareket edecek ve şarkı söyleyeceksin. Kırmızı pelerininiz yanınızda olacak, böylece çok sıcak olacaksınız," dedi Bayan Teverin.

Bayan Teverin, Rowan kuleye ilk geldiğinden beri ona özel ders veriyordu. Ailesi nesiller boyunca Kızıl Bakirelerin resmi öğretmenleri olarak hizmet vermiş, heybetli kadındı. Öğretmenin, yaşlıları bile daha dik oturmaya teşvik eden bir otorite havası vardı. Sabrı ya da nezaketiyle tanınmıyordu. Bayan Teverin'in sıcaklıktan anladığı, her birine sadece "Kızıl" demek yerine isimlerini kullanmaktı. Rowan kadının zeytin rengi tenindeki derin kırışıklıklara baktı ve tam olarak kaç Bakire'yi ölüme gönderdiğini merak etti.

Rowan danteli çekiştirerek göğüs dekoltesini daha fazla örtmesini sağlamaya çalıştı. Aeofe'a eşlik etmesi için Cade'i bıraktığı için minnettardı. Onun yeni görünüşü hakkında ne diyeceğini hayal bile edemiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse Rowan. yaygara kopardığını anlamıyorum. Kurt'un çok hoşuna gideceği kesin olan güzel bir vücudun var," diye azarladı Bayan Teverin.

Rowan, "Sadece önce tüm kasabanın önüne çıkacağım," dedi.

Bayan Teverin şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Siz kutsal bir araçsınız. Kasabadan herhangi biri seni görmekle ilgili kötü düşüncelere kapılırsa, bu onunla Anne arasında kalır."

Rowan omuz silkti ve kolları omuzlarından aşağı kaydı. Yansımasına bakarken ürperdi. Bir şekilde farklı görünmeyi umuyordu ama korku ve endişeyle aynı parlak yeşil gözlerle karşılaştı. Kumral saçları, o gece için alıştırmak yapmak ve birkaç gün içinde ormana gönderilmeden önce yaşlıların kurbanı son onayı vermeleri için karmaşık bir saç modeliyle düzgünce tutturulmuştu.

"Yaşlıların onayını almak için onları içeri almaya hazır mısınız? Onlar meşgul adamlar ve bütün gün bekleyemezler. Anladığım kadarıyla

ama muhtemelen olabileceğin kadar rahatsın Rowan," diye uyardı Bayan Teverin.

Rowan zorlukla yutkundu ve başını salladı.

"Aferin kızıma," dedi Bayan Teverin başıyla onaylayarak.

Bayan Teverin kapıyı açıp beş ihtiyar içeri girdiğinde Rowan kıpırdamadan durdu. Zavallı avlarını yakalayan köpekbalıkları gibi etrafında döndüler.

Yaşlıların en yenisi ve en genci olan Yaşlı Garrett onun önünde durakladı. Bakışları yavaşça onun üzerinden geçti ve tüylerini diken diken etti. Eğer onun rahatsızlığından bu kadar memnun görünmeseydi, onu yakışıklı bulabilirdi. Pürüzsüz, soluk teni, koyu kahverengi saçları ve daha da koyu gözleriyle otuz yaşından büyük olamazdı. Kapüşonu açıkken bile bakışlarının yırtıcı bir şekilde onu takip etmesi Rowan'ı her zaman çok rahatsız etmişti ama bu çok daha kötüydü.

Terziye "Büstünü biraz daha dar yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Efendim, eğer çok daha sıkı yaparsak, hareket ettiğinde yarılabilir." terzi çekingen bir tavırla söyledi. Yine de Rowan'ın arkasına geçti ve elbisenin arkasındaki ipleri çekiştirerek göğüslerine daha da yapışmasını sağladı.

Adamlar onaylarcasına başlarını sallayınca Rowan'ın yanakları yandı ve başka bir yerde olmayı diledi. Karanlık Orman, çoğu babası yaşında olan bir grup adamın kendisine bakmasından daha iyi olabilirdi.

"Harika bir iş çıkardınız Bayan Teverin. Rowan'ın son dakika onayı için Cuma günü öğlen ofisimde benimle buluşmasını bekliyorum," dedi Elder Garrett.

Bu sözler bir tehdit gibi geldiği için Rowan'ın kafasında alarm zilleri çaldı ama Bayan Teverin hiçbir şey yokmuş gibi başını sallayınca Rowan titreyen ellerini sıkmakla yetindi.

Adamlar odadan çıkarken Rowan terzi elbisesini daralttığından beri tuttuğu nefesini bıraktı.

"Endişelenmene gerek yok canım. En kötüsü geride kaldı," diye iç geçirdi Bayan Teverin.

Rowan bunun doğru olmasını diledi.

"Umarım bu ucubeye girme kuralıma bir istisna yaptığım için beni takdir edersiniz," dedi Cade, Ana Tapınağı'na adım atıp sunağa giden beyaz mermer koridora bakarken.

"Abartılı bir tapınağın görüntüsüne katlandığın için teşekkür ederim, Cade. Dostluğunuz sınır tanımıyor," dedi Rowan kuru bir sesle ve koridordan aşağı, mabedin arkasındaki ihtiyarların ofisine doğru ilerledi.

Bütün haftasını görgü kuralları, adab-ı muaşeret ve cinsel eğitim üzerine son derslerle doldurmuşlardı. Mümkün olabileceğini düşündüğünden daha fazla seks pozisyonu öğrenmişti ve her seferinde, yakınlık konusunda özel ders almaya ihtiyaç duyduğu için garip bir aşağılanma hissetti.

Yaşlı Garrett'ın kapısının önünde kıpırdandı. Çarşamba günü bahsettiği günden beri bu son onaydan korkuyordu.

Orla'nın bir zamanlar ona yaptığı bir uyarı kulaklarında çınladı. *"Yaşlı Garrett'a karşı dikkatli ol. Eğer kaçınabiliyorsan onunla yalnız kalmamaya çalış."* Orla her zaman içine kapanık biri olmuştu, bu yüzden Rowan'a daha fazla bilgi vermemesi şaşırtıcı değildi.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Cade, kapının pervazına yaslanarak. "Hadi gidip ormanda oynayalım. Onun yerine Aeoife'ı gönderecek değiller ya. Kimseyi göndermemeyi seçemezler ve Kurt'un zaten kızgın olduğu belli. Tek seçenekleri sensin."

"Onun isteğini görmezden gelirim ne olacağını sanıyorsun?" meydan okudu. "Gelmene gerek yoktu."

Cade titredi, ela gözleri onun arkasındaki koridorda geziniyordu. "Biliyorum. Burası tüylerimi ürpertiyor. Bir ibadet yerinden çok bir mezara benziyor. Bu konuda içimde kötü bir his var."

İç çekti. Cade'in "kötü hissetmesi" iyiye işaret değildi ama şimdi nasıl gidebileceğini de bilmiyordu.

Kapıyı çaldı ve Yaşlı Garrett'ın sesi onu içeri çağırınca iç çekti.

"Rowan, tam zamanında geldin." Yaşlı Garrett gülümsedi. "İçeri gelin. Kanepeye oturun."

Masasının arkasından kalktı ve odayı geçti. Rowan'a o kadar yakın oturdu ki kalçaları birbirine değdi. Rowan uzaklaştı, böylece aralarında biraz daha boşluk oluştu.

"Son onayınız için neye ihtiyacınız var, Elder Garrett? Üzgünüm ama Bayan Teverin bugün beni oldukça yoğun bir programa soktu ve öğleden sonra ekstra dua ve meditasyon için yakında dönmem gerekiyor," dedi.

Yaşlı Garrett kurt gibi gülümsedi. "Ne kadar dindarsınız. Pelerinini çıkarabilirsin. Sadece ikimiz varız ve ben seni zaten gördüm."

Kukuletasını dikkatlice geriye kaydırды ve pelerininin bağlarını çözdükten sonra onu yanındaki kanepeye silkti.

"Bu daha iyi. Şimdi söyle bana, yolculuğun için kendini hazır hissediyor musun?" Bir elini onun dizine koydu.

"Oha, ne yapıyor?" Cade sordu. İblis'e pis bir bakış fırlattı.

"Efendim?" Rowan yaşlı adamın eline baktı, bunun geçmesi gereken bir tür son sınav olup olmadığından emin değildi. "Kurt'tan önce hiçbir erkeğin bana dokunmaması gerekiyor."

Eli hafifçe yukarı kaydı, elinin sıcaklığı elbisesinin kalın yününde bile bir damga gibi hissediliyordu. "Evet ama Kurt'a lekeli bir Bakire göndermediğimizden emin olmak için seni son bir kez kontrol etmek kimin görevi sanıyorsun?"

Rowan'ın ağzı kurudu. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

Bu sözleri söylerken bile midesine bir taş gibi korku yerleşti.

"Kurda ait olanın kimsenin eline geçmediğinden emin olmak için vücudunuzu incelemem gerekiyor," dedi Yaşlı Garrett kesin bir ifadeyle.

Rowan kapıya doğru baktı, içindeki tüm kaslar gerilmiş, koşmaya hazırlanıyordu.

Dilini şaklattı. "Rowan, bu standart prosedür. Öyle olmasaydı, Bayan Teverin seni şimdi buraya göndermezdi."

Eğer bu doğruysa, Bayan Teverin neden bunun olabileceği konusunda onu uyarmamıştı? Rowan'ı Kurt'la ilgili olası senaryolara hazırlamıştı.

Kurt'un sahip olabileceği her türlü iştahı nasıl tatmin edeceğini öğrenmişti, ancak bir kez bile hiç kimse onun yaşlılardan biri tarafından son bir - görünüşe göre fiziksel - denetime tabi tutulmasını önermemiştir.

"Ah, sadece itaatkâr olmaya çalışıyorsunuz, anlıyorum. Bayan Teverin kızlara söylemiyor ki itaat ettiklerinden emin olalım. Bu özgür irade ve karakter testi ile ilgili," dedi Yaşlı Garrett. "Kızıl Bakirelerimizin öğrenilme tehdidi olmadan iffetli ve dindar olduklarını bilmemiz gerekiyor. Seçimler önemlidir Rowan. Senin özgür iraden var."

Seçim fikrine neredeyse gülecekti. Sanki olduğundan başka bir şey olmak gibi bir seçeneği varmış gibi. Başka her şeyi seçebilirdi.

"Şimdiye kadar köyden bir çocukla kolayca deney yapabilirdin," diye devam etti Yaşlı Garrett. "Yirmi yaşındasın ve dürtülerin olması duyulmamış bir şey değil. Sen güzel bir kadınsın ve bir metasın. Şimdiye kadar erkekler sana teklif etmemiş olsaydı çok şaşıırırdım."

Rowan başını salladı. "Efendim, sizi temin ederim. Ben asla böyle bir şey yapmadım."

Yaşlı Garrett onun titreyen çenesini avucunun içine aldı. "Doğruyu söylediğinizden emin olsam da, sözünüze inanırsam işimi yapmamış olurum. Kesinlikle emin olmazsam Anne'ye ve Ballybrine halkına karşı görevimi yapmamış olurum. Şimdi, elbiseni çıkarmanı istiyorum."

Rowan ürperdi. Sadece Yaşlı Garrett gibi bir adam Anne'ye karşı olan görevinin onu ihlal etmeyi gerektirdiğini düşünebilirdi.

"Efendim, Bayan Teverin'in bunu yapmamı isteyeceğini hiç sanmıyorum. Hiçbir erkeğin bana dokunmasına ya da beni soyunmuş halde görmesine izin vermemem konusunda çok ısrarcıydı. Eğer bu bir çeşit testse, ben-"

Yaşlı Garrett onun çenesini daha sert sıktı. "Bunu büyüklerinize itaatinizin bir testi olarak düşünün. Şimdi ayağa kalk ve elbiseni çıkar ki seni inceleyebileyim. Dokunmayacağım ama bakmam gerek."

Rowan yavaşça ayağa kalktı ve beceriksizce korsajının önündeki düğmeleri çözmeye çalıştı. İhtiyarın aç bakışları onu yakıp kavurdu ve onu susturmak için gözlerini . En alta ulaştığında

düğmesini ilikledikten sonra elini bıraktı ve parmaklarını gergin bir şekilde elbisesinin kumaşına sıkıştırdı.

"Gözlerini aç ve elbiseni açık tut ki görebileyim," dedi Yaşlı Garrett. Ona doğru bir adım attı ve kadın içgüdüsel olarak geri adım atarak masasına çarptı. Oda birdenbire küçük gelmişti ve başka bir yerde olmayı diledi. "Rowan, elbiseni açık tut ki göğüslerini inceleyebileyim ve gözlerini aç. Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun."

Yutkundu ama gözlerini açmaya dayanamadı.

"İyi," diye bağırdı Yaşlı Garrett. "Tereddütünüz meydan okumaktır. Emin olmak için fiziksel bir inceleme yapmam gerekecek. Buraya gel."

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona baktı.

"Efendim?" "Bu çılgınlık. Yapmayın bunu," diye tersledi Cade.

Umutsuzca iblise baktı, eli elbisesinin açık yakasını tutuyordu, başka ne seçeneği olduğundan emin değildi. Böyle darmadağın bir halde dışarı fırlayamazdı.

"Muayene neleri içeriyor?" Sesinin titremesinden nefret ediyordu.

Yaşlı Garrett gülümsedi. "Anne bana görmem gereken şeyleri -her türlü günahı- görmem için vizyon verecek."

Cade güldü. "Hayatta olmaz Rowan. Kaç! Çık git buradan! Anne'nin, genç bir bakirenin saf olduğundan emin olmak için ona bakan ürkütücü bir adama yaptırım uygulamasına imkân . Ona Anne'nin ne istediğini nereden bildiğini sor."

"Anne'nin bunu istediğini nereden biliyorsun?" Rowan sordu.

Yaşlı Garrett'in kaşları çatıldı ve yüzü buruştu. "Beni sorgulamaya cüret ediyorsun, kızım!"

Adam ona öyle hızlı bir ters yumruk attı ki, kadın bir yığın halinde yere düştü. Ayağa kalktı ve acıyan çenesini ovuşturdu.

"Diz çök," diye Yaşlı Garrett.

Rowan onun bakışlarını zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle karşıladı. Kendini diz çökmeye zorladı.

"Elbiseni aç. Bunu yapmaya istekli olduğum için minnettar olmalısın. Ben Anne'nin bir peygamberiyim ve ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın."

Elleri elbisesinin üst kısmına geldiğinde bastırdı. Onları hareket ettiremiyordu. Yaşlı Garrett onu izlerken zorlukla yutkundu. Rowan o kadar şiddetli titriyordu ki bayılacağından korktu.

"Bana bak," diye emretti Yaşlı Garrett. Onun gözleriyle buluştuğunda aşağılanmış gözyaşlarını kırıştırdı. "Bu benim, senin ve Anne'nin arasında. Başka birine anlatsan bile sana inanmayacaklar. Sen ölümün fahişesinden başka bir şey değilsin. Şimdi elbiseni aç."

Rowan dehşet içinde donup kalmıştı.

"Asla olmaz! Yapma bunu Row! Bu benim için bile çok berbat bir durum," dedi Cade. "Ona Anne'nin seninle konuştuğunu ve kızgın olduğunu söyle."

Rowan titreyerek, "Efendim, Anne benimle konuşuyor ve çok öfkeli," dedi.

Yaşlı Garrett'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Küfretmeye cüret ediyorsun! Seni küçük yalancı! Sandığımdan daha da ileri gitmişsin! Merak etme. Seni kapsamlı bir şekilde temizleyeceğim-"

O daha kıpırdayamadan, Cade yaşlı adamın masasındaki her şeyi itti ve cam bir vazoyu odanın öbür ucuna fırlattı.

"Yukarıdaki Tanrıça!" Yaşlı Garrett bağırdı. Kocaman gözleri Rowan'inkilerle buluştu. "Bunu sen yaptın!"

"Efendim, ben . Anne'nin isteği yerine getirilecek," dedi Rowan saygıyla.

Yaşlı Garrett ona baktı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ama gözlerinde bir parça korku vardı. "Fikrimi değiştirmeden önce gözümün önünden kaybol."

Rowan ayağa fırladı ve elinde peleriniyle tökezleyerek kapıdan çıktı. Pelerini hâlâ düğmesiz olan korsajının etrafından sıkıca çekti ve Kız Kulesi'ne güvenli bir şekilde girene kadar düğmelerini iliklemeyi bırakmadı. Başını koridordaki duvara yasladı ve Cade onun yanında durdu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Bu adam tam bir sorun," diye homurdandı Cade. "Bu ihtiyarların hepsi taklitçi. *Ben* onlardan daha dindarım. O sadece senin bakire göğüslerine otuz bir çekmek istedi."

Rowan'ın midesi bunu düşününce altüst oldu. Bu eylem ona özel derslerde öğretilen şeylerden biriydi çünkü

Kurt'un talep edebileceği bir şeydi, ancak bunun tehdidini ilk elden başka birinden yaşamak aşılayıcıydı.

Zihni çılgınca dönüyordu. "Buradan çıkmam gerek. Hava almam lazım. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

Bayan Teverin köşeyi dönerken Rowan elbisesinin kalan düğmelerini karıştırıyordu. Rowan'ın ne kadar dağınık görüldüğünü görünce hemen geri çekildi.

"Bayan Teverin, görüldüğü gibi değil-" Rowan başladı.

"Ben dünkü çocuk değilim Rowan ve ne olduğundan şüphelenecek kadar çok şey biliyorum. Sen iyi misin?" Kadın ilk kez ona karşı biraz olsun şefkatli davranmıştı.

"Bana bir şey yapmasına gerçekten izin vermemem gerekiyordu, değil mi?" Rowan sordu.

Bayan Teverin ona acımasız bir gülümseme verdi. "Hayır, değildiniz. Merak etmeyin. Çenesini kapalı tutacaktır çünkü kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor. Eğer susmazsa, bu konuda söyleyecek bir şeyim olacak. Öğleden sonraki planlarını unut. Kendine biraz zaman ayır ve sakinleş."

Rowan, "Teşekkür ederim Bayan Teverin," dedi.

Bu çok küçük bir nezaketti ama Rowan için dünyalara bedeldi. Kadın fikrini değiştiremeden koridordan aşağı indi ve kırmızı pelerinini gizlice kaçarken kullandığı sade yeşil peleriniyle değiştirdi. Sonra da Finn'in dairesine ulaşana kadar kasabanın içinden geçti. Kapı açılana kadar çılgınca vurdu.

"Rowan, sorun ne?" Finn sordu. "İçeri gel."

Onu içeri çağırdı ve kapıyı kapatmadan önce kimsenin onu görmediğinden emin olmak için koridora göz attı.

"Yardıma ihtiyacım var, Finn. I-" Öfke ve panikle patlamaya hazır hissediyordu.

"Ne oldu?" Finn sordu.

Rowan, Yaşlı Garrett'in ne yaptığını anlatırken gözyaşlarına boğuldu.

"Bunu yapmaya hakkı yoktu ve sizi asla o duruma sokmamalıydı. Sorumlu tutulması gerekiyor." Finn ayağa fırladı.

Rowan onun elini tuttu ve tekrar aşağı çekti. "Finn, onun sözüne karşı benim sözüm. Senden başka kimse bana inanmayacak. Ve eğer bulurlarsa

beni mahvedebilir. Yalan söyleyip benim iffetsiz olduğumu ya da bir erkekle yattığımı ve bunu ona itiraf ettiğimi . Bu hem beni hem de Aeofe'ı riske atar."

"Bunun böyle kalmasına izin veremeyiz. Bir şeyler yapmalıyız!" Finn söyledi.

Rowan onun öfkesini anlıyordu. Zenginlik, nüfuz ya da cesaretle çözemeyeceği bir sorunla hiç karşılaşmamıştı. O güçsüzlüğe alışkın olabilirdi ama Finn bunu yeni öğrenmişti.

"Finn, ben dünyada senin hareket edemem. Sen bir lordun ilk oğlusun ve ben hiç kimse değilim. Kimsenin beni dinleyeceğine güvenemem-"

Finn'in kaşlarındaki çatık yumuşadı ve omuzları gevşedi. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen benim için hiç kimse değilsin," dedi. "Sen her şeysin, Row. I-" Adam kendini durdurdu ama kadın söylenmemiş sözleri neredeyse duyabiliyordu.

Kendisi aynı şekilde hissetmezken onları duymak istemesi bencillikti. Yine de onları özlüyordu. Bu kelimelerdeki umuda bir çapa gibi sarıldı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve elini yanağında bıraktı, avucunun sert, nasırlı hissiyle tezat oluşturan yumuşak bir dokunuştı bu. Hayatındaki tek yumuşaklığın kendi pürüzleriyle birlikte gelmesine aldırıyordu. Bu ona çok iyi geliyordu.

Rowan, Finn'i istediğinden emin olmadığı kadar kendisi için bir şey seçmek istediğinden de emindi. Kelimeler, onları durduramadan ağzından dökülüyordu.

"Finn, beni yatağa götürür müsün?"

Gözleri şaşkınlıkla irileşti ama hiçbir şey söylemedi.

Rowan kızardı ve devam etti. "Ne düşündüğünü biliyorum. Evet, olanlardan dolayı dehşete düştüm ama bu konuda güvendiğim tek kişi sensin. Nazik ve kibar olacaksın. Beni önemseydiğini biliyorum ve bunu istiyorum. Hayatımdaki tek bir şeyin seçim olmasını istiyorum."

Finn an için pes edecekmiş gibi göründü ama sonra elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Row, özür dilerim. İstemediğimden değil. İnan bana, istiyorum. Ama bunu yaparsam Yaşlı Garrett'tan daha iyi biri olamam."

Rowan irkilerek ayağa . "Evet, yaparsın. Senden rica . İzin almadan almaya çalıştı. Benim hiçbir şey üzerinde gücüm yok.

Hayatım boyunca. Senden hiçbir şey istemedim. Lütfen bu seçimi kendim yapmama izin ver. Hayatımdaki diğer her şey başıma *geliyor*, ama bu benim *seçebileceğim* bir şey."

Finn ayağa kalkıp onun volta atmasını durdururken bocaladı. "Bunu atlatacaksın," diye ısrar etti. "Beş yılını dolduracaksınız ve ben de seni dürüst bir kadın yapacağım. Seninle evlenmek istiyorum Rowan."

Bir Kızıl Bakire'nin beş yıllık görev süresini tamamlamasının üzerinden o kadar çok yıl geçmişti ki Rowan onun bir istisna olacağına ya da sözlerin kaderine terk edilmiş bir kadına verilmiş romantik bir sözden başka bir şey olduğuna inanmadı.

Onun mantıklı düşünmesine ihtiyacı vardı; hatta onu, kendisine bir nimetten çok bir hapisane gibi görünen evliliği hiçbir zaman istemediği gerçeğini görmeye zorlamalıydı.

Finn Ballybrine'deki çoğu erkekten farklı olsa da, aynı şeyleri istemediklerinden emindi. Şu anda onun vahşi gezintilerini çekici buluyordu ama evlendiklerinde onu sakinleştirmek isteyeceği açıktı. Tüm erkekler evcilleşme zamanı gelene kadar vahşi bir kadın isterdi. Hayatı boyunca kontrol altında tutulduktan sonra, sonsuza dek uysal olmayı isteyerek kabul etmeyi hayal bile edemezdi. Kendini Leydi Ashand olarak, Ballybrine'deki süslü lordlar ve leydiler için boğucu partilere ev sahipliği yaparken hayal edemiyordu.

Yine de Finn'in bu fanteziyle eğlenmesine izin verdi çünkü ona veda etmeye çalışmaktan daha kolaydı.

Rowan onun mavi gözleriyle buluştu. Yüzünü ellerinin arasına aldı, çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü. Daha önce hiç öpülmemişti. Adamın dudakları onunkilere karşı yumuşak ve sıcaktı.

Kalbi kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesine çarparken Finn ellerini onun saçlarına doladı. Finn'in gömleğini kavrayarak onu kendine çekti. Adamın tadı nane gibiydi; taze ve canlandırıcı tadı ona o kadar yakışıyordu ki, kendini daha fazlasını isterken buldu. Elleri onun tüniğini kavradı.

Finn'in elleri kadının bileklerinde kenetlendi ve adam çekildi.

"Rowan, daha fazlasını yapamam," diye fısıldadı nefes nefese. Hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İstemediğimden değil. Güven bana, biliyorum. Ama seni hapse attıracak bir kuralı çiğnemeyeceğim."

sorun. Ben inançlı biriyim. Kurt'un mutsuz olmasının ve ruhları biçmek için şehre gelmesinin sebebi olacak kadar bencil değilim. En büyük korkum, böyle bir günahın bedelini ödeyecek kişinin sen olman. Rowan, istiyorum ama geçici bir arzuyu tatmin etmek için seni ya da bir başkasını riske atmayacağım. Korktuğunu biliyorum ama hizmetin sona erdiğinde bolca vaktimiz olacak ve bunu telafi edeceğim."

Rowan arkasını döndü ve alnını duvarın serin, sert taşına yasladı. Umutsuzluk içine çökmüştü.

Finn elini onun omzuna koyarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Omuz silktilti. "Sorun değil. Sormakla aptallık ettim," dedi sıkıntıyla. Pelerinini kaptı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Finn yolunu kesti.

"Lütfen bana kızma," diye yalvardı.

Rowan kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Dehşete kapılan ben olduğum halde lütfen benden seni affetmemi isteme. Yarın Karanlık Orman'da peşimde bir grup ruhla tek başıma yürüyeceğim. Daha bir hafta önce bu dünyadaki tek dostlarımdan birinin öldüğü yerden geçeceğim. Wolf's Keep'e gideceğim, hayatım buna bağlıymış gibi şarkı söyleyeceğim. Ve sonra onun istediği her türlü ahlaksız şeye maruz kalacağım. Merhamet ya da nezaketle muamele görmenin ne demek olduğunu asla bilemeyeceğim. Beni önemseyen biri tarafından dokunulmanın ne demek olduğunu asla bilme şansım olmayabilir. Eğer bu bilgiyle yüzleşmek zorunda kalırsam, bu yükü paylaşabilirsin."

Rowan pelerinini çekti ve onu iterek başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı çarptı. Soğuk öğleden sonrayı yararlanarak geçerken, öfkeli gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Kuleye geri döndü ve hizmetçinin girişinden gizlice içeri girdi, yeşil pelerinini sakladığı yere soktu ve uygulama ve meditasyon alanına geri döndü. Ses geçirmez odanın kapısını kilitledi ve yere yığıldı.

Dizlerini göğsüne çekerek yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Finn'in ona satmaya çalıştığı hayal için ağladı. Bunun gerçekten olabileceğine inanmayı çok isteyen bir parçası için ağladı. En da, bu hayalin gerçekleşebileceğinden bile emin olmadığı için ağladı.

Eğer alabilseydi bunu isterdi ve bu ona kendini nankör bir zavallı gibi hissettirirdi.

ROWAN

S Perşembe günü denizden esen bir fırtınadan daha hızlı esti. Yatağında uzanıp tavandaki çatlaklara bakarken korku Rowan'ın kemiklerini bir kış soğuğu gibi sardı. Uyku bir türlü gelmiyordu.

Zamanının geldiğini bilmenin kesinliğini yaşamak küçük de olsa bir rahatlamaydı. On beş yıldır bunu bekliyordu ve en azından Karanlık Orman'a ilk yolculuğunun gün batımında gerçekleşeceği gerçeğiyle huzur bulabilirdi.

Eğer perdelerin arasından süzülen güneş ışığı bir gösterge ise, annesi ve kız kardeşleri onu kasabaya yapacağı sunuma ve Karanlık Orman'a yapacağı yolculuğa hazırlamak için gelene kadar çok az zamanı vardı. Ailesini görmekten en az Kurt'la tanışmak kadar korkuyordu.

Rowan onu ellerinden geldiğince sevdiklerini biliyordu ama bu asla yeterli gelmiyordu.

En eski anıları, annesinin komşularına Rowan'ın yaz gündönümünde - Eireione'de yılın en parlak günü - doğmuş olmasıyla övünmesiydi; sanki doğumu tek başına karanlıktan uzaklığını gösteriyormuş gibi.

Annesinin tavrının değiştiği belirli bir anı seçmek zordu. Belki de yavaş yavaş aç kaldıklarında ya da

Ruhani bir şarkıcı kızın tüm mali sorunlarını bir anda çözeceğini fark ettiğinde. Ne olursa olsun, annesi bir süre sonra Rowan'ı kızı olarak görmeyi bırakmış ve onu bir amaç için araç olarak görmeye başlamıştı. Annesinin ihaneti güneş gibiydi, her zaman üzerinde asılı duruyor ve onu diğer her şeye karşı kör ediyordu.

Öfke Rowan için her zaman en güvenlisi olmuştu. Bu, kederin ağırlığından ya da ihanetin şaşırtıcı boşluğundan daha iyiydi. Aradan geçen yıllar içindeki yumuşaklığı tamamen yok ama derinlere gömmüştü.

Rowan ayağa kalktı ve perdeleri açarak odayı geçti. Balkon kapısını açtı ve gün ışığına çıktı, sanki arkadaşını orada görmeyi bekliyormuş gibi yan taraftaki Orla'nın balkonuna bir bakış attı.

Taşın buz gibi soğuğu çıplak ayaklarını kesiyordu ama o bu acıyı memnuniyetle karşıladı. Gözlerini aşağıdaki Karanlık Orman'a dikti. Yanmış ağaçlar görebildiği kadar uzanıyordu ama yoğun bir sis hâlâ ormanın üzerinde asılı duruyordu ve ne kadar uzandığını görmesini engelliyordu. Karanlık Orman ölüyorsa ve ormandaki canavarlar ruhları yiyerek güç kazanıyorsa bunun ne anlama geldiğini düşündü. Eski büyü, yürüyeceği yolu korumalıydı ama Orla'yı korumamıştı.

Belki de sonunda içinde bir şeylerin canlanmasına neden olan şey, ölümlülüğüne, ölüme olan yakınlığına gözlerini dikmiş olan kıyametinin yakınlığıydı. Daha fazlası için çaresiz hissediyordu. Rowan tırnaklarını hayatına geçirip tutunmak istiyordu. Sarai'nin şifalı bitkiler hakkında bildiği her şeyi öğrenmek istiyordu. Hizmet ilahileri ve yerel bar şarkılarından daha fazlasını söylemeyi öğrenmek istiyordu. Belki kimse ondan daha fazlasını istemesini beklemiyordu ama içindeki bir şey zapt edilemeyecek kadar büyüyordu. Öldüğü anda sevdiği insanların kalplerinden ve zihinlerinden silinip gideceği korkusu onu tüketmişti.

Yatak odasına geri döndü ve balkon kapılarını arkasından kapattı.

Cade ateşin yanındaki pelüş sandalyeye yığıldı. Her zaman bir şeyin içine çöküyordu, sanki kendini tutuyormuş gibi dik duruyordu.

imkansızdı. Kuzguni saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu ve bağciksız tuniği açıktı, altından bembeyaz bir gömlek çıkıyordu.

"Kaçabilirsin," dedi.

"Ve nereye gideceksin?" Rowan acı acı güldü. "Borderwood bile geçit vermez. Mevsim çok geç. Başka bir kasabaya varamadan donarım," diye yakındı.

Cade kaşlarını çattı. "Bu tam olarak doğru değil. Finn sana ormanda nasıl gezineceğini öğretmedi mi? Yeni bir kasaba bulana kadar yolumuza devam ederdik. Ben de hep seninle olurdum."

Rowan, "Ve birlikte eski yöntemleri uygulayanları idam eden yeni bir dini kaleye gireriz," dedi. "Kaçsam bile kendimi ve Aeoife'ı idare edemem ve onu geride bırakırsam, benim yerime onu göndermekten başka çareleri kalmaz." Başını iki yana salladı. "Bu bir iblis olayı mı? Anne'ye bir şekilde bulaşacağı için Kurt'a gitmemi istemiyor musun?"

"Hayır, Kurt'a gitmeni istemiyorum çünkü sen benim arkadaşımsın. Eğer gerçekten kötü olsaydım, seni yemelerine seve seve izin verirdim. En kötü şey bu gibi görünüyor," diye iç geçirdi Cade. "Hayır, bekle. En kötü şey o ürkütücü ihtiyarın sana sahip olmasına izin vermek olurdu."

Rowan'ın rengi soldu.

"Çok mu erken?" Cade sordu.

Rowan, "Beni kurtarmak pek de kötü bir şey gibi görünmüyor," diye meydan okudu.

"Hiçbir zaman kötü olduğumu ya da sizi kurtarmak istediğimi iddia etmedim," dedi Cade. "Sadece bu insanların kendilerini Kurt'un gazabından kurtarmak için genç bir bakireyi feda ettikleri için kutsal olduklarını düşünmelerinin büyüleyici olduğunu düşünüyorum. Ölüm hayatın bir parçası ve bunu biliyorlar. Onunla bir anlaşma yapmış olmaları, ona erdeminizi ve hayatınızı vermeniz karşılığında hepsinin bağışlanması gerektiği anlamına gelmez. Son baktığımda, insan kurban etmek pek de erdemli bir davranış değildi."

Rowan kaşlarını kaldırdı. "Yani bir Bakire'yi bir ölüm tanrısı tarafından yutulmaya götürmekten hoşlanmayacağını mı söylüyorsun?"

Cade gözlerini devirerek, "Yutuldu," diye tekrarladı.

Anne'nin kutsal kitabında kullanılan kelime buydu. Kurt onu yiyip *bitirecekti*. Yaşlılar kelimelerin önemine inanıyorlardı ve Kurdun onu yiyeceği anlamına gelen bir kelime seçtiler

Açgözlülük ve doymak bilmezlikle onu tüketip yok edecek ya da avlayıp tadını çıkaracaktı.

Son on beş yılını mükemmel bir kurbanı dönüşmek için harcamış olabilirdi ama hiçbir hazırlığın kendisini buna hazır hissettirmeyeceğinden oldukça emindi.

"Hangisinden daha çok korkuyorsun, Karanlık Orman'dan mı yoksa annenden mi?" Cade sordu.

Rowan güldü. "Karanlık Orman."

Gülümsedi. "Annen diyeceğinden emindim."

"O *kadar* da kötü biri değil," diye karşı çıktı Rowan. Kendisini hiçbir zaman korumamış olan annesini neden savunma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi.

"Güçlerimin nasıl çalıştığını unutma. Bu kadın tanıdığım en kıskanç insanlardan biri," dedi Cade gözlerini devirerek. Bir iblis olarak eğilimi kıskançlık uyandırmaya yönelikti, bu aynı zamanda başkalarında bunu fark edebileceği ve eğer isterse büyümesine yardımcı olabileceği anlamına geliyordu.

Rowan, "O her zaman değildi," dedi.

Cade başını yana eğdi. "Evet, ama senin fedakârlığın sayesinde zenginliğin tadına baktı ve şimdi akılsızca statü peşinde koşuyor."

Rowan iç çekti. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Annem bugünün gerekli bir kötüsü. Bundan sonra, bizi şaşırtmadığı ve bir ziyarete katılmadığı sürece onu bir daha görmem gerekmeyecek."

"Büyük, korkutucu şeyi yapan sensin. Bir gün öncesini pandomim yaparak geçirmek zorunda kalmamalısın," diye tersledi Cade.

"Ne zaman seçme şansım oldu ki?"

Konuşmak için ağzını açtı, ama kapı çalındı.

Kapalı.

"Bayan Rowan, aileniz kahvaltı için burada," diye seslendi bir hizmetçi. kapıdan.

"Eğlence başlasın," dedi Rowan kuru bir sesle, kapı açılıp Cleary kadınlarından oluşan grup içeri girerken.

Rowan annesini ince kırmızı yün elbisesinin içinde gördü. Kumral saçları tertemiz bir şekilde düzenlenmiş, gümüşün tüm izleri pancar ile durulanmıştı. Rowan'ın kız kardeşleri Maeve ve Shaina, annelerinin arkasından geçtiler.

Anneleri, koyu renk saçlarındaki kırmızıyı ortaya çıkaran özenle işlenmiş kırmızı elbiseler giymişti. Bu gece, aylardır ziyarete gelmemiş olsalar bile gururlu bir ailenin parçası gibi görüneceklerdi.

Maeve, Rowan'dan dört yaş büyüktü ve tüm Eireione adasında balıkçılık yapan zengin bir adamla evliydi. Rowan'ın hiç tanışmadığı iki oğulları vardı. Shaina iki yaş büyüktü ve ailesi Ballybrine'de üç bar işleten bir adamla yeni evlenmişti ve ilk çocuklarına hamileydi.

"Hayatım, çok korkmuş görünüyorsun," dedi annesi.

"Onun ne kadar çekici olduğunu unutmuşum," dedi Cade ateşin yanındaki tüneğinden.

Rowan'ın kız kardeşleri sanki hayatları boyunca bakmaları gereken kız kardeşleri değil de bir yabancıymış gibi garip bir şekilde ona sarıldılar.

"Anne, gerçekten, onu selamlamanın başka bir yolu var mı?" Maeve bir elini Rowan'ın omzuna koydu. "Ryan ve Jack sevgilerini yolladılar. Ryan bugünlerde kendi küçük filosunu işletiyor ve Jack de Megan'ın babasının tüm mal varlığını yönetiyor."

"Elbette," dedi Rowan. "Hayat devam ediyor."

Rowan yalnız olmayı dilerdi ama yeni Kızıl Bakire'nin ailesinin, kuaför ve hizmetlilerden oluşan bir ekibin görevi onu açılış yolculuğuna hazırlamaktı.

Rowan kollarını kavuşturdu. "Yutulmadan önceki gece iyi uyuyamadığım için özür dilerim anne. Sanırım hepimizin işi başından aşkın."

"Haydi başlayalım o zaman," dedi annesi ve bir grup hizmetçi ve stilist Rowan'ın üzerine çullandı.

ROWAN BLINKED BİRÇOK ZAMAN, Aynadaki kadında kendini tanımaya çalışıyordu.

Dumanı tüten sıcak banyosundan sonra hizmetçiler cildini parlatıyor ve kaşlarını yolup fırçalayarak onu acı verici bir mükemmelliğe kavuşturuyorlardı.

ve saçlarını dökülecekmiş gibi hissedene kadar şekillendiriyorlardı. Neredeyse iki gün önce vücudunun alt yarısındaki tüm tüyleri almak için şeker macunuyla geldikleri zamanki kadar kötüydü. Sadece bu acı bile ölümden biraz daha az korkması için yeterliydi.

Hizmetçiler ve stilistlerden oluşan ekip görünüşünden memnun kaldığında, onu annesi ve kız kardeşleriyle yalnız bıraktılar. Terzinin verdiği müstehcen beyaz dantel iç çamaşırlarını dikkatlice giydi ve ardından annesi ve kız kardeşleri ipek elbiseyi giymesine yardım ederek kıvrımlarını sarması için arkadan bağladılar.

Şimdi onların el emeğine şaşkınlıkla bakıyordu. Uzun, kıvrırcık saçları bir omzunun üzerinden sarkan karmaşık bir örgü şeklinde bükülmüş ve minik beyaz çiçeklerle örülmüştü. Dudaklarını parlatmak için pancar boyasıyla ovmuşlardı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi annesi takdirle, sanki bir bakirenin kurban kıyafeti değil de bir gelinlikmiş gibi elini ipek elbisenin üzerinde gezdirerek.

Rowan bütün gelinliklerin böyle olduğunu sanıyordu.

"Oyuncak bebek gibi görünüyorsun," dedi Cade ateşin yanındaki duvara yaslandığı yerden.

Ballybrine halkının haftalık Şükran ve Yas Töreni için toplanma vaktinin geldiğini haber veren üç çandan ilki olan çan sesi onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Gitmeliyiz," dedi Maeve. O ve Shaina, Rowan'ın kırmızı pelerinini giymesine yardım ettiler.

Rowan kendine son bir kez baktı ve onları odasından dışarı çıkardı. Koridorda Aeofe'ı beklerken buldu.

"Rowie, çok güzel görünüyorsun," dedi Aeofe, mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi.

"Teşekkür ederim, Aeofe. Bu gece tek başına iyi olacaksın, değil mi? Sabah uyandığında geri geleceğim," dedi Rowan. Hissetmediği bir güven için çabalıyordu ama Aeofe'ın iyiliği için bunun doğru olmasını umuyordu.

Aeofe'ın gözleri endişeyle Rowan'ın kız kardeşleri ve annesinin üzerinden geçti. "Siz dönene kadar odanızda beklesem sorun olur mu?" Kendini için çok çabaladı ama alt dudağı titredi.

Rowan onu kucakladı. "Merak etme, tamam mı? Sabah görüşürüz ve eğer geri dönemezsem Cade'i gönderirim."

Annesinin gözleri dehşetle açılmış, iblisin adı geçince bakışları odanın içinde gezinmeye başlamıştı.

Cade onun yanında kıkırdadı. "Ne yani, seni onun yaptığı gibi terk edeceğimi mi düşündü?"

Rowan Aeofe'in omzuna hafifçe vurdu, kapüşonunu yukarı çekti ve Kız Kulesi'nin dışındaki meydana doğru ilerledi. Kasaba halkı karanlığın çökmesiyle birlikte toplanmaya başlamıştı bile. Yaşlılar tapınak merdivenlerinin yanındaki kürsüde bekliyordu. Rowan ailesini tanımadığı yüzlerden oluşan kalabalığın arasından geçirdi. ona bir bakış.

Kürsüye çıktığında bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Her şeyi bloke etti, içindeki, bir insan yerine bir nesne olmasına izin veren dinginliğe bağlandı. Mükemmel bir kurban maskesini yerine yerleştirdi - sakın, kendinden emin bir gülümseme, boş gözler, başı dik. Rowan korkusuna karşı dimdik durdu; kasabanın değerlendiren bakışlarına karşı; midesinde büyüyen dehşete karşı.

Sen kalmayı seçtin. Bu senin seçimindi, diye hatırlattı kendine, tepesinde çan çalarak kasabayı törene çağırırken.

Sanki kalmak ve herkesin ondan beklediği tek rolü oynamaktan başka bir seçenek varmış gibi.

Kalabalık ona kurtuluşlarıymış gibi bakıyordu ve o da bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Tek tanrılı dinin yükseldiği yerlerde dini zulüm ve ölümden kaçan aynı insanlar, onun inançları için acı çektiğini görmekten memnundu.

Orada, tören için toplanan kalabalıktaki farklılıkları görmek kolaydı. Farklı giysiler giymelerine, farklı ten renklerine ve saç stillerine sahip olmalarına rağmen, inançları kadar yaşadıkları baskı da onları birleştiriyordu.

Soğuk bir esinti, Kurt'un Kalesine giden meydanın karşısındaki patika başındaki yanmış ağaçların yapraksız dallarını hışırdattı. Rowan bir eliyle kapüşonunu tutarken, Yaşlı Falon yanına geldiğinde titriyordu.

"Anne'nin lütfuyla bugün buradayız," dedi Yaşlı Falon, sesi fısıltıların gürültüsü üzerinde yükselirken. Kalabalığın sessizleşmesini bekledi. "Adaklarımızı sunduk ve Kızıl Bakiremiz Karanlık Ormanın Kurdu tarafından yenmeye layık görüldü. Bunun için sevinelim."

Kalabalıktan Orla'nın ölümünü alkışlayan bir tezahürat yükseldi. Orla onlar için bir insan değildi. O büyülü bir nesneydi; Karanlık Orman'da gizlenen kötülükle aralarında bir tampon.

Rowan hayatında ilk kez kırmızı kukuletası için mutluydu. Bu, yüzündeki dehşeti kimsenin göremeyeceği anlamına geliyordu. Midesi bulandı. Öldüğünde de hepsi neşelenenecekti.

Rowan çığlık atmak istedi. Kapüşonunu yırtmak ve hepsine Orla'nın elma şarabı çöreklerini seven ve boş zamanlarında Hanna'nın fırınının mutfağına gizlice girip çörek pişiren tatlı bir kız olduğunu söylemek istedi. Orla'nın bir keresinde başka bir şey örmeyi bilmediği için devasa bir atkı ördüğünü ama battaniye yapacak sabrı da olmadığını.

Onlara Orla'nın kendisi için bir hayat hayal etmediğini, çünkü halkının onun hayatının ne olacağına beş yaşındayken karar verdiğini söylemek istedi. Onlara, henüz bir çocuk olan Aeofe'in, yaşlı Kızıl Bakire'nin kaybı için saatlerce ağladığını ve şimdi kendisinin de bir kurban olmaktan bir kalp atışı uzakta olduğu gerçeğini düşünmediğini anlatmak istiyordu.

Ama halkın duymak istediği bu değildi. Rowan'ın arkadaşı ölmüştü ama sadece Ballybrine halkı teselli bulacaktı.

Yaşlı Falon övgü için ellerini kaldırdı. "Sağlığımız ve güvenliğimiz için şükranlarımızı üzere buradayız. Ayrıca bu hafta de onurlandırıyoruz.

Ölenlerin aileleri bir adım öne çıkabilir mi?"

Siyah ve gri giyinmiş insanlardan oluşan bir alay kalabalığın önüne doğru ilerledi ve yaşlıların her biri zamanlarını aileleri kutsayarak ve taziyelerini mırıldanarak geçirdi. İşleri bittiğinde Yaşlı Garrett geri dönerek Rowan'ın yanında durdu.

"Bu gece ayrıca yeni bir Kızıl Bakire'ye hoş geldin demek için buradayız," diye devam etti Yaşlı Falon.

Rowan binlerce gözün ağırlığı üzerine çöktüğünde kıpırdandı.

Yaşlı Falon onun omzuna bir el koydu. "Doğduğu andan itibaren Anne tarafından kutsanmış ve beş yaşında Kocakarı tarafından takdis edilmiş, on beş yıldır eğitim görüyor. On beş yıl boyunca ders aldı, dua etti ve meditasyon yaptı. Sorumluluğu üstlenmeye hazır olduğuna inanıyoruz. Bununla birlikte, onun layıklığına karşı konuşacak olanlar varsa, ya şimdi konuşsunlar ya da sonsuza dek dillerini tutsunlar."

Rowan'ın gözleri Finn'in bir grup avcıyla birlikte Karanlık Orman'a giden patikada durduğu yere kaydı. Ağzını açtı ve kapattı. Kollarını çaresizce göğsünün üzerinde kavuşturmuş, parmak eklemleri kollarını kavradıkları için bembeyaz olmuştu.

Sessizlik sağır ediciydi. Rowan ne olmasını umduğundan emin değildi. Eğer biri onun aleyhinde konuşursa, görev Aeofe'a geçecekti ve bu daha da kötü olacaktı. Titreyen ellerini susturmak için sıkı.

"Çok iyi," dedi Yaşlı Falon. "Şimdi onun yüzüne ilk kez bakmanıza izin veriyorum. Hepimiz bu ismi hatırlayalım ve onurlandıralım - Rowan Cleary, yeni Kızıl Bakireniz."

Yaşlı Falon Rowan'ın başlığını kaldırdı ve köy halkı ilk kez onu gördü. Kalabalık onu gördüklerinde sessizliğe büründü. Eller kalplerin üzerinde çaprazlandı ve sonra açılarak Anne'ye teşekkür mırıltıları yükseldi. Birkaç kişi aval aval bakmayı bitirdikten sonra diz çöktü.

Onların inancı Rowan'ı şaşırtıyordu, her ne kadar buna içerlese de. Fedakârlık yapan kendisiydi ama övgüyü her zaman Anne alıyordu. Tüm iyi şeyler Anne'ye atfediliyor, tüm belirsizlikler Kocakarı tarafından yatıştırılıyor ve tüm kötülükler Kurt'un işiydi. Kızıl Bakireler sadece kötülüğü uzak tutmak için verilen kurbanlardı. Ödeyen siz olmadığınız sürece ödenecek küçük bir bedeldi.

İnançları derli topluydu; eleştirel düşünmeyi gerektirmiyordu, sadece körü körüne inanmayı gerektiriyordu - Rowan'ın hiçbir zaman sahip olmadığı bir şeydi bu. Belki de bu sezon evlenmeye aday, rengarenk elbiseler içinde kalabalığın en önünde toplanan güzel genç kızların arasında olsaydı olurdu. Belki de tek derdi bir koca bulmak ve onun yanında akılsız bir hayat yaşamak olsaydı, inançlarının neye mal olduğunu eleştirel bir gözle düşünmezdi.

"Anne'nin bilgeliğinin ölümlü bedenlenmiş hali olan Kocakarı'nın öne çıkmasını ve kutsamasını istiyoruz. O her şeyin içindeki gerçeği görür. Herkesin iyiliği için olanı görür ve bizi bu doğruluk yolunda yönlendirir," diye devam etti Yaşlı Falon.

Kocakarı beyaz tören giysileri içinde öne çıktı. Annesinin yanında sessizce yürüyen ve elinde yakıcı otlar taşıyan Sarai'nin ağzı sımsıkı kapalıydı. Gözleri Rowan'inkileri yansıtan koyu halkalarla çevriliydi ve arkadaşının da bütün gece uyanık olup olmadığını merak etti. Sadece Sarai, Finn ve Aeoife halkın kazancının onların kaybı olduğunu düşünüyordu.

Kocakarı Rowan'ın önünde durdu, gözleri aniden kehanetle bulutlandı. Rowan umutsuzca Kocakarı'nın kendisi için bir çıkış yolu görüp göremeyeceğini merak etti ama onun kutsaması formaliteden ibaretti. Aeoife çok genç olduğu için ölüleri götürecek başka kimseleri yoktu ve Rowan'ın bildiği kadarıyla geçmişlerinde Kızıl Bakire rolünü oynayan en genç kişi on sekiz yaşındaydı.

Kocakarı'nın görüşü keskinleşir gibi oldu ve gözleri Rowan'a dikildi, sonra genişleyerek bir adım geri çekildi. Sertçe yutkundu ama parmaklarını su dolu kaseye daldırıp Rowan'ın alnını ve kalbini kutsarken hiçbir şey söylemedi.

En azından kaderine doğru yürürken temiz bir kalp ve zihinle kutsanmıştı.

"Ana, Rowan Cleary'yi kutsadı," dedi Kocakarı sesinde belli belirsiz bir dalgalanmayla. "Ölmekte olan ormanımızı iyileştirecek ve köyümüze bereket getirecek. Kurt'u memnun edecek."

Kalabalıktan gök gürültüsünü andıran bir tezahürat yükseldi. Rowan meydana dağılmış olan ölmüşlerin ruhlarını izledi. Törene kayıtsız görünüyorlardı. Bunun yerine insanları inceliyor, kıyafetlerini kurcalayıp çekiştirmeye çalışıyor, bedensel formlarının olmamasından dolayı karışıyordu.

Ballybrine halkına meydana kaç ölünün doldurduğunu söylerse ne düşüneceklerini merak ediyordu.

Kocakarı başını salladı ve Rowan ailesiyle yüzleşmek için döndü. Annesi şefkatle yanağına dokundu, birkaç damla gözyaşı zarif bir keder gösterisiyle yüzünden aşağı süzüldü. Rowan arkasını döndü

kardeşlerine ve bırakmakta tereddüt eden tek kişi gibi görünen babasına beceriksizce sarıldı. Sonunda Aeofe'la göz göze geldi ve kalabalığa dönmeden önce ona göz kırptı.

Kocakarı ve Yaşlı Falon, Rowan'ı tapınağın önündeki merdivenlerden kalabalığın arasından geçirip Karanlık Orman'a doğru götürdüler. Kalabalık onlara doğru akın etti, herkes Rowan'a dokunmak için uzandı. Rowan bakire bir Kızıl Bakire tarafından dokunulmanın bir lütuf olarak kabul edildiğini neredeyse unutmuştu.

Parmakları ellerini, omuzlarını, saçlarını okşarken "Teşekkürler Kızıl," diye fısıldadılar.

Kürsüde geçirdiği beş dakika boyunca gerçek bir ismi vardı ama şimdi yine sadece "Kırmızı"ydı.

Rowan klostrofobik hissetti ve nihayet Karanlık Orman'ın sınırına ulaşip kalabalık arkalarına geçene kadar panikledi.

"Başlarınızı eğin ve kurbanımızın kabul edilebilir bulunması için dua edin. Onu Anne ve Kurt'a teslim ediyoruz," dedi Yaşlı Falon. Rowan'a başıyla işaret etti.

Rowan, Sarai'nin cam gibi gözleriyle karşılaştı ve gönülsüz bir gülümseme sundu. Bunun böyle olacağını her zaman biliyorlardı ama yine de kabullenmek zordu ve Rowan'ın konumları tersine dönseydi ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sarai kalabalığa doğru başını salladı ve Rowan Finn'i görmek için döndü. Yüzü yıkımın bir resmiydi; gözleri kocaman açılmış, elleri iki yanında kenetlenip açılmıştı. Hiçbir sorun yokmuş gibi ona gülümsedi. Finn gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı ama başaramadı.

Kocakarı bir elini onun omzuna koydu. "Şimdi şarkı söyle, kızım." Rowan derin bir nefes aldı, ağzını açtı ve şarkı söyledi.

Bir an için sesinin büyüünden ve kadim şarkıdan başka hiçbir şey yoktu. Ruhlar ona doğru sürüklenmeye başlamadan önce havaya doğal olmayan bir durgunluk yerleşti.

*"Beni eve kadar takip et,
Yalnız bir yol olmak zorunda
değil. Bırak gözyaşların şimdi
dökülsün*

Ve daha önce olanları yıka," diye şarkı söyledi Rowan.

Yüzünü Karanlık Orman'a döndü ve titredi. Dantelli ve ipekli bir elbiseden daha sağlam bir şey giymiş olmayı diledi ama Kurt, sıcaklık ne olursa olsun sevdiği şeyi severdi.

Rowan şarkıya devam etti.

*"Yol ayaklarınızla buluşmak için
yükselecek, Esintinin her zaman arkanızda
olduğu ve güneşin yüzünüzde parladığı
yerde."*

Arkasını dönüp karanlığa ilk adımını atmadan önce arkadaşlarına son bir kez baktı.

ROWAN

Rowan, arkasındaki ölülerin ve Cade'in ayak seslerine rağmen gözlerini önündeki patikaya odaklamak için kendini zorladı. yanında. Karanlık, fenerinin ışığını yuttu ve sadece birkaç metre önünü görebildi.

Bakışlarını çevrede gezdirerek patikanın etrafında bir tünel gibi kıvrılan yanık dalları taradı. Botlarının altında çıtırdayan kurumuş yapraklar, şarkısına vurmalı bir eşlik sağlıyordu. Sağ tarafındaki bir hışırtı dikkatini çekti ve kendine yeni varlığının ilk kuralını hatırlattı.

Ana asla ayrılmayın.

Şarkı söylerken nefesi küçük bulutlar halinde önünde kabarıyordu. Rowan ne kadar uzaklaştığını ve daha ne kadar gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Ormanın soğuk havası tenine işliyordu. Soğuktan korunmak için kırmızı pelerini daha sıkı sardı.

Rowan en azından bir hafta önce Orla'nın cesedini aldığı anda ormanda yankılanan korkunç çığlıkların olmadığı gerçeğiyle teselli buldu. Onun yerine ürkütücü bir sessizlikle baş başa kalmıştı.

Bir ağaç köküne takılıp tökezledi ve dizlerinin üzerine düşerek fenerini düşürdü. Feneri hızla yerden aldı ve şarkıya geri dönerek yürüyüşüne devam etti.

Rowan, onlardan biriyle göz göze gelip bir kuralı daha ihlal etmekten korktuğu için ruhların huzursuz kıpırdanışına doğru dönmeye cesaret edemedi.

Asla ölülerin gözleriyle ya da gölgelerde gizlenen canavarlarla karşılaşmayın.

Eğer gözlerine bakarlarsa, onun canlı olduğunu ve ona sahip olabileceklerini anlayacaklardı. Şarkı onları cezbetmek için yeterliydi. Onları Kurt'un Kalesi'ne, sonsuz huzuru bulacakları ya da Yeraltı Toprakları'nda yargılanacakları yere götürecek bir yaşam hatırlatıcısıydı.

Cade, Rowan'ın yanında alışılmadık bir sessizlikle ilerliyordu. Ondan hiç ses çıkmaması neredeyse Karanlık Orman'ın kendisi kadar sinir bozucuydu.

Orla'nın arkasında yürüyen ruhlar arasında olup olmadığını ve herkesin düşündüğü gibi Kurt'un onu öldürüp öldürmediğini merak etti. Ruhlar alayına liderlik etmeye devam ederken Rowan'ın zihni dönüyordu. Solundan gelen bir hırıltı onu düşüncelerinden kopardı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve izlendiği hissine kapıldı. Dönüp bakmamak neredeyse imkânsızdı.

Üçüncü kural aklına gelince dondu kaldı.

Karanlık Orman'da asla kanama olmaz.

Rowan çılgınca avuç içlerinde ve dizlerinde düşmeden kaynaklanan bir yara olup olmadığını kontrol etti. Yara olmadığını fark ettiğinde omuzları rahatlayarak çöktü.

"Sakin ol Row. Nefes al ve şarkı söylemeye başla," dedi Cade.

Hırıltıların sesi yükseldikçe ürperdi. Kocakarı, eski büyü'nün patikayı koruduğu ve Rowan'ın patikaya sadık kaldığı sürece zarar görmeyeceği, çünkü karanlığın canavarlarının bu sınırın ötesine geçemeyeceği konusunda ısrar etti. Eğer durum buysa, bu Kurt'un Orla'yı öldürdüğü ve Rowan'ın arkadaşının katiliyle tanışmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Bu pek mantıklı değildi. Orla, Kurt'un insanların düşündüğü gibi biri olmadığına ısrar etmişti.

Rowan kısa bir süre durdu. Belki de Orla'yı sadece Rowan ve Aeofe'la yaptığı çok az şeyi paylaştığı için öldürmüştü. Bu teknik olarak kuralların ihlaliydi.

Kalp atışları kulaklarını tırmaladı ve ağzı kurudu. Yardımcı bir bilgi bile değildi. ayrıntı içermiyordu, sadece

onu daha az korkutmak içindi. Kurt gerçekten de Orla'yı bu yüzden canını alarak cezalandıracak kadar kindar olabilir miydi?

"Sorun nedir?" Cade sordu.

Rowan adımlarını hızlandırarak, "Hiçbir şey," dedi. Etrafındaki hırıltıları bastırmak için sesini daha da yükseltti. Doğruca kaleye yürüyecek, ruhları teslim edecek ve sonra da Orla'ya ne olduğunu öğrenecekti.

Ay ışığı yukarıdaki iskelet dalları keserek orman zemininde korkunç gölgeler yaratıyordu.

"Rowan."

Ses zayıftı ve sol omzunun hemen üzerinden geliyordu.

"Orla?" Rowan sordu. Öfkesi buharlaşıp gitmiş, geriye korku ve şaşkınlıktan başka bir şey kalmamıştı.

"Evet, benim ama bakma," diye fısıldadı Orla.

"Yapmazsın diye endişelendim-" Rowan rahatlama hissiyle boğuldu. Orla'nın ruhunun serbest bırakılmamış olmasından, tuzağa düşmüş olmasından ya da diğerleriyle birlikte amaçsızca ormanda dolaşıp bir hortlağa dönüşmesinden korkuyordu.

"Şimdi iyiyim. Sadece burada olduğumu bilmeni istedim," dedi Orla. "Şarkı söylemeye devam et."

Rowan birkaç satır daha söyledi. Boğazındaki yumrunun etrafından dolanmaya çalıştığında, sesleri gergin ve yorgun çıktı.

"İyi görünüyorsun Orla," dedi Cade ona el sallayarak.

Orla şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "Teşekkürler, Cade."

Üçü birkaç adım daha yan yana yürüdüler. "Ne oldu sana böyle?" Rowan sordu.

"Bilmiyorum. Her şey boş bir nokta," dedi Orla. "Kurt bir keresinde bana travmatik ölümler yaşayan ruhların huzur bulabilmek için hatırlamadıklarını söylemişti."

Rowan göz ucuyla arkadaşını görebiliyordu. Kendisi gibi görünüyordu, sadece daha soluk, daha az bedensel bir formu vardı. Sarı saçları hâlâ esintiyle hışırdıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Bunu sana o yaptı. Ona nedenini soracağım," dedi Rowan.

Orla, "Row, onun bunu yapacağını sanmıyorum," diye karşı çıktı.

Rowan, "Ama bana bir şey söylediğin için kızmış olabilir," diye karşı çıktı. Şarkısının sonraki birkaç satırını söylemeye devam etti

Şarkı.

"Sanırım o olsaydı hatırlardım," dedi Orla. "Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim ama gerçekten . Bir an patikada yürüyordum ve bir an sonra bedenimden kurtulmuştum. Aradaki zamanı hatırlamıyorum."

Acı çekmemiş olması onu rahatlatmıştı ama Rowan yine de huzursuz hissediyordu. "Sanırım bir kuralı çiğnedim."

Rowan daha fazla soru sormak istedi ama bakışları Wolf's Keep'in uzaktaki karanlık duvarlarına kilitlenince her biri zihnini boşalttı.

"Neredeyse vardın. Sadece burada olduğumu bilmeni istedim," dedi Orla.

Rowan yavaşladı. "Korkuyorum."

"İyi olacaksın. Şimdi kapıya doğru ilerle ve ruhlar geçerken başını eğip diz çök," diye talimat verdi Orla.

Rowan, Kurt Kalesi'ne yaklaşırken şarkı söylemeye devam etti. Yanıklık sınırına kadar ulaşmıştı. Karmaşık bir şekilde yontulmuş demirden büyük metal kapılar o yaklaşırken açıldı. Onlara bakmamaya çalıştı ama şimdiye kadar gördüğü en güzel ve detaylı şeylerdi. Dolambaçlı metal sarmaşıklar ve çiçekler, ölüm tanrısının diyarından çok güzel bir bahçenin girişine aitmiş gibi görünüyordu - ya da tasarımın bir kurdun çenesine benzeyen bir şey oluşturduğu gerçeği olmasaydı öyle görünürlerdi.

Cade onun yanında durdu. Ellerini görünmez bir sınıra doğru bastırdı.

"Daha uzağa gidebileceğimi sanmıyorum," dedi gözlerini onun gözlerine dikerek. "Beni dışarıda tutan bir çeşit büyü var. Üzgünüm Row."

Sertçe yutkundu ve başını salladı.

"Seni burada bekleyeceğim, söz veriyorum," dedi.

Kapılara döndü ve nefesi kesildi. Diğer taraftan karanlık bir gölge yaklaşıyordu.

Rowan ipek elbisesinin eteklerini hızla kaldırdı ve diz çöktü. Kırmızı pelerini kan gibi etrafında yere döküldü. Başını eğdiğinde ölü otlar çıplak dizlerini tırmalıyordu.

Etrafını saran ruh yığını, yanından geçerken saçlarını ve pelerini hişirdatıyordu. Çoğu zaman sadece beş ila on ruh vardı.

törenler. Bu gece, bir hafta önceki törenden arta kalanlar Orla geçerken kasaba meydanına geri dönmüş gibi görünüyordu. Yanından yirmi kadar ruhun akın ettiğini tahmin ediyordu.

Rowan bakışlarını kaldırıp onlara ne olduğunu izlemek istedi. Orla'nın kapıdan geçişini izlemek istiyordu ama hayatı boyunca korktuğu canavarla yüzleşmeye hazır değildi. Arkadaşının katiliyle yüz yüze gelmeye hazır değildi.

Hayatı boyunca muhtemel akıbetini bilerek yaşamak, bir bakıma onu korkuya karşı uyuşturmuştu. Yine de, akşamın erken saatlerinde hissettiği tüm kızgın kararlılık ve haklı öfke, Kurt'un gözleri ona son kuralı hatırlatarak onu delip geçerken yerini korkuya bırakmıştı.

Kurdu mutlu et.

Hiç kimsenin bakışlarını üzerinde bu kadar keskin hissetmemişti. Sanki onun içini görüyormuş, ruhunun özünü görebilmek için onu yetersiz giysilerinden sıyrıyormuş gibi hissetti. Ruhların neyden yapıldığını görmenin onun gücünün bir parçası olduğunun söylendiğini biliyordu. Adamın onunkinde ne gördüğünü merak ediyordu.

Rowan, "Benim için bir onurdur lordum," dedi.

Titrediğini saklamaya çalıştı ama faydası olmadı. Korkusunu yatıştırabilse bile, gecenin soğuğu onu ısırdı.

Kurt kıkırdadı. "Yalancı."

Ona bakmak için başını kaldırdı ve ciğerlerindeki hava boşaldı.

Kurt hiç de canavar gibi değildi. Aslında inanılmaz derecede dikkat çekiciydi ve tamamen insan görünümündü. Gözleri, içinden ışık saçan fırtına bulutları gibi açık mavi ve gri renkteydi ve koyu renk saçları açık tenine tezat bir şekilde alnına düşüyor ve kulaklarının etrafına kıvrılıyordu. Ölüm Tanrısı'nın saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Bu o kadar saçma bir düşünceydi ki Rowan güldü.

Onu pek çok şekilde hayal etmişti ama kendisinden sadece birkaç yaş büyük görünen inanılmaz yakışıklı bir adam olarak hiç hayal etmemişti. Nutku tutulmuştu.

"Eğlenen bir yalancı gibi görünüyor," dedi. Gülümsemesi güzel bir tehditti ve kadın onun bunu yerine getirmesini istiyordu, bu şu anlama gelse bile

sonunu. Tekrar yere . "Adın ne senin?"

Gözlerini kıstı, midesinde bir öfke titreşimi kıvrıldı. "Rowan... ve ben bir yalancı değilim."

Kurt bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Daha yeni tanıştık ve şimdi bana iki kez yalan söyledin, küçük Kızıl. Orla yalanların tadını alabileceğim konusunda seni uyarmadı mı? Seninkinin tadı tatlı, yanmış şeker gibi. Küçük dozlarda zararsız ama fazlası dişlerimi çürütebilir. Cevaplarını gözden geçirmek ister misin, genç kız?"

"Peki," diye iç geçirdi. "Bu bir onur değil. Hayatım boyunca başıma bela olan ve beni sevdiğim birkaç insandan birinden mahrum bırakan bir lanet. Genelde yalancı biri değilimdir. Sadece ölümün kendisiyle yüz yüze geldiğimde."

Kurt'un dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu daha çok benziyor."

"Herkes böyle mi görünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kurt.

Rowan ona bir el salladı.

"Evet, neden?"

"Düşündüm ki-" Orla'nın onun canavar olmadığından, gördüğü en yakışıklı adamlardan biri olduğundan bahsedeceğini *düşünmüştü*. *En yakışıklı tanrı*, diye hatırlattı kendine. *Bir el hareketiyle seni silip süpürebilirdi*.

"Sadece sana çekici gelecek bir biçimde göründüğümü mü sandın?" Muziplik gözlerini aydınlattı. "Onaylamana sevindim Rowan ama herkese bu şekilde görünüyorum, yine de beklediğin şeye daha yakın olabilecek başka bir formum var. Görenin en büyük korkusunu taklit eden bir şey. Görmek ister misin?"

Rowan sessizce başını salladı. Kesinlikle . Bakışlarını onunkilerden çekti, sanki bir onun tuzağında bırakmış gibi hissediyordu.

"Orla mı?" Rowan sordu.

Kurt sertçe yutkundu. "Evet, karşıya geçti. Şimdi iyi olacak. Olanlardan sonra ormana gelmen çok cesurcaydı."

"Ya da belki aptalca," dedi Rowan.

"O da var."

Rowan titredi. Çıplak dizlerinin altındaki buzlu zemin, ne kadar soğuk hissettiğinden başka bir şeye odaklanmasını gittikçe zorlaştırıyordu.

"İçeri gelmelisin," dedi Kurt. Elini uzattı ve kadın irkildi. "Kalkmana yardım ediyorum. Çok ürkeksin."

Rowan elini onun elinin içine koyarken, "Neden acaba?" diye mırıldandı.

Adamın teninin sıcaklığı karşısında şok oldu. Belki de gecenin soğuşuydu ama adamın teninin neredeyse yakacak kadar sıcak olduğuna yemin etti. Yavaşça ayağa kalktı ve sertleşmiş eklemlerinin tekrar hareket etmesine izin verdi.

"Donuyorsun. Hadi seni içeri alalım," dedi Kurt ve onu kapılardan geçirdi.

Göz ucuyla onu izledi. Rowan, Ballybrine'daki çoğu kadından biraz daha uzundu ama Kurt yine de onun üzerinde yükseliyordu ve gücü, kolundaki elinin altında sertleşen kordonlu kaslardan anlaşıyordu. Tamamen insan gibi görünüyordu, ama büyüünün çınladığı derin bir durgunluk vardı, yine de beklediği gibi kötü hissettirmiyordu. Aslında, büyüünün sessizliği Rowan'a sakinleştirici geldi.

Onu birkaç eski görünümlü taş kemerin arasından geçirdi ve bir dizi merdivenden büyük bir ahşap kapıya çıkardı. Giriş o kadar loştu ki Rowan pek bir şey seçemiyordu, sağdaki kanadın karanlık bir kara delik gibi görünmesi dışında.

Kurt onu sola, kükreyen bir ateşle yanan büyük, karmaşık bir şekilde oyulmuş taş şömineli bir oturma odasına yönlendirdi. Büyük cam pencerelerden süzülen gümüş rengi ay ışığı, taş zemine ve pahalı görünümlü halıya gölgeler düşürüyordu. Hepsi çeşitli kurt tasvirlerinden oluşan ahşap oymalarla kaplı koyu renkli bir şömine şömineyi çevreliyordu.

Rowan dizlerinin titremesine engel olmaya çalışırken her şeyi içine çekti. Yavaşça döndü, tüm odayı gözden geçirdi ve gizlice çıkış aramaya çalıştı.

Kurt, onun gözlerinin odanın uzak tarafındaki kapıya bir saniye fazla takıldığını fark etti.

"Rahatlayabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim," dedi. Rowan başını eğdi.

"Bana inanmak için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama sizi öldürürsem bana ruhları kim getirecek?"

Öfkesi yüzeye çıktı. "Bilmiyorum. Bu sorun seni Orla'yı öldürmekten alıkoymadı."

Kurt'un gözleri kıza dikildi ve dişlerini sıktı.

Rowan olduğu yerde dondu kaldı, korku tüm kaslarını kilitledi. "Anne ile yaptığınız anlaşmayı değiştirmenizi istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Kurt kaşlarını kaldırdı. "İki asırlık tanrıdan daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?"

Rowan sertçe yutkundu. "Sanırım beni umursamayan bir dünyayı ayakta tutmak için ölmek istemiyorum."

Kurt kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. Rowan onun bakışlarının ağırlığı altında bir ayağından diğerine kaydı. Ellerini elbisesinin içinde sıktı ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için nefeslerini saydı.

"Bu yepyeni bir Maiden için cesur bir istek."

Rowan alt dudağını kemirdi. Buna itiraz edemezdi. Cesurcaydı ama bir şeylerin ters gitmesini beklemek işkenceydi. En kolayı şimdi aradan çıkarmaktı. Ağzı o kadar kurumuştı ki, kendini tekrar konuşmaya zorladığında kelimeleri zorlukla oluşturabildi. "Yani bunu düşünecek misin?"

Kurt dudaklarını büzdü. "Herkes pazarlıktan bahsediyor ama kimse bunun neden var olduğunu hatırlamıyor gibi görünüyor."

Rowan kollarını kavuşturdu. "Aydınlat beni."

Aralarındaki mesafeyi üç hızlı adımda kapattı ve kaçmamak için kendini kontrol etmesi gerekti. Bakışlarıyla buluşması için çenesini yukarı kaldırdı.

"Benden daha korkutucu şeyler var, genç kız. Anlaşmamız bize bir şeyi defetme gücü vermek için yapıldı. Bunu değiştirmek istesem bile - ki istemiyorum- son derece dikkatli olmam gerekir."

Ölümden daha kötü ne olabilir diye düşünürken Rowan'ın kanı dondu.

Kurt burnunu çekti, gözleri belli belirsiz parlıyordu. Uzaklaştı ve onu olduğu yerde titreyerek bıraktı. "Bunu düşüneceğim ama söz vermiyorum."

Kararsızdı ama en azından onu öldürmeye çalışmamıştı.

Rowan'ın omuzları, kapıda bir adam belirdiğinde rahatlamış bir şekilde çöktü, elinde tepside dumanı tüten iki fincan ve bir tabak bisküvi vardı. Adam tamamen cismani görünüyordu ama Rowan onun cismani olmadığını

Sadece enerjisinin sesi. Uzun boylu ve bir savaşçı gibi yapıldı, sol yanağını kesen ve saç çizgisinde kaybolan bir yara izi vardı. Yine de koyu renk saçları, bronz teni ve soluk gri gözleriyle inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Wolf's Keep'teki herkes olağanüstü yakışıklı görünüyordu.

Adam sanki onun düşüncesini duymuş gibi sırttı.

Kurt onu işaret ederek, "Bu Charlie," dedi. "Muhtemelen onu sık sık göreceksiniz ve burada hapsedilmek istemeyen serseri ruhlara yardımcı olabilir. O bir-"

"Azrail," diye bitirdi Rowan.

Kurt başını çevirip ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

Rowan yere baktı. Bir şeyleri ağzından kaçırmadan duramıyor gibiydi. Yıllardır sihrini gizli tutmuştu ama şimdi kendini bu konuda ağzını kapatamaz halde buldu. "Kulağa öyle geliyor."

Kurt kaşlarını çatı. "Öyle mi görünüyor?"

Rowan ellerini sıktı. "Ruhlar ve... şey... siz arasında bir rezonansı var."

"Sesim neye benziyor?" diye sordu Kurt. Gözlerinde onu rahatsız eden ani bir kırılganlık vardı, sanki korkunç bir şey olmadığına dair güvence vermesini istiyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve sertçe yutkunarak dişleriyle dudağını yokladı. "Sesin sessizlik gibi geliyor. Sesin tamamen yokluğu gibi. Tam bir durgunluk."

Kurt'un omuzları çöktü ve elini uzattı, neredeyse ona dokunacaktı. Son anda elini geri çekti.

"Bu kötü bir şey değil," dedi Rowan. "Aslında oldukça güzel. Köy benim için çok gürültülü olabiliyor. Her şeyin içinden geçen çalgın bir şarkı var ve bu ahenksiz ve rahatsız edici. Ormanda olmak daha sessiz, daha melodik. Ama sizin etrafınızda olmak hoş bir sessizlik."

Kurt'un bakışlarıyla karşılaştığında şiddetle kızardı. "Kaç tane Azrail var?" diye sordu. Hemen bir eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim, bunu ağzımdan kaçırmamalıydım."

Her şeyi ediyordu.

Kurt, "Ballybrineda sırası gelmeden soru sorarsan ne olur?" diye sordu.

Rowan istemeden de olsa ellerini pelerininin içine soktu ama o ellerini tutup ışığa tuttu ve ateş ışığında özellikle kızgın görünen kırmızı yaraya dikkat etti.

"Piçler," diye nefes aldı Charlie.

"Bir şeyim yok. Artık neredeyse hiç acımıyor. Daha az meraklı bir zihnin bana daha uygun olacağını söylüyorlar," dedi Rowan. Etrafındaki dünya hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istemesine engel olamıyordu. Ne kadar çok bilgiye sahip olursa, hayatta kalma şansı o kadar artacaktı.

"Burada böyle bir şey olmayacak," dedi Kurt. Dişlerini sıktı ve başka tarafa baktı. "Burada ne istersen sorabilirsin. Cevap alıp alamayacağın başka bir hikâye."

İzleri önemsemesi Rowan'ı şaşırtmıştı. Belki de onları öldürmeden önce oyuncaklarının bozulmamış olmasını istiyordu.

"Al, bunu ," dedi ve bir bohçayı ona doğru itti.

Adamın elindeki ağır bornozu almadan önce bir süre ona baktı. Soyunmasını mı istiyordu?

Kurt iç çekti. "Pelerininizden daha sıcak, genç kız. Sana bir takas öneriyorum. Tabii bir gösteri yapmaya çok hevesli değilsen."

Pelerininin düğmelerini açıp Charlie'ye uzatırken Rowan'ın yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Cübbeyi üzerine geçirirken Kurt'un bakışları onu yaktı. Yumuşak malzeme lükstü ve sanki ısıtıcı taşlarla sarılmış gibi . Belli belirsiz viski ve sabun kokuyordu. Ancak ellerini serbest bırakmak için kollarını kelepçelerken bunun Kurt'un cübbesi olduğunu fark etti.

Charlie sırtarak kapıya doğru ilerlemeden önce ondan Kurt'a baktı. Rowan karışık duygularla onun gidişini izledi. Bir yanı ona eşlik etmesini istiyordu ama daha cesur olan yanı Kurt'la yalnız kaldığında neler olacağını bilmek istiyordu.

Kurt, ipek elbisesini göstererek, "Bornoz benim ama senin giydiğinden daha kullanışlı," dedi. "Neden bunu istediğimi düşündüklerini anlamıyorum."

Rowan kaşlarını çatdı, bornozu açık tuttu ve gözlerini ürkekçe yere indirdi. "Beni hoş bulmuyor musun?" Dudaklarından çıkar çıkmaz soruyu geri çekebilmeyi diledi.

Kurt sizi yemek istemediği için gerçekten üzgün müsünüz?
kendini azarladı.

Bütün gece boyunca bir şeyler onu sağduyusundan ayırmıştı. Derhal mantığıyla yeniden tanışması gerekiyordu.

Kurt aralarındaki mesafeyi kapattı ve Rowan onun fırtınalı gözleriyle karşılaştı. "Seni temin ederim Rowan, seni son derece hoş buluyorum." Bakışları Rowan'ın üzerinde gezindi ve tüyleri diken diken oldu. "Sadece mevsimin soğuğu için pratik bulmuyorum. Karanlık Orman'da tek başına yürürken zaten olduğundan daha fazla rahatsız olmanı istemiyorum."

Rowan şaşkınlıkla ona baktı.

"Geçmişte seni eğittiklerini biliyorum-" "On beş yıl," diye ekledi Rowan.

"-Ne beklemen gerektiği konusunda, ama benim hakkımda duyduğun her şeyi unutmalsın. Ne senin ne de bir başkasının acı hoşlanmıyorum. Kimsesiz ve yalnız olmanı istemiyorum."

Rowan acı bir kahkaha ve elleri kalçalarında ona doğru döndü. "O zaman neden beş yaşındayken götürüldüm ve Kız Kulesi'nde yaşamaya zorlandım?"

"Kaybedecek bir şeyi olan birini fedakârlık yapmaya ikna etmek daha zor. Bu büyüklerin senin için yaptığı bir seçim."

"Yani-" Rowan konuşamadı. Tüm öfkesi buharlaştı. Duyguları boğazını tıkamıştı.

Demek istediği, Kızıl Bakire olana kadar normal bir hayat sürebileceğiydi. Eğitimine devam ederken ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte büyüyebilirdi ama bu seçenek ona hiç sunulmamıştı bile.

Rowan gözlerini ona dikti. Tartışmak istedi ama bu çok mantıklıydı. Kendini sönük hissetti.

"Yani hepsi yalan mı? Ayrılık mı? Kutsal yazılar? Zoraki iffet?" Rowan sordu.

Kurt, kızın onu takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde odayı geçti ve kız bir adım geri çekildi. Onu savuşturmak için elini önüne doğru uzattı.

"Başka bir adamın sana sahip olmasına izin mi verdin?" diye sordu. Gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle parlıyordu. Tüm vücudu öfkeyle titriyordu.

Kadın bir adım daha geri çekildi ve adam hafifçe gevşedi, sanki ona korkmamasını söyleyip ilk birkaç sorusunda bu kadar agresif davranmanın ne kadar çelişkili olduğunu fark etmiş gibiydi.

Boğazını temizledi. "Demek istediğim, eğer iffetli değilsen, büyü yeterli olmayabilir."

"Bu biraz saçma, de öyle değil mi?" Rowan sordu.

Onun daha öfkeli olmasını bekliyordu ama Kurt sadece içini çekti ve başını salladı. "Öyle. İster inanın ister , bence amaç işleri *benim* için daha da zorlaştırmaktı."

Rowan ona baktı.

"Sorularınız olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince açıklayacağıma söz veriyorum ama önce soruma cevap verin," dedi Kurt.

"Evet. İffetli davrandım."

Kurt'un gözleri parlıyordu. Griler ve maviler irislerinde dönüyordu.

Gözlerini hızla kırıştırdı, hayal edip etmediğinden emin değildi. Wolf's Keep'le ilgili bir şey onu sürekli olarak bu duyguyla baş başa bırakıyordu - sanki sadece gözlerine tam olarak güvenemeyeceği başka bir dünyadaymış gibi.

"Beni yanlış bir güvenlik duygusuna kaptırmana gerek yok. Artık bu işi bitirsen iyi olur," dedi Rowan başını hafifçe eğerek.

Sadece fetihleriyle oynamayı mı seviyordu? Bu onun için eğlenceli miydi?

Kız tekrar adamın gözleriyle karşılaştığında, adam hem kızgın hem de eğlenmiş görünüyordu. "Alınmak için bu kadar hevesli misin?"

Rowan şiddetle kızardı. "Hayır."

Adam kıkırdadı ve kadının göğsünden acı bir öfke fışkırdı.

"Bir celladın bıçağı altında geçen bir ömrün beni bu belirsizliği sona erdirmeye hevesli hale getirmesini komik bulmana sevindim," diye tersledi.

Kurt'un gözleri irileşti ve sonra yumuşadı. "Haklısın. Özür dilerim. Seninle oynamak istememiştim." Dumanı tüten kupayı işaret etti. "İç ve kendini ısıt."

Rowan ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. "Peki ya yanıklık?" "Ne olmuş ona?"

"Bunu neden yaptın?"

Kurt başını sallarken yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. "Kendini yanıklıkla meşgul etme. Bu gece sana zaten düşünecek çok şey verdim. Sadece içkinin tadını çıkar. Geri dönecek kadar ısınmak için buna ihtiyacın olacak."

Rowan fincana baktı ve belli belirsiz bir koku aldı. Parlak kırmızı nar taneleri altın sıvının içinde yüzüyordu.

"Elma şarabı mı?"

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Ormandaki canavar sıcak elma ve nar şarabı içiyordu. Ölüm tanrısı tarafından kendisine ikram edilen bir şeyi içmenin kötü bir fikir olup olmadığını düşündü dalgınca ama onun misafirperverliğini reddetmek kabalık gibi görünüyordu.

Kurt dudaklarını büzdü. "Zehir mi bekliyordun?"

Omuz silkti ve bir yudum aldı. Bütün yol boyunca yandı. "Sadece elma şarabı değil," diye mırıldandı.

Kurt'un dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Evet, biraz viski var."

Rowan masumiyetinden utanarak tekrar öksürdü. "Daha önce hiç viski içmedim."

Kurt'un gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Hayatın boyunca Ballybrine'da yaşadın ve hiç viski içmedin mi? İç bakalım."

Rowan, sorularına cevap vermesini sağlamanın bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti. Ona bilgi vermek için neredeyse fazla istekli görünüyordu.

"Sana gerçekten 'Kurt' mu demem gerekiyor?" diye sordu. "Ayrıca, neden bir kurt?"

Gözlerini devirdi. "Yüzlerce yıl önce, ağzı bozuk bir ozana kurt olarak göründüm ve hepsi bu kadardı. Yıllarca kurtların bu topraklarda en çok korkulan ve yanlış anlaşılan yaratıklar olduğundan bahsetmiyorum bile. Bana Conor diyebilirsin."

Conor, "kurtların sevgilisi" anlamına geliyordu. Çoğu insan çocuklarına kurtları çağırtıran isimler vermediği için bu yaygın bir isim değildi.

Ölüm Tanrısı.

Rowan kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına kapattı. "Tabii ki."

"Bu komik mi?"

"Bu çok... sıradan," dedi. "Daha ayrıntılı ve daha az gerçekçi bir şey bekliyordum."

Ağırdan alması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine, vücuduna yayılan lezzetli sıcaklığın tadını çıkararak içkiyi yudumladı. Botlarını çıkarıp bacaklarını bornozun altına soktu ve başını sandalyenin arkasına yasladı.

Korkunun adrenalini olmadan Rowan kendini birden bitkin hissetti. Ormanda üç milden biraz fazla yürürken büyüsunü bu kadar uzun süre kullanmak onu beklediğinden daha fazla yormuştu.

Conor pazarlığı değiştirmeyi düşüneneğini söylediğinde daha önce hissettiği aciliyet kayboldu. Ateşini kaybetmek için berbat bir zamandı ama bütün hafta kederden uyuyamaması, odanın sıcaklığı ve midesindeki viski yüzünden uyku her şeyden daha gerekli geliyordu. Aklındaki soru karmaşasını çözmeden uyuyakaldı.

CONOR

T Yeni Maiden'ın ölmek gibi bir arzusu vardı. Conor ona inanamayarak baktı.

Rowan ağır ağır uyudu, sanki ölüm tanrısının ininde evindeymiş gibi ateşin yanındaki sandalyeye kıvrıldı. O kadar ateşli gelmişti ki neredeyse öfkesinin tadını alabiliyordu ama nispeten güvende olduğunu fark eder etmez yere yığılmıştı. Kalesinde huzurlu hissetmek için nasıl bir hayat sürdüğünü hayal bile edemiyordu. Aklını kaçırarak kadar korkmuş olmalıydı. Onun yerine, dolgun dudakları ayrılmış ve kumral saçları ateş ışığında parıldarken rahat görünüyordu.

Yapacak çok işi vardı ama sandalyesine oturup onu izledi. Cüppesinin altına giydiği dar ipek elbiseyi ya da kapıların önünde diz çökerken çenesini yukarı kaldırdığında yüzünde beliren korkulu ve öfkeli ifadeyi düşünmemeye çalıştı.

Onu uyandırmak ve sihri hakkında bir sürü soru sormak istiyordu. Uykuya dalana kadar geçmişteki tüm Bakirelerin de büyü duyabildikleri aklına gelmemişti. Onların şarkıları ölümleri büyüler ve diyarlar arasında geçiş yapmaları için cezbederdi. Kulaklarının gözle görülenden daha fazlasını duyuyor olması da mantıklı geliyordu.

Birdenbire, Orla'nın orada sessizce durduğu her anı sorguladı, gözleri kapalı, sanki bekliyormuş ya da dinliyormuş gibi

bir şey. Bunu ondan bilerek mi sakladığını, yoksa sadece sormadığı için mi bundan hiç bahsetmediğini merak etti.

Bu biraz ihanet gibi gelmişti ama daha önce de birçok kez kanıtladığı gibi Orla'yı tanımak zordu. Tanımaya çalışmıştı ama Orla çok özel bir insandı; korkunç kayıplardan doğanlar gibi kendini korurdu.

"Bayan Kline'a Orla'nın eşyalarını toplatayım mı ve yeni kız için bir gardirop hazırlamaya başlasın mı?" Charlie odaya girerken sordu. Rowan'ın sandalyede uyuduğunu görünce hemen geri çekildi. "Yeni Kızıl çok hafifmiş," diye güldü.

"Ona öyle deme," diye tersledi Conor. "Onun adı Rowan."

Kasabadaki herkesin onlara sadece "Kızıl" demesinden nefret ediyordu. Bu insanlıktan çıkarmaktı ve onu hasta ediyordu. Her birinin ismini, ona söyleyecek kadar güvendikleri anda öğrendi, ancak çoğu söylememeye korkuyordu. Yıllarca telkin edildikleri için hepsi onun bir canavar olduğundan emindi. Sanki alemleri dengelemek için ölüm gerekli değilmiş gibi.

Charlie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin? Adı Rowan mı?"

Conor buna kendisi de inanmadı. Rowan adında, kelimenin tam anlamıyla "küçük kırmızı olan" anlamına gelen bir Kızıl Bakire. Kızıl saçları ve buna uygun bir öfkesi vardı.

"Sanırım Bayan Kline'a Orla'nın odasını temizletmeliyim?"

"Hayır," diye iç geçirdi Conor. "Rowan'ı bahçe odasına yerleştireceğiz."

Charlie'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Odanın yanında mı? Bu iyi bir fikir mi?"

Conor kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi. Karamsar sessizlikler Charlie'nin sorularını geçiştirmenin en kolay yoluydu.

Azrail gözlerini Rowan'a dikti. "Kesinlikle bir yaz günü kadar parlak."

Conor Charlie'nin yaptıklarını görebilmeyi diliyordu. Ölüm yiyenler, kayıp ruhları tespit edip yakalamalarına ve ölüleri yaşayanlardan, iyileri kötülerden ayırmak için çeşitli aura renklerini algılamalarına olanak tanıyan ekstra görüş yeteneğine sahipti.

"Neye ?" Conor sordu.

"Belki de gördüklerimin en parlağı," diye başladı Charlie. "Kırmızının içinde kozalanmış bir sürü yeşili . Bu ateşli dış görünüşünün altında yumuşak ve hassas olsaydı şaşırırmazdım."

Conor keşke Orla'ya genç Bakireler hakkında daha fazla soru sorsaydı diye düşündü.

Bunu yapmamak dar görüşlülük olurdu.

"Uyumasına izin mi ?" Charlie sordu.

Conor omuz silkti. "Onu henüz uyandırmak istemiyorum. Yeterince şey yaşadı ve ona önerebileceğim tek iyilik uyumasına izin vermek."

"Orla'nın ölümü ve yanıklık yüzünden ormana gitmeye cesaret etti. Bu konuda ona hak veriyorum," dedi Charlie.

". " Conor uyuyan kıza ihtiyatla baktı.

Charlie ona baktı. "Neden ona tehlikeliymiş gibi bakıyorsun?"

Conor arkadaşıyla göz göze gelerek, "Çünkü öyle," dedi.

Charlie'nin kaşları havalandı. "Gerçekten mi? Ne değişti? Orla'yla aranız hep iyiydi. Neredeyse beş yıl boyunca hiç hata yapmadın."

Bu doğrudu. Orla akıllı ve güzel bir kızdı. Korunaklı yaşamına rağmen insanları anlıyordu ve dünyaya karşı sadece yetimlerin sahip olduğu doğal güvensizliğe sahipti. Hayatta kalan biriydi ve hayatta kalmak zordu. Orla kirli ellerden korkan biri değildi.

Ona güvenmesi biraz zaman aldı, ama sonra yola geldi ve Ballybrine yaşlılarının arasında tam olarak neler olup bittiğini öğrenmek için paha biçilmez bir kaynak haline geldi. Kulak misafiri olmak konusunda doğal bir yeteneği vardı ve onların gözünde çok ateşli bir kural takipçisi olduğu için, çoğu kişiden daha fazla bilgiye sahipti. Yaşlıların lideri Yaşlı Falon onu severdi ve yaşlılar konseyinin ve Kocakarı'nın iç işleyişi hakkında çoğu Kızıl Bakire'ye söylenenden daha fazlasını ona emanet ederdi.

Conor da ona duyduğu güvene ihanet etmişti.

Charlie ona baktı, daha fazla açıklama bekliyordu. "Yapabilirsin-"

Conor içini boşaltmak istercesine gözlerini kıstı.

"Bu yüz herkesi korkutabilir ama sen benim kim olduğumu unutuyorsun." Charlie güldü. "Her şeyin olduğu gibi devam edebileceğini düşündüğünü biliyorum ama bu yanıklık değişim zamanının geldiğinin bir işareti. Bunu bilmek istemeyebilirsiniz ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez. Hoşuna gitse de gitmese de, o senin kontrolü sonsuza dek ele geçirmenin bir yolu olabilir."

Conor onun sözünü keserek, "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," dedi. "Şu anda bunun hakkında konuşmuyorum. Sadece onu bir an önce buradan çıkarmam gerekiyor." Charlie'nin bakışları Conor'ın alnını kaplayan tere ve koltuğu sıkıca kavrayışına kilitlendi. Gözlerindeki kahkaha dağıldı.

"Annemin memeleri! O kadar kötü mü?" diye sordu sert bir fısıltıyla.

Conor öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştı ama kendini zar zor kontrol edebiliyordu. İhtiyaçtan neredeyse titremesine neden olan kısıtlama eksikliğinden öğreniyordu.

Tüm Kızıl Bakireler baştan çıkarıcıydı. Bu, kendisi ve Anne arasındaki gücün dengede kalmasını sağlamak için büyüünün çalışma şeklinin bir parçasıydı.

Bakirelerin çoğunun tanıdık, sarhoş edici bir kokusu, eşsiz ve doğaüstü bir sevimliliği vardı. Rowan iyiliğin kendisi gibi kokuyordu. O kadar şaşırtıcı derecede tatlı ve canlı kokuyordu ki onunla aynı odada oturmak bile zordu. Uykusunda kıpırdandı ve bornozu açılarak boynunun kremi teninin ve göğüslerinin kabarıklığının kışkırtıcı bir görüntüsünü sundu. Conor'ın ayak parmaklarını kıvıran yumuşak, hoşnutsuz bir inilti çıkardı.

Birkaç saat içinde onun öz kontrolünü paramparça ediyordu. Beş yıl nasıl dayanacağından emin değildi.

Charlie sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi konuştu. "Belki zamanla daha iyi olur. Buna alışacaksın."

Conor bakışlarını ondan ayırmaya çalışırken nefes nefese, "Belki," diye mırıldandı.

Rowan irkilerek oturdu ve nefesi kesildi. Geniş gözleri Conor'ın kilerle buluştu ve kızardı.

"Uyuyakalmak istememiştim," diye mırıldandı.

"Evet, seni içkiden uzak tutmamız gerekecek, genç kız. İş başında uyuyakalmaya izin veremeyiz," dedi Conor.

Rowan gözlerini kıstı, sanki adamın onunla dalga mı geçtiğinden yoksa gerçekten onaylamadığından emin değilmiş gibi. Kendisi de emin değildi. Ona mantıksız bir şekilde kızgındı, ne için, sevimli ve baştan çıkarıcı olduğu için mi? Bu onun suçu değildi. Büyü öyle yapmıştı. Kız onu nasıl baştan çıkardığını kontrol edemiyor, adam da ondan etkilenmiyordu.

"Geri dönmeliyim. Aeoife endişelenecek," dedi Rowan, sandalyeden kalkıp bornozunu silkerek ve sanki varlığını odadan silmeye çalışıyormuş gibi dikkatlice katlayıp koltuğun üzerine örttü.

"Aeoife?" Conor sordu.

"En genç Bakire. Orla sana ikimizin de adını söylemedi mi?" Rowan sordu. "Anne adına! Bunu sana söylememem mi gerekiyor?" Yüzü soldu ve eli ağzına geldi. "Bunu bize derslerde öğretilirdi."

Charlie güldü. "Sakin ol, genç kız. Orla sadece ikiniz için çok özel ve korumacıydı." Charlie, kızın içinde geldiği kırmızı pelerini ona uzattı ama gözleri ince ipek elbisesini takdirle incelemekten önce değil.

Conor neredeyse ona hırlayacaktı.

Charlie bir kaşını kaldırdı ve kıkırdadı. "Bölgesel," diye fısıldadı.

Charlie için hepsi bir oyundu. Bu şekilde mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Daha da kötüsü, Conor kontrolden çıktığında bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. İkisi de baştan çıkarıcı bir şey olmadığı için kayıtsız kalmıştı.

Ve Orla'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Başını salladı, onun cansız gözlerinin görüntüsünü yok etmeye çalıştı.

Yine de Charlie'de sadece sorumlu olmadığı cesetlerin temizlenmesine yardım etmekten kaynaklanan bir hafiflik vardı.

"Seni geçireyim," dedi Conor. Sanki bu kadar yakın olmak bir şey değilmiş gibi kolunu ona uzattı.

Elini Rowan'ın dirseğinden geçirdiğinde hem Rowan'ın hem de onun nefesi kesildi ama Rowan ikisinin de farklı nedenlerle nefessiz kaldığından şüpheleniyordu. Rowan korkuyordu ama Rowan kontrol için savaşıyordu. Rowan'ın göz ucuyla kendisini izlediğini fark etti. Bu bir yenilikti, çünkü çoğu insan ondan merak bile edemeyecek kadar çok korkuyordu.

Soğuk gecenin içine adım attılar. Rowan pelerini etrafına daha sıkı sardı.

Conor, "Gelecek hafta daha sağlam bir şeyler giymelisin," dedi.

Güldü. "Büyüklerin bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Sadece benim neyi onayladığım önemli değil mi?" Conor öyle olmadığını bildiği halde sordu.

Tüm bu törenler tanrılar için değildi. İnsanlar içindi. İtaatleri ve saygıları için, güzel genç kadınları ormandaki bir canavara kurban etme konusundaki gönül rahatlıkları için.

"Kusura bakma Conor ama bunun senin fikrin olduğunu söylesem bile bana inanmazlar. Erkekler akranlarının hepsinin aynı şeyi istediğini varsayar," dedi.

"değil mi?" Conor meydan okudu.

Yüzü esrarengizdi. "Aslında bildiklerini sanmıyorum."

Conor tamamen hareketsiz kaldı. İffetli olduğunu söylemişti ama bu kalbinin başka birine ait olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu düşünce onu ateş gibi yaktı. Kısırcağıktan bir an için kör oldu ama hiçbir şey söyleyemedi. Başka birini istemesi hiçbir kuralı ihlal etmiyordu, sadece arzusuna boyun eğmesi gerekiyordu.

"Sizi aksini düşünmeye sevk edenlere karşı dikkatli olun. Gerçek arzusuna bakmamanız için size güzel sözler söyleyecek olan gerçek bir canavardır," dedi Conor.

Rowan kızardı ve yüzü düştü.

Zaten korkmuş ve bunalmış durumdayken ona sataşması gereksiz bir kabalıktı ama adamın ilkel bir parçası tüm dikkatini ona vermek istiyordu.

Yine de, bir kurbandan başka bir şey olmadığına inandırılarak yetiştirilmişti ve tutunduğu küçük umutları kırmak onun için zalimceydi.

Eğildi ve lavanta, vanilya ve kesme şekerin lezzetli bir karışımı olan kokusunu içine çekti. Tenine yaklaştıkça koku daha da güçleniyordu. İçgüdüsel olarak ona doğru çekiliyordu, bir pervane gibi.

Ama Conor onun ne olduğunu biliyordu - tehlikeli derecede güzel bir şey. Onun büyük, masum yeşil gözlerine kapılıp onu nasıl mahvedebileceğini, onun da kendisine aynı şeyi nasıl yapabileceğini unutmaması aptallık olurdu.

Nefesi sığlaştı ve adam bileğinin iç kısmını öperken olduğu yerde kaldı. Dudakları nabzının üzerinde gezindi ve nabzının çılgınca neden oldu.

Bu bir hataydı. Conor dudaklarını yaladığında şeker ve vanilya tadı aldığını hemen . O, baştan çıkarıcılığın ta kendisiydi.

Gerçek şu ki, onunla tanıştığı andan beri onu yiyip bitirme dürtüsüyle savaşıyordu. Onun özü ona şarkı söylüyordu -ışkenceli, sarhoş edici bir şarkı. Alma dürtüsü diğer Kızıl Bakirelerin hiçbirinde bu kadar güçlü olmamıştı. Neredeyse inliyordu. Geri çekilmek için kendini kontrol etmesi gerekti.

Belki de buna alışacaktı ya da Orla'da olduğu gibi zamanla gücünü kaybedecekti. İlk yıldan sonra, onun kim olduğunu hatırladığı anlar bile çok azdı. Rowan'da da aynı şey olabilirdi ama bu pek olası görünmüyordu.

"İyi yolculuklar Rowan," diye fısıldadı. "Ana patikada kal. Yoldan sapma. Ana yolda kalırsan hiçbir şey sana dokunamaz."

"Kuralları biliyorum," dedi sertçe.

"Orla da öyle."

Conor onun gözlerindeki şüpheden Orla için kendisini suçladığını anlayabiliyordu. O da kendini suçluyordu. Her ikisinin de iyiliği için Rowan'ın ondan sağlıklı bir şekilde korkması en iyisiydi.

Conor, "Gelecek hafta daha fazla sorunuzu yanıtlamaktan mutluluk duyacağım," diyerek onu temin etti.

"Peki ya yanıklık?" Rowan sordu.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Conor. "Bunu büyüklerinize geri götürebilirsiniz."

Patikadan aşağıya doğru yürümek için dönmeden önce ona dikkatle baktı. Çenesini aydınlanan gökyüzüne doğru kaldırmadan önce bir kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Sonra patikadan aşağı indi. Onu takip etme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

Conor, Rowan'a yaklaşık on yıldır hiçbir Kızıl Bakire'yi incitmediğini açıklamış olmayı diliyordu. Elleri de onların kanı olsa da Orla'yı ya da selefi Evelyn'i öldürmediğini söyleyecek cesareti yoktu. Rowan'ın da benzer bir kaderle karşılaşmasıyla sonuçlanacak bir döngüyü başlatmaktan korktuğunu itiraf edecek cesareti de yoktu.

Mesafesini korumak, canavar olarak kalmak daha iyiydi. Etrafını saran gizem ve korku olduğu kadar diğer herkesi de koruyordu. Kendi acımasızlığını unutması onun için daha da tehlikeliydi. Rowan'ın düşündüğu gibi biri olmayabilirdi.

Öyleydi ama yine de bir canavardı. Korkunç şeyler yapmıştı ve muhtemelen daha fazlasını da yapmak zorunda kalacaktı. Mümkün olduğunca uzun süre canavar olarak kalması daha iyiydi.

ROWAN

Rowan pelerini arkasında dalgalanarak Karanlık Orman'a doğru aceleyle ilerledi. Aeofe, Rowan eve varmadan uyanırsa paniğe kapılabilirdi. Rowan'ın şafak vakti kuleye dönmek için yarışması gerekecekti. Garip, tünelli ağaçların arasına henüz girmişti ki sağında bir hareket oldu

onu dondurdu.

Cade ağaçların fırladı.

"Rowan, neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu nefes nefese.

"Kurt'la meşguldüm. Hadi yürü ve konuş. Aeofe uyanmadan önce geri dönmem gerek."

Cade onun yanına geldi. "Çok uğraştım ama Kurt'un Kalesine giden sınırı geçemedim. Sanırım bu iyi bir şey. Orada iblislerle karşılaşmayacaksın. Nasıl bir şeydi? Neler oldu? Kurt nasıldı?" Kısa bir süre durdu ve onun kolunu tuttu. "O-"

Rowan başını salladı. "Bana sıcak elma şarabı ve viski vermekten başka bir şey yapmadı, sonra da uyuyakaldım. Yine de bir Azrail'le tanıştım. Adı Charlie. Aslında çok iyi biriydi ve şunu dinle-"

Cade'in gözleri dehşetle açılmıştı. "Uyuyakalmışsın!"

"Hikâyemde en çekici bulduğun şey bu mu?" Rowan güldü, daha hızlı yürüyordu.

"Seni yiyip bitirmesi gereken tanrının ininde uyuyakaldığını mı? Evet Rowan. İlk endişem bu," dedi Cade, ona yetişmek için koşarken.

"İyiymi. Sıcak kalmam için bornozunu ödünç almama izin verdi ve zararsız görünüyordu."

"O değil," dedi Cade. Kızın kolundan tuttu ve onu aniden durdurdu.

Kurt'un üzerinde belirgin bir tehlike havası vardı. Bu gece ona zarar vermedi diye asla vermeyeceğine inanacak kadar saf değildi ama Orla öldüğünde tek müttefiklerinden birini kaybetmişti.

Kendini ve Aeofe'ı korumak istiyorsa, kullanabileceği her kaynağı kullanması gerekiyordu. Kurt beklediğinden daha uysaldı. Ayrıca yanıklığın gizemini ve Orla'ya ne olduğunu anlamasının tek gerçek yoluydu. Ona tamamen güvenmiyordu ama yaşlılardan daha çok güveniyordu. En da kendine ve gizlice dolaşma yeteneğine güveniyordu. Arkadaşına ne olduğunu ve umarım aynı kaderden nasıl kaçınacağını bulabileceğini biliyordu.

Cade'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Biliyor musun, beni kalpsiz ve duygusuz olduğuna ikna etmek için çok zaman harcayan bir iblis için çok endişeli görünüyorsun."

Cade kaşlarını çattı. "Benim bir kalbim yok. Nasıl insan gibi davranacağımı öğrenmiş olmam öyle olduğum anlamına gelmez. Konuşacak başka birini bulana kadar dolaşamayacağım anlamına da gelmiyor. Sadece seninle konuşmayı tercih ediyorum."

Rowan onun saçlarını karıştırdı. "Ben de seni seviyorum, Cade."

Kendine rağmen gülümsedi. "Row, ciddi. Kime güvendiğin konusunda dikkatli olmalısın. Kimseye tamamen güvenmemelisin, bana bile."

". "

Cade ona hiçbir zaman kendisinden şüphe etmesi için bir sebep vermemişti ama kalbinin derinliklerinde ona sadece kendisine hizmet etmesi için güvenebileceğini biliyordu. Hayatına yaptığı müdahalelerin çoğu kendi eğlencesi içindi ama onu Yaşlı Garrett'tan kurtardığı gün bir şeyler değişmişti. Davranışlarını karşılaştırabileceği başka iblisler tanıımıyordu ama Cade ona garip bir şekilde bağlı görünüyordu.

Sessizce yürümeye devam ettiler.

Rowan'ın zihni çılgınca döndü. Conor'ın en azından onu öpmesini bekliyordu. Şimdi yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu. Onun dokunuşundan korkuyordu ama şimdi onu öpecek kadar bile çekici bulmadığı için garip bir şekilde kırılmış hissediyordu.

Durdu. Belki de onu çekici bile bulmuyordu. "Sorun ne?"

Cade sordu.

Rowan'ın boynuna şiddetli bir kızarıklık yayıldı ve başını iki yana salladı. "Bir şey yok."

Cade, "Bu bir hiç yüzü değil," diye meydan okudu. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sıkıcı bir insan gibi tabii. Saçların, gözlerin ve bilirsin işte... geri kalan her şeyin var," dedi ve vücudunu genişçe işaret etti.

Kadın kaşlarını çattı, adam da gözlerini devirdi.

"Evet Rowan, bence çok güzelsin. Yine de güzellik konusunda kıskançlık kadar otorite olduğumu sanmıyorum. Başkasına ait olan her şeye imrendiğim gibi sana da imreniyorum, bu yüzden seni için güzel kılan sadece kıskançlık olabilir."

Güvenceye ihtiyaç duyduğu için utanıyordu. Çoğu zaman, erkeklerin ona baktıklarında bir kadın yerine büyüü bir nesne gördüklerini hissediyordu. Bayan Teverin'in derslerinden erkeklerin yasak olan şeyleri daha çekici bulduklarını biliyordu, bu yüzden Ballybrine'deki erkeklerin gözlerinin onu takip etme şeklinin görünüşünden mi, ne olduğundan mı yoksa her ikisinden mi kaynaklandığından asla emin olamadı.

Finn'le birlikteyken bile, Finn'in onun gerçekte kim olduğundan ziyade bir fikrine aşık olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Onun asil olduğunu düşünüyordu ama sanki başka bir seçeneği yoktu. Hayatının büyük bir kısmı başına gelen şeylerden ibaretti. Sık sık kendini bir yolcuymuş gibi hissediyordu. Şimdi dizginleri eline alma şansı vardı ama bunun yerine uyuyakalmıştı.

Sarai en iyi arkadaşlarından biriydi ama Rowan ona mesafeli duruyordu çünkü annesi Crone'du ve bir sonraki Crone da o olacaktı. Rowan her ne kadar biriyle tamamen kendisi olmayı arzulasa da, kimsenin onun her parçasını görmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Sarai'nin, Rowan'ın sırlarını sakladığı için başının derde gireceği bir duruma düşmesini istemiyordu.

Cade onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu. O ana kadar onun fikirlerini ne kadar önemseydiğini fark etmemişti.

uyarıda bulunmadan gözyaşlarına boğuldu.

Cade'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Rowan, ne yapıyorsun? Geri dönmeliyiz."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedi utanç içinde yüzünü kapatarak.

Ormanda ağlarken kendini zavallı hissediyordu çünkü tek gerçek arkadaşları on yaşında bir çocuk, bir kahin ve bir iblisti. Geçen haftanın tüm stresi ve kaygısı bir anda üzerine çöktü. Birine her şeyi anlatabilmeyi, tetikte olmak zorunda kalmadan tamamen kendisi olabileceği tek bir yer olduğunu hissetmeyi diledi. Herkes için çok kolay gelen türden bir sevgi istiyordu. Daha önce hiç deneyimlemediği ve muhtemelen asla deneyimleyemeyeceği türden.

İnsanları suçlamıyordu. Orla'yı sevmek acı veriyordu. Onu kaybetmek, kalbini bir kıymık gibi çizen, en beklenmedik zamanlarda sızlayan keskin bir acıydı. Bu kadar geçici birini sevmek zordu. Kimse kaybetmek istemezdi.

Kurt bile Rowan'a karşı kayıtsız görünüyordu ve bu diğerlerinin üzerine çok fazlaydı. Onun ırzına geçmek istemesi gerekiyordu. Ölmek istemiyordu ama yaptığı onca fedakârlığın bir kısmının daha yüce bir amaca hizmet ettiğini hissetmek istiyordu. Şimdi bu bile çalınmıştı.

Rowan ellerinin içine hıçkırarak ağladı.

Cade geçici olarak onun sırtını sıvazladı. "Sorun yok Row. Ama cidden, ormandan çıkmamız gerek. Yürümeli ve ağlamalısın."

Gözlerini silmek için pelerinin kenarını kullandı ve ağaç tüneli patikasının sonunda uzak yıldızlar gibi titreşen fenerlere doğru yürümeye devam etti. Karanlık Orman'ın sınırına ulaştığında gözyaşları yanaklarında sert, tuzlu çizgiler halinde kurumuştı. Sağından ayak sesleri gelince kısa bir süre geri çekildi.

Finn gölgelerin arasından çıkınca hem o hem de Cade geri sıçradı.

"Finn?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Kollarını uzattı ama bakışları etrafta gezindi. Yakalanma riski çok yüksekti. Bunun yerine birbirlerine baktılar.

Finn boğazını temizledi. "İyi olmana sevindim. Çok endişelendim. Sarai de kalmak istedi ama Kocakarı ona izin vermedi."

Finn yaklaştığında Rowan neredeyse yeniden ağlamaya başlıyordu. Gözleri koyu halkalarla çevriliydi ve saçları dağınıktı, sanki endişeli olduğunda yaptığı gibi ellerini sürekli saçlarında gezdiriyordu. Adamın onun iyi olduğundan emin olmak için beklemiş olması onu hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı. Adam ona doğru bir adım attı ama kadın elini kaldırdı.

Yaralı olup olmadığına baktı. "Yaralandın mı? O-" Kadın başını salladı. "Tam olarak ayrılmadan önceki gibiyim."

"Seni yaşlılara götürmem gerekiyor," dedi.

Cade abartılı bir iç geçirdi. "Bu sapıklar bekleyemez mi?"

Rowan'ın omuzları istifa etmiş bir yorgunlukla çöktü. "Lütfen, bırak da gidip Aeoife'ı kontrol edeyim. Eğer orada olmazsam çok endişelenecek."

Finn başını salladı. "Git biraz uyu. Uyuyakaldığımı ve seni özlediğimi söyleyeceğim."

Ona minnettar bir gülümseme verdi, kendisini kucaklamasını diledi ve dönüp aceleyle kulenin kapısına yöneldi. Eşikte durakladı ve Finn'e bakmak için geri döndü.

"Finn, beklediğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük" dedi.

İç çekti. "Sana söyledim, beklemek umurumda değil. Ne kadar sürerse sürsün."

Kapıyı kapatmadan önce ona son bir kez baktı ve Aeoife'ı bulmak için üst kata koştu.

ROWAN Aeoife'ın yanında uyumak için henüz yola koyulmuştu ki kapı çalındı ve Rowan yorgunluğun yoğun sisinden sıyrıldı. Cade gitmişti ve Rowan ormandaki patlamasından sonra onunla yüzleşmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Bayan Teverin odaya daldı. "Anneye şükürler olsun! Geri dönemeyeceğinden endişelendik. Yaşlıların seni hemen görmesi gerekiyor. İhtiyacınız olan-" Rowan'ın şiş gözlerine bakarak kısa bir süre durdu.

Rowan kendini Aeoife'in kollarından kurtarıırken bir parmağını dudaklarına götürdü. Genç Bakire hoşnutsuz bir iç geçirdi ve yuvarlandı. Rowan battaniyeleri onun üzerine örttü.

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım," diye fısıldadı, sonunda Mrs. Teverin'in gözleri.

"Neden kalıp giyinmene yardım etmiyorum? Bugün ne giyeceğiz, beyaz mı kırmızı mı?"

O kadar umutlu görünüyordu ki Rowan hissettiği ani mide bulantısının uykusuzluktan mı yoksa uzun zamandır hocası olan ölüm tanrısı tarafından yatağa atılmayı umduğundan mı kaynaklandığından emin değildi.

"Beyaz."

Rowan utancını gizlemeye çalışarak başını çevirdi ama yaşlı kadının yüzündeki hayal kırıklığını göremedi. Bayan Teverin dolaptan beyaz yün bir elbise çıkarıp Rowan'ın giymesine yardım ederken sessizdi. Arkadan düğmelerini iliklerken nihayet konuştu.

"Biliyorsun, Orla'nın başına gelenler en az bir ay sürdü. Ben olsam endişelenmezdim," diye fısıldadı Bayan Teverin.

"Endişeli değilim. Sadece büyükler beni suçlayacakmış gibi hissediyorum. Yemin ederim her şeyi doğru yaptım," dedi Bayan Teverin'e bakarken.

"Tabii ki öğrendin. Sana ben öğrettim. Sen muhteşem bir genç kadınsın. Eminim Kurt'un kendine göre sebepleri vardır," diye fısıldadı yaşlı kadın Rowan'ın yüzünü bir bezle silerken ve saçlarını örmeye .

"Evelyn'le ne kadar sürdü?" Rowan sordu.

Bayan Teverin aynada onun gözleriyle karşılaşmadı. "Evelyn tamamen farklı bir vakaydı. Bu önemli değil."

"Ne kadar ?" Rowan tekrarladı.

Bayan Teverin örgüyü bitirip kırmızı bir kurdeleyle sabitlerken, "Dışarıdaki ilk gecesi," dedi.

Rowan'ın içine yeni bir kararlılık yerleşti. Belki de yorgunluktandı ama tüm sorularını cevaplamak için elinden geleni yapmak istiyordu.

Cevap verdi. Geçmişteki tüm Bakireleri ve Kurt'un her biriyle olan ilişkisini bilmek istiyordu. Kurt'un yanıklık konusunda ne yaptığını ve Orla'ya ne olduğunu bilmek istiyordu. Bunu öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacaktı, yani bu kendini Kurt'u kazanmak daha cazip hale getirmek anlamına geliyorsa, bunu yapacaktı. Tapınağın etrafında gizlice dolaşmak ve yaşlıların arşivlerini araştırmak anlamına geliyorsa, bunu yapacaktı. Kendini ve Aeoife'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Güçlendirici bir nefes aldı ve Bayan Teverin'i odadan çıkıp merdivenlerden aşağıya takip etti.

Rowan kırmızı pelerinini giydi ve tam kapüşonunu yukarı çekecekti ki artık buna ihtiyacı olmadığını hatırladı. Artık kutsanmış ve Kurt'a gönderilmiş olduğuna göre, kasabada yüzünü gösterme özgürlüğüne sahipti.

"Sen onlarla birlikteyken ben de seninle kalacağım," dedi Bayan Teverin anlamlı bir şekilde. "Yaşlı Garrett'la daha fazla sorun yaşamayacaksınız."

Rowan minnetle gülümsedi. O kadar dalgındı ki Yaşlı Garrett'tan korkmayı unutmuştu. Zihni aynı anda ancak bu kadar çok dehşeti algılayabilirdi, özellikle de bu kadar az uykuyla.

Bayan Teverin onu alt kata, meydanın karşısına, tapınağın içine ve sunağın arkasındaki toplantı odasına götürdü. Uzun toplantı masasının arkasında, Anne'nin sembolü olan, ellerini kalbin üzerinde kavuşturmuş, altınla boyanmış büyük bir duvar resmi asılıydı. Beş ihtiyar da rütbelerine göre masanın etrafında toplanmıştı; Yaşlı Falon masanın başında, Yaşlı Garrett onun sağında, sonra Yaşlı Raymond, Yaşlı Graves ve Yaşlı Nasik oturuyordu.

"Sonunda," dedi Yaşlı Falon, bıkkın bir iç çekişle, buruşuk elini beyaz ve altın rengi cüppesinin önünde gezdirerek. "Neden bu kadar uzun sürdü? Avcı Ashand döndüğünüzü görmediğini söyledi."

"Evet, anladığım kadarıyla Avcı Ashand uyuyakalmış ve onu kaçırmış. Çok uzun bir gecenin ardından uyuyakalmış," diye yanıtladı Bayan Teverin Rowan adına.

"Anne'nin lütfuyla bize geri döndünüz," dedi Yaşlı Garrett gözlerinde neşeyle. "Hâlâ beyaz giydiğinizizi görüyoruz. Çabalarınızda başarısız olduğunuzu varsayıyorum."

Rowan dişlerini sıktı. "Sanırım bu başarıyı nasıl tanımladığınıza bağlı. Tüm ruhları Kurt 'ne götürdüm. Hepsi karşıya geçti. Ayrıca yanıklığın Kurt'un Kalesine giden patika boyunca, en azından ana patikayı çevreleyen ağaçlar boyunca devam ettiğini doğrulayabilirim."

Birkaç yaşlı nefes nefese kalınca durakladı.

"Kurt, yanıklığın düşündüğümüz gibi olmadığını söylüyor. Belki de sorumlunun o olmadığı hissine kapıldım," diye başladı Rowan.

"Bu çok saçma. Bu bir ölüm felaketi. Tabii ki o sorumlu. Onun sözüne inanmak saflık olur," diye iç geçirdi Yaşlı Falon. "Bunu nasıl tersine çevirebileceğimizi söyledi mi?"

Rowan başını salladı. Conor'ı bu konuda daha fazla sıkıştırmadığı için birden kendini aptal gibi hissetti. Geceyi ölüm tanrısının ininde değil de sıcak yataklarında güvenle geçirmiş olan bu adamlarla dolu odada daha fazla soru sorması gerektiğini düşünmek kolaydı.

"Orla'nın ölümüyle ilgili net bir cevap alamadım ama ben-"

"Onun sorumlu olduğunu zaten biliyoruz. Bu pazarlığın doğasında var. Bakire sık sık ölür ve bu da Kurdu mutlu eder. Bunda bir gizem yok," dedi Yaşlı Falon, onun sözünü keserek.

Orla konusundaki duyarsızlığı Rowan'ı şok etmişti. Ona özel bir ilgi göstermiş ve öğleden sonraları Hanna'nın fırınında yemek tarifleri hazırlayarak geçirdiği fazladan boş zamanına izin vermişti.

Grup, mırıldanmalar ve fısıltılı tartışmalardan oluşan bir kakofoniye dönüştü.

Rowan bir elini kaldırdı ve birkaç yaşlı kendilerini susturduğu için kızgın görünüyordu. "Tüm sorularınızı teker teker yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

"Kurt senden memnun kaldı mı?" Yaşlı Garrett sordu.

"Evet, çok memnun oldu ama konuşacak çok şeyimiz vardı ve önceliği getirdiğim ruhlardı, çünkü normalden çok daha fazlaydılar. Bunu hallettiğinde, Orla'yı yanıklığı konuştuğumuzda neredeyse şafak sökmek üzereydi."

Birinin ona meydan okuyup uyuyakaldığını itiraf etmeye zorlayıp zorlamayacağını görmek için bekledi, ancak hiçbirinin geçişin tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmediği açıktı. Hiçbir şeyden şüpheleniyor gibi görünmüyorlardı. Rahatlayarak iç çekti.

Yaşlı Falon ona deri ciltli bir kitap uzattı. Kitabı çevirip açtı ama sadece boş sayfalar buldu.

"Bir günlük," dedi. "Her Bakire bunları tutar ve emekli olduğunda ya da öldüğünde, ilgili bir geçmiş ya da bilgi olması durumunda yaşlılara aktarılır."

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzından kelimeleri durduramadı. "Yani Kızıl Bakireler'in tüm tarihi sende mi? Onları okuyabilir miyim?"

Yaşlılardan birkaçı bunun mantıksız bir istek olduğunu ve ayrıca izinsiz bir soru sorduğu için soluk kaldı. Disiplin için parmak eklemlerini uzattı ama Yaşlı Falon elini salladı.

"Buna gerek yok," diye homurdandı. "Hayır, onları okuyamazsın. Onlar kutsal metinler. Hayatta kalanlar kilit altında tutuluyor. Yaşlılar için çok değerlidirler."

Rowan ona baktı. *Hayatta kalanlar mı?*

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi tekrar konuştu. "Bazı Bakireler emekli olduktan sonra ya da tam dolmuşken günlüklerini yakma ihtiyacı . Elimizde eksiksiz bir koleksiyon yok."

Rowan elindeki kitaba baktı. Yaşlıların onun kişisel düşüncelerini ve deneyimlerini okuduğunu hayal bile edemiyordu. Belki de onu bazı seçkin kelimelerle doldururdu. Ne de olsa, kendisi gidene kadar okumayacaklarsa, son sözü o söyleyebilir ve renkli bir hale getirebilirdi.

"Bu sadece deneyimlerinizin kaydını tutmanız için bir yer. Faydalı ya da konuyla ilgili olduğunu düşündüğünüz her şeyle doldurun," diye talimat verdi Yaşlı Falon.

Rowan başını salladı. Biraz uyur uyumaz önce Orla'nın odasını, sonra da kulenin geri kalanını didik didik edecek ve saklı günlükler olup olmadığına bakacaktı. Kendinden öncekilerin ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu.

"Yani Kurt, yanıklığa rağmen ruhlar için köye gelmeyecek mi?" Yaşlı Raymond sordu.

Rowan, "Hayır, efendim," dedi.

"Bu hoşuma gitmedi. Belki de bir sorun vardır," diye önerdi Yaşlı Garrett, aç gözleri kızın üzerinde gezinirken.

Rowan'ın ağzı kurudu.

"Saçmalık. Onun her zaman ilk gecede Bakire'yi almadığını iyi biliyorsun," dedi Yaşlı Falon. "Memnun kalmadığı sürece endişelenmemize gerek yok."

"Peki ya Anne?" Yaşlı Garrett meydan okudu. "Ya o tatmin olmadıysa?"

Rowan neredeyse inanamayarak gülecekti.

Yaşlı Falon kaşlarını çattı ve akranını değerlendirirken alnındaki yıpranmış kırıkkılık daha da sertleşti. "Bunun böyle olduğuna inanmak için bir nedeniniz var mı?"

"Bire bir görüşmelerimizden biliyorum ki bu Kızıl çok inatçı ve zaman zaman da huysuz," diye başladı Yaşlı Garrett. "Pazarlık arasında, unuttun mu? Sadece Kurt'un tatmin edilmesi gerekmiyor. Anne'nin bencillik ve olgunlaşmamışlıktan nasıl nefret ettiğini biliyorsunuz. Bir müdahalede bulunmamız gerekebilir diye endişeleniyorum."

"Böyle bir şeyi tartışmak için biraz erken, değil mi?" Bayan Teverin araya girdi. Adamların yarısı Bayan Teverin'in sözünü kesmeye cüret etmesine çok şaşırılmış görünüyordu ama diğerleri saygıyla başlarını salladı.

Rowan gözlerini öğretmenine dikti. "Ne hakkında konuşuyorlar?"

Bayan Teverin başını salladı. "Önemli değil canım. Bunu daha sonra konuşabiliriz-"

"Hayır, bunu şimdi konuşalım. Kız hizaya gelmezse nelerin tehlikeye gireceğini bilmeli." Yaşlı Garrett vahşi bir sırıtışla Rowan'a baktı. "Eğer Kurt ya da Anne memnun olmadıklarına dair bir işaret verirse, seni yeniden kutsamak ve ayrıntılarla kendimiz ilgilenmek bizim takdirimize bağlı."

Rowan çığlık atmak istedi. Bunun yerine odanın içinde sempatik bir yüz aradı. "Neden bunu ilk kez duyuyorum?" diye sordu, sesini olabildiğince ürkek çıkarmaya çalışarak.

"Huysuzluk konusunda ne demek istediğini anlıyorum," dedi Yaşlı Raymond alaycı bir ifadeyle, ciğer lekeli ellerini sıkarak.

Rowan öfkesinin onu diri diri yakabileceğini hissetti. Her şeyi doğru yapmıştı ama yine de kazanamamıştı. Kurt onu almazsa, bu sözde dindar adamlar grubu onu değersiz bulacak ve Karanlık Orman'da yürümekten daha büyük sınavlara sokacaktı. Odadaki yüzlerin yarısı bu fırsat için aç görünüyordu. Geri kalanlar, babası yaşında olan Yaşlı Graves ve Yaşlı Nasik,

Denizin ötesindeki bir cemaate liderlik ettikten sonra atanan yaşlı bir adam, bu ihtimalden rahatsız görünüyordu.

Rowan, daha sonra bir avukata ihtiyaç duyarsa diye kimin hangi tarafta olduğunu tam olarak not etti, yaşlılardan herhangi birinin karşı çıkacağına güvenemezdi. En ufak bir tartışmayla birbirleriyle aynı hizaya geliyorlardı. Genelde çok mantıklı olan Yaşlı Falon'un bile yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Bu kadar sıkışık bir zaman çizelgem olduğunu fark etmemiştim. Hepinizi temin ederim ki bir sonraki ziyaretimde işleri hızlandırmak için elimden geleni yapacağım," dedi Rowan sıkıca.

"Rowan'dan istediğiniz başka bir şey var mı? Eminim oldukça yorgundur," dedi Bayan Teverin, sanki Rowan'ın öfkesine hakim olamadığını anlamış gibi.

"Hayır, sanırım şimdilik ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzu söylemek doğru olur. Hepimiz Anne'nin bilgeliği için onunla birlikte dua edeceğiz," dedi Yaşlı Falon. Elini salladı ve Rowan da Bayan Teverin'i takip ederek odadan çıktı.

"Nefes al, kızım. Patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi görünüyorsun," diye fısıldadı Bayan Teverin, tapınaktan çıkıp sabahın serin havasına girdiklerinde.

Rowan göğsünü ağrıtan gerginliği üzerinden atmaya çalışarak nefesini bıraktı. "Bahsettikleri tören neydi?" diye sordu.

"Bilmemen en iyisi, canım. Kesin olarak gerçekleşmeyecekse, o zaman sana her şeyi anlatacağım. kalmadıkça bilmenin ve bu konuda endişelenerek kâbus yaşamanın bir anlamı yok," dedi Bayan Teverin, Rowan'ın bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini anlamasını sağlayan sert bir tavırla.

Kuleye geri dönerlerken Rowan içini çekti.

Bayan Teverin, "Yaşlı Garrett'ı bu kadar sinirlendirecek ne yaptınız bilmiyorum ama belki de aranızı düzeltebilirsiniz," diye öneride bulundu.

"Ben mi? Yapmam gibi onu bedenimden mahrum bırakmaktan başka bir şey yapmadım."

"Evet, ama Rowan, güçlü adamların istedikleri bir şeyi onlara vermediğinde ne yaptıklarını iyi bilirsin. Onu almaya çalışırlar. Adalet güzel bir erdemdir ama burada bulmayı beklememelisin," diye iç geçirdi Bayan Teverin.

"Ve benim bu konuda bir şey yapmam mı gerekiyor?" Rowan sordu.

"Hayır, bunu hatırlaman gerekiyor, bu yüzden bir planın var.

Bayan Teverin, "Ne *zaman* olursa," diye yanıtladı.

Yaşlı kadının gözlerindeki bakış Rowan'ı kederle doldurdu çünkü birdenbire öğretmeniyle konuşmuyordu. Elinden bir şeyi alınmış bir kadınla konuşuyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Rowan, ancak patlaması için mi yoksa Bayan Teverin'in çektiği acı için mi özür dilediğinden emin değildi.

"Üzülme. Akıllı ol kızım. adamın seninle alıp veremediği var ve bunu bir sorun haline getirdiğinde bir plan yapman akıllıca olur."

Rowan başını salladı ve sinirli bir şekilde gözyaşlarını sildi.

"Bu gözyaşları seni kurtarmaz. Ama belki yeni bir elbise kurtarır. Terziyi çağırıp Kurt'u baştan çıkaracak bir şeyler diktireceğim," dedi Bayan Teverin. "Mecbur kalana kadar geri kalanı için endişelenmeyelim. Bu arada uyumanıza izin vereceğim."

Rowan her şeyi tam olarak kendisine söylendiği gibi yapmış olmasına rağmen, yine de kendini başarısız hissederek uykuya daldı.

ROWAN

Rowan ders ve meditasyon sabahından sonra gizlice Borderwood'a girdi. Cade'i Aeoife ile bıraktı, böylece kız Crone'la buluşmak için onu takip etmesini istedi. Rowan'ın cevaplara ihtiyacı vardı ve belli ki yardım için yaşlılara gidemezdi. Crone'un Kulübesi'ne giden çürük köprüden geçerken tahtalar ayaklarının altında gıcırdadı. Ayak sesleri Ana Gölü'nde yankılandı.

Kocakarı eşikte durmuş onu bekliyordu. "Daha erken geleceğini düşünmüştüm, kızım."

Kulübeye girdiğinde onu kurutulmuş lavanta ve pelin otunun topraksı kokusu karşıladı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Kocakarı, bir fincan çayın Rowan'ı beklediği masayı işaret ederek. Kokusundan en sevdiği lavanta-papatya karışımı olduğunu anlayabiliyordu.

Sarai köşedeki yatağında oturmuş, kenarları yıpranmış kocaman bir kitabı inceliyordu. Dikkatini tekrar çalışmalarına vermeden önce Rowan'a gülümsedi.

Kocakarı masada onun karşısına oturdu. Rowan'ın bakışları önündeki antik görünümlü kitaba takıldı. Kâğıt neredeyse şeffaf görünüyordu, o kadar kuru ve narindi ki yanlış ellerde parçalanabilirdi. Kelimeleri okumaya çalıştı, ama bir anlam çıkaramadan Kocakarı kitabı dikkatlice kapattı. *Bu*

Crone Arietta LaFray tarafından yazılan *Ballybrine Kehanetinin Tarihi*'nin sırtında soluk siyah mürekkeple damgalanmıştır. Kitap, Sarai'nin büyükannesi olan bir önceki Crone tarafından yazılmıştı.

"Neden eski kehanetlere bakıyorsun?" Rowan sordu.

Kocakarı onu görmezden gelerek, "Yaşlıların ne dediğini mi öğrenmek istiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Kırmızı bir elbise giyebilir miyim?" Rowan başladı. "Giyip giymediğimi kimse bilmeyecek-"

"Rowan, sen daha iyi bilirsin. Bu Anne'nin gözünde küfürdür," diye uyardı Kocakarı. Gözlerinde yargılama yoktu, sadece merak vardı.

"O adamların beni böyle kullanmasına izin veremem. Yaptıklarım yeterli değil mi?" Rowan umutsuzca sordu. "Her şeyden vazgeçmiş olmam yeterli değil mi - aileden, aşktan, hayatımdaki tüm ışıktan?"

"Anne'nin ışığının ötesinde bir şeye mi ihtiyacın var?" diye meydan okudu Kocakarı.

Rowan alay etti. "Sanki onun ışığı benim üzerimde hiç parladı. Tüm hayatımı her konuda karanlıkta geçirdim. Görünüşe göre, onun ışığı benim mutsuzluğumdan zevk alanlar için ayrılmış."

Kocakarı'nın yüzü esrarengizdi.

"Gerçekten kurban olmaya razı olmak zorunda mıyım?" Rowan bastırdı. Sesi de hissettiği kadar acınası ve küçüktü. "Kurt, kendisinin ve Anne'nin yaptıkları pazarlıkla daha büyük bir kötülüğü defettiklerini söyledi."

Kocakarı olağanüstü bir şekilde hareketsiz oturuyordu. Sessizliği silah olarak kullanmakta ustaydı, oysa Rowan düşünceleriyle oturmaya dayanamıyordu. Hafta boyunca meditasyona yeterince zaman ayırıyordu ve yıllar geçtikçe huzursuzlaşmış, zamanının çoğunu kendine piyano çalmayı öğretmek için kullanmıştı.

"Onu rahat bırakmalısın, kızım. Senin fedakârlığın kasabamızdan daha büyük. En çılgın hayal gücünün ötesinde uğursuz şeyler var," dedi Crone.

Rowan içini çekti ve taktik değiştirdi. "Neden bitkileri şarkı söyleyerek hayata döndürebiliyorum? Bunun amacı ne? Tüm Kızıl Bakireler bunu yapabiliyor mu?" Kelimeler dudaklarından sessiz bir çılgınlıkla döküldü.

Kocakarı Sarai'ye baktı. "Bizi yalnız bırak."

Sarai bir an tereddüt etti, kitabını bırakıp annesiyle Rowan'ı kulübede yalnız bırakmadan önce alt dudağını dişleriyle sıktı.

Kocakarı kanlı dudaklarını büzdü. "Hayır, tüm Kızıl Bakireler senin yapabildiğini yapamazdı. Sen bir değişim yaratıcısısın. Bu yeteneğini aramızda tutman akıllıca olur."

"Neden?" Rowan meydan okudu.

"Çünkü yanlış ellere geçerse, diyarlar arasındaki dengeyi bozabilir."

Rowan ona baktı. "Neyim ben?" "Sen bir ruh şarkıcısısın."

"Lütfen söyle bana," diye yalvardı

Rowan. "Bilmiyorum."

Kocakarı Rowan'ın yıllar boyunca sorduğu her sorunun cevabını biliyor gibiydi. Mesele sadece bunları paylaşıp paylaşmayacağıydı.

"İlk yolculuğuma çıktığım gece bana neden o kadar tuhaf baktın?" Rowan sordu.

"Çünkü sende karanlığın bir anlık görüntüsünü gördüm; diyarları değiştirebilecek bir güç. Sana söylemenin durumu daha iyi hale getirip getirmeyeceğinden emin değildim ama bundan habersiz olman senin için muhtemelen daha kötü."

Rowan'ın ağzı kurudu. Elleri titremeyi bırakana kadar çayını yudumladı ve çayın sıcaklığı midesine yerleşerek onu toprakladı.

"Peki ne yapacağım?" diye

sordu. "Şimdilik bunu kendine sakla."

"Yaşlılar konusunda ne yapmalıyım?"

Kocakarı ona acımaya benzer bir ifadeyle baktı. "Sadece onların kapislerine cevap vermek zorunda olan bizlerin yaptığı gibi onlara *katlanıyorsun*. Kurdu baştan çıkarmak için elinden geleni yapıyorsun ve sıradan ve uysalmış gibi davranıyorsun."

"Yapamam-"

"Rowan!" diye azarladı Kocakarı. "Eğilmeyenler kırılır. Bu senin için dilediğim bir kader değil."

Rowan ona baktı. Birbirlerini tanıdıkları onca zaman boyunca Kocakarı ona sadece törenlerde ismiyle hitap etmişti.

"Yardım ," diye yalvardı Rowan.

"Öyleyim. Seni kurtaramam. Hepimiz kendimizi kurtarmalıyız. Şimdi çayını bitir."

Rowan çayını kana kana içerken Kocakarı ayağa kalktı ve Sarai'yi içeri çağırdı.

Kocakarı, "Sarai, yaprakları kontrol et," diye talimat verdi.

Rowan sırtarak fincanını tabağın üzerine çevirdi, bir daire çizdi ve Sarai'nin yaprakları okuyabilmesi için çekti. Bu, Sarai'nin son zamanlarda ortaya çıkan ve Kocakarı'nın sahip olmadığı bir yeteneğiydi.

Sarai tabağın üzerindeki desene baktı ve gözleri odaklanamadı. Sesi garip, şarkı söyler gibi bir ton aldı. *"Karanlığın içinde hayat var. Şiddet ve kan. Unutulmaz, güzel ve özlem dolu bir şarkı. Parlak bir ışık ve hayat kurtaran bir pazarlık. Al onu."*

Sarai hızla gözlerini kırıştırdı ve Rowan'a bakmadan önce gözleri yeniden yapraklara odaklandı.

"Neydi o?" Rowan sordu. Sesine panik karışmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Sarai ona . "Ne dedim ben?"

"Sakin ol kızım. Sarai her zaman hatırlamaz ve kehanetlerin tam anlamını da bilmez. Bazı şeyler harekete geçene kadar anlaşılamaz," diye onu uyardı Kocakarı.

Rowan kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Çay yapraklarını inceledi; tüm sorularının cevapları aralarında, bilmediği bir dilde yazılmıştı. Her cevap ve her yeni bilgi sadece yeni sorulara yol açıyordu. Sahip olmadığı bilgi kuyusunun dibi yok gibiydi.

Rowan ayağa kalktı ve hışımla kulübeden çıktı. Ağaç köprüden karaya yürüdü ve eski ağaçların üzerinde ayak seslerinin boş yankısını dinledi.

"Rowan, bekle!" Sarai'nin sesi ve aceleci ayak sesleri arkasından geliyordu.

Rowan rıhtımın karayla buluştuğu yerde durdu ve arkadaşını bekledi.

Sarai onunla kollarını birleştirdi. "Hadi yürüyelim. Bana Kurt'tan bahset."

Rowan arkadaşıyla birlikte Borderwood'da yürüdü ve ona olan biten her şeyi anlattı. Rowan sözlerini bitirdiğinde Sarai yürümeyi bıraktı ve yüzünü ona döndü. Sarai onu uyuyakaldığı için yargılamadı ve Kurt orakçısının bu kadar misafirperver olmasına o da şaşırılmış görünüyordu.

"Peki ne yapacaksın?" Sarai sordu.

Rowan omuz silkti. "Başka ne seçeneğim var bilmiyorum. Onu ikna etmek zorundayım. Ona ne olacağı konusunda ne kadar , yaşlılar konusunda o kadar endişeliyim. Yaşlı Garrett o zamandan beri benimle uğraşıyor-"

"Biliyorum," diye araya girdi Sarai. "Finn bana söyledi. Perişan haldeydi. Bir şeyler yapacağını umarak anneme gelmiş."

Rowan ona baktı, çenesi gevşemişti. "Öyle mi yaptı?"

Finn'in tüyleri diken diken etmesi hiç hoş değildi.

"Ona ne yaptığını anlattı," diye iç geçirdi Sarai. "Kimsenin sana inanmayacağını ve kendisi şahit olmadıkça bunun karakterine zarar vereceği tek kişinin sen olacağını söyledi."

Sarai uzandı ve onun elini tuttu. "Rowan, anneme kehanetlerimi hatırlamadığımı söyledim ama bu her zaman doğru değil. Sonuncusunun bir kısmını hatırlıyorum ama bu sadece senin için bir mesaj."

Rowan arkadaşına baktı.

"*Aşk karanlığı engelleyen şeydir,*" diye fısıldadı Sarai. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum ama bu önemli. Belki de Finn'le ilgilidir," diye alay etti Sarai.

Rowan başını yana eğdi. "Sarai, sence Finn beni gerçekten seviyor mu?"

"Bence öyle *olduğunu düşünüyor* ve bu dünyada gerçekten umabileceğin tek şey bu," diye yanıtladı Sarai. "Belki de büyük çiçeğin büyüdüğü sevgi kökü budur."

Sarai hem anlamlı hem de pragmatik olabiliyordu ve dünyaya bakışındaki sadelik Rowan'ın kendini aptal bir romantik gibi hissetmesine neden oluyordu. Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, botlarının altında yapraklar çıtırdıyordu.

Sarai, "Ne olduğunu bilmiyorum ama dünyamızda bir Şeyler deđiŐiyor ve bu sadece kuzeydeki yeni din değil," dedi. "Annem büyükannemin kehanetlerini inceliyor ve bana nedenini söylemiyor. Ne olursa olsun, bence yolunuz yürüdükçe netleŐecek. Şimdilik sadece önündeki birkaç adımı g rmen gerekiyor, tıpkı bir fenerle yürümek gibi. Yol, siz ilerledikçe kendini gösterecektir."

Rowan inanç sıçramalarında hiçbir zaman iyi olmamıştı. İnançlı olmak konusunda hiç iyi olmamıştı ama arkadaşına güveniyordu.

"Doğumunuz sizin için karar vermeseydi ne olacağınızı hiç düŐündünüz m ?" Rowan sordu.

Sarai başını salladı ve gülümsedi. "Ben her zaman olduğum kişi olacaktım. Bir cadının kalbine ve vahşi bir kadının ruhuna sahibim. Başka bir Şey olamazdım ve olmak da istemezdim. Ballybrine'da asla olmam gerektiği kadar güçlü olamayacak olsam bile, korkulan ve saygı duyulan biri olmakta özgürlük var. Bu dünya bize g   vermeyecek Rowan. Eğer istiyorsak, onu almak için kendi yerimizi bulmal yız."

"Ama nasıl?" Rowan sordu.

"Oraya geri d n ve kontrol kadarını kontrol et. Eğer Kurt'un seni istemesini istiyorsan, onun istemesini sağla."

Rowan başını salladı ve arkadaşını kollarının arasına aldı. "Sanırım kehanetin yanlıştı," diye fısıldadı. "Bence karanlığı engelleyen Şey sensin."

O ve Sarai uzun bir süre -alacakaranlık ufukta renk Őeritleri  izene, hava ve orman vahşi yaşamın hafif hışırtısı ve cıvıltısıyla k p rdayana kadar- orada birbirlerine sarılarak durdular.

ROWAN, Kurt Kalesine doğru patikada yürürken Şarkısını . Minnettarlık ve Yas Töreni ikinci seferinde o kadar da korkutucu olmamıştı ama yine de yaşlıların yanında kendini her zamankinden daha tedirgin hissediyordu. Adamların her bakıŐında sanki onların gözleri tarafından soyuluyormuŐ gibi hissediyordu.

Bütün haftayı Kız Kulesi'nde gizlice dolaşıp geçmiş Kızıl Bakirelerin günlüklerini arayarak geçirmiş ve hiçbir şey bulamamıştı. Cade'i casusluk yapması ve saklanacak yer araması için Anne Tapınağı'na göndermişti ama onun da şansı yaver gitmemişti.

Cade onun yanında sessizdi, ancak ara sıra arkasından gelen ruh alayını kontrol etmek için dönüyordu.

Çok az ay ışığı vardı ve karanlık ilk yolculuğunda olduğundan daha boğucu geliyordu. Sert bir rüzgâr patikanın kenarlarındaki ağaçları hışırdattı ve ağaçlar inleyerek harekete geçti. Şarkısının sesinde hırıltı duyulmuyordu ama Karanlık Orman'ın canavarlarının onun yanlış bir hareket yapmasını ve yoldan sapmasını beklediğini hissediyordu. Üzerindeki gözleri ve ormanın zeminindeki pul pul dökülmüş yapraklı topraktaki pençelerin titrek çıtırtılarını duymaktan çok hissetti.

Onu takip eden ruhlar grubunun daha küçük ve daha kontrol edilebilir olması rahatlatıcıydı. Bu Rowan'ın şarkı söylerken zihninin dolaşmasına izin veriyordu. Günlükleri bulmak için Kız Kulesi'nin altını üstüne getirdikten sonra, onların tapınak arşivlerinde bir yerde olması gerektiğine ikna olmuştu. Mürver Garrett'la karşılaşma korkusuyla bütün hafta oradan uzak durmuştu ama bir sonraki hafta cesaretini toplayıp araştırması gerekecekti. Seleflerinin ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu. Rowan, Ballybrine'da kopan fırtınanın ortasında kör olmaktan bıkmıştı.

Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki Kurt Kalesinin görüntüsü onu ürküttü. Köşkün duvarları sisli akşamın içinden yükseliyordu, kaba kömür taşları ve mütevazı tepeleriyle. Devasa, kemerli pencereleri ve vitraylarıyla tek bir tanrı için fazla büyük bir ev gibi görünüyordu.

Rowan şarkıyı bitirip diz çöktü ve Kurt'un çizimleri görüldüğünde bakışlarını yere indirdi.

Ağzı aniden kurudu ve elleri titredi. Rowan, Kurt'u nasıl baştan çıkaracağını bilmiyordu ama yapabileceklerini kontrol etmesi ve gerisini unutması gerekiyordu. Korkunç bir şeyin olmasını beklemenin her zaman o şeyin kendisinden daha kötü hissettirdiğini fark etmişti. En azından şimdi, kendi sakar ve beceriksiz yöntemiyle de olsa bir şeyleri yönlendirmeye çalışabilirdi.

Gözlerini kaldırıp Conor'a bakmadan önce ruhların karşıya geçmesini bekledi.

"İçeri gel ve ısın. Konuşmalıyız," dedi Conor. Conor elini uzattı ve kız soğuk avucunu Conor'ın avucuna koydu.

İçeri girdiklerinde Conor ona kırmızı pelerinin taşımasında yardım etti. Ağır kumaşı kavrayan Conor'ın parmakları omuzlarının derisine değsin diye kız kıpırdandı.

Conor daha yakına , pelerin düşüp de elbisenin arka tarafındaki, tam kışının üzerine kadar inen ön kesimi ortaya çıkınca nefesi kızın omzunda gezindi. Terzi, Bayan Teverin'in tavsiyesine uymuş ve yeni elbiseyle kendini gerçekten aşmıştı.

Conor'ın parmaklarından biri omurgasında gezinirken Rowan'ın nefesi kesildi. O kadar yakınına eğildi ki dudakları kulağının kabuğuna değdi.

"Bu çok ilginç bir elbise Rowan."

Adam pelerinin bir sandalyenin üzerine atıp etrafından dolanırken hiç kıpırdamadan durdu. Çatışma midelerini düğüm düğüm etti. Onun ne yapacağından korkuyordu ama daha çok Ballybrine'a başarısız olarak döneceğinden korkuyordu.

Conor'ın gözlerindeki açlık, göğüslerinin arasına inen danteli takip ederken hiç de yanlışı anlaşılmıyordu. Bırakın giymeyi, gördüğü en skandal elbiseydi bu.

"Beğendin mi?" Rowan umutla sordu, ateş ışığına doğru adım attı ve yavaşça dönerek tüm manzarayı görmesini sağladı.

Bakışları, sanki hiçbir şey giymemiş gibi hissetmesine neden şekilde onu taradı. Yan taraftaki yırtmaçtan bacağını görebilmesi için yana kaydı.

Conor kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kaşlarını çattı. "Bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel elbise. Bence çok güzel."

"Ama kendin gibi hissediyor musun?"

Elbise göz alıcı bir sanat eseriymiş ama Rowan sanki bir karakteri canlandırıyormuş gibi ; kendisinin daha seksi, daha özgüvenli bir versiyonunu.

"Herhangi bir şey giyebilseydin, bunu giyer miydin?" diye sordu.

Bakışlarının sıcaklığı altında yalan söylemek imkânsızdı. Rowan başını salladı ve dudakları yarım bir sırıtışla kıvrıldı. Ondan kazandığı her gülümseme cesurca bir çaba gerektiriyordu. Her zaman sert tavrını korumak için savaşıyor gibiydi.

"Neden?"

"Şey, kendimi oldukça... çıplak hissediyorum," diye itiraf etti.

"Bu kötü bir şey mi?" Ses tonu alaycıydı ama kızın yanakları kızarmıştı. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar kolay kızarman hoşuma gidiyor. Büyüleyici."

Rowan'ın gözleri onunkilere kaydı. Onun için büyülenecek her şeyden tarafından.

"Pek kullanışlı bir elbise değil," diye mırıldandı.

Conor, "Sanırım bu ne yaptığınıza bağlı," dedi.

Rowan çenesini aşağı eğdi, böylece saçları ısıtılmış bir şekilde önüne düştü. Yanaklar.

Neyse ki odayı geçip bornozunu alırken başka bir şey söylemedi. Kızın içine girmesine yardım etti ve kız titrerken parmaklarının omuzlarında ve boynunda gezinmesine izin verdi.

"Teşekkür . Üşümüşüm," dedi Conor'ın yakınlığına verdiği tepkiyi örtbas etmeye çalışarak.

Döndü ve ateşin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi. Rowan da onu takip ederek pelüş kadife koltuğa yerleşti. Onu bekleyen bir fincan sıcak elma şarabı vardı. Bu kez yudumlarken viskinin sert yanışını memnuniyetle karşıladı.

"Yaşlılar yanıklık hakkında cevap istiyor. Sen bu konuda endişelenmememi söyledin ama onlar bunu benim sorunum haline getirdiler," dedi Rowan.

"Ne kadar da iştahlısın, değil mi?" diye takıldı. "Hâlâ yayılıyor." "Bunu durdurmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Var, ama bu kesinlikle son çare."

Kalın kalın yutkundu. "Bunu durdurmak *istiyor* musun?"

Gözlerini dikmiş bakıyordu, gözleri onu değerlendirirken neredeyse hayvani bir tavır takınmıştı. İnsanların enerjilerinin ritmik nabzını duymaya alışkındı ve bundan duygularını anlayabiliyordu ama Conor sessizdi, okunamıyordu. Bu hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi.

"Bana öyle geliyor ki ölümün yayılması sizin yararınıza olur, değil mi?" Cüretkâr bir soruydu ama etrafta dans etmekten yorulmuştu.

şeyler. Cevaplar olmadan yaşlılara geri dönemezdi.

Conor elma şarabını yudumladı. İçkinin buharı, bardağının kenarından onu izleyen Conor'ın gözlerini bulanıklaştırıyordu.

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama dünyalar arasında bir denge olması gerekiyor Rowan. Benim yaşayanlara ihtiyacım yok," dedi sonunda.

Bu tam olarak bir cevap sayılmazdı. Rowan kaşlarını kaldırarak daha fazlasını söylemesini bekledi ama söylemedi.

"Orla'yı sen mi öldürdün?" Soru nefes nefese ağzımdan kaçtı.

Conor'ın ifadesi sakindi ama gözleri ona dikilmişti. Ellerini sıktı ve Conor'ın cevabını bekledi.

"Öldürücü darbeyi ben vurmamış olabilirim ama yine de kendimi suçluyorum," dedi sonunda.

Rowan onun daha fazlasını söylemesini nefes nefese bekledi. Bir kez daha onu isteksiz bırakmıştı ama sorumluluğu kabul ediyorsa, zorlamamak akıllıca olurdu.

Elma şarabını yudumlarken bakışları ona sabitlenmişti. "Haftan nasıl geçti?" Kadın şaşkın bir kıkırdama çıkardı.

"Bu komik mi?"

Rowan bir eliyle ağzını kapattı. "Hayır, özür dilerim. Sadece ani bir sapma oldu ve ben de bunu beklemiyordum." Daha fazla bastırmayı düşündü. "Benim haftam berbat geçti. Beni yatağa götürmediğin için herkes hayal kırıklığına uğradı. Namusumla hiç bu kadar çok insan ilgilenmemişti. Oldukça rahatsız edici. Daha kötüsü, bir şey olduğunu öğrendim-"

Sözünü kesti. Eğer Conor günlüklerden haberdar değilse, onun hakkında sırlar barındırıyor olabilirlerdi.

"Evet mi?" Conor sordu.

"Yaşlıların beni yutmaya daha layık hale getirmeye çalıştıkları eski bir gelenek, kulağa daha çok-" Bunun için bir kelime aradı ama hiçbirisi tam olarak doğru gelmedi. *Tiksindirici mi? Korkunç mu? Gereksiz yere gizemli mi?* "Tatsız."

Conor onun daha fazla şey söylemesini bekledi ama Conor onu, Conor bir konuya ilgi gösterdiğinde ona gösterdiği aynı soğukkanlı sessizlikle karşıladı. Conor'ın bakışlarını üzerinde tuttu ve bornozunun omzundan aşağı kaymasına izin verdi. Conor yırtıcı bir ilgiyle hareketi takip etti. Kadın gözlerini kapadı.

gözleriyle etrafında büyüü bir melodi hissetmeye çalıştı ama yine de sadece hoş bir sessizlik buldu.

Pencereden dışarı baktı. "Bir an önce geri dönsen iyi olur Rowan. Geç oldu ve gece ilerledikçe hava daha da soğuyacak."

Panik vücuduna yayıldı. Yaşlı Garrett'in ellerinin üzerinde olduğunu hatırlayınca ürperdi. Tekrar başarısız olamazdı.

"Haklısın. Birileri beni bekliyor olacak."

Conor kaşlarını çattı ama yemi yutmadı. Belki de kıskançlığa karşı bağışıklığı vardı.

Ayağa fırladı, onunla daha fazla zaman geçirmek ve Anne'yle yaptığı pazarlığı değiştirmeyi düşünüp düşünmediğini öğrenmek için bir bahane bulmaya çalışıyordu. Büyük boy cüppesi omuzlarından kayarak yere düştü.

Daha önce görmüştü ama sanki görmemiş gibi elbiseyi değerlendirdi. Çizmelerinden bacağındaki yırtmacına ve dalan yakasına kadar onu içine çekmesi sonsuza kadar sürdü. Sonunda onun gözleriyle karşılaştı ve tüyleri diken diken oldu.

"Daha fazla elma şarabına ihtiyacım var," dedi sıkıca. Kendine başka nasıl zaman kazandıracağını bilmiyordu.

Ona acı bakla gibi bir gülümseme sundu. "Paniğe gerek yok, genç kız. Sana daha fazlasını getirmekten mutluluk duyarım." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Bir an sonra, Charlie bir göz kırpmasıyla diğeri arasında kapı aralığında belirdi.

"İşte şimdi, genç kız, o dönmeden önce sadece bir dakikam var," fısıldadı Azrail. "Kurt'a kıskançlık aşılama çalıştığını duymadan edemedim. Ona ne söylediğine dikkat et. Oldukça sahiplenicidir ve küçük dostlarından birinin incinmesini istemezsin."

Rowan dudağını ısırdı ve başını salladı. Zihninde onu bekleyen Finn'in görüntüsünü canlandırmış olsa da, uyarı ilk olarak onu düşünmesine neden olmadı. Onun yerine Yaşlı Garrett'i düşündü. Belki de Cade'in önerdiği gibi Conor'a ondan bahsedebilirdi.

Kurt'un Yaşlı Garrett'i parçalara ayırmasına izin verdiğini hayal ederken dudaklarında bir sırıtma belirdi. Belki de Kocakarı haklıydı ve içinde karanlık vardı ama bu fikir onu tatmin etmek yerine dehşete düşürdü. Bir tanrıya borçlu olmak zorunda değildi.

Charlie göz kırparak, "Seni bu kadar sinsi gösteren düşünceden korkuyorum," dedi.

Conor elinde elma şarabıyla odaya geri döndü ve Charlie Kurt'a başıyla selam vererek müsaade istedi.

Conor ona dumanı tüten kupayı uzatırken, "Sana bir şey vermem gerekiyor," dedi.

Rowan şaşkınlıkla ona baktı. Aslında hiçbir zaman bir şeye sahip olmamıştı. Beş çocuğun en küçüğü ve sonra da Kızıl Bakire olarak tüm hayatı boyunca elden düşme giysiler giymişti. Sadece onu Kurt'a göndermek için yapılan narin ipek elbiseler kendisine aitti. Miras kalan elbiseleri dışında hiçbir kişisel eşya ya da süs eşyasına izin verilmiyordu. Yaşlılar, sahip olmanın açgözlülüğe ve kibre yol açtığını ve saflığını bozacağını düşünüyorlardı.

Conor'a elini uzattı.

"Bu o tür bir hediye değil. Yolculuğunda seni takip edebilmek için sana iyilik yapmak istiyorum," dedi Conor.

"Tamam. Ne yapacağım?" diye sordu.

Yakınına eğildi. Rowan titredi, neredeyse elindeki elma şarabı bardağını düşürüyordu. Conor dudaklarını yalayarak bardağı Rowan'ın elinden aldı ve sandalyesinin yanındaki masaya koydu.

Adam dikkatini tekrar ona çevirdi. Adam, tuniğinin ince kadifesi neredeyse elbisesine degecek kadar yaklaştığında kendini kıpırdamadan durmaya zorladı. Adam eğildi, yanağı neredeyse onunkine degecekti.

Conor onun boynunun omzuyla birleştiği yeri öpmeden önce bir an tereddüt etti. Dudaklarının altındaki teni hoş bir şekilde karıncalandı. Burnunu kızın boynunda gezdirerek vücudunda bir ürperti yarattı.

Geri çekildi ve onun gözleriyle buluştu, ikisi de nefessiz ve tamamen hareketsizdi.

"Nasıl çalışıyor?" Rowan homurdandı.

"Bu bana konumunuz hakkında daha güçlü bir fikir veriyor. Nerede olursan ol seni bulabileceğim."

Sertçe yutkundu ve parmaklarını öpücüğün teninde hâlâ diken diken ettiği yerlere götürürken başını salladı.

Conor, "Artık yola çıkmalısın," dedi.

"Kalmamı istemediğine emin misin?" Kelimeleri baştan çıkarıcı hale getirmeye çalıştı ama sadece kararsız bir ses çıkardı.

Parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi ve Conor'ın gözleri hararetli bir ilgiyle bu hareketi takip etti. Nasıl seksi olunacağını gerçekten bilmiyordu. Rowan yıllarını bir Kurt'un yapmak isteyebileceği her türlü ahlaksız ve cinsel şeyi öğrenerek geçirmişti ama flört etmek için yeterli donanıma sahip olmadığını hissediyordu. Eğitiminin hiçbiri *onun* peşinden gitmesi gerektiğini varsaymıyordu.

"Bunu mu tercih ederdin?" Conor kuşkuyla sordu.

"Evet," dedi, parmaklarının elbisesinin dantel yakasında gezinmesine izin vererek.

Conor'ın boğazı kızın eli çekilince titredi. Bir parmağını boynundan göğsünün ortasına doğru gezdirdi ve göğüslerinin arasında durdu; dokunuşunun ardından teni karıncalandı.

Dilini dudaklarında gezdirirken dondu kaldı. "Yalancı," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "O yanık şekerli yalanların tatlılığından hoşlansam da, yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Başka tarafa baktı. Yüzü kapandı ve Rowan kazandığını düşündüğü tüm zeminin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti. Conor'a karşı boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Evine git, küçük Red. Biraz uyu ve olmadığın biri gibi davranmayı bırak."

Rowan arkasını dönüp hızla koridora çıkarken yanaklarında şiddetli bir kızarma oldu.

Bu kadar beceriksiz ve sakar bir kadın olduğu için kendini azarladı.

Deneyimsizliği onu utandırıyor. Daha da kötüsü, yaşlılar hakkında endişelenmeyi bırakabilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyordu; böylece deneyimin kendisi hakkında endişelenmeyi de bırakabilecekti.

Bunun korkusu her gün bir hayalet gibi peşini bırakmıyordu. Onu beklediğini bildiği bir kader peşini bırakmıyordu ve hayatındaki gerçek ruhların aksine, onu bekleyen şeyin endişesini nasıl dindireceğini bilmiyordu. Rowan açıldı ve giriş yolu dolap ve yakaladı onu Pelerin, omuzlarına doğru çekti. Dondu kaldı, bakışları dolabın gölgelerindeki kırmızı bir şeye kilitlendi. Onu yakalayıp fener ışığına tuttu.

Bu bir Kızıl Bakire peleriniydi. Rowan'ın zihninde Orla'nın pelerini olmadan ormanın zeminine serilmiş görüntüsü canlandı. Yakasına baktığında, kurumuş bir kan lekesiyle birlikte Orla'nın baş harflerini buldu.

Rowan'ın elleri titredi. Conor Orla'ya zarar vermediğini söylediğinde ona inanmıştı ama şimdi sözüne inandığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

Pelerini kötü bir şekilde saklandığı yere geri fırlattı ve Kurt Kalesinden dışarı fırladı.

ROWAN

Rowan Wolf's Keep'in taş merdivenlerinden hızla inip süslü kapılardan geçerken, Conor'ın kaleye girdiğinden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti.

takip etmemişti.

Kasabaya giden yol sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Kalbi hızla çarpıyor ve ne yol gitmesi gerektiğini gösteren işaretler olmasını diliyordu. Korku, karnında bir yılan gibi kıvrılıyor ve çözülüyordu.

Conor doğrudan Orla'yı öldürmediğini söylememişti.

Ormandaki canavarların gözlerini üzerinde hissettiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onları uzakta tutan neredeyse hiçbir şey olmadığı gibi garip bir hisse kapıldı. Karanlık Orman'ın büyüünün olağan senfonik nabızı bir kez daha kesilmişti.

Orman neredeyse sessizdi. Sadece esintiden merhamet dilenen yaprakların fısıltısı vardı.

Cade'i Aeofe'la bırakmamış olmayı dileyerek adımlarını hızlandırdı.

Rowan'ın arkasında büyük bir çatırtı duyuldu. Döndü, ellerini sanki birini yumruklayacakmış gibi işe yaramaz bir şekilde önüne uzattı. Gözlerini sesin geldiği sol tarafa çevirdi ama kadifemsi karanlıkta hiçbir şey göremedi. Geri döndü ve patikada daha hızlı ilerlemeye devam etti. Arkasından gelen bir başka çatırtı onu koşturmayla itti. Anne' patika başındaki fener ışığının yakında görünmesi için dua ederek patikayı hızla indi.

Gecenin soğuk havası ciğerlerini acımasızca yakıyordu. Botları ormanın zeminini döverken kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. Arkasında ağır ayak seslerinin belirgin ve dehşet verici bir sesi vardı.

Rowan koşabildiği kadar hızlı koştu ama peşindeki her neyse onunla arasına hiçbir şey mesafe koyamıyor gibiydi.

Zihni dönmeye başladı. Eğer Kurt onun Orla'nın pelerini bildiğini öğrenmişse, bildiklerini yaşlılarla paylaşmasını engellemek için geliyor olabilirdi. Sahip olduğu tek silah elindeki fenerdi. Gece vakti ormanda kendini savunacak hiçbir şey olmadan yürümek birden aptalca gelmişti.

Yüksek sesli bir çığlık havayı yararak kanını dondurdu. Bu bir kurt ulumasından çok bir çığlıktı ama dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Pençeler omzuna kapandı ve bir şey ona doğru savruldu. Saldırgan onu yakaladığında çığlık attı. Üzerine inen canavarın ağırlığı altında kemikleri gıcırdadı. Bir nefes daha almak için mücadele etti ve Anne'ye bir dua fısıldadı.

Rowan elleriyle nemli toprağı çılgınca tırmalayarak aradı. Feneri birkaç metre öteye düşmüştü ve tamamen savunmasızdı. Canavar tekrar çığlık attı. Sıcak, kokuşmuş nefesi ve tükürüğü yanağına çarpınca irkildi. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve pişmanlıktan çığlık atamayacak kadar boğulmuş bir halde gözlerini kapattı.

Parlak bir ışık karanlığı yarıp geçti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Işık titreşiyordu, kör edici ve altın rengindeydi.

Canavar çığlık attı ve ağırlığı Rowan'ın üzerinden kaydı. Anında rahatladı. Gözlerini ışığa karşı kısarken derin bir nefes aldı. Gırtlaktan gelen son bir çığlık havayı böldü ve ardından canavar bir korku ve pençe bulanıklığı içinde yok oldu.

Rowan terli saçlarını alnından geriye doğru tarayarak kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru itti. Işığın kaynağını görmek için döndü.

Yolun ortasında, parlak mavi gözleri ve neredeyse beyaz görünecek kadar parlak sarı saçları olan güzel, ruhani bir kadın duruyordu. O kadar ince altın ipekten bir elbise giymişti ki, bir esintinin fısıltısında dalgalanıyordu.

Anne.

Rowan ağzı açık bir şekilde, tamamen huşu içinde bakakaldı. Her zaman yaşlıların Anne'nin kendilerine göründüğünü söylediklerinde yalan söylediklerini düşünmüştü ama işte buradaydı. Rowan düşerken başını çarpıp çarpmadığını ve bunu hayal edip etmediğini merak etti.

Gözlerini hızla kırıştırdı.

"Rüya görmüyorsun," dedi Anne şakacı bir gülümsemeyle. Rowan'ın dudakları şokla aralandı ve dizlerinin üzerine çöktü, Ellerini kalbinin üzerinde kavuşturup başını eğdi. "Tanrıça."

Bir el omzuna dokunduğunda şok oldu. " misin canım?"

Rowan nutku bir halde başını salladı.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu

Anne.

Rowan onun elini tuttu ve yavaşça ayağa kalktı. "Kurt muydu o?"

Anne başını salladı. "Sadece Karanlık Orman'ın bir canavarı."

Rowan, Anne'nin gözleriyle karşılaşmadan önce elbisesindeki kiri temizledi.

"Rowan Cleary." Rowan'ın şaşkınlığı karşısında Anne gülümsedi. "En yeni cesur Bakiremizin adını bilmeyeceğimi mi sandın?"

Rowan başını şiddetle salladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye başladı Anne. Sesi baş döndürücü, ahenksiz bir senfoni gibi çıkan büyüyle keskin bir tezat oluşturacak şekilde yumuşak ve hoş bir ninni gibiydi. "Seni önemsemediğimi düşünüyorsun, ama seni temin ederim ki tam tersi. Yanında yürüdüğümde beni kaç kez hissetmediğini bilmiyorsun. Bebekliğinden beri oradaydım, o zaman bile çok gürültülü, canlı ve vahşiydim. Ruhları ilk görmeye başladığında oradaydım. Her şey için oradaydım."

"Neden kendini şimdi gösteriyorsun?" Rowan sordu.

Anne başını eğdi, sarı lüleleri hareketle birlikte zıpladı. "Çünkü sen bir kurban değilsin Rowan. Sen bir silahsın. Yardımına ihtiyacım var."

Rowan şaşkın bir kahkaha attı. "Ne?"

"Sen bir *silahsın*. Sana öğrettikleri şekilde kusurlar olduğunu biliyorum. Ne yazık ki yaşlılarla konuşmanın da bir sınırı var. Onlar

Sözlerimi, zaman zaman gerçek anlamımı çarpıtan bir filtreden geçirmeye zorlayın."

Rowan'ın yorgunluğu ve durumun imkânsızlığı bir anda üzerine çöktü. Zihni halsizleşmişti. "O zaman neden daha iyi bir filtre bulmuyorsun? Daha iyi bir kâtip?" Bu kadar suçlayıcı konuşmak istememişti.

Anne güldü. "Halkımızın benim ışığımda büyümesine ve gelişmesine yardımcı olacaklarını umarak onlara daha fazla güç verdim. Başka oyuncular eklemek ve onlara verdiğim gücü istiflemeyeceklerini beklemek aptalcaydı. Halkımı daha iyi destekleyeceklerini düşünmüştüm ama onlar yalnızca kendilerini inancın ayrılmaz bir parçası haline getirmeye odaklandılar. İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

"Ben mi?" Rowan ciyakladı.

Anne başını salladı. "Çok az zamanım var. Benim diyarım olmadığı için Karanlık Orman'da bedensel olarak kalmak benim için zor. Benimle yürü."

Dirseğini uzattı ve Rowan kolunu .

Ballybrine'e doğru yürürlerken Anne, "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum," dedi. "Siz çok önemlisiniz. Hayatta kalmalı ve bu dönemi atlatalım, atlatabilirden nelerin tehlikeye gireceğini biliyorsun."

"Aeoife," diye nefes aldı Rowan.

Anne sempatik bir şekilde gülümsedi. "Evet. Ona değer verdiğinizi biliyorum ve ikinizi de korumak istiyorum. Gördüğünüz gibi, bu hastalık bir sorun. Kasabaya doğru yayılıyor ve ölümün yaşayanların topraklarına yayılmasını engellemek için ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum. İşte burada siz devreye giriyorsunuz."

"Ama bunu durdurmak için ne yapabilirim ki? Lütfen bana herkes gibi Kurt'u yatağa atmamı söylemeyin," diye mutsuzca iç geçirdi.

Anne yüzünü buruşturdu. "Tam olarak değil. O kadar basit değil. Kurt güç kazanıyor ve gücü krallığının sınırlarını aşıyor. Hastalık Ashand Bahçeleri'ne yayıldı."

"Öyle mi?" Rowan'ın aklı karıştı. Yakın zamanda olmuş - Finn'in ailesinin meyve bahçelerinin zarar gördüğünden bahsetmemiş olmasına imkân yoktu.

"Sadece birkaç ağaca, ama bu kötüye işaret. Eminim Ashand tarım arazilerinin, dünyanın en büyük çiftliklerinin bulunduğu yer olduğunu hatırlatmama gerek yoktur.

Ballybrine onların ürünlerini satın alıyor. Bu nedenle, ne yazık ki, acilen harekete geçmeniz gerekiyor."

Yolun sonuna varmışlardı. Rowan, Finn'in Kız Kulesi'nin kapısına yaslanmış, başı öne eğik oturduğunu gördü.

Anne onun bakışlarını takip etti. "Anladığım kadarıyla geleceğin Ashand Lordu'nun kalbini çalmışsın."

Rowan kızardı ve başını salladı. "Kasıtlı olarak değil," mırıldandı. "Anlamıyorum. Yanıklığı durdurmak için ne yapabilirim ki?"

"Kurdu öldürebilirsin."

Rowan'ın göğsünden histerik bir kıkırdama yükseldi. "Ben mi? Nasıl dövüşeceğimi bilmiyorum. O benden çok daha büyük. Nasıl-"

Anne'nin yüzündeki ifade onu anında durdurdu. "Onu baştan çıkarmaktan bahsediyorsun," dedi Rowan sefilce.

Anne, Rowan'ın yanağını şefkatle okşadı ve bir karıncalanma seli Rowan'ın tenini aydınlattı. "Çocuğum, Kurt'un gücü pazarlığa bağlıdır, tıpkı benimki gibi. Kocakarı pazarlığın sürdürülmesini sağlar ama sen pazarlığın simgesisin. Kurda güç veren bir kurban olabilirsin, evet, ama onu öldürebilirsin de."

"Nasıl?" Rowan sordu.

Anne iç çekti. "Az bilinen bir kutsal kitap var. Çok eski ve onlar bunu görmezden geldiler. Ne yazık ki, yaşlılar hepimizin güçsüz hissetmesini tercih ediyor, bu yüzden hayal kırıklığıma rağmen gücünüzden bahseden değerli kutsal yazıları dışlıyorlar."

Rowan'ın zihninde Yaşlı Garrett'in yüzü canlandı. "Neden yeni ihtiyaçlar seçmiyoruz?"

"Çünkü değişim yavaş ilerler. Yaşlılar katır gibi inatçıdır."

Rowan, "Ama sen Annesin," diye karşı çıktı.

"Ve ibadet ederek güç kazanıyorum. Mücadele ediyorum. Rowan, kuzeydeki bu din beni de etkiliyor. Kurt'un ki benim gücüm azalıyor. İnananların dualarıyla güç ve nüfuz kazanıyorum ve eğer büyüklere meydan okursam, kolayca bana sırt çevirebilirler. Yeni dini yayan erkeklerden kadınların gücünü nasıl ellerinden alacaklarını ve üstünlüğü nasıl ellerinde tutacaklarını öğrendiler. Bunlar benim için hassas zamanlar ve

Ballybrine halkı. Hayatınıza bu kadar dokunduğunda ölüme inanmak daha kolaydır. Kör bir inanç istemek çok daha zordur."

Rowan'ın zihninde bir fırtına koptu. Kabullenemeyeceği kadar çok şey vardı. Çok yorgundu, çok korkmuştu, çok kaybolmuştu. Bakışları Finn'e kaydı, Finn kulenin kapısına yaslanmış uyukluyordu, altın sarısı saçları alnına dökülmüştü.

"Kurdu nasıl öldürebilirim?" diye sordu Anne'ye dönerek.

Tanrıça'nın avuçlarında ışık parladı ve altın bir hançer belirdi. Bıçaktan garip bir çınlama sesi yayıldı. "Sen bir silahsın Rowan. Kurt senden bir şey aldığı anda savunmasızdır. İşte o zaman saldırırsın. İşte o zaman bir kurban bir savaşçıya dönüşür."

"Yani..." Rowan'ın sesi .

"Senin erdemini alırken kalbine saplanan bu bıçak onun sonunu getirecek," dedi Anne.

Rowan bir adım geri çekildi. "Beni öldürecek. Bir bıçağı yatağımıza nasıl sokabilirim ki? Şüphelenmez mi?" diye sordu. Kendini pençelerle parçalara ayrılmış olarak hayal etti.

"Ona biraz kan verin," dedi Anne. Rowan tiksintiyle burnunu kıvrırken o güldü. "Güven ve samimiyeti göstermek için eski bir gelenektir. Bu bir bağdır. Ayrıca duygularınızı hissetmesini ve aranızdakileri daha yoğun ve samimi hale getirmesini sağlayacaktır. Bunu çok cazip bulacağına emin olabilirsiniz."

Rowan hançeri elinde evirip çevirdi. "Yani bu bıçağı yatağa getireceğim, beni kesmesine ve kanımı içmesine izin vereceğim. Ne kadar içsin? Ya bayılırsam?"

Anne usulca güldü. "Çok az kan var, sadece bir iki damla. İşi bittiğinde, senin için yanıp tutuşacağını sanıyorum. Karşı koyamayacaktır. Sadece bıçağı yakınında tut ve o an geldiğinde, tam buraya basit bir vuruş yap." Parmak uçlarını Rowan'ın kaburgalarının üzerinde gezdirdi. "Buraya bastırır ve yukarı doğru sürersen, kalbini vurursun."

Rowan sertçe yutkundu. Ölüm tanrısı bile olsa birini gerçekten öldürebilir miydi? "Ya ıskalarsam?"

"Kaçırmayın," dedi tanrıça nazik bir gülümsemeyle, sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Ve eğer başarırsam, bu yanıklığı düzeltecek mi?" Anne başını salladı.

"Ama denge ne olacak? Ölüm tanrısını öldürürsem işler ters gitmez mi?" Rowan sordu.

"Onun yerine yeni bir ölüm tanrısı koyacak güce sahibim."

Anne kulağa çok basitmiş gibi geliyordu ama Rowan hâlâ şüpheliydi. Bildiği kadarıyla tanrılar ağaçta yetişmiyordu ve tüm hayatını alemler arasındaki dengenin önemini öğrenerek geçirmişti.

"Nasıl?"

"Ölüm, yaşamdan önceki duraklamadır. Ben yukarıdaki tanrıçayım - tüm yaşamın Anasıyım - ve bir başkasını başa geçmesi için yükseltebilirim. Hepsinden iyisi, yeni bir pazarlık yapabiliriz. Genç bir kadını ya da yaşlıların kurallarını feda etmeyi gerektirmeyen bir anlaşma."

Rowan'ın çenesi düştü. "Bu mümkün olabilir mi?" Umut göğsünde kabardı. Pazarlığı değiştirmek için Anne'ye yaklaşmayı düşünmemişti bile çünkü nasıl yapacağını bilmiyordu. Şimdi tam da Rowan ve Aeoife'in ihtiyacı olan şeyi teklif ediyordu.

"Elbette öyle. Eğer yeni bir ölüm tanrısı varsa, onunla yeni bir pazarlık yapmam gerekecek. Hatta ruhların bir grup avcı tarafından yönetilebileceği bir güce yükseldiği için çok minnettar bile olabilir. Bunu yaparsanız sizin ve Aeoife'in geleceği için olasılıklar sonsuzdur." Anne'nin bakışları Finn'e kaydı. "Arzu ettiğiniz *herhangi biri*."

Rowan kızardı. "Ne istediğimi bilmiyorum. Yaşama şansı dışında bir şey isteme şansım hiç olmadı."

"Artık biliyorsun. Bunu çözmek için bir hafta var. İşte bir kılıf. Onu kalçanda taşıyabilirsin ve böylece yaşlılardan herhangi biriyle sorun yaşarsan da yanında olur," dedi Anne. "Onlara hançeri ve üzerindeki işaretleri gösterirsen, senin kutsal bir araç olduğunu unutmamaları gerektiğini bilirler."

Rowan neden hâlâ tereddüt ettiğini bilmiyordu. Tanrıça ona asla istemesine izin vermediği her şeyi sunuyordu. Belki de tüm sorun buydu. Rowan'ın babası bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa öyledir derdi ama bunun tek geçerli seçeneği olduğunu bilmek için Anne'ye güvenmesine gerek yoktu. Conor, Orla'nın kanlı pelerini bulduğu anda yalancı olduğunu kanıtlamıştı. Sırtı

duvara dayanmıştı ve başarısı ne kadar uzak görünürse görünsün, kesin ölümü anlamına gelmeyen her seçenek kulağa hoş geliyordu.

Rowan, "Ben yaparım," dedi.

Anne şefkatle yüzünü avuçladı. "Doğru olanı yapacağını biliyordum. İyi bir kalbin var. Karanlık Orman'da seni elimden geldiğince güvende tutacağım. Bir daha böyle bir canavar tarafından rahatsız edilmemelisin. O hançerle seni kutsuyorum. Güvende ol. Cesur ol. Kararlı ol. Ve tabii ki bunu küçük sırrımız olarak sakla. Eminim birine güvenmek için can atıyorsunuzdur ama herkesin sadakatinin nerede yattığını bilmeden bu güvenli olmaz. Kurt'un öğrenmesini istemeyiz ve insanlar konuşur."

Tanrıça onu alnından öptü ve Rowan bunun neden gözlerini yaşarttığını bilmiyordu. İnancı her zaman geçici olmuştu ama şimdi yenilenmiş bir hürmet hissediyordu.

"Gitmem gerekiyor ama yakında görüşürüz. Bu arada ne istediğini bir düşün," dedi Anne.

Rowan başıyla onayladı. Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, Anne parlak altın ışığın içinde kayboldu.

Rowan patika ile kasaba arasında asılı kalmış, tüm acılarını sona erdirmeye gücüne sahip, tanrıça tarafından kutsanmış altın hançere bakıyordu.

CONOR

T Conor Wolf's Keep'in kapılarında bir ileri bir geri yürürken akşamın ilk yıldızları kararmış gökyüzünü delip geçti. En son ne zaman bu kadar gergin hissettiğini hatırlayamıyordu. Bir hafta önce, Rowan'ın tenini öptüğü anda hatayı anlamıştı. Sakince uzaklaşmak için kendini kontrol etmesi gerekmişti. O gittikten sonra, gecenin geri kalanını harcanmamış şehvetle öylesine vahşi geçirdi ki, tüm sıcaklığı öfkeyle yakmaktan başka bir şey yapamadı olarak o aranıyor ve Odunlar. O harcandı saatler Yeraltı Toprakları'ndan kaçan iblisleri ve canavarları parçalayarak, öfkeyle nasıl ve neden kaçabildiklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Conor, Rowan ortaya çıkmadan önce ne kadar zamanı olduğunu merak ederek Ballybrine'e doğru giden patikadan aşağı baktı. Büyünün onu etkileme şeklinden ve ellerini kendine saklamanın ne kadar zor olduğundan nefret ediyordu.

Parmaklarını şıklattığında, kapıların yanındaki meşaleler çatırdayan alevlerle canlandı ve ormanın titrek gölgeler düşürdü. Charlie keşif görevinden hâlâ dönmemişti ve Rowan da geç kalmıştı. Conor gözlerini kısarak karanlığa baktı ve bir şeyin ikisini de alıkoyduğundan endişelendi. Yanıklık Karanlık Orman'ın canavarlarını Conor'ın beklediğinden çok daha fazla sarsmıştı. Alevler büyüdükçe gölgeler tehditkâr bir şekilde patikanın kenarına doğru uzanıyordu. Onca yıldan sonra, kapılar çok uzak görünüyordu.

Sanki onları tehditkâr görünmek için çok uğraşırken inşa etmiş gibi. İlk günlerde korku ona hizmet etmişti, ama şimdi faydasını yitirmiş eski bir araç gibi görünüyordu.

"Yeniden tasarlamayı mı düşünüyorsunuz?"

Charlie'nin sesi onu ürküttü. Azrail, patikanın sağındaki Karanlık Orman'dan çıktı.

"Nasıl ?" Conor sordu.

"Her şey iş," diye alay etti Charlie. "Hastalık Ashand Bahçeleri'ne yayıldı."

Conor başını salladı. "Bu beklediğimden de uzak. Köydeki hava nasıl?"

Charlie omuz silkti. "Bütün kasaba gergin görünüyor. Anne'nin yaşlılarının bizimle pazarlık yapmaya istekli olacak kadar kötü olup olmadığından emin değilim."

Conor başını salladı. Daha önce hiç yanıklık görmemiş olsalar da, Ballybrine halkının kendilerini tehdit altında hissettikleri şeylere nasıl tepki verdiklerini birden fazla kez görmüştü. Korkuları genellikle şiddete dönüşürdü. Bir Kızıl Bakire öldüğünde her zaman bir kargaşa yaşanırdı ama bu geçiş, salgınla birleşince ortalık karışmıştı.

"Hayır, inatçılar," diye iç geçirdi Conor. "Bunu düşünmeleri için muhtemelen daha da kötüye gitmesi gerekecek. Rowan hakkında hiç konuşuldu mu?"

Charlie sırttı. "Pek bir şey yok. Elbette, onu neden yatağa atmadığınıza dair dedikodular var ve onda hoş gitmeyen bir şeyler olduğuna dair bazı spekülasyonlar var."

Conor acı acı güldü. "Onların gözleri yok mu? Tam olarak neyi hoşnutsuz bulabilirim ki?"

Conor ne zaman bir Maiden'ı hemen kabul etmese, köyde bunun kızın başka biriyle birlikte olmasından kaynaklandığına dair spekülasyonlar dolaşırdı. Rowan'da da durumun farklı olmayacağını tahmin etmeliydi.

İçini çekti ve burnunun kenarını ovuşturdu. "İblis nefesi! Bu kız benim ölümüm olacak."

Charlie onun omzuna bir el attı ve yanından geçerken gülerek merdivenlerden yukarıya, kaleye doğru gözden kayboldu.

Karanlık Orman'dan patikaya doğru esen bir rüzgâr, Rowan'ın tatlı kokusunu bir kehanet gibi taşıyordu. Sesi hışırtıların arasından yükseldi

dalların ve yaprakların arasından geçerek patıkadaki virajı döndü.

Kapıya doğru ilerledi ve diz çöktü. Conor, ayağa kalkmasına yardım edip onu içeri götürmeden önce beklerken ruhların geçişiyle ilgilendi.

"Sorun olmazsa bu gece kalmak istiyorum. Zor bir haftaydı," dedi, parlak gözleri endişeyle doluydu. geldiğinde bu uysal maskeye bürünüyor, ancak öfkesi canlandığı anda maskesini kaybediyordu. Onun hangi halinin gerçek, hangisinin kılık değiştirmiş olduğunu bilmek istiyordu.

İsteğini reddetmek akıllıca olurdu. Kalmasına izin vermek kesinlikle en kötü fikirdi. Aptalcaydı ama onun ne yapacağını görmek istiyordu. Onun varlığı ihtiyacı olan son şeydi, özellikle de mesafesini korumaya yemin ettikten sonra, bir anda bu kadar çok şey bir araya gelmişken. Yanıklık çok etkiliydi. Conor'ın koridorlarında sinsice dolaşan bir Bakire'ye değil, kasabanın nasıl tepki vereceğine odaklanması gerekiyordu. Yine de ileride bir sürprizle karşılaşmayı göze alamazdı.

"Tamam. Charlie'ye odanı hazırlamasını söyleyeceğim."

Her şeyden çok, onun neden kalmak için bu kadar hevesli olduğunu bilmek istiyordu. Onun planının temeline inmek istiyordu.

Bir Kızıl Bakire göreve başladıktan kısa bir süre sonra kötü hava koşulları dışında herhangi bir nedenle kalmak istemeyeli yıllar olmuştu. Orla'dan önceki Bakire Evelyn, Conor'a biraz aşık olmuş ve bazen birkaç günlüğüne kalmıştı. Orla genellikle kalede saatler geçirirdi ama fırtına sürece gün doğumundan sonra nadiren kalırdı.

Yine de Rowan üçüncü yolculuğunda kalacak kadar rahattı. Orla'nın gerçekten onunla kalmak isteyip istemediğini ya da sadece Ballybrine'e geri dönmek istemediğini anlayamıyordu. Yaşlılar çok yorucuydu ve Orla sık sık kasaba halkının ona bir eşya gibi davrandığından şikâyet ederdi. Tuttuğu yer acımasız olabilirdi ama Orla'nın alışık olduğundan daha iyiydi.

Kaleye doğru ilerlerken Rowan titredi. Sadece üşüyor muydu? Bilemiyordu. Geçen seferkinden daha endişeli görünüyordu.

Onu her zamanki gibi oturma odasına götürmek yerine başıyla koridoru işaret etti.

"Hadi, devam et. Keşfetmek istediğini biliyorum," dedi ve koridordaki dolaba yerleştirmek üzere pelerini aldı.

Rowan'ın bakışları dolap kapısına takıldı ve karanlıkta titredi. Mum ışığıyla aydınlanan koridora döndüğünde yüzü esrarengizdi.

Kızın yolu göstermesine izin verdi, elbisesinin beyaz ipeğinin titreyen ışıkta nasıl parıldadığını ya da kışına nasıl yapıştığını izlememeye çalışıyordu. Kız, adamın ona evinin batı kanadının tamamını keşfetme özgürlüğü verdiğini fark edene kadar belli belirsiz keşfe çıktı.

Rowan koridorlarda sevimli bir hayalet gibi dolaşıyordu. Kütüphaneyi bulana ve odanın ortasında huşu içinde durana kadar odalara göz atarken onu takip etti.

"Hiç bu kadar çok kitap görmemiştim," diye nefes aldı. Yüzünü Conor'a döndü, gözleri sevinçle parlıyordu. Daha önceki tüm gerginliği buharlaştı ve Conor gerçek Rowan'a baktığı hissine kapıldı. "Bir tane ödünç alabilir miyim?"

Conor başını salladı. "Elbette. Burada yapacak başka pek bir şey yok ve koleksiyonumun bu kadar geniş olmasının nedeni de bu."

Rowan bir kitaba dokunmak için uzandı ama aniden durdu ve yanmış gibi elini geri çekti.

"Isırmazlar," diye alay etti.

Kızardı. "Özür dilerim. Kız Kulesi'nde çok fazla kitabımız yok, olanlar da çoğunlukla sıkıcı eski kutsal kitaplar ve çok hassaslar. Dikkatli olmamız için sürekli azar işitiyoruz ve bir şey almadan önce izin almamız gerekiyor."

Kadın yüzünü ona döndü ve adamın bakışları anında boynundan aşağı, ince beyaz ipeğin altındaki göğüslerinin kabarıklığına doğru kaydı. Yırtıcı bir hayvanı gören av gibi donakaldı. İçgüdüsel olarak kollarını merkezinin etrafına sardı. Sonra, sanki kendini savunmasız yakalamış gibi, kollarını yanlarına doğru itti ve omuzlarını geriye doğru yuvarlayarak dik durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Alt dudağını çiğnedi. Bu çıldırtıcı alışkanlık tüm dikkatini onun ağzına vermesine neden oldu.

"Ben... cazip olmaya çalışıyorum." Kızardı, açıklamak zorunda kaldığı için utandığı belliydi.

Conor gülümsemesini bastırdı. "Bu olmaya çalışabileceğin bir şey değil. Ya öylesindir ya da değildir."

Sertçe yutkundu, bariz şüphe gülümsemesini kaşlarını çatmasına neden oldu. "Peki ben değil miyim?"

"Sen çabalarken olmaz," dedi kalın bir sesle.

Bakışlarını bir an için fazla uzun tuttu. Beceriksizce flört etme çabası silahsızlandırıcıydı.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu.

Adam ona doğru ilerledi ve onu kafese kapatınca sıçradı, başının hemen üzerindeki raftaki bir kitaba uzandı. Bu aptalca ve gereksizdi. Göğsü onunkine değdi ve kadife tuniğinin elbisesinin ipeğine sürtünmesi kulakları sağır etti. Kumaşın altından yayılan teninin sıcaklığı çok fazlaydı. O pervasız bir aptaldı.

Geri çekildi ve ellerinin nasıl titrediğini fark etmemesini umarak kitabı kızın ellerine bıraktı.

"*Pyrrha ve Kurt*. Biraz narsistçe, değil mi?" diye güldü ve kızıl saçlı bir kız ile canavar görünümlü bir kurdun resimlerinin bulunduğu sayfaları çevirdi.

"Köken hikâyelerini kim sevmez ki?" Conor karşı çıktı.

Rowan'ın kaşları havaya kalktı. "Bu gerçek bir hikâye mi?"

"Sanırım bir tanesine dayanıyor. Kesinlikle, bir miktar sanatsal lisans alınmış gibi görünüyor," dedi Conor.

"Odama götürebilir miyim?" diye sordu, sanki bu büyük bir dayatmaymış gibi. "Yatmadan önce okumak istiyorum. Söz ona çok dikkat edeceğim."

"Sakin ol kızım, sadece bir kitap. Tabii ki yatmadan önce okuyabilirsin."

Ona sırtıttı, gülümsemesi kuzeydeki dağların tepesinde beliren şafağa benziyordu. Bu kadar basit bir şeyin onu bu kadar mutlu edebilmesine şaşırmıştı.

"Gel hadi. Sana odanı göstereyim," dedi Conor ve elini geçirmesi için kolunu uzattı.

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve mum ışığıyla aydınlatılmış koridordan odasına götürdü. İçeri adımını attı ve etrafı belli belirsiz süzdü. Bakışları

karmaşık oymalı yatağın üzerinde oyalandı. İkisi de kapının hemen girişinde asılı duruyordu.

Onu orada, beyaz çarşafların üzerinde altına kısıtılmış, kalçalarını kalçalarına dolamış, geniş yeşil gözleri ona bakarken hayal edebiliyordu.

Conor başını sallayarak bakışlarını yataktan uzaklaştırdı. "Dolapta yedek giysiler var. Uyumak için neye ihtiyacın varsa alabilirsin, hizmetkârlar sabah sana banyo yaptırıp kahvaltını buraya getirecek. Gün içinde meşgulüm ama istediğin kadar kalabilirsin. Ben ya da Charlie olmadan dışarı çıkmayın."

Bu bilgi üzerine gözleri ilgiyle parladı. Ne yaptığını görmek için ona göz kulak olması gerekecekti.

"İyi geceler, Conor. Kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. -" Yere baktı. "Nedenini sormadığın için teşekkür ederim." Gözlerini tekrar adamın gözlerine dikti ve gözlerindeki kırılmalı adamın midesini bulandırdı.

Başını salladı ve onun kalmasına izin vermekten daha aptalca bir şey yapmadan arkasını döndü.

CONOR ertesi gün Rowan'ı malikânede dolaşırken bulmayı ama Rowan odasına dönmeden önce zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyordu. Nihayet akşam, odasında tek başına yemek yedikten sonra, merakına yenik düştü ve onu kontrol etmeye gitti.

Kapıyı aralık bulup içeri süzöldü. Banyodaki su şırıltısı onu kısa sürede kendine getirdi, ancak kapının ardına kadar açık olmasının banyo yapan kadın için garip olacağını düşündü. Bunun yerine, onu büyük metal küvette beyaz ipek elbisesinin üzerine eğilmiş buldu.

Rowan titiz bir nezaketle kumaşı ovaladı. Alnı konsantrasyonla çatılmıştı ve dişleri alt dudağına bastırıyordu. Oflayıp pufladı ve elbiseyi küvetin kenarına fırlattı.

"O elbise sana ne yaptı?" Conor alay etti.

Başını kaldırıp ona bakarken sıçradı. "Yok bir şey... sadece islekelerini çıkarmam gerekiyor ve çok inatçılar. Kütüphanede ateş harladıktan sonra yanlışlıkla elbiseye dokundum. Çamaşır malzemelerimle birlikte kuleye dönmüş olsaydım daha kolay olurdu."

"Çamaşırlarını kendin mi yıkıyorsun?" Conor sordu.

Alnından dökülen bir saç telini geriye doğru tararken yanakları pembeleşti. "Aslında teknik olarak bunun için hizmetçilerimiz var ama bahçeyle uğraşırken çok çamurlanma eğilimim var. Elbiselerim bu kadar lekeliyken hizmetçiye verdiğim için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden lekelerin çoğunun gitmesi için genellikle önce kendim yıkıyorum."

"Neden kızarıyorsun?" Conor sordu.

"Çünkü bu kadar dağınık olduğum için utanıyorum." Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. Beyaz keten geceliği tenine yapışmış, suyun sıçradığı her yeri şeffaflaştırmıştı. Conor bakışlarını onun kırmızı, budanmış ellerine kaydırdı. "Sadece bir sonraki kızın elbisesinin lekeli olmasını istemiyorum. Her şeyi bulduğum gibi ya da daha iyi bırakmaya çalışıyorum."

Ellerini sıktı. Onun çılgınca gerginliğini anlamıyordu.

"Elbiselerin güzel olmasını istiyorum-" Rowan boğazını temizledi. "Aeoife'a miras kaldığında elbiselerin olabildiğince güzel olmasını istiyorum. Benim dikkatsizliğim yüzünden bir sürü lekeli elbiseye sahip olması adil değil."

Öfkeyle tekrar lekeye saldırmaya başladı ve Conor'ın nutku tutuldu. Açıklamasına rağmen, kızın gerginliği leke yüzünden cezalandırılacağını düşündürüyordu ve bu düşünce Conor'ın vücuduna ateş gibi bir öfke yaydı. Öfke kötü davranışlar için bir katalizördü ve ona hiç güvenmezken kendini ona kaptıramazdı. Muhtemelen sadece onun sempatisini kazanmaya çalışıyordu.

Conor hışımla oturma odasına döndü. Bu kızın kafasına zaten olduğundan daha fazla girmesine izin vermeyecekti. Özellikle de bir şeyler saklıyorsa. Ondaki Anne'yle yaptığı pazarlığı yeniden gözden geçirmesini istemişti ama tek istediğinin bu olmadığından şüpheleniyordu.

Oturma odasının kapısını çarptı ve ateşin yanındaki sandalyesine çökmeden önce kendine bir viski doldurdu. Birkaç dakika sonra Charlie kapıyı kırarak açtı ve odaya girdi.

"Onu görmezden gelemezsin, biliyorsun," diye alay etti Charlie. "Seni yalnız bırakmasını umarak kapıları çarparak etrafta dolaşamazsın. Çok cazipse neden kalmasına izin veriyorsun?"

"Çünkü o istedi," diye Conor.

"Bu iyi bir fikir değil. Yanıklık üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu. Şu an dikkatimizi dağıtacak bir zaman değil."

"Biliyorum, Charlie. Biliyorum, tamam mı?" Conor havladı. "Bir şey istiyor. Ne olduğunu bulacağım ki ondan bir şekilde kurtulabileyim. Onu burada uzun süre tutamam. Kokusu her yerde ve bu beni ."

"Her zaman deneyebilirsin-"

"Onunla yatmayacağım," diye tersledi Conor. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Geçmişte Bakireleri yatağa götürmek amansız arzuyu geçici olarak dindirmişti ama uzun vadede daha da kötüleştirdiğinden neredeyse emindi.

Charlie, "Geçmişte de böyle olmuştu," diye azarladı. "Kontrolünü kaybetme ihtimaline karşı orada olmaktan mutluluk duyarım." Göz kırptı.

Conor'ın boğazından alçak bir hırıltı çıktı.

Charlie sadece güldü. "Tamam, sakın ol delikanlı. Sadece takılıyorum. Annemin memeleri! Bu kız konusunda çok bölgecisin." Odayı geçti, masanın üzerine bir kavanoz koydu ve ateşin yanındaki diğer sandalyeye oturdu. "Kocakarı bunu göndertti. Görünüşe göre yeni Bakirenizle mücadele edeceğinizi biliyordu ya da belki de kıza bağlandı. Anladığım kadarıyla bu kız Kocakarı'nın kızıyla iyi arkadaş."

Conor kapağı açtı ve keskin bitki kokusu burun deliklerini yaktı. Kocakarı tentürü önceki Bakirelere direnmesine yardımcı olması için yapmıştı ama sadece onun isteği üzerine. Kocakarı onun bilmediği neyi biliyordu?

"Kızıl Bakirelerden biri hakkında en son böyle hissettiğinde ne olduğunu hatırlatmama gerek olmadığına eminim," dedi Charlie, düşüncelerini bölerek.

Conor iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sorun şu ki, ben hiç hissetmedim-" Charlie elindeki viski bardağını bir takırtıyla masaya bıraktı. "Şeytanın nefesi! O kadar kötü mü?"

Conor yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Kokusunu almıyor musun?" Kavanozun damlalığını kullanarak viskisine birkaç damla tentür serpti.

"Elbette, ama hepsi böyle kokuyor - bilirsin işte, hayat, gün ışığı, bahar gibi," dedi Charlie elini umursamazca sallayarak. "Çok güzel ama Orla, Evelyn ya da diğerlerinden daha çekici bulmuyorum."

Conor bardağı devirdi. Viski ve tentür sonuna kadar yandı. "Ben biliyorum."

Charlie içini çekti ve omzunu sıvazladı. "Fikrini değiştirirsen, seve seve şaperonluk yaparım," dedi ve odadan çıkıp Conor'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Conor bir büyük bardak daha doldurdu ve sandalyede arkasına yaslandı. Güçlendirici bir yudum aldı ve işkenceli nöbetine başladı.

CONOR

T Ertesi gün Conor malikânedeki ikinci turunu tamamlarken dışlerini sıktı. Büyük odaya geri dönerken Rowan'dan hiçbir iz yoktu, çizmelerinin tıkırtısı salonun duvarlarında yankılanıyordu. yeşil mermer zeminler.

Onun tek başına dışarı çıkmasını yasaklamıştı ama bir günlük iyi davranıştan sonra sabrının sınırlarını test etmeye kararlı görünüyordu. Ağır ahşap kapıyı iterek açtı ve gri sabahın içine adım attı. Hava serin ve nemliydi ve belli belirsiz Rowan kokuyordu. Avluyu geçti, kuru otlar çizmelerinin altında çıtırdıyordu.

Avlu duvarının üzerinden yumuşak bir melodi süzülüyordu. Conor sesin peşinden köşkün köşesinden fırladı. Ruhlar bahçe duvarlarının dışında toplanmıştı. İçlerinden birkaçı esintide süzülen unutulmaz, hoş melodiyle bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir tanesi duvara yaslanmış, hayalet gibi beyaz ellerini kalbinin üzerinde kavuşturmuş, gözleri kendinden geçmiş bir halde kapalı duruyordu. Ağlayacak gibi görünüyordu.

İhtiyacı olan son şey, hizmetkâr ruhların yapacak işleri varken harekete geçip ortalıkta dolaşmalarıydı. Boğazını temizledi ve beşi de sıçrayıp farklı yönler'e dağıldı.

Demir kapının açık durduğu, esintiyle hafifçe gıcırdayan taş duvardaki açıklığa doğru yürüdü. Rowan profilden bahçenin ortasında duruyordu. Kumral saçları örgülüydü ama bukleler serbest kalıp rüzgârda dalgalanıyordu. Üzerinde kendisine biraz büyük gelen kömür grisi bir elbise vardı. Conor terzisine, değişime ihtiyaç duyması ihtimaline karşı ona uygun kıyafetler diktirmesi için bir not bıraktı.

Rowan'ın gözleri kapalıydı, tüm vücudu melodiyle birlikte sallanıyordu. Conor, Rowan'ın kendi dünyasında bu kadar rahat görünmesinden rahatsız olmuştu. Belli aralıklarla şarkısını kesiyor ve ellerini kahverengi, harap çiçek tarhlarının altındaki toprağa götürüyordu. Tam tekrar şarkı söylemeye başlamıştı ki Conor bahçeye adım attı ve Conor onu fark etti.

"Merhaba," dedi gülümseyerek.

"Günaydın," dedi. "Sana dışarı yalnız çıkmamanı söylediğimi sanıyordum."

"Bunun daha çok bir öneri olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ bahçe duvarlarının içindeyim." Kadın suçlulukla gülümsedi ve adam dilinde yanık şeker tadı hissederken başını salladı. *Cesur küçük yalancı*. Gözlerindeki saçları temizlemek için elini uzattı ve bunu yaparken yanağına çamur bulaştırdı.

Adam bir adım daha yaklaştı ve Rowan donakaldı, başparmağıyla lekeyi silerken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Ellerini geri çekti. "Biraz çamurun vardı."

"Burası neresi?" diye sordu, ayağa kalkıp elbisesinin dizlerindeki kiri fırçalayarak. Çamur lekeli kumaşa bakarak derin iç çekti.

Conor zorlukla yutkundu. "Karanlık Bahçe. Eskiden arazinin çoğu bahçeydi, ama bu bölüm özellikle çok güzeldi, koyu mor ve kırmızı renkte güzel çiçekler vardı, o kadar koyu ki neredeyse siyahtılar. Gördüğünüz gibi hepsi ölmüş. Yıllardır böyle görünüyordu."

Bahçenin bu kısmına yıllar önce değer verdiği birinin baktığını söylemedi. Canavarlığıyla incittiği biri... Bu kayıp hâlâ peşini bırakmıyor ve gardını düşürmemesi için bir uyarı görevi görüyordu.

Rowan etrafına bakındı. "Belki de sadece biraz sevgiye ihtiyacı vardır. Bu yüzden şarkı söylüyordum. Bazen ben-" Sanki çok fazla şey paylaştığını fark gibi kısa bir süre durdu. "Bitkiler müziği sever."

Conor baktı etrafında at ve kurumuş, kızarmış bitkiler. İşinin başından aşkın olduğu kesindi, ama bunun bir zararı olmayacağını düşündü. "şarkı söylerken dikkatli olmalısın. Sende bir Bahçe duvarının dışında işlerine geri kovalamak zorunda kaldığım ruhların izleyicileri" dedi.

"Öyle mi?" Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bekle, ruh *kölelerin* mi var?"

"Onlar köle değil. Hizmet etmeyi seçtiler. Bazı ruhlar karşıya tam olarak hazır değiller ya da kapatmak istedikleri bir tür borçları var ya da sadece bana ve karşıya geçen ruhlara hizmet etmek istiyorlar."

"İzlemeye iznim var mı?" Rowan sordu.

"İzlemek mi?"

"Ruhları geçtiğinizde mi?"

Conor başıyla onayladı. "Bunu yasaklayan bir şey yok, yine de beklediğin kadar heyecan verici bulmayacağını umuyorum. En ilginç kısım açılan geçidin ötesinde ve hayatta olduğun için geçemiyorsun Rowan."

Düşünceli bir ifadeyle alt dudağını çiğnedi.

Conor tam daha fazlasını söyleyecekti ki bakışları parlak yeşil bir şeye takıldı. Gül ağacına bir adım daha yaklaştı. Kahverengi ölü dalların arasından yeşil bir dal yükseliyordu ve dalın ucunda, biri koyu kırmızı bir güle dönüşen tomurcuk kümesi vardı.

"Annem beni öldürdü," diye mırıldandı Conor.

"Ne oldu?" Rowan sordu. Onun yanına yaklaştı ve çalıya baktı.

"Yıllardır burada hiçbir şey çiçek açmadı. Nasıl-" Kızın yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "ederim ben geldiğimde de böyleydi."

Dudaklarını yaladı ve yanmış şekerin tadını aldı. Bir konuşmada iki kez yalan söylemişti. Rowan dikkatsiz bir yalancıya dönüşüyordu.

"Yalan mı söylüyorsun, küçük Kızıl?" Conor sordu.

Dudağını ısırdı ve tekrar güle baktı. "Bunun bir önemi var mı? Sanırım arkadaş olduğumuzu ve şu anda yeni bir pazarlık yapmak için birbirihtiyacımız olduğunu kabul ettik."

Demek onu manipüle etmeyi umduğu şey buydu.

Conor onu omuzlarından yakaladı. "Bana bakıp da bir canavardan başka bir şey görmek hata olur."

"Senin için mi, benim için mi?" diye sordu çenesini meydan okurcasına öne çıkararak. Bakışları adamın ağzına kaydı ve adam bunun planlı mı yoksa tesadüfi mi olduğunu anlayamadı. Umursuyor olması onu endişelendiriyordu.

İstemsizce gülümsedi, sonra hemen kaşlarını çattı. Bu kadar çok gülümsediği bir zamanı hatırlamıyordu. Bu da onun kontrol eksikliğinin bir başka işaretiydi.

"Herkesin korktuğu versiyonun bu mu?" Rowan, parmakları adamın tuniğinin önünü sıyrarak sordu.

Conor neredeyse gülecekti. Ya hiç korkusu ya da kendini koruma duygusu yoktu ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. "Herkesin korktuğu Kurt'la tanışmaya bu kadar hevesli misin?"

"Hayır." Dudağını ısırdı. "Daha çok hayatım boyunca sıradan bir canavarlığı gizleyen güzel yüzler gördüm. Şimdiye kadar inandığım her şeyden şüphe etmeye başladım. Belki de düşündüğün kadar korkutucu değildir."

Bu her şeyi çözdü. Rowan'ın hiç hayatta kalma içgüdüğü yoktu. Onunla tanıştığından beri her anını onu mahvetmeyi düşünerek geçirmişken, onun korkusuz olmasına izin veremezdi. Onun pervasızlığı Rowan'inkini körükledi, tıpkı bir kibritin çirayı tutuşturması gibi.

Bu bir riskti. Şekil değiştirmek Conor'ı daha vahşi yapıyordu ve o zaten karşı konulmazdı. Yine de onun gerçekte kim olduğunu anlaması gerekiyordu. Onu olduğu ölümcül tehditten başka bir şey olarak düşünmenin tehlikesini anlaması gerekiyordu. Bununla başa çıkabilirdi. O sabah tentürü almıştı.

Böylece karanlığın içeri girmesine izin verdi. Tanıdık sıcaklığıyla onu yıkamasına izin verdi. Gücü, gözlemcinin beklediği ve eğer daha derine inerse en büyük korkularının şeklini almasına yardımcı oldu.

Gözleri irileşti ve hiç gelmeyen korkuyu bekledi. Conor yere baktığında elleri pençeye dönüşmüş, kolları koyu renk saçlarla tozlanmıştı. Çoğu insanın ondan beklediği şey buydu.

Rowan sinmedi. Uzandı ve elini onun yanağında öyle bir şefkatle gezdirdi ki Rowan irkildi.

Hiç kimse bu şekilde tepki vermemişti. Karanlığı tek arkadaşımı gibi karşıladı.

Pençeli yumruklarından biriyle onun elini yakaladı ve çekip uzaklaştırdı. Bu kadar güzel kokarken bu kadar yakın olmak güvenli değildi -kalbi tekmelediğinde ve kanın bir yaşam senfonisi gibi damarlarında nasıl koştuğunu duyduğunda.

"Bu hikâyenin kahramanı ben değilim Rowan," diye Conor.

"Biliyorum," dedi, pençeleriyle kendini kesmemeye dikkat ederek elini geri çekti. "Öyleyim."

Conor dondu kaldı. Ne biliyordu ki? Eğer gerçek gücünü biliyorsa, ondan uzak durması gerekiyordu. "Bunu neden söyledin genç kız?" diye meydan okuyarak pençesiyle onun yanağını okşadı.

Bakışlarını içine ateş düşüren bir sertlikle tuttu. "Ben her şeyi bir arada tutan kişiyim. Kahraman, korktuğunda cesareti olan ama yine de korkutucu şeyi yapandır. kadarıyla, ben cesur işi diğer herkes güvende kalıyor. Kahramanlar böyle yapar."

Conor yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onu inceledi ama kalbi yanlış atmadı. Nefesi biraz sığ olsa da düzgündü ve ağzında yanmış şeker yoktu. Bu haliyle koku alma duyusu daha da güçlüydü. Kız dürüstlük, özgürlük ve bağışlanma gibi kokuyordu. Daha yakına eğildi. Dudaklarının tadına bakabilseydi, o-

Kendini durdurdu ve geri çekildi. Yıllarca kendini kontrol etmek için çabalamıştı ama bir şekilde Rowan'a bu kadar yakinken doğru düzgün düşünemiyordu bile. Rowan orada öyle küçük ve savunmasız dururken, onun da Rowan kadar kolaylıkla kendisine zarar verebileceğini ne çabuk unutmuştu.

Conor, "Kendinizi nasıl savunacağınızı öğrenmeniz gerekiyor," dedi. "Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum.

Finn öğretti."

Conor dişlerini öyle sıktı ki canı acıdı. Yine hayatında başka biri olduğuna dair bir ipucu vardı. "Finn kim?"

Cesareti bir anda kaybolan Rowan kızardı ve pembeleşmiş yanaklarının önüne düşen saç tutamlarının arkasına saklanmaya çalıştı. "Arkadaşım."

"Senin hiç arkadaşın yok."

Kız irkildi ve adam bunun çok sert olduğunu hemen anladı. Orla'ya karşı çok sert olmaktan hiç endişe etmemişti ama Rowan bambaşkaydı. Selefiyle aynı sert dış kabuğa sahip olmasına rağmen, kalbini o kadar etkili bir şekilde çelikleştirmediyi açıktı. Conor onu incitmenin bu kadar kolay olmasından hoşlanmıyordu. Ağlamamaya çalışırkenki görüntüsünden hoşlanmıyordu; alt dudağı dışarı fırlamıştı, yeşil gözleri akmayan yaşlarla cam gibiydi.

"Bunu biliyorum, ama ona başka ne dememi istiyorsun?" Rowan tersledi. "O bana insan gibi davranan biri ve bana ormanlarda nasıl gezineceğimi ve yumruk atacağımı öğretti."

"Ve sanırım bunu kendi kalbinin iyiliği için yaptı?" Conor sordu. Ballybrine erkeklerinin yasak meyve olan Kızıl Bakireler'e yönelme biçimleri zaman içinde en kalıcı şeylerden biri olmuştu.

"Aslında bence bunu bana aşık olduğu için yaptı." Conor neredeyse gülüyordu.

"Ya da, daha doğrusu, benimle ilgili bir fikre aşık," diye düzeltti kendini. Etrafındaki dünyanın nasıl işlediğini gerçekten anlamıştı, Conor'ın içindeki mizah ya da güvensizlik duygusu buharlaşıp uçtu. Ballybrine'daki herkesin yaptığını yapmıştı; ona bir insan yerine bir nesne gibi davranmıştı.

Gerçeği görmesini istemişti ama şimdi gördüğüne göre, içindeki korkunun gücünü aniden hissedebiliyordu - yok olup gideceği ve kimse için bir hiç olacağı korkusu. Onun hatırlatması olmadan ne kadar geçici olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydı.

Eksantrik davranışları aniden dikkatini çekti; iz bırakmamak için elbisesini ovalayıp duruyordu. Kütüphanedeki her kitaba eski bir belgeymiş gibi davranması. Tüm dünyaya bir bahar esintisi inceliğiyle dokunması, varlığıyla etrafındaki güzelliği rahatsız etmekten korkması.

Sadece feda edebileceği kadar değerli olduğu inancını benimsemişti ve bu yüzden içgüdüsel olarak varlığını dünyadan silmeye aktif olarak katıldı.

Conor ona, Ballybrine'e, Anne'ye, en çok da kendisine öfke duyuyordu. Herkes gibi o da aynı tuzağa düşmüştü. Ona, değerinin önemsiz olduğuna inandıran bir geçicilikle davranmıştı. Belki de tüm bunları yanlış yapıyordu. Yakınlaşmaktan çok korkuyordu, kontrolünü kaybedeceğinden emindi ama Orla'yı ve ondan önce Evelyn'i uyuşturmasına yardımcı olan şey, onları tanımak için zaman ayırmaktı. Küçük yollarla onları içeri almıştı.

Nedense Rowan'ı önemsemenin işe yarayacağından emin değildi. Tarafsızlığa ihtiyacı vardı. Rowan mümkün olan en kısa sürede çözmesi gereken bir bulmacaydı.

Bunun yerine Conor gücüne geri döndü ve Rowan'ın korkularını daha da derine itti. Adamın şekli tekrar değişti ve Rowan'ın gözleri gerçek bir korkuyla irileşti. Onu bir canavar olarak görmüyordu. Çok daha kötü bir şey görüyordu. Gücü hem fiziksel hem de psikolojikti, bu yüzden berrak halüsinasyonlara neden olabilirdi.

Gözlerini kapattı ve sanki o hiç doğmamış, onların güvenliği için hiç ölmemiş, onlar onu sevmezken bile onları hiç sevmemiş gibi mutlu yaşayan bir aile gördü -onun ailesi olduğunu varsayıyordu-. Gri gözlü, siyah örgülü genç bir kadının tek başına huzur içinde bitki bahçesini budadığını gördü. Güzel sarışın bir kadınla evlenen yakışıklı bir avcı gördü. Mutlu, sağlıklı, Rowan'sız bir dünya gördü.

Conor gözlerini açtığı anda, kurbanlarının çoğuna böyle şeyler gösterdikten sonra olduğu gibi onun da çaresiz bir halde kuru otların üzerinde hıçkırarak ağlamasını bekliyordu. Bunun yerine, yanaklarında sadece birkaç damla gözyaşı ile ona göz kırpyordu.

"Kendi korkumu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Rowan homurdandı. "Her gün ona bakmadığımı mı sanıyorsun? Beş yaşındayken Karanlık Orman'ın kenarındaki o kuleye sürüklendiğimden beri bilmediğimi mi sanıyorsun? Belki o zaman tam olarak anlamamıştım ama onunla dost olmak için uzun zamanım oldu. Beni neyin beklediğini çok iyi biliyorum."

Conor konuşmak için ağzını açtı ama kadın sadece elini kaldırdı.

"Korku değersiz bir duygudur çünkü beni kurtarmaz. Korku zehirdir. Eğer hepsini birden alırsanız - sizi şaşırtmasına izin verirsiniz - işiniz biter. Ama her gün biraz alırsanız etkisini kaybeder. Elbette, her şeyin ışığını alır, ama bir noktada

Hayatta kalmanın tek yolu," dedi. "Artık sadece korkmadığım şeyler ve henüz korkmam gerektiğini bilmediğim şeyler var."

Conor zorlukla yutkundu. Kelimeler göğsünü kesen bir bıçak gibiydi. Büyüsü dağılırken şaşkın ve suskun bir şekilde ona baktı. Onun hakkında acı verici bir şekilde yanılmıştı. Göründüğü kadar narin biri değildi. Güçlüydü. Korkuyu sürekli bir yoldaş olarak yaşayıp, kaderini alt edebileceği umuduna tutunmak cesaret isterdi. Bunu kaçırdığı için utanç duyuyordu.

"Rowan-"

"Yapma. Özür falan istemiyorum," diye homurdandı ve kumral saçlarında parlayan güneşe dönüp ona baktı. "Ne yaptığını biliyordun ve bunu yapmaya niyetliydin. Hatalı olduğunu anladığın için özür dileme. Kendi suçluluğunu yatıştırmak için özür dileme. Henüz üzgün değilsin."

"Öyleyim," dedi. Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Özür dilerim."

"Değilsin," diye tersledi Rowan elini çekerek. Çok sert çekti ve tökezleyerek gül ağacına çarptı. Geri çekilirken yumuşak bir küfür savurdu.

Havayı dolduran lavanta, vanilya ve kesme şeker kokusu Conor'ı neredeyse boğacak kadar kuvvetliydi. Bu koku, tanınması çok uzun süren garip, bakırımsı bir kokuyla karıştı.

Rowan titreyen elini kaldırdı. Diken batan yerlerden avucundaki çizgilere küçük bir nehir halinde kan damlıyordu.

Conor onun iri gözleriyle karşılaştı.

"Kaç," diye hırladı. Kendini tutmaya çalıştı ama onu yutmasını isteyen büyüye karşı zaten güçsüz hissediyordu.

Tanırma duygusu gözlerini aydınlattı ve dönüp bahçeden dışarı fırladı.

Conor peşinden gitmek için sıçradı ve Charlie tarafından yere yatırıldı.

"Vay canına, delikanlı!" Charlie homurdandı. " kaybediyorsun.

Sana ihtiyacım var

şimdi yerleşmek için."

"Nereden biliyorsun?" Conor dişlerini sıktı. Neden sorduğunu bilmiyordu. Bütün orakçılar onun ruh halini hissedebiliyordu. Ruhları biçmek ve aynı zamanda Kurt'u korumak onların işiydi. Hırladı, yarı Charlie'yle yarı kendisiyle savaşıarak kontrolü ele geçirmeye çalıştı.

Rowan'ı gerçekten ne kadar sevdiğini fark ettiği anda onu kaybedemezdi. Karanlık Orman'ı canlandırmak ve yaşayanlar âlemi ile ölüler âlemi arasındaki dengeyi yeniden kurmak için yapılması gerekenlere dayanabilecek kadar güçlü olan ilk kadın olabilirdi.

Charlie onunla güreşti. "Savaş onunla, Conor. Ona nasıl baktığını görüyorum ve eğer ona bakarsan kendini asla affetmezsin-"

Conor tüm gücüyle denedi ama Charlie'ye duyduğu çekim inkâr edilemezdi ve o kadar güçlüydü ki kontrolünden geriye ne kaldıysa kopardı. Charlie'yi bahçeye fırlattı ve avlanmak için Karanlık Orman'a doğru yola çıktı.

ROWAN

N *Karanlık Orman'da asla kan akmaz.*

Elbette bu kural Wolf's Keep için de geçerliydi. Rowan patikadan Ballybrine'a doğru hızla ilerledi. Bu kadar sakar olduğuna inanamıyordu. Şimdi Kurt onu gerçekten öldürecekti.

Cesarettten bahsetse de Conor'ın kontrolünü kaybetmesini izlemek, ormanda bekleyen her şeyden çok daha korkutucuydu. Dört kritik kuraldan birini çiğnemişti ve Anne'nin onu Karanlık Orman'ın bu kadar derinlerinde kurtaracak güce sahip olduğundan bile emin değildi. Yine de ona dua etti.

Rowan tek parça halinde geri dönmezse, Aeoife geriye kalan tek Kızıl Bakire olacaktı ve kızı bu kadere terk edemezdi. Aeoife ormana, Kurt'a ya da daha da kötüsü yaşlılara tek başına hazır değildi.

Rowan durup Conor'ın arkasında olup olmadığını dinlemek istedi ama bir saniyelik tereddüt bile onu öldürmeye yetebilirdi. Koşmaya devam etti. Kulaklarında sadece kalp atışlarını ve kesik kesik aldığı nefesleri duyabiliyordu. Etrafındaki patikayı bir tünel gibi kaplayan ağaçlar, kemikli beyaz iğlerden oluşan bir bulanıklıktı.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ama hiçbir şey göremedi. Geri döndüğünde, önündeki patikada bir adam buldu.

"Anneyi kutsa! Yardım edin!" Rowan seslendi.

Döndü ve ona sırtıttı. "İşte buradasın, genç kız. Korkmuş gibi görünüyorsun."

İz peşindeydi, o yüzden Finn gibi bir avcı olmalıydı. Uzun boylu ve genişti ve Karanlık Orman'da başka biri olamayacak kadar uzaktaydı.

Rowan omzunun üzerinden geriye baktı. "Gitmek zorundayız. Kurt geliyor. Kendimi yaraladım ve beni takip ediyor." Avcının gömleğini çekiştirerek onu ilerlemeye teşvik etti.

"İşte, işte, aşkım. Bir nefes al. Ben de seni arıyordum. Şimdi her şey yoluna girecek. Bana bak," diye fısıldadı avcı.

Rowan bakışlarını kaldırdı ve onun parlak kehribar gözleriyle buluştu.

"İyi kız," dedi yatıştırıcı bir sesle. Dönen, ahenksiz bir ses etrafını sardı ve tenine işledi.

O konuşurken Rowan'ın bedenindeki tüm korku dağıldı. *Her şey yoluna girecekti.* Adrenalini azalırken onun dokunuşuyla rahatladı. Yorgun hissediyordu, onun gözleriyle büyülenmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu adam.

"Çok daha iyi," diye mırıldandı Rowan. Gözlerini kaçırmaması gerektiğinden emindi ama yapamadı. Adamın bakışları onu yakalamıştı. "Ne kadar güzel gözlerin var."

"Seni birlikte görmek çok daha güzel, tatlım." Adam sırtıttı ve kız son derece sivri köpek dişlerinin parıltısını yakaladı.

"Ne kadar büyük dişlerin var," diye mırıldandı. Onları görünce yükselen korku, neredeyse farkına varır varmaz buharlaştı.

"Seni yemek için daha iyi, Rowan Cleary. Harika kokuyorsun," diye fısıldadı.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama Rowan ne olduğunu söyleyemiyordu. Adam Rowan'ın saçlarını omzunun üzerinden taradı ve parmakları Rowan'ın nabzının üzerinde gezindi.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu sesi titreyerek.

"Çünkü on beş yıl önce bunu Karanlık Orman'a fısıldadın ve ben de duydum," diye yatıştırdı. "Ben de geri fısıldadım. Hatırlamıyor musun? Yıllarca senin fısıltılarını dinledim. Seni bekledim."

"Beni mi bekledin?"

"Evet. Tıpkı benden istediğın gibi sana sahip çıkmak için," diye fısıldadı. "Yoksa neden adını paylaşarak senin üzerinde bana böyle bir güç veresin ki?"

Rowan onun sesinin kendisini sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmalayan rahatlatıcı etkisinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Hareket edemiyor ya da düzgün düşünemiyordu.

Adam kadının elini dudaklarına götürdü ve dili kadının avucundaki kanın üzerinde gezindi. İnledi. "Seni almamakla aptallık ediyor. Sen enfes bir kadınsın. Benim olmak istemiyor musun Rowan? Sana kendini çok iyi hissettirebilirim."

O bir avcı değil. Bir avcı sana dokunmaz Rowan.

Adam onu döndürüp sırtını önüne doğru çekerken bu düşünce kayboldu. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve dudakları kızın boynuna yapıştı.

"İyi kız," diye yatıştırdı. "Şimdi çığlık atma."

Kaç Rowan, kaç! Zihni yalvardı.

Ama mesaj bacaklarına ulaşmadı. Dişleri boynunu sıyırdı ve kadın titreyerek kaçmaya çalıştı. Adamın eli onu yakaladı ve başını yana eğdi.

"Sadece bir an acıyacak, söz veriyorum," diye fısıldadı.

Kız itiraz edemedi, adam saldırdı. Dişlerinin derisini deldiği yerden acı fışkırdı. O kadar keskindi ki nefesini kesti. Yıldırım hızındaki acı onu dilim dilim doğradı, damarlarını erimiş cevher gibi yaktı.

Zihni tek bir anıya, Orla'nın boynundaki ısırık izine takılana kadar döndü. Hastalıklı bir dehşet midesini bulandırdı. Bu canavar Orla'yı öldürmüştü.

Rowan savaşmak istedi ama vücudu hareket etmeyi reddetti. Adamın bir çeşit büyüğü etkisi olmalıydı. Sanki onu bir büyüğün etkisi altına almış gibiydi ve tüm uzuvları harekete geçemeyecek kadar gevşemişti.

Conor'a karşı tüm cesaretine rağmen Rowan şimdi hiçbir şey hissetmiyordu. Orla gibi o da ormanda ölecekti. Aeoife yalnız kalacaktı. Aeoife'ı buraya göndereceklerdi ve bu canavar onu da yakalayacaktı.

Gözyaşları Rowan'ın yanaklarından aşağı aktı. Kendini çekmeye çalıştı ama sadece biraz kıvranmayı başarabildi.

"Sakin ol, genç kız. En kötüsü kaldı," diye yatıştırdı güzel canavar.

Isırığın yakıcılığı dağılmaya başladı ve canavar kızın kanını uzun bir süre ağzına çekmeden önce o noktaya bir öpücük . Ayak parmaklarına kadar hissettiği sıcak bir çekişle ruhunun bedeninden koparıldığını hissetti. Acımamıştı ama bu kadar çabuk güçsüz hissetmesi onu şok etmişti. Dizleri büküldü ama canavarın sert bir kolu beline sarılmıştı.

Rowan acı çekmeyi bekliyordu ama sadece tüm uzuvlarında batan bir boşluk ve ağırlık buldu. Büyüsü kanıyla birlikte dışarı akarken görüşü karardı. Fazla zamanı kalmamıştı. Bilinci kaybolmaya başlamıştı.

"Lütfen," fısıldadı ama adamın onu kavrayışı daha da sıkılaştı.

Teslim olmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Asla yaşayamayacağı binlerce hayat göğsünde çiçek açtı. Kurban olmaktansa olmayı tercih edeceği o kadar çok şey vardı ki. Yaşama arzusu içinde bir fırtına gibi esiyordu ama yine de mücadele edemiyordu.

Şarkı söyle, diye emretti kafasının içindeki bir ses. *Söyle!*

Ağzını açtı ve boğuk bir ses çıktı, sonra bir tane daha. Canavar bundan rahatsız olmamış gibiydi. Melodiyi ve kelimeleri hatırlamak, ses tellerinden hava geçirebilmek için tüm konsantrasyonunu toplaması gerekti.

Şarkı söyle, diye yalvardı zihni.

Birkaç nota daha çıktı ve orman dinliyormuş gibi sustu. Rowan öfkeli bir keder şarkısı söyledi. Yıllar önce annesi başka bir ziyareti kaçırduğında yazdığı bir şarkı. Melodi yumuşaktı ama sözler ve notalar pürüzlü ve öfkeliydi.

Orman yer değiştirirken etrafında garip bir titreşim vardı. Ağaçlar hışırdadı. Belki de Conor sonunda yetişiyordu. Belki de onu kurtaracaktı. Hışırtılar, fırtına öncesi esen rüzgâr gibi daha da arttı.

Korku ve mücadele azaldı ve Rowan teslim oldu. Korkmuş hissetmiyordu. Canavar ondan su içerken kendini huzurlu hissediyordu. Ondan ve vücudunun sıcaklığından başka hiçbir şey yoktu.

onun. Başını kaldırıp cılız ağaçların arasından gökyüzünü son bir kez daha görmeye çalıştı.

Rowan aniden yandan sert bir darbe aldı. Yere yuvarlandı. Bir itiş kakış sesi duyuldu ama hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Gözleri bir, iki kez dalgalanmadan önce mavi gökyüzüne baktı ve sonra kapandı.

ROWAN BİR İĞLİKLA UYANDI. Hızla doğruldu ve başının dönmesinden dolayı neredeyse bayılıyordu.

Soluk gözlerini kırpıştırarak odasına odaklanmaya çalıştı. Bu onu sakinleştirmeye yönelik bir meditasyon tekniğiydi. Özenle oyulmuş gölgelikli yatak direğindeki detaylara baktı. Eli, Kız Kulesi'ndeki yatağındakilerden çok daha ince olan yumuşak beyaz arşafaların üzerinde gezindi. erevesi yatağı süsleyenlere benzer iek desenleriyle oyulmuş büyük bir şöminede kükreyen bir ateş yanıyordu. Soluk yeşil kadife perdeler pencereleri kaplıyordu ve iki büyük, avcı yeşili kadife sandalye şöminenin yanında oturmuş, kıvrılıp güzel bir kitap okumasını bekliyordu.

Wolf's Keep'teki odasındaydı. Ölmemişti.

Karanlık Orman'ın dehşeti üzerine çöktü. Karşı koymak için elinden geleni yapmasına rağmen, anısına kapıldı. Tüm vücudu titredi.

"Lass, her şey yolunda," dedi Conor.

Rowan'ın kafası onun sesine doğru döndü. Yatağın kenarına oturdu ve Rowan'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Conor?" Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve dehşet içinde ağlamaya başladı. Yüksek sesle, tüm vücudunu saran hıçkırıklar onu sarstı.

Conor da az onun kadar sarsılmış görünüyordu. "Ah, genç kız, özür dilerim. Gel bakalım. değıl. Sen böyleyken sana bu kadar yakın olmamalıyım." Beceriksizce ellerini okşadı.

Başını kaldırdı ve adamın fırtınalı gözleriyle karşılaştı, çenesi titriyordu.

"Ahh, annem beni öldürdü," diye homurdandı. Yatağın kenarına oturdu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kucağına çekti.

Ona doğru kıvrıldı, yüzünü onun boynuna gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Adamın başını okşayıp geri çekilmesini bekledi ama onun yerine kollarını ona doladı ve sıkı sıkı sarıldı.

"İşte şimdi güvendesin," diye fısıldadı. Hıçkırıkları burnunu çekmeye dönüşene ve nefesi sakinleşene kadar sırtını ovdu ve uykunun ağır battaniyesinin altına geri çekildi.

Birkaç dakika ya da belki bir saat sonra uyandı. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama hâlâ Conor'ın kollarındaydı.

Dokunmak Rowan'ın hayatında bir lükstü. Sırtında yavaş daireler çizirken ona sarılmak harikaydı. Bunun heyecanı ile kendinden geçmişti. Çok fazla şekerle zıplayan bir çocuk gibi, onun dokunuşuyla zıplıyordu.

Kızın tekrar uyandığını fark ederek irkildi.

"Lütfen durma," diye iç geçirdi. "Kimse bana böyle dokunamaz."

Conor sanki bu sözler onu da aynı şekilde incitmiş gibi yüzünü buruşturdu. O anda kendini zavallı, sevgiye bu kadar muhtaç olduğu için tekmelenmeyi bekleyen bir sokak köpeği gibi hissetti.

Onun yerine, vücudu gergin bir şekilde sırtını ovmaya devam etti.

Bir süre sonra ona bakmak için geri çekildi. Kadın da onun bakışlarını takip etti ve eli boynuna gitti. Canavarın açtığı yaraların etrafına bir bandaj sarılmıştı. Conor'ın gözleri bir an için aklıkla parladı ama başını salladı ve ürperdi.

"Ne oldu? Nasıl hâlâ buradayım?" diye homurdandı. "Öleceğimi sanıyordum-"

"Hayır, genç kız, sadece biraz kan kaybettin ve ."

Zihni bulanıktı. Baş ağrıyordu. "Conor, nasıl hayatta kaldım?" "Bu çok garip bir şeydi," diyor Conor. "Charlie ve ben daha yeni O canavarın kollarından seni fırlatmış gibi uçarken seni gördü. O da . Charlie kovaladı ama ne kadar yaralı olduğunu bilmediğimiz için uzağa gitmek istemedi. Sana zamanında ulaştık."

"Kimdi o?" Rowan sordu.

Conor'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onun adı Valen. Başkalarının kanıyla yaşayan bir parazit."

"kötülük mu?" Rowan sordu.

Conor içini çekti. "Diğerleri arasında çok daha kötüsü de var."

"Orla'yı öldürdü," diye yutkundu Rowan.

"Öyle olduğundan

şüpheleniyorum, evet."

"Nedir o?"

"Bir tür güçlü iblis."

Rowan'ın rengi soldu. Cade bir iblisti. Bunu ona yapmak istiyor muydu? Eğer öyleyse, neden yapmamıştı? Tanıştıklarında genç ve savunmasızdı. Belki de Kızıl Bakire olana kadar bu dürtü bastırılmıştı. Son zamanlarda mesafeliydi. Başını salladı ve kötü düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bana yapmak istediğin bu mu?" Rowan Conor'a sordu.

"Hayır. Rowan, kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim. Kanın sadece kokunun çok daha güçlü bir versiyonu ve sen çok güzel kokuyorsun-" İçini çekti. "Karşı konulmaz kokuyorsun."

"Şimdi kontrolü nasıl sağlıyorsun?" diye sordu.

"Dürtüleri yatıştırmaya yardımcı olan bitkisel bir tentür. Hâlâ orada ama o kadar güçlü değil," diye açıkladı Conor.

"Nasıl çalışıyor? Beni nasıl yutuyorsun?" diye sordu. Başını iki yana salladı, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Neredeyse ölüyordum. Bana bunun nasıl çalıştığını anlat. Sen beni karanlıkta tutarken ormana doğru yürümeyi reddediyorum. Bana nasıl çalıştığını anlat."

"Bilmiyorum. Senin için işler böyle yürüyor. Ben seni yemem, sen de süreni yaşarsın."

"Conor, güvende olmam gereken patikada zaten iki kez saldırıya uğradım," dedi. "Bence şu anda bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermelisin. Eğer güvenmezsen, ikimizin de istediğinden çok daha erken öleceğim."

"İki kez mi?" Conor sordu. Gözleri ; mavi ve gri, irislerinde fırtına bulutları gibi dönüyordu.

Rowan hatasını çok geç fark etti.

"Ne zaman? İlk seferinde nasıl kaçtın?" diye sordu, gözleri şüpheli bir öfkeyle doluydu.

"İkinci feribot yolculuğum. Cade," diye yalan söyledi.

"Cade de kim lan?" Conor sordu. Dudaklarını yaladı ve kadın onun yalanı tattığını anladı.

"En iyi arkadaşım. O bir iblis," diye mırıldandı.

Conor dondu kaldı. Sessizliği onu daha da gerginleştirdi ve ağzından her şey bir anda döküldü.

"Onu saklamaya çalışmıyordum. Cade ile gençken tanıştım. Bir ruh şarkıcısı olduğum o sayede anlaşıldı ve o hep etrafımdaydı. Onun kötü olduğunu biliyorum. Anlıyorum ama o farklı. Onunla çoktan tanışmış olacaktın, tabii kaleye giremeseydi-"

"Elbette yapamaz," dedi Conor. "Sınır büyüğü kötü şeyleri dışarıda tutmak içindir. O da öyle bir şey Rowan. Onunla konuşmayı derhal bırakacaksın."

İçinden öfkeli bir kahkaha yükseldi. "Ölümüm üzerinde hakimiyetiniz olabilir ama hayatım üzerinde kesinlikle hiçbir hakimiyetiniz yok."

" değil mi?"

Conor'ın gözleri parlıyordu ve ona bakma şekli karnında bir sıcaklık birikmesine neden oldu. Eli kızın yanağını kavradı ve onu bakışlarını tutmaya zorladı. Sanki onun geri çekilmesini ya da elini çekmesini bekliyormuş gibi durakladı. Bu, kaybetmeye hiç niyeti olmadığı bir tavuk oyunuydu.

"Eminim şu anda sana istediğim her şeyi yaptırabilirim ve Karanlık Orman'daki o iğrenç canavar gibi zorlama kullanmama gerek kalmaz," diye mırıldandı Conor.

Başını geriye doğru eğdi ve dudakları çenesinin kıvrımından geçerek vücudunda bir ürperti dalgası yarattı. Geri çekilmesi gerekirdi ama bunun yerine, ona daha iyi erişim sağlamak için çenesini yukarı doğru eğdi.

"Mm, evet, bahse girerim benim için çok iyi bir kız , değil mi?" diye mırıldandı tenine karşı.

Sertçe yutkundu. Conor aniden geri çekildi ve onu kaldırarak kucağına oturttu.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Sen ne-"

Parmakları saçlarına dolandı, başını geriye çekti ve boynunun sütununa bir dizi öpücük kondurdu. Nefesi kesildi. İçinden geçen zevk ve acı arasındaki zıtlık

Daha önce hissettikleri onu sendeletiyordu. Kalbi çılgınca atıyor, kaburgalarının kafesinden kaçmaya çalışıyordu.

"Söyle. İstedğini söyle," diye fısıldadı Conor. Nefesi dudaklarında dans ediyordu, sözleri tam olarak kavrayamadığı bir çaresizlik içeriyordu.

Adamın izin istemesi kafasını karıştırmıştı. Hayatı boyunca Conor'ın onun üzerinde hakkı olduğu öğretilmişti. O Conor'ındı. Ama yine de onun rızasını istiyordu. Kontrol baş döndürücüydü ama beraberinde yaptıklarının sorumluluğunu da getiriyordu.

Rowan, Conor'ı baştan çıkarmayı başaramazsa Ballybrine'da onu nelerin beklediğini biliyordu. Daha da zorlayıcı olan, Conor ona her yaklaştığında hissettiği amansız çekim gücüydü. Onun kendisini öpmesini istiyordu. Bir kez daha aklını kaçırmış gibi hissetti, belki de bu sefer temelli olarak.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Conor onun yüzünü kavradı ve dudaklarını kabaca kendi dudaklarına yaklaştırdı. Bunda hiçbir çekingenlik ya da naziklik yoktu. Rowan'a yutulmanın tam olarak ne olduğunu gösterdi ve Rowan bunun durmasını istemediğini fark edince şaşırdı. Adamın onu tamamen yerle bir etmesini istiyordu; daha önceki haline dair hiçbir şey kalmayana dek orman yangını gibi yakıp kül etmesini. Uysal ve itaatkâr olmaktan bıkmıştı. Tamamen başka bir şey olmak istiyordu.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. Saçlarını çekiştirdi; acının ısırtığı, onu öpmenin verdiği vahşi zevki mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Öpücüğü açgözlü ve doyumsuzdu. Rowan'ın bedenini kendi bedenine bastırırken elleri titriyordu ve Rowan bunun sinirden mi yoksa kendini tutamamaktan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Finn'in onu öpme şeklinden çok farklıydı. Finn yumuşak ve nazikti ama Conor onu her şeyini alıp yerine yeni ve daha iyi bir şey koymak ister gibi öptü.

Ellerini adamın göğsüne doğru kaydırdı, tuniğinin yumuşak kadifesinin ve altındaki sıkı kasların çıkıntılarının tadını çıkardı. Adam onu daha yakına çekmeden önce dokunuşuyla kaskatı kesildi. Adamın ellerinden biri kadının sırtının alt kısmına geldi ve kalçalarını aşağı doğru iterek vücudunda ürpertiler yaratan bir sürtünme yarattı. Kadın adamın dudağını ısırdı ve adam homurdandı

Tekrar kalçalarını ona doğru çevirmeye zorladı. Diğer eli başının arkasına gitti. Dudaklarını ayırdı ve adam ondan daha fazlasını almak için bu daveti memnuniyetle karşıladı.

Tadı viski ve elma şarabı gibiydi ve kadın bu acı-tatılığın tadını çıkardı. Onun kendisini açmasına izin verdi. Yıllarca bağlı, kapalı ve dokunmaya aç kaldıktan sonra, onun tarafından tamamen boğulmuş hissetti. Başladıkları şeyin ivmesi doğru hissettiriyordu. Durdurulamaz, kaçınılmaz, görkemli hissettiriyordu. İçinde boğulmak istiyordu.

Elleri adamın saçlarının arasından geçti ve onu kendine doğru çekti. Adam onun ağzına doğru inledi ve onun da aynı şekilde hissettiğini fark etti. Adam onu yutuyordu, evet, ama kadın da onu yutuyordu. Tehlikeli bir dans içinde avcı ve av rollerini değiş tokuş ettiler.

Conor aniden geri çekildi, neredeyse onu yatağa fırlatacaktı. Aralarına mesafe koymak için büyük adımlarla odayı geçti.

Kadın adama gözlerini kırptırdı, zihni şehvet ve yorgunluktan adamın tavrındaki ani değişimi anlayamayacak kadar bulanıktı. Adam yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından çarpmadan önce uzun bir süre ona baktı.

Rowan kıkırdadı, sesi bastırmak için eli dudaklarına gitti. Tüm vücudu hâlâ öpücüğün verdiği zevkle karıncalanıyordu. Gülüşü boğazında tiz ve histerik bir şeye dönüştü.

Conor'ın odadan hışımla çıkmadan önce yüzünde beliren ifadeyi biliyordu. Karanlık Ormanın Kurdu -ölüm tanrısı- *ondan* korkuyordu.

Anne'nin sözleri geldi. "*Sen bir silahsın Rowan. Senden bir şey aldığı an, savunmasızdır. İşte o zaman saldırırsın. İşte o zaman bir kurban bir savaşçıya dönüşür.*"

Eğer Kurt bunu biliyorsa, bu ondan bir şey almak istediği anlamına geliyordu.

Rowan'ın eli, Anne'nin ona hediye ettiği hançer ve kılıfın hâlâ saklı olduğu sağ kalçasına gitti. Rahat bir nefes aldı.

Ya onu öperken hissettiyse ve bu yüzden kaçtıysa? Şu anda onu öldürmeye hazırlanıyor olabilir.

Ayağa kalktı ve parmak uçlarında odayı geçti. Kafasının içinde dönen kısır döngüyü görmezden gelmeye çalıştı. Bu kadar baygın hissetmek için ne kadar kan kaybetmişti?

Vücudunun yavaşlaması yönündeki pek de ince olmayan isteklerini görmezden geldi. Kapıyı araladı ve dışarı baktı. Tüm malikâne sessizdi. Koridora adımını atarken duyularını keskinleştirdi. Zihni hâlâ bulanık ve ağzı kuruydu ama kendini, güneş ışığına doğru uzanan yapraklar gibi içinde kıvrılıp açılan büyüye odaklanmaya zorladı.

Rowan, Conor'ı çevreleyen durgunluk tarafından koridora çekildi. Onun izini malikâne boyunca kolaylıkla takip edebildiğini fark etti. Merdivenlerden aşağıya, ana oturma odasından fuayeye kadar izini sürdürdü. Conor'ın gitmesini yasakladığı doğu kanadının girişinde sadece bir an duraksadı. Loş koridor boyunca yürüdü, ta ki mağara gibi bir salona açılana kadar.

Kemerli tavanlar ve büyük cam pencereler mekânı garip, soluk bir ışıkla aydınlatıyor, bu da gölgelerin iki kat daha uğursuz ve tüketici görünmesine neden oluyordu. Rowan durdu. Bir zamanlar oldukça görkemli olması gereken odaya hüznün sinmişti. Doğa her şeyi ele geçirmiş, koyu yeşil mermer zemini parçalamış ve ortaya şırıl şırıl akan bir dere ile karanlık bir tünele inen yosun kaplı kayalar çıkmıştı. Yalnız ve tekinsiz bir şekilde güzeldi, tıpkı Karanlık Bahçe'nin olduğu gibi.

Keşfetme dürtüsü onu tüketiyordu ama Rowan kendini elindeki işe geri dönmeye zorladı. Aeofe'a okuduğu masallardaki gibi terk edilmiş büyümlü bir köşkte yaşayan bir prenses değildi. Rowan ölümün evinde yalnız bir kurbandı. Hata yapma lüksü yoktu.

Conor'la yüzleşmesi gerekiyordu ve bilinmeyen karanlık bir yere doğru yürüyüşe çıkmak fazla sersemlemişti. Bir süre daha kalıp bu alanın neden yasak olduğunu görmek istedi ama piyano müziğinin yumuşak tınısı dikkatini çekti.

İlk koridordan aşağı dönerek, müzik sesi yükseldikçe pasajı takip etti. Sonunda müziğin geldiği kapı aralığına ulaştı. Çatlak kapıdan baktı ve Conor'ı piyanonun başına eğilmiş buldu. Müzik çok güzeldi; aynı anda hem hüzünlü hem de öfkeliydi. Parmakları tuşların üzerinde uçuşuyor, gözleri konsantrasyonla kapanmıştı. Sanki notaları çalmadan önce melodi içinden geçiyormuş gibi sallanıyordu.

Onu şarkıya bu kadar kaptırmış görmenin neden ağlama isteği uyandırdığını açıklayamıyordu. Rowan daha önce hiç kimsenin müzikten bu kadar etkilendiğine tanık olmamıştı. Şarkı söylerken hissettiklerini başka kimsenin hissettiğini bilmiyordu, sanki onu alıp götürse bile isteyerek sürüklenip gidecekmiş gibi. Uydurduğu şarkılara -tüm yalnızlığını, kalp acısını, öfkesini barındıran şarkılara- akıttığı duyguların aynısını onun müziğine de akıtıyordu. Büyüleyiciydi.

Şarkı bittiğinde Conor alnını tuşlara yasladı ve derin bir iç çekti. Çok savunmasızdı. Rowan kendini, verebileceği zararın farkında olmadan hassas yaşam alanlarına dalan cahil avcılar gibi hissediyordu.

Suçluluk duygusu midesini düğüm düğüm etti. Başını eğdi ve aceleyle odasına döndü. Yatağına uzandı, kalbi hala çarpıyordu, karanlığa baktı ve kafa karışıklığının geçmesini bekledi.

ROWAN

Rowan, Kız Kulesi'ndeki odasında yediğı için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yulaf ezmesine baktı. Başarısızlık iştahını açtı zor.

Wolf's Keep'teki geceyi sağ salim atlattıktan sonra Conor ikinci bir bakış bile atmadan onu Ballybrine'a geri gönderdi. Conor onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi ve kız hiç bu kadar deneyimsiz olduğunun farkında olmamıştı. Conor onu öptükten sonra odadan çıktığında ondan korkmuş gibi görünüyordu ama daha sonra geri döndüğünde soğukkanlı ve hiç etkilenmemişti.

Artık Orla'yı öldürmediğinden emin olduğuna göre, aralarında hiçbir engel yoktu. Öpücüğü düşündüğünde içini şiddetli bir kızarıklık kapladı ve tüyleri diken diken oldu. Bir şey tarafından hiç bu kadar tüketilmiş hissetmemişti. Neyi yanlış yaptığını anlamıyordu.

Conor'ın dikkati kesinlikle ona paylaşacak kadar güvenmediğı şeylerle dağılmıştı. Rowan'ın umutsuzca daha cazip olmaya ihtiyacı vardı.

Düşünceleri bir fırtına gibi dönüyordu. Rowan, Bayan Teverin'in odaya girdiğini zar zor fark etti.

"Rowan, Yaşlı Garrett seni görmek istiyor," dedi Bayan Teverin. "Ben de seninle geleceğim."

Rowan başını salladı. Elbisesini düzeltti ve ürperdi. Henüz ihtiyarı görmemişti bile ama şimdiden kendini kirli hissediyordu.

"Sakin ol, genç kız. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim," diyerek Bayan Teverin'i yatıştırdı.

Rowan kuleden çıkarken öğretmenini takip etti. Dışarıda güneş ışığı kör ediciydi. Tapınağa doğru yürürlerken çam kokulu serin bir rüzgâr meydanı kırbaçlıyordu. Bayan Teverin ağır tapınak kapısını çekerek açtı ve Rowan'ı içeri buyur etti. Yaşlı Garrett'in ofisine açılan büyük ahşap kapının önünde durdular.

Bayan Teverin kapıyı çalmak için elini kaldırdı ve hazır olup olmadığını kontrol edercesine Rowan'a baktı. Rowan başıyla onayladı.

Kapı açıldı ve Yaşlı Garrett ikisini görünce irkildi. "Bayan Teverin, bu çok hoş bir sürpriz, ancak korkarım Rowan'la konuşmam gereken özel bir konu var."

Rowan gözlerini beyaz mermer zemindeki gri girdaplara odakladı ama yine de Yaşlı Garrett'in bakışlarını omuzlarında bir ağırlık gibi hissetti.

Bayan Teverin, "Evet, ama Rowan'la son kez yalnız kalmanıza izin verdikten hemen sonra karşılaştım ve anladığım kadarıyla bazı kural dışı davranışlarda bulunmuşsunuz," diye meydan okudu. Kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Rowan, Bayan Teverin'in olaylara bu kadar doğrudan yaklaştığına inanamıyordu.

Yaşlı Garrett ise şaşkınlık numarası yaptı. "Ne demek istediğinizi anlamadığımdan oldukça eminim," dedi ciddiyetle.

Rowan alt dudağını çiğnedi.

"Sizi temin ederim ki bir Kızıl Bakire'ye asla uygunsuz davranmam. Bu bir yanlış anlaşılma olmalı. Söyle ona Rowan," dedi Yaşlı Garrett.

Rowan sonunda onun gözleriyle buluştu. Etrafındaki havaya, bir grup kemancının aynı anda akort yapması gibi uyumsuz bir ses yayıldı. Rowan bu ses karşısında irkilmemeye çalıştı. Yaşlı Garrett beklentiyle ona baktı.

Rowan, "O zaten gerçeği biliyor," dedi. "Seninle yalnızken rahat değilim."

Kaşlarını çattı, bakışları Bayan Teverin'e odaklandı. Çılgınca çınlayan enerjisi yaşlı kadının etrafını bir ses balonu gibi sarmıştı. Rowan neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama Mrs.

Teverin'in tüm tavrı değişti. Kolları iki yanına düştü ve yüzü yumuşayarak hoş bir gülümsemeye dönüştü.

"Bayan Teverin, bizi özel bir kutsal kitap dersi için yalnız bırakabilir misiniz? Ben Rowan'a iyi bakacağım," dedi Yaşlı Garrett tatlı bir sesle.

Rowan daha önce olduğu gibi aynı kabadayılığı bekliyordu ama Bayan Teverin neşeyle gülümsedi ve başını salladı. "Elbette, Yaşlı Garrett. En iyisini siz bilirsiniz," dedi ve dönüp Rowan'ı yalnız bıraktı.

Rowan boş gözlerle öğretmeninin ardından baktı.

Yaşlı Garrett Rowan'ın kolundan tutup onu ofise çekerken güldü. "Kendini çok zeki sanıyorsun. Benim kim olduğumu unutuyorsun. kimsenin inanmayacağını söylemiştim. Bunun doğrulanması daha mı iyi hissettiriyor?"

Yaşlı Garrett ofisin kapısını kilitleyip yüzünü ona döndüğünde şok Rowan'ın nefesini kesti.

"Oldukça huysuz davrandın. Sanırım henüz doğru disiplin türünü seçemedim. Ama bu sefer doğru olanı yapacağız" dedi.

Rowan onun arkasında yürürken durdu, kırmızı pelerinini çözüp bir kenara attı. Elleri elbisesinin arkasındaki düğmelere geldi. Yırtarak açtı. Ciğerlerindeki hava bir boşaldı, tüm göğsü kendi üzerine çökmekle tehdit etti. Adam parmaklarını omurgasında gezdirirken vücudundan şiddetli bir titreme geçti.

"Ne kadar mükemmel bir porselen ten," diye fısıldadı Yaşlı Garrett. Adam onu çimdiklerken irkilmemeye çalıştı. "Ne kadar kolay pembeleştiğine bir bakın."

Masasından bir anahtar aldı ve Rowan zorlukla yutkundu. Rahatlamış hissetmek aptalcaydı ama kendini hazır hissetmek için yeterince fiziksel acıya katlanmıştı. Onarılması gereken bir yaranın daha ne önemi vardı ki? Derisi ruhundan daha iyiydi.

Ona duvara doğru dönmesini işaret etti ve o da itaatkâr bir şekilde döndü.

"Diz çök," dedi. "Bu kadar suratsız görünme. Bunu istemiyor olsaydın, işini yapardın. Seanslarımızdan hoşlandığından şüphelenmeye başlıyorum." Dilini şaklattı. "Ama Anne'nin isteği yerine getirilmeli. Öğretmesi zor bir ders ama umarım bu sana bacaklarını açıp işini yapman ilham verir."

Rowan diz çöktü, gözlerini kapattı ve ellerini ofis duvarının soğuk taşına dayadı. Korkusu çabucak öfke tarafından yutuldu. Başını eğerek alnını ellerinin arkasına dayadı.

O kadar hızlı vurdu ki, kızın sırtına inen sopanın ilk acı darbesini fark edecek zamanı bile olmadı. Ağlamamak için dudağını ısırıldı. Ona bu zevki tattırmayı reddetti. Adamın Kurt'tan, onu kalıcı olarak işaretleme riskine girmeyecek kadar korktuğunu umuyordu.

Rowan çaresiz öfkesini yuttu ve onu kurtarması için Anne'ye dua etti. Yaşlı adam anahtarı tekrar yanan tenine doğru indirirken umutla bekledi.

Annem hiç gelmedi.

Parlak GÜNEŞ IŞIĞI Rowan'ı tapınaktan çıkar çıkmaz kör etti. Pelerini sırtına her sürtündüğünde sırtındaki deri ağrıyordu ve utanç midesini bulandırılıyordu. Tapınağın merdivenlerine kusacağından endişe ediyordu.

Cade kapının yanındaki duvara yaslanarak onu bekledi.

"Nerelerdeydin? Zamanlaman kusursuz," dedi yumruklarını iki yanında sıkarak.

Cade'in yüzü karardı. "Ne oldu?"

"Elder Garrett oldu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu," homurdanarak arkadaşının yanından geçti.

"Her zaman yapabileceğin bir şey vardır," diye meydan okudu Cade.

Rowan onunla yüzleşmek için döndü. Öfkesi alev alev yanıyordu. "Orada mı? Onu öldürmem mi gerekiyordu? Onunla dövüşmeli miydim? Merhamet için yalvarmam mı?" diye karşı çıktı. "Orada olmalıydın. Beni yalnız bıraktın."

"Ben senin kurtarıcın değilim Rowan," diye tersledi Cade. "Ben bir iblisim. Annemin memeleri! Benden ne istiyorsun? Sapık devriyesinde her gün her saniye yanında olamam."

Rowan ona baktı, alt dudağı titriyordu. "Neredeydin?" diye sordu. "Ciddi misin?"

Cade başka tarafa baktı. "Bazen yapmam gereken şeyler oluyor. Gitmek istemiyorum. Orada olmadığım için üzgünüm. Olmak istemediğimden değil. Elder Garrett'tan nefret ediyorum. Gerçekten kimi kıskanıyorum biliyor musun? Sonunda onu Wolf's Keep'e gönderecek kişiyi."

Rowan gözlerini kırpıştırarak başka tarafa baktı.

"Ne oldu Row?" Cade sordu.

Başını iki yana salladı. Utanç içindeydi. Bunun kendi hatası olmadığını biliyordu ama bir şekilde utancın yükü altında acı çeken kendisiydi.

Cade'in yüzü ciddileşti. "Hayır. Bana onun yapmadığını söyle-" Rowan istemsizce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Geçen sefer yapacağını yaptı mı?" Cade sordu.

"Beni sadece bir anahtarla dövdü. Daha kötüsü de olabilirdi." Rowan her şeyi kilitlemeye çalıştı ama her şey serbest kaldı. "Bir banyoya ihtiyacım var. Çok kötü olmadığından emin olmak için birine ihtiyacım var."

Cade ilk kez gerçekten endişeli görünüyordu. "Kurt'a söylemelisin."

"Conor," diye düzeltti.

"Adı her neyse, ona söylemelisin." "Ona borçlu kalmakla ilgilenmiyorum."

Cade, "Row-Elder Garrett, bir ibisle anlaşma yapmış," dedi. Rowan dondu ve ona baktı. "Yatmadan önce anlattığın masal gibi Aeofe? Bunun artık olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Her hikayede bir gerçek vardır dedim. Artık eskisinden daha az oluyor. İnsanların başarılarının çok çalışmak yerine şeytanlarla yaptıkları anlaşmalardan kaynaklandığını açıklamakta acele etmemelerine şaşırmadım," diye alay etti Cade.

"İnsanlar sizi göremezken iblislerle nasıl anlaşma " Rowan sordu.

"Zorunluluktan ortaya çıkabiliyoruz. Benim için bu bir emme hissi gibi, beni belli bir kişiye doğru çeken bir manyetizma gibi. Normal bir insan bizi ancak bizim özel yeteneklerimize hitap eden bir pazarlığa ihtiyaç duyduğunda görebilir" diyor Cade.

Rowan şaşkınlıkla ona baktı. "Ama benim yanımda başka hiç kimse seninle konuşmadı."

Cade kaşlarını kaldırdı. "Bu beni görmedikleri anlamına gelmez."

Rowan onunla şehirde birlikte olduğu tüm zamanları gözden geçirdi ve onun dürüst olduğuna dair bir kanıt aradı. Ama ondan şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu ve onun da yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

Ağzı kurudu. "Elder Garrett'ın bir iblisle anlaşma yaptığını nereden biliyorsun?"

Cade içini çekti ve duvara yaslandı. "Kokusunu alabiliyorum ve aurasında görebiliyorum. Kiminle yaptığını ya da onların eğilimlerini bilmiyorum ama bu onun Ballybrine'da yaşlılarla sahip olduklarının ötesinde bir güce sahip olduğu anlamına geliyor. Tam olarak nasıl bir anlaşma yaptığını bilmeden bunun ne anlama geldiğini söyleyemem ama tahmin etmem gerekirse, bir tür ikna olmalı. Bu, yaşlıların bile neden onun içini göremediğini ve rütbelerinde nasıl hızla yükseldiğini açıklar."

"Buna nasıl izin veriliyor? Bu benim için ne anlama geliyor?" Rowan sordu. "Bana bundan nasıl hiç bahsetmezsin?"

Cade başını salladı. "Hiç gündeme gelmedi. İblisler böyle anlaşmalar yapmaya bayılır çünkü bu onları besler. Anlaşmayı yapanın ruhundan küçük bir kırıntı alırlar - yaşam gücünden bir dokunuş. Bunun gibi bir şey bir iblisi daha güçlü kılarken aynı zamanda kişiye daha önce sahip olmadığı bir yetenek ya da armağan verir ya da zaten sahip olduğu bir yakınlığı geliştirir. Row, o kadar farklı şekillerde çalışıyorlar ki tam olarak ne olduğunu söylemem imkansız."

"anlaşmalar yapar mısınız?" Rowan sordu. "Çok uzun zamandır yapmadım," dedi Cade suratsızca. "Neden?"

"Çünkü bu bir kumar. Bir şey takas ediyorum, ruh diliminin bana yeterince destek vereceğine güveniyorum. İblisler bu tür kumardan kazançlı çıkacaklarını bilmedikleri sürece anlaşma yapmazlar. Ayrıca, öyle ki istediğim tek bir şeyde karar kılmak zor, bu da anlaşma yapmamı engelliyor. Ne zaman istediğim bir şeyi düşünsem, daha çok istediğim bir şeyle karşılaşıyorum. Ne zaman istediğim bir şeyi elde etsem, anında parlaklığını kaybediyor. İblis olmak sanıldığı iyi bir şey değil," dedi kayıtsızca.

Rowan ona baktı. Hissettiği kadar dehşete düşmüş görünmemeye çalıştı. Onun bir iblis olduğu gerçeği hakkında nadiren konuşmuşlardı. her sessizlikte konuşulmayan bir şeydi bu. Bu

Cade'in bir şeyler sakladığından değil, sorma zahmetine girmedeğinden. Dünyasının bu özel iç işleyişini hiç paylaşmadığı için ona kızmaya hakkı yoktu.

Belki de Rowan'ın, yıllarını onu güldürmek ve ona arkadaşlık etmek için harcayan arkadaşının başka birinin canavarı olabileceğini düşünmemesi bencillikti.

"Peki Yaşlı Garrett konusunda ne yapacağım?" diye sordu. Cade ellerini havaya kaldırdı. "Kurt'a söyle."

"Sorunlarımı çözmek için hiçbir zaman başkasına ihtiyaç duymadım ve şimdi de iyilik yapmaya başlamayacağım. Ayrıca, Annem de benim yanımda" dedi.

Anne'yle yaptığı anlaşmadan Cade'e bahsetmemişti çünkü onun onaylamayacağından şüphelenmişti ve Anne de bunu bir sır olarak saklamasını istemişti. Yine de Anne'nin sözleri inancını tazelemişti.

Cade'in onun Anne'ye olan yeni bağlılığından ne anlam çıkaracağını bilmediği açıktı. "Evet, peki az önce senin için ne yaptı? Seni kurtardı mı?"

Rowan'ın öfkesi ağzındaki olgunlaşmamış meyveler kadar acıydı. "Hayır." Gözlerini birbirlerine diktiler. "Beni ormandaki canavardan da kurtarmadı."

"Ne canavarı?" Cade sordu. Tüm tavrı öfkeden meraka dönüşmüştü.

"Karanlık Orman'da Valen adında kan emici bir iblis. Cade, iz peşindeydi. Bunu yapamaması gerekiyordu. Wolf's Keep'te kendimi kesmişim ve Conor kontrolünü kaybedip beni kovaladı."

"Karanlık Orman'da mı kanadın?" Cade sordu.

Rowan kızgın bir şekilde ellerini kaldırdı. "Bilerek yapmadım. Kurt'la birlikte kesin ölüm ya da Karanlık Orman'da şansımı denemektir. Neredeyse başarıyordum."

"Row, yavaşla ve bana her şeyi baştan anlat."

Rowan durdu ve ona baktı. "Bana önce nerede olduğunu söyle."

Cade'in ağzında acımasız bir çizgi oluştu. "Yapamam."

"O zaman söyleyecek bir şeyim yok. Yıkanmam, ardından meditasyon ve prova yapmam gerekiyor," diye . Bir kaşını kaldırdı

Cade'e baktı, tartışması için cesaretlendirdi. Bir an boyunca kilitli kaldılar.

Kadın arkasını döndüğünde, Cade tartışmadı ya da onu takip etmeye çalışmadı.

İstediği buydu ama nedense yalnız kalmak her zamankinden daha kötü hissettiriyordu.

ROWAN piyanonun başına oturmuş, ezbere bildiği bir parçayı çalmaya çalışıyordu ama parmakları birbirine dolaşmış, kalbi müziğin neşesinden zevk alamayacak kadar ağırlaşmıştı. Yün elbisesi hassas sırtına acı verici bir şekilde sürtünüyordu. Yaralar, onu kaçıışı olmayan karanlık bir umutsuzluğa sürüklemekle tehdit eden görünmez bir yarayı sürekli hatırlatıyordu. Başını sallayarak bu anıdan kurtulmaya çalıştı.

Göğsüne bir keder seli dolduğunu hissetti. Orla'nın konuşmak için orada olmasını diledi.

Rowan parmaklarını tekrar tuşların üzerine yerleştirdi. Kederi küçük akorlar ve birdenbire ortaya çıkan kesik kesik notalar halinde geliyordu. Şişti, kaynadı, çınlayan bir arka plan gürültüsüne dönüştü ve sonra Orla'nın boş yatak odasının önünden her geçtiğinde olduğu gibi nefessiz kalana kadar tekrar şişti.

Odadaki ses eğildi ve değişti. Anne onun yanında belirlediğinde parlak bir ışık patlaması oldu.

Rowan'ın nefesi kesildi ve bir küfür savururken eli ağzına gitti. "Tanrıça," dedi ellerini kalbinin üzerinde kavuşturup başını eğerek.

"Evet, evet, teşekkür . Fazla zamanım yok. Bu hafta sonu nasıl geçti?" diye sordu Anne, elini umursamazca sallayarak.

"Yine de beni yatağa götürmedi. Yemin ederim denedim. Karanlık Orman'da bir olay oldu-"

"Bir olay mı?" diye sordu Anne dudaklarını büzerek. Başını yana eğerken altın rengi bukleleri dalgalanıyordu.

"Dikenler elimi kesti, Kurt kontrolünü kaybetti ve neredeyse beni öldürüyordu. Karanlık Orman'a kaçtım ve orada Valen adında bir iblis tarafından saldırıya uğradım."

Anne dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Anlıyorum." Gözleri Rowan'ın boynuna odaklandı.

Kocakarı'nın merhemi sayesinde yara neredeyse iyileşmiş, solgun teninde sadece kırmızı bir diş izi kalmıştı. Rowan her sabah aynada ona bakıyordu. İzlerin bir canavarınki gibi büyük ve vahşi olmasını bekliyordu ama bunun yerine küçük, düzgün ve insandılar. Bu, sıradan canavarlığın bir başka .

"Beni koruyacağını söylemiştin," dedi Rowan, sesi kastettiğinden daha suçlayıcı çıkmıştı.

Anne kızgın değildi. Yüzü yumuşak ve uzlaştıracıydı. "Özür dilerim. Rowan, sana itiraf etmekten utandığım bir şey söyleyeceğim ama belki durumun aciliyeti hakkında sana bir fikir verir."

Rowan dikkatle başını salladı.

"Ne yazık ki, kuzeydeki yeni dinin yükselişi takipçilerimin çoğunu çaldı. Biz tanrılar gücümüzü inançtan alırız. Bizi besleyen şey budur. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde önemli ölçüde güç kaybettim. Karanlığı uzak tutmak büyük çaba gerektiriyor. Eskiden doğal olan şeyler artık yoğun konsantrasyon gerektiriyor."

"Bu Kurt'a da mı oluyor?" Rowan sordu.

Anne başını salladı. "Hayır canım, insanlar her zaman ölüme inanır. İnsanlar her zaman öldüğü için onun gücünü elinde tutması kolay."

Rowan sertçe yutkundu. Kurt'un gücü değişmeden kalırken Anne zayıflıyordu. Karanlık Orman'ın ve ölümün kendisinin Ballybrine'a doğru kan kaybetmesine şaşmamalı. Conor ona karşı nazik davranmıştı ama muhtemelen birkaç dakikalık nezaketin onun doğuştan iyi olduğu anlamına geldiğine inanacak kadar saftı. Belki de olduğu şeye engel olamıyordu ama bu onu daha az tehlikeli yapmıyordu.

"Tüm bunlar başınıza gelenler için üzgün olduğumu söylemek için," diye devam etti Anne. "Orada olmalıydım. O kadar çok yöne çekildim bir şekilde bunu kaçırdım ve kaçırmamalıydım. Şu anda en büyük umudumuz sensin - zaten hareket halinde olan şeyi durdurmak için son şansımız. Sana güveniyorum Rowan. Seni korumak benim önceliğim ve daha iyisini yapacağım. Nasıl hayatta kaldın?"

Tanrıçanın yüzündeki gerçek merak Rowan'ı ürküttü.

"Hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Ölüyordum ve o kadar çok kan kaybettim ki şu anda hâlâ güçsüzüm. Kurt ve orakçılarından biri geldi ama ben yere düştüm ve bilincimi kaybettim. Uyandığımda Kurt'un Kalesine geri dönmüştüm."

" değil. Sadece merak ettim," dedi Anne. Rowan'a olan ilgisi yeniden canlanmış gibiydi. "Daha önce bir Bakire'yi kurtardığını hiç görmemiştim. Belki de düşündüğünden daha büyük bir etki yaratmışsındır."

Rowan kızardı ve gözlerini kaçırdı. Bir yanı bunun doğru olmasını umuyordu ama daha küçük ve ısrarcı bir yanı da öyle olmamasını diliyordu. Ballybrine halkını kurtarmak, hayatı boyunca taşıdığı bir yük olsa bile, taşınması ağır bir yükü.

Kızıl Bakire olmanın yükü, iyi davranışlar ve kendi hayatta kalmasına kayıtsız kalmasını gerektiren pasif bir yükü. Şimdi ise Anne ondan ayakta durmasını ve savaşmasını istiyordu; hayatta kalma dürtüsü her zaman hissettiği bir dürtü olsa bile, bir ömür boyu yapmaması öğretildikten sonra bu ona doğal gelmiyordu.

Bir tanrıyı öldürme fikri inanılmaz derecede büyük geliyordu. Aklını bir türlü toparlayamıyordu.

Bunun da ötesinde, ondan sadece kendilerine fayda sağlayacağı zaman ve şekilde güçlü olmasını ve geri kalan uysal davranmasını isteyen bir toplulukta yetişmek sinir bozucuydu. Kendisine öğretilenler, şu anda ondan istedikleri ve kendisinin bildikleri arasındaki uyumsuzluk yüzünden başı dönüyordu.

"Yolundan sapma canım," dedi Anne. "Duyguların işleri zorlaştırdığını biliyorum ama bunun gerçekleşmesi için bir yol bulacağına inanıyorum. Şimdi, Yaşlı Garrett'ın gücünden faydalandığını anlıyorum. Sizi koruyacağıma söz verdim ve sizi hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için özür dilerim. Aynı anda her yerde olmak zor ve ben balıkçı gemilerinden birini fırtınadan kurtarıyordum. Anladığım kadarıyla kardeşin Ryan da o gemideydi."

Panik Rowan'ın üzerine bir dalga gibi çöktü. Ağabeyi Ryan bir balıkçı teknesi filosu işletiyordu. "O iyi mi?"

"Elbette. Ancak sınırlı güçlerimin ardından kaynaklarımı akıllıca kullanmam gerektiğini anlıyorsunuzdur. Kardeşinin hayatını kurtarmamı tercih edeceğini düşünmüştüm." Tanrıça birdenbire

yorgun. "Herkesi her türlü acıdan kurtaramamaktan nefret ediyorum ama gerçek şu ki artık pek çok zor seçim yapmak zorundayım. Bugün bu seçimlerden birini kaybettiğiniz için üzgünüm. Yemin ederim elimden geleni yapıyorum."

Rowan zorlukla yutkundu ve başını salladı. Kardeşi güvende olduğu için mutluydu. Onun güvenliğini sağlamak kendi haysiyetine mal olsa bile, eğer seçme şansı olsaydı bunu seve seve yapardı.

Anne'nin formu biraz titredi. "Rowan, gerçekten, seni kurtaramadığım için üzgünüm. Yemin ederim ki Yaşlı Garrett üzerinde çalışıyorum ama onun bazı ek güçleri var ve bu biraz zamanımı alacak." Rowan, Cade'in Yaşlı Garrett hakkındaki şüphesinin doğrulandığını duyunca rahatsız oldu ama Anne devam etti. "Şimdilik sadece yaraları iyileştirebilirim."

Anne onun elini tuttu ve Rowan'ın tenine bir sıcaklık yayıldı. Sırtı kaşındı ve karıncalandı. Bu his dağıldığında, ağrı da geçmişti.

"Şüphelerinizin olması doğal. Sana iyi davrandığında Kurt'a sempati duymak doğal, ama senden Aeolife'ı ve kendi hayatta kalmanı düşünmeni istiyorum." Anne tekrar titredi. "Korkarım başka bir yere çağırılıyorum. O ihtiyarı meşgul etmek için elimden geleni yapacağım. Bu arada anlaşmamızı unutma. Ne kadar çabuk harekete geçersen hepimiz için o kadar iyi olur. Güç kazanacağım ve sana borçlu olacağım Rowan. Cesur ol. Yakında görüşürüz."

Titreyen bir alevin içinde kayboldu ve sonra hiçbir şey olmadı, Rowan'ı yalnız bıraktı, rahatlama, acı ve azmin garip bir karışımını hissetti.

ROWAN

Rowan, yanında Sarai'yle birlikte Sınır Ormanı'ndan geçiyordu. Rüzgâr huş ağaçlarının dallarını hışırdatıyordu.

Havanın soğumasını müjdeleyen uğursuz bir ses. Ballybrine'da sonbahar her zaman yerini kışa bırakmak için acele ederdi, toprak sürekli yağan yağmurdan nemlenir ve geceleri buz tutardı.

Sarai çömelip mantarlara bakarken güneş ışığı ormanın zeminine dans eden gölgeler düşürüyordu. Bu, Rowan'ın bütün hafta boyunca hissettiği ilk huzur belirtisiydi.

Sarai'nin kendinden emin varlığı Rowan'ı yatıştırdı. Rowan'ın başı dönüyordu ve öğleden sonra Sarai ile Sınır Ormanı'nda bitki toplamanın onu sakinleştireceğini biliyordu, böylece ileriye dönük net bir yol görebilecekti.

Sarai her zaman Rowan'dan daha cesur, daha vahşi ve daha cüretkâr olmuştu. O kendi başına bir dünyaydı. Rowan hayatının yalnızlığına karşı mücadele ederken, Sarai her kutsal sessiz anı kendine saklıyordu. Kendi öğütlerini tutardı. Sarai daha yüce, daha başka bir şeye bağlı olmaktan gelen bir bilgeliğe sahipti ama bunu asla başkalarına üstünlük taslamak için kullanmazdı. Zamanı, sevgisi ve neşesi konusunda cömertti. Sanki dünya ona bir şey borçluymuş ve o da bunu talep etmeye niyetliymiş gibi yaşadı.

Sarai sanki Rowan'ın değerlendirmesini hissediyormuş gibi konuştu. "Geçen gün söylediğin şeyi düşündüm - olduğum kişi olmasaydım ne olacağımı."

"Onu sildiğini sanıyordum."

", ama sonra düşündüm ve sana ve kendime daha iyi bir cevap borçlu olduğumu düşündüm," diye başladı Sarai. "Olduğum şeyi seviyorum. Bir ayağımın iki dünyada olmasını ve ikisine de tam olarak ait olmamayı seviyorum. Parmaklarımı perdenin ötesine uzatmayı ve kendimden çok daha büyük bir şeyden fikirler, düşünceler ve ilham almayı seviyorum. Bu büyülü ve heyecan verici ama aynı zamanda izole edici de olabileceğini kimsenin bilmediği kadar iyi biliyorsunuz."

Rowan başını salladı.

Sarai bir elini sa örgüsünde gezdirdi. "Eğer herhangi bir şey olabilseydim, olduğum gibi olurdu ama beni hizada tutan kurallar olmadan. Büyükler istemezdim. Eski günlerdeki gibi bir Kocakarı olurdu, o zamanlar bir sürü yaşlı adam kutsal kitabı zenginler ve güçlüler için daha kabul edilebilir hale getirmezdi. Eskiden kutsal yazıları Kocakarılar yazardı, bilirsiniz, erkekler kendileri için g talep etmeden önce."

Rowan kuru bir sesle, "şaşırdığımı söyleyebilirim ama bu yalan olur," dedi. "Yaşlılar ne kadar sıkı o kadar az çekiç gücü olacağını düşünüyorlar.

Kuzeydeki yeni din kazanacak, ama bence inanlarımızdaki saf olan her şeyi alıp bozdular. Bildiğimiz dünya -ikimizin de ruhunu ezmeye hizmet eden bu sistem- vahşi kadınları evcilleştirmeyi amaçlıyor- onu kırmak istiyorum."

Rowan sırtıttı. "Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla sen ve ben g sahibiyiz. Çok fazla olmayabilir ama bir şey var. Bir değişimin geldiğini hissedebiliyorum. Anlamıyorum ama annemin sana korkunç bir şeyin habercisiymişsin gibi bakmasını zlemedim değil. Ben aynı şekilde görmüyorum. Bence herkesin aydınlığı ve karanlığı, iyiliği ve kötülüğü vardır. Kimse tek bir şey değildir. Sanırım herhangi bir şey olabilseydim, bu dünyayı düzeltecek kişi olmak isterdim."

Rowan arkadaşına sırtıttı. Hayatının büyük bölümünü izole bir şekilde geçirmiş bir kadın için Sarai'nin insanlığa dair kayda değer bir kavrayışı vardı.

"Tanrı aşkına, öyle olsun. Hepsi bu kadar mı? Sadece bu kk değişiklik mi?" Rowan alay etti.

Sarai güldü. "Belki ben de Raya Grange ile biraz vakit geçirmek isterim."

Rowan sevinçle kıkırdadı. " Son törende seni ona bakarken gördüm."

"O vahşı sarı saçlarıyla çok güzel ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni öpüyor." Sarai kaprisli bir şekilde içini çekti.

Rowan'ın akılı Conor'ın onu aynı şekilde öptüğünde nasıl hissettiğine kaydı.

"Sence bu garip mi?" Sarai sordu. Elbisesini düzeltti ve gergin bir şekilde örgüsünün ucuyla oynadı.

Rowan her zaman Sarai'nin Raya'nın yanında neşelenmesinden kadınları tercih ettiğinden şüphelenmişti ama bu konuda asla açıkça konuşmamışlardı. Yanlış yönde bir fısıltı bile onu şiddetli bir önyargının kurbanı yapabiliirdi. Bir erkek için kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadından daha tehdit edici bir şey olamazdı.

Rowan için Sarai'nin kimi sevdiği fark etmiyordu, yeter ki o kişi ne kadar şanslı olduğunu bilsin ve ona saygılı davransın.

Rowan başını salladı. "Sana bu kadar aşık olmamasını garip buluyorum. Sen şaşırtıcı gzelliikte, zeki ve büyülü bir kadınsın. Senin kalbine sahip olduğu için çok şanslı olmalı."

Sarai tekrar i çekti. "Kulağa anlamsız geldiğini biliyorum, her şey düşünüldüğünde, ama bence aşk hayata renk katan, ona derinlik, tehlike ve risk veren şeydir. Ben sadece onunla hissettiklerimi hissetmek istiyorum. Hiçbir kalıbı olmayan bir şey olma özgürlüğünü istiyorum." Sessizleşti, Rowan'ın ellerini kendi ellerinin arasına almadan önce ellerine baktı. "Sanırım bana bu soruyu sormamış olsaydın, bunu hiç düşünmezdim. Bu yüzden teşekkür ederim Row."

Rowan sırtıttı.

Sarai onun ellerini sıktı. "Herkesin beklentilerinin ötesini görmemizi sağlayacak soruları birbirimize sormaya devam etme konusunda anlaşalım. Dünyaları yıkan soruları sormaya devam edelim Rowan."

Rowan sessizce başını salladı, arkadaşının yoğunluğu karşısında hayrete düşmüştü. Sarai kartlarını her zaman kapalı oynamıştı. Bu itiraf şimdiye kadar bir kerede paylaştığı en büyük itiraftı ve bu onun için dünyalara bedeldi.

Rowan. Duygularını bir kahkahayla gizlemeye çalıştı ama Sarai hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Ne yapmak istiyorsun Rowan?" diye sordu.

Rowan bir damla gözyaşını sildi. "Seninle birlikte dünyayı yıkmak istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, o yüzden yetki sende."

"Peki ya senin yakışıklı Kurt?"

"Yukarıdaki Tanrıça!" Rowan iç çekti. "Deneyimsiz olduğumu biliyorum ama ona nasıl ya da ulaşmak isteyip istemediğimi gerçekten anlamıyorum. Korkmam gerektiğini biliyorum ama yine de kendimi içine çekilmiş hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Biraz zaman verin. Belki de tüm öğrendikleriniz size iyi gelmiyordur. Belki de sadece kendin olman gerekiyordur," diye önerdi Sarai.

"Kimmiş o? Sanki yaşadığım hayat bir kişilik geliştirmiş gibi," diye homurdandı Rowan.

"Ama yine de bir tane var," dedi Sarai gülümseyerek. "Sen yüzlerce küçük isyanı olan bir kadınsın. Güzel bir yüzün ardına gizlenmiş vahşi bir kalbin var. Bence asıl soru : Kurt'un seninle ilgilenmesini gerçekten istiyor musun?"

Rowan ellerini çekti ve saçlarının arasında gezdirdi. Zihni hiç beklenmedik bir şekilde Yaşlı Garrett'in anısına gitti. Zihninden kovmaya çalışarak yüzünü buruşturdu.

"Bilemiyorum. Bazen hayranlık, şiddet için başka bir bahaneymiş gibi geliyor. Bazen de bu kadar uzun süre onsuz yaşadığıma inanamıyorum. Her iki durumda da, Kurt bir şekilde kötünün iyisi haline geldi. Yaşlıların bahsettiği bu törenin ne bilmiyorum ama Conor'dan daha kötü olduğunu tahmin ediyorum."

"Ne söylemiyorsun?" Sarai sordu.

"Çok fazla," dedi Rowan. Dudakları titredi ve soğukkanlılığının bu kadar çabuk kaybolmasından utandı.

Yaşlı Garrett'in onu nasıl dövdüğünü itiraf etti. Rowan konuşup tam olarak ne yaptığını ve Cade'in bir iblisle yaptığı pazarlık hakkında söylediklerini açıkladığında Sarai'nin yüzü öfkeyle parladı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Rowan, elinin tersiyle öfkeyle gözyaşlarını silerken. "İstediği her şeyi yapabilir ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü o haklı - bana kim inanır ki?"

Sarai onun elini tuttu. "Sana inanıyorum." Seçeneklerini düşünürken bir parmağını siyah buklelerinden birinin içine soktu. "Belki de Kurt'a söylemelisin."

"Cade de öyle dedi," diye iç geçirdi Rowan. "O zaman sen neden yapmıyorsun?"

Rowan, "Çünkü nasıl tepki verirse versin, bunun bana geri dönmemesi mümkün değil," dedi. "Ya Conor ihtiyarın davranışı için beni suçlar ya da o bu konuda harekete geçer ve sonra kasaba, Kurt'un bir ihtiyardan intikam alacak kadar memnuniyetsiz olması nedeniyle beni suçlar. İnsanlar zaten yeterince üzgün. Köyde tansiyon yüksek ve herkes beyaz elbisemle bana sanki onları hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi bakıyor. Her gün onları nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatan yüzlerce bakışla karşı karşıya kalıyorum. Bu sabah Ashand Bahçeleri'nde üç tane daha yanık ağaç vardı. Buraya gelirken bir adam bana *'bu kadar soğuk ve kibirli olmasaydım kasabanın açlıktan ölme riski olmazdı'* diye bağırdı."

Sarai ellerini birbirine kenetledi. "Haklı olduğunu biliyorum ama yapabileceğim bir şey olmamasından nefret ediyorum."

"Sarai, biz hiçbir zaman birbirimizi koruyamadık. Senden bunu beklemiyorum, tıpkı senin de benden beklediğin gibi. Yapabildiğimizde elimizden geleni yaparız."

"Sen de aynı şeyi hissetmez miydin?" Sarai meydan okudu.

Rowan acı bir şekilde, "Eğer bu senin başına gelseydi tapınağı yakmak isterdim," dedi.

"Biliyorum." Sarai gülümsedi. "Bunun üzerinde düşüneneğim. Seni korumanın bir yolu olmalı. İblis pazarlığı olsun ya da olmasın, Yaşlı Garrett sadece bir ölümlü." Rowan başını salladı. Yükünü paylaşmak rahatlatıcıydı. Onunla birlikte haklı bir öfkeye sahip olan başka birinin daha olduğunu bilmek. A

Paylaşılan yükü taşımak daha kolaydı.

" bu değil, değil mi?" Sarai sordu.

Rowan güldü. "Bunu nasıl yapıyorsun? Beni bu kadar iyi okuman çok sinir bozucu."

Sarai memnuniyetle gülümsedi. "Benden saklanamazsın Row. Ben her şeyi bilirim."

"Conor beni öptü," diye itiraf etti.

Sarai ciyakladı. "Nasıldı?"

"Bu-" Rowan bir nefes aldı ve bir kelimedede karar kılmaya çalıştı. "Tüketiyordu."

"Peki ya Finn?" Sarai sordu.

"Sanki Finn'i seçebilirmişim gibi."

"O zavallı çocuğa kalbinizi vermemenizin tek nedeni bu mu?"

Rowan iç çekti. "Hayır. Bazen Finn'in bana baktığını ve beni hiç görmediğini hissediyorum. Kurtarılmaya ihtiyacı olan, tüm fantezilerini üzerine yansıtabileceği birini görüyor. Bu her zaman sahip olduğu gerçek fırsatlardan daha iyi olacak çünkü bu sadece onun kafasında var."

"Ona çok sert davranıyor olabilirsin. Bence öğrenebilir," dedi Sarai.

"Belki," diye iç geçirdi Rowan.

"Ama şu anda bunun bir önemi yok," dedi Sarai. "Kurt'un hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Rowan, Karanlık Bahçe'de olup bitenleri, patikadaki canavarı, boynundaki ısırığı ve sonrasında yaşananları anlattı.

"Beni aklını kaçırmış gibi öptü ve sonra başladığı gibi aniden durdu ve beni neredeyse yatağa fırlattı," diye inledi.

"Görünüşe göre onu çıldırtmışsın," diye güldü Sarai.

"Sonra onu aşağıya kadar takip ettim ve piyanoda bu güzel şarkıyı çalarken buldum. Onu hiç anlamıyorum. Ne istediğini ya da buna karşı neden savaştığını bilmiyorum. Öğrendiğim her şey, Kurt'un beni ele geçirmek için sabırsızlandığını gösteriyordu. Şimdi, zamanın yarısında benden korkuyor gibi görünüyor, diğer yarısında ise kayıtsız."

Aklına Anne'nin ona söyledikleri ve uyluğuna bağlanmış olan kutsanmış hançer geldi. Bunu Sarai'ye anlatmak istedi ama Anne ondan bunu bir sır olarak saklamasını istedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Görünüşe göre seninle daha fazla zamana ihtiyacı var. Neden birkaç gece kalmayı teklif etmiyorsun? Eminim seninle daha fazla zaman geçirirse seni karşı konulmaz bulacaktır," dedi Sarai.

Rowan bunu düşündü. "Belki de haklısındır ve ben işleri fazla karmaşıktırıyorumdur."

"En kötü ihtimalle hayır diyebilir ama zaten yarın gece hava fırtınalı olacak. Bir dene," diye önerdi Sarai.

"Gerçekten korkuyorum Sarai. Eskiden neredeyse hiçbir şeyden korkmazdım ama şimdi kaybedecek çok şeyim varmış gibi geliyor. İstedığımı bilmediğim bir sürü şey var ve şimdi onları istemekten kendimi alıkoyamıyorum," dedi Rowan.

"Neden kendini durdurasın ki?"

"Çünkü bu hikayenin sadece bir kısmını bildiğimi hissediyorum. Orla'nın kanlı pelerinini dolabında bulduğumda onu Kurt'un öldürdüğünü düşünmüştüm ama diğer canavarın saldırısına uğradıktan sonra bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Ve Conor'ın yanıklıktan sorumlu olduğunu bilsem de, bundan daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Elimde tüm bu yapboz parçaları var ve hiçbiri birbirine uymuyor ve bunu yakında çözemsem, zarar göreceğim."

Sarai boynundaki iyileşmiş yaraya baktı, açık tenine rağmen hâlâ mordu.

Rowan, "*Daha çok* incinmiş," diye düzeltti.

"Sadece nefes al. Her seferinde bir şey. Maiden günlüklerini aradığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Rowan başını salladı.

"Oradan başlayın, gerisini ilerledikçe çözeriz. Karanlıkla ilgili ilham verici meditasyonumdan ne elde edebileceğimi görmeye çalışacağım," dedi Sarai.

Rowan başıyla onayladı. Rowan, Sarai'yle birlikte yaptıkları planın rahatlığıyla kuleye geri dönmeden önce bir saat daha bitki topladılar.

CONOR

Conor çalışma odasının penceresinden solmakta olan güneş ışığına bakıyordu. Karanlık Orman'ın kuzey ucuna kadar avlanmıştı. ama hâlâ Valen'in izini bulamamıştı. Vampirin ondan nasıl bu kadar kolay kaçabildiğini bilmiyordu. Orla'nın ölümünden Valen'in sorumlu olduğuna şüpheye yer bırakmayacak kadar emindi. Cesedini gördüğü anda anlamıştı ama Rowan'ın karşılaşması sadece bunu doğrulamıştı.

Kendi ormanındaki bir canavarın ondan çalacak kadar kendine güvenmesi onu öfkelendirmişti. Karanlık Orman'daki en vahşi canavar bile Kurt'un kokusunu biliyordu ve Bakirelerin ona ait olduğunu biliyordu. Onları kendi dürtülerinden koruyamamış olabilirdi ama ormandaki diğer her şeyi caydırması gerekiyordu.

Rowan'ın ölürken söylediği şarkıyı ya da saldırıdan sonra uyandığında yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyi aklından çıkaramıyordu.

Conor ve Charlie geldiğinde Valen kaçmıştı. Onların geldiğini duymuş ve kaçmanın daha iyi olacağını düşünmüş olmalıydı. Her iki durumda da Rowan'ı yumuşak eğrelti otlarıyla kaplı bir yatakta kanlar içinde bulmuşlardı.

Conor, Valen gibi birinin Rowan'ı nasıl mahvedebileceğine dair kafasında sürekli tekrarlanan bu yorucu görüntülerle onu baş başa bıraktığı için Valen'den nefret ediyordu.

Yine de bu görüntüler Rowan'ı öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya tercih edilebilirdi. Kendisini ve diğer herkesi korumak için inşa ettiği kalkanı parçalıyordu. Bunu yapma dürtüsüyle savaşmaktan vazgeçmişti. Rowan'ın neredeyse ölmek üzere olması bu dürtüyü körüklemişti. Onu öptü, yarı yarıya ağzında onun hareketinde bir yalan olduğunu gösteren yanmış şeker tadını hissetmeyi bekliyordu, ama bu hiç gelmedi.

O da aynı derecede istekliydi ve bunu görevi olduğu için değil, gerçekten istediği için yapıyordu. Conor hızla saldırgan konumdan dağılmakta olan kişi konumuna geçmişti. Eğer devam etmesine izin verseydi, o anda çırılçıplak kalacaklardı. Bunu ne kadar çok istemiş olursa olsun, bunu yapamazdı. Bu son derece kötü bir fikirdi.

Daha önce hiç yeni bir Bakire'yle tanışır tanışmaz böylesine bir özdenetim kaybı yaşamamıştı. Bu hem sağlıkları hem de güvenlikleri için pervasızcaydı.

Başını salladı. *Kendine gel Conor. O sadece senin onu tüketmek istemen için tasarlanmış büyüü olan güzel bir kız.*

Rowan, kumral saçları, parlak yeşil gözleri ve skandal elbiseleriyle. Onu aklından çıkarabilirdi. Geçtiğimiz ay, Orla'yla geçirdiği altı aydan daha fazla viski içmişti.

Rowan bu gece gelecekti ve şimdiden ona fazladan bir gece daha kalmasını teklif etmek istiyordu. Belki de bu işi çok uzun zamandır yapıyordu ve yorulmuştu. Belki de kendi karşılamak için umutsuz bir girişimdi.

Conor'ın odaklanmaya ihtiyacı vardı. Valen'in hırsı aşikârdı ve Orla ile Rowan'a yaptığı son maskaralıklar Conor'ın gücünü göstermeye ne kadar ihtiyacı olduğunu açık bir işaretiydi. Ballybrine halkının inancı onu güçlendiren şeydi ve Orla'nın ölümüyle birlikte Karanlık Orman'ın sınırına ulaşan yanıklık sayesinde herkesin ona olan inancı yenilenmiş görünüyordu. Yine de insanlar vefasızdı ve sahip olduğu gücü ya da hangi ölüm tanrısına hizmet edeceğini seçebileceğini anlaması için onlara ya da Rowan'a ihtiyacı yoktu.

Orada o kadar uzun süre oturmuştu ki gün batımını kaçırmıştı. Rowan'ın Karanlık Orman'a girdiği anı bir kalp atışı gibi hissetti. Ona yaptığı iyilik, yakınlığını fark etmesini sağladı. Kendisini

kale kapılarına kadar gidip beklediler. Akşam sessizdi ama fırtına kokusu geliyordu. Koyu bulutlar ayın görünmesini engelleyerek ormanın her zamankinden daha karanlık görünmesine neden oluyordu.

Kısa bir süre sonra, geceyi yararak gelen meleksi ve dingin sesini duydu. Köşeyi döndü, kırmızı pelerini, ruhlar arkasından ilerlerken altındaki beyaz ipek elbisenin küçük bakışları dışında her şeyi örtüyordu. Kapıların önünde durdu ve zarifçe diz çöktü.

Conor ona ulaşmadan önce ruhlarla ilgilendi.

"Conor," dedi ve onun elini tutarken sinsi bir gülümsemeye bakışlarını karşıladı.

"Rowan," dedi kaşlarını çatmaya zorlayarak.

Omzunun üzerinden Karanlık Orman'a baktı. "Görünüşe göre bir fırtına yaklaşıyor. Burada kalsam sorun olur mu?"

Tam bu sırada Karanlık Orman hışırdadı, bir rüzgâr ormanın zeminindeki kurumuş yaprakları savurup saçlarını karıştırırken dallar inledi. Conor ondan kalmasını istemekten kurtulmuştu ama çok da istekli görünmüyordu. Onun yanında kendine güveni artıyordu ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

"Şey, genç kız, bunun en iyi fikir olduğundan emin değilim, ama bir fırtınaya yakalanmanı ve çok güzel olduğundan emin olduğum bir şeyi mahvetmeni istemem.

-mevsime uygun olmasa da- elbise."

Onun koluna girip kaleye doğru yürürken sırttı.

Charlie ona elma şarabı getirdi ve Conor da ona bornozunu verdi. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlardı. Her nasılsa Conor'ın hoşuna gitmeyecek kadar rahat bir düzene .

Conor, "Korkarım bu gece çok meşgulüm, bu yüzden kendi başınıza olacaksınız, ancak kütüphaneye veya başka neye ihtiyacınız varsa kendinize yardımcı olun," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Yapacak çok şey var."

"Harika. Ben başımın çaresine bakarım," dedi Rowan. Elinde elma şarabıyla sandalyeye oturdu.

Conor odadan çıktı ve bekledi. Bir süre sonra Rowan oturma odasından kütüphaneye doğru yürüdü. Yönetmesi gereken pek çok sorunla ilgilenmek yerine, örneğin

Ormanındaki canavarlar, yatağına gidene kadar kütüphanede onu gözetledi.

O uyurken, adam çalışma odasında oturmuş viskisini yudumluyor ve onun kalmasına izin verdiği için kendine lanet ediyordu. Kızın kokusu evin her yerine sinmişti ve onu yatağında bulma isteğı uyandırıyor. Ellerinin altında teninin yumuşaklığını, boynunu okşadığında nefesinin nasıl kesildiğini hissedebiliyordu. Onu uyanırken öptüğünde yüzündeki şaşkınlığı hayal etti.

Başka bir şey düşünmek için kendini zorladı ama artık çok geçti. Vücudundaki tüm kan çoktan güneşe doğru akmaya başlamıştı.

"Annem beni öldürüyor," diye homurdandı, bir başka uzun gece için yerleşirken elini yüzünde gezdirdi.

CONOR, Karanlık Orman'da avlanırken hissettiğı heyecanı, Rowan'ı malikânenin etrafında takip ederken de hissetti. Fark ettiyse bile belli etmedi. Charlie'yle Karanlık Bahçe ve ateşin önünde uzanıp kitap okuyarak saatler geçirdiğı kütüphane arasında gidip geliyordu. Romantik kitapları tercih ediyordu. Arada sırada yanakları pembeleşiyor ve gözleri sanki çok ayıp şey yaparken yakalanmış gibi odanın içinde geziniyordu.

Conor daha önce hiç aşk romanı okumamıştı ama daha sonra geri dönüp okuyabilmek için kızın okuduğı her kitabı not etti. Kütüphanedeki aşk kitapları, geçmişteki Bakirelerin hemen hemen her şeyi bulabilen Charlie'ye yaptıkları taleplerin ürünüydü. Conor Rowan'a bu kitapları neden sevdiğini sormak istiyordu; hem kızarmasını izlemek için hem de onun gibi yetiştirilmiş birinin romantizm umuduna nasıl tutunduğunu bilmek istemediğı için.

Sanki buranın sahibiymiş gibi kalenin içinde dolaşıyor, şingirtılı kahkahaları duvarlarda yankılanıyor, tatlı kokusu büyü bir anı gibi ziyaret ettiği her odaya sınıyordu.

Bütün gün bunu düşündükten sonra, onunla yüzleşmeye karar verdi.

Conor onu kütüphanede buldu. Yuvarlanan merdivenin ilk basamağında durmuş, ulaşamayacağı raftaki bir kitaba uzanıyordu. Sade yeşil elbisesinin içinde hiç olmadığı kadar kendine benziyordu. Saçları bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyordu ve Conor'ın tek düşünebildiği onları yumruğuna dolamak ve başını geriye doğru çekip- O tarafı devreye girmeden önce düşünce zincirini kapattı.

"İyi akşamlar Rowan," dedi.

Onun sesiyle sıçradı. Eli kalbine gitti. Birdenbire ona edebiyat tercihlerini sorma konusundaki tüm iyi niyetleri yok oldu.

"Yukarıdaki Tanrıça, beni korkuttun," diye homurdanarak merdivenden indi. "Kimse sana merdivendeki birini ürkütmemen gerektiğini söylemedi mi?" diye azarladı. "Yapabilirdim-" Onun yüzünü gördüğünde konuşmayı kesti.

Odayı geçerken hiçbir şey söylemedi. Rowan arkasındaki kitap raflarına çarpana kadar geri çekildi.

Demek ki biraz akli varmış ama kaçacak kadar değil.

Conor eğildi ve onun dudaklarına yapıştı. Kızın nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk öpüşmelerinden beri onun yanına bile yaklaşmamıştı. Günlerdir onu görmemişti bile, malikânede gittiği her yerden sanki korkulması gereken o değilmiş gibi kaçıyordu.

Ama şimdi onu bir kez daha ele geçirdi ve kadın onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine, bir denizciyi derinliklere çeken bir siren gibi onu kendine çekti. Onun duygularında memnuniyetle boğulacaktı. Kadın yumuşak bir inilti çıkardı ve adam geri çekildi.

Onun yoğunluğu, gözlerindeki şaşkınlık ve arzuyla yanarak geri çekildi. Kız ona doğru uzandı ve adam bunun bir meydan okuma olduğunu biliyordu. Onun karşı koyamadığını görmek istiyordu ve yüzyıllarca daha fazla deneyime sahip olmasına rağmen hâlâ kendini kontrol edemediği için kendinden nefret ediyordu.

Conor elini yüzüne götürdü. "Seni öpmekten nefret ediyorum."

Rowan yüzünü buruşturdu ve kızardı. "O kadar kötü müyüm?"

"Hayır, genç kız," diye kıkırdadı. "Aslında tam tersi. Tutkunuz son derece zorlayıcı. Tüm benliğinle öpüşüyorsun."

Yüzüne bir şaşkınlık çöktü. " zaman neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü gerçekten isteyip istemediğinizi ya da kendinizi buna mecbur hissedip hissetmediğinizi asla anlayamıyorum."

Onun savunmasızlığı karşısında en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Görünüşe bakılırsa şimdi onun daha önce hiç ifade etmediği duygularını ortaya çıkarma gücüne sahipti. Eğer birazcık akli varsa, hemen oradan ayrılırdı.

"Nefis koktuğum için beni öpmek istemiyor musun?" diye karşı çıktı.

"Sen de çok lezzetli görünüyorsun," dedi. Bakışları kızın dudaklarına kaydı ve kızın yanakları kıpkırmızı oldu. "Özellikle de böyle kızardığında."

Dudağını ısırды ve başka tarafa baktı. Conor onun iltifatlardan kaçmasından nefret ediyordu. Bu kadar ateşli birine bu kadar ağırbaşlı olmak yakışmıyordu.

"İstiyor musun?" diye sordu, sinsice yaklaşarak. "Beni gerçekten öpmek istiyor musun?"

Kadın başını salladı ve adam bakışlarını dişlerinin alt dudağında bıraktığı girintiden alamadı.

"Neden?" diye sordu.

"Bu hissi seviyorum."

"Peki nasıl hissettiriyor?" Başıboş bir kumral bukleyi parmağına doladı.

"Vahşi," diye mırıldandı.

"Bu iyi bir şey mi?"

Onun gözlerine baktı ve zorlukla yutkundu. "Hayatımda sınır tanımadığım tek şey bu, kendimi bıraktığım tek an."

Conor'ın işi bitmişti. Rowan, Conor'ı ona karşı daha da hırslandıracak başka bir şey söyleyemezdi. Neredeyse üzerine atladı, onu kitaplığa doğru itmeden önce neredeyse şiddetle öptü. Dudakları bir solukta ayrıldı ve adam bu fırsatı dilini ağzına sokmak için kullandı. Adam saçlarını çekiştirip çenesini daha da yukarı kaldırırken iç çekti. Bir eli dış uyluğunu okşadı ve ona karşı sallanırken bacağını kalçasının üzerine çekti. Elleri adamın belini çekiştirerek onu kendine çekti.

için de yeterli değildi, bu yüzden onun kalçalarını tuttu ve onu kaldırdı. Kadın bacaklarını adamın beline doladı. Elleri onunkeye uygun bir sertlikle saçlarının arasından geçiyordu ve bu adamın hoşuna gidiyordu. Dişlerini adamın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve adam inledi.

Conor ona sahip olmayı o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu. Onu hemen orada almak için ilkel bir içgüdüğü vardı ve onu kitap raflarına yaslayarak becerme düşüncesi onu daha da sertleştirdi. Eğer şu anki tepkisi bir gösterge ise, muhtemelen buna bayılacaktı. Adam kızın göğüslerinden birini avuçladı ve kız bu dokunuşa doğru eğildi.

"Hoşuna gitti mi?" Conor onun dudaklarına fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandı öpücükler arasında.

Adam kalçalarını ona doğru yuvarladı ve kadın da bu harekete kendi kalçalarıyla karşılık verdi. Adam hırladı. Kontrolünü kaybediyordu. Onu becermesi ya da hemen gitmesi gerekiyordu.

"Yaptığın her şeye bayılıyorum. Lütfen durma," diye inledi Rowan.

Conor küfrederek aniden geri çekildi ve onu tekrar ayağa kaldırırken tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

Ona baktı, yanakları kızarmış, dudakları şişmiş, saçları dağılmıştı. "Ben ne yaptım-"

Kızın sorusunu bitirmesine izin vermedi. Kız onu takip edemedi odadan çıktı ve doğu kanadına yöneldi. Koridor boyunca uçtu, ayak sesleri yüksek tavanlarda yankılanıyordu. Müzik odasına koştu ve kapıyı arkasından çarptı.

Piyanonun başına oturdu ve öfkesini ortaya çıkaran yüksek sesli, uyumsuz parçaları öfkeyle çaldı. Parmaklarını tuşlara vurarak soğukkanlılığının eksikliğinin intikamını alıyordu. Pek işe yaramadı çünkü gerçekten kızgın değildi. Sadece çalkantı içindeydi ve birazcık hayal kırıklığı yaşadıktan sonra çok daha önemli bir şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Geçmişte, sadece hissettiklerini çalıyordu. Sözcüklerinin onu başarısızlığa uğrattığı yerde müzik, düşünce, hafıza ve duyguların görünüşte zahmetsizce ondan dökölme şekliydi.

Conor bir nefes aldı ve hissettiklerini çaldı. Şiddetli bir şekilde öngörülemez, geniş kapsamlı ve uyumsuzdu.

canlandırıcı bir tatlılık dalgası. Rowan Cleary'yi her gördüğünde içini dolduran o mutlak kaosa bir melodi uydurmak zordu.

Kadın bir yıkım habercisiydi ve onun kargaşasından dönüp kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. Bunun yerine, içinden akan büyü onu kendi yörüngesine çekmeye, uğruna çok çalıştığı her şeyi yakıp kül etmeye niyetli görünüyordu. O parçasının -görevin ötesini umursayabilen parçasının- yüzyıllar önce yok olduğunu düşünüyordu. İçinde var olan bir parça insanlığı yerle bir etmiş ve soğuk, çorak kalbinde hafif bir şefkatten başka bir şeyin büyümesine izin veren toprağı tuzlamıştı.

Yine de Rowan, başka hiçbir şeyin yapamayacağı karanlık bir kök salmayı başarmıştı. Ne kadar eğilip bükülürse bükülsün, Rowan içindeki her çatlağa bir ışık tutuyordu. Çıldırıcıydı.

Parmaklarına kramp girene, sırtı ağrıyana ve tuniği ter içinde kalana kadar çaldı.

Bir saat sonra nihayet müzik odasından çıktı. Bu kadar hararetli bir şekilde çalmak, Rowan'ı hemen tekrar arama arzusunu bastırmayı başarmıştı, her ne kadar bunun düşüncesi hâlâ zihnine pençelerini batırıyor olsa da. Koridordan aşağı doğru yürürken mumları söndürdü ve yumuşak bir şarkı sesi onu olduğu yerde durdurdu.

Koridorda yürürken adımlarını sessiz tutmaya dikkat etti. Onun durmasını istemiyordu. Büyük odaya yaklaştıkça şarkının sesi daha da yükseliyordu. Koridorun sonuna ulaştığında kapı çerçevesinin arkasından baktı.

Rowan büyük odadaki vahşi doğanın tepesinde, zemini kesen derenin üzerinde bir kayanın üzerine oturdu. Genelde mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyormuş gibi hareket etmesinin aksine, varlığı tüm alanı dolduruyor gibiydi. Uzun boylu, omurgası dik oturuyordu. Uzun, kumral saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Yüzünü göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu çünkü sesi, kelimelerindeki duyguyu hissedebileceği kadar etkileyiciydi.

Conor şarkıyı tanıdı ama daha önce hiç bu kadar güzel olduğunu duymamıştı. Anıları iyileştirebilen ya da çalabilen güçlü bir cadı hakkında eski bir halk şarkısıydı. Ülkesi istila edildiğinde, ya istilacı kralın aşkını öldürmesine izin vermek ya da büyüsunu kullanarak

ona ait tüm anıları yok etmekte. Şarkı, aşk hikayelerini silmenin acısına katlanırken onları yeniden yaşamakla ilgiliydi.

Rowan'ın ağzından çıkan şarkı güçlü, canlı ve ruhani bir tınıya sahipti.

Onun sesinde daha önce hiç bu kadar net duymadığı notalar hissetti. Tüm vücudu şarkının verdiği zevkle uğuldadı. Melodi, yaşamın nabızı gibi içinde yuvarlanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti ve Rowan'ın tarif ettiği gibi kendi durgunluğuna bu kadar alışkın olmasaydı bunu fark etmeyebilirdi. Sesi onu hiç bilmediği ya da tam olarak hatırlayamadığı bir şey için garip bir nostaljiyle doldurdu.

Kadın aniden şarkı söylemeyi kesti ve adam da onu gözetlerken yakalamamak için köşenin arkasına saklandı.

Ona bu şarkının nedenini sormak istedi. En sevdiği şarkılar ve müzikle olan bağı son derece samimiydi. Müzik hakkında konuşabileceği hiç kimsesi olmamıştı. Ona bu soruları sorma fikri heyecan vericiydi ama hemen vazgeçti. Bunun kimseye faydası olmazdı. Ona yaklaşmak işleri daha da kötüleştirecekti. Şu anda bile onu yere yıkıp koridorun ortasında ırzına geçmemek için kendini zor tutuyordu - kızın üzerinde yarattığı büyü çekim böyleydi.

Conor'ın işler daha fazla kontrolden çıkmadan aralarına mesafe koyması gerekiyordu. Hal böyle olunca, kendini sürekli Rowan'a saldırmanın eşiğinde hissediyordu ve Rowan da yağmalanmaktan memnun görünüyordu. Kontrolden çıkmak en sevmediği duyguydu, bu yüzden kendini koridora geri dönmeye ve müzik odasına girmeye zorladı, orada kontrolü tekrar yerine gelene ve aklında bir fikir oluşana kadar öfkeyle çaldı.

Sadece biraz mesafeye ihtiyacı vardı ve bunu nasıl elde edeceği konusunda iyi bir fikri vardı.

ROWAN

D Wolf's Keep'in gölgeli koridorlarında dolaşırken Rowan için yönünü bulmak yeni normaldi. Olduğu günden beri Conor ormanda saldırıya uğradığında ondan mümkün olduğunca uzak durmaya özen göstermişti; ta ki bir gün önce kütüphanede onu öpüp bir kez daha ortalıkta görünmemeye çalışana kadar. Conor'ın her an kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu hissediyordu. Onda bu tür bir çılgınlığa neden olma düşüncesi kendisini garip bir şekilde güçlü hissetmesine neden oldu.

Belki de onun bu kadar değişken davranması normaldi ve o da aksini bilemeyecek kadar deneyimsizdi. Rowan'ın sorabileceği biri yoktu ve Kızıl Bakire günlüklerini henüz bulamadığı için karanlıkta kalmıştı.

Conor'ın nasıl tepki vereceğinden korktuğu için ona yaşlılarla yaşadığı sorunları anlatmaktan hâlâ çekiniyordu. Hayatı boyunca çevresinde ters giden her şey için suçlanmıştı ve Conor'ın bu durumu nezaketle ele alabilecek bir mizaca sahip olduğundan emin değildi. Her ne kadar cezalandırmaya yaşlılar kadar düşkün görünmese de, yine de Yaşlı Garrett'in ilgisi yüzünden onu suçlaması ihtimaline karşı bir şeyleri test etmek istemiyordu. Bozmak istemediği tehlikeli bir ritim tutturmuş gibiydiler.

Conor kütüphane kapısında belirdi. Hem sinirli hem de gergin görünüyordu. Mavi gözlerinde endişe parlıyordu ve

koyu yeşil tuniğinin kolunu sıyırdı ve bir eliyle ensesinde kıvrılan saçlarını ovuşturdu. Hâlâ saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Bu düşünce neredeyse onu güldürecekti ama Conor o kadar ciddi görünüyordu ki kendini tuttu.

"İyi günler," dedi mesafeyi kapatarak.

Adamın onu öpmesini ya da sık sık yaptığı gibi başını sallayıp bekledi. Bakışları dudaklarına kaydı ve hafifçe eğildi. Adam onu öpmek yerine bir adım geri çekildi.

"Benimle gel," diye bağırdı Conor, kızın bileğinden tutup onu odadan dışarı çekti. Conor onu dışarıya, parlak güneş ışığına götürürken kız da onun peşinden gitti.

"Pazarlığı değiştirmeyi düşündün mü?" diye sordu ayak uydurmak için tökezlerken.

Conor aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordu. "Rowan, lütfen bırak gitsin. İsteğini duydum ve bunu değerdendiriyorum. Beni bu konuda zorlama."

Sözler tehdit içermiyordu ama yine de azarlanmış hissetti. Gerçekten pazarlık yapmaktan çok, Anne'yle yaptığı anlaşmadan şüphelenmemesi için onu planına inandırmak umuduyla soruyordu. Yine de adamın kolayca reddetmesi midisini öfkeyle kıvrandırdı. Yumruklarını sıktı ve adam onu köşeyi dönüp bahçe kapılarından geçirirken kiminle konuştuğunu kendine hatırlattı.

"Karanlık Bahçe." Rowan gülümsedi. Bir daire çizerek döndü ve etrafı inceledi. Son ziyaretinden bu yana her şey değışmişti. Öğleden sonra güneşi gül ağaçlarındaki birkaç yeni çiçeğin üzerine turuncu bir ışık düşürmüştü. Çoğu hâlâ kuru bir bakımsızlık içindeydi ama potansiyeli görebiliyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Conor ayaklarının üzerinde kaydı ve çizmesini toprakta sürüklerken ona değil başka bir yere baktı. "Bu senin," dedi o kadar sessiz bir şekilde ki kız hayal gördüğünden emin oldu. "Tamamen sana ait."

"Ne?"

"Karanlık Bahçe senindir, ne istersen yapabilirsin. Yardıma ya da malzemeye olursa Charlie'ye söyleyin, o size gerekenleri temin edecektir. Bunun ne olabileceğini bilmiyorum ama tohumlar, soğanlar ya da toprak tahmin ediyorum." Conor bir elini saçlarında gezdirdi ve çorak arazileri işaret etti.

Rowan ona baktı, ağız konuşmak için çok ağır gelen kelimelerle tıkanmıştı. İzni olmadan gözlerinden aşağılayıcı yaşlar süzülüyordu. Vücudu Conor'ın yanında her an kendini kaybetmeye hazır görünüyordu. Bu son derece rahatsız ediciydi.

Conor bir adım geri ve ellerini havaya kaldırdı. "Anne beni öldür! Şimdi ne ben?"

Rowan zorlukla yutkundu. "Hiçbir şey, ben-"

Bu sözleri söylemek bile utanç vericiydi. Giysilerinin hepsi miras kalmıştı ve gerçekten kendisine ait olan hiçbir dünyevi eşyası yoktu. Bu eksiklik ona zaman ne kadar geçici olduğunu hatırlatıyordu.

Kendini toparlamaya çalışarak döndü ve bahçeye baktı. Muhtemelen onu meşgul etmek ve başını ağrıtmamak istiyordu ama bu hediyeyle aynı zamanda bir şeyler yetiştirmek için zamanının olmasını beklediğini de söylüyordu. Conor'a döndüğünde içinden bir rahatlama geçti. Conor beklenti içinde görünüyordu, hatta belki de yanlış bir şey yaptığından korkuyordu.

"Daha önce hiçbir şeye sahip olmamıştım, en azından bunun gibi bir şeye," diye fısıldadı. Sadece bahçeyle uğraşmayı sevdiği için değil, aynı zamanda ona ait olduğu bir alan sağladığı için de düşünceliydi.

Conor'ın yüzü tanıdık bir ifadeyle aydınlandı ve ona keskin bir baş selamı verdi. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Conor," diye seslendi arkasından ve Conor durakladı.

"Teşekkür ." Kapılardan geçip gözden kaybolurken başka bir şey söylemedi.

Rowan bahçenin etrafına baktı. Sınırsız potansiyelini gördü. Sadece biraz sevgiye ihtiyacı vardı - Conor'ın düşünceli varlığında muhtemelen çok eksik olan bir şey. Yabani otları çekiştirmeye başladığında kendi kendine güldü, kuru dikenler ellerini kesmekle tehdit ediyordu.

Bu hatayı bir daha yapamam, diye düşündü, sonra yüksek sesle, "Önce eldivenler," dedi.

Çalışmak yerine kuru otların uzandı ve güzel mavi gökyüzüne bakarak kendi bahçesini hayal etti.

Uzun bir süre orada kaldı. Aklının bir köşesinde, Conor'ın nazik hediyesinin onu işinden uzak tutmak için zekice bir yol olabileceğini biliyordu. Bahçe, Wolf's Keep'te kalmaya devam ederken onun oturma odasından gidebileceği en uzak yeri. Yine de bunun neşesini kaçırmamasına izin vermedi çünkü -ona böyle bir hediye vermek için birden fazla neden olsa bile- sonunda kendine ait bir şeye sahip olmuştu.

ROWAN, Wolf's Keep'in batı kanadında . Alt kattaki odaların çoğunu keşfetmişti ama şimdi misafir odasından misafir odasına geçiyor ve ölüm tanrısının neden bu kadar çok yatak odasına ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu.

Birkaç oda Kurt için çalışan hayalet hizmetkârlar tarafından işgal edilmişti, ancak çoğu boştu -hayaletlerin kendileri- ve beyaz çarşafların altında korunaklı mobilyalarla ağır bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Sonunda Rowan koridorun sonundaki odaya ulaştı. Kapıyı araladı ve donakaldı. Oda diğerlerinden farklı olarak yakın zamanda yaşanmış bir yeri. Boş şöminenin yanındaki pelüş sandalyenin arkasına tanıdık bir şal asılmıştı. Tökezleyerek kapıya geri döndü.

"Orla'nın odasıydı."

Rowan irkildi, Charlie'nin sesiyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Beni mi takip ediyordun?" diye suçladı, yüzünü ona dönerek.

Charlie omuz silkti. "Conor dışarıda ve benden sana göz kulak olmamı ve neyin peşinde olduğunu öğrenmemi istedi."

En çekici gülümsemesiyle "Burnumu sokuyorum," dedi.

Charlie güldü. "Harika! Fark edildiğine göre devam edecek misin?"

Rowan tekrar odaya baktı. Adam ona mekânı özgürce kullanmasını teklif ediyordu ama artık kimin olduğunu bildiği için kendini birden suçlu hissetti.

bir yerdi ya da öyleydi. Nedense bu oda Orla'nın Kız Kulesi'ndeki odasından daha kutsal geliyordu.

Charlie ona odaya girmesi için el salladı. "İçeri girebilirsin, genç kız. Sorun edeceğini sanmam. Çok tedbirli bir insandı ama seni ve ufaklığı önemseydiği belliydi. Zaten fazla eşyası da yoktu."

Rowan pencerelerdeki kırmızı kadife perdeleri ve koyu mor yatak örtüsünü inceledi. Gözleri pencereden güneşin içeri süzüldüğü köşedeki tuvale takıldı. Kendini bir istilacı gibi hissetmesine rağmen odaya doğru çekingen bir adım attı.

"O da ne?" diye sordu.

Charlie sırtıttı. "Orla resim yapmayı severdi."

Rowan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum. Her hafta resim yapardı. Gecenin çoğunu burada resimleri üzerinde çalışarak geçirirdi. Yanılmıyorsa evde de bazı çalışmaları vardı."

Rowan Azrail'e baktı ve arkadaşını sandığı kadar iyi tanımadığı gerçeğini sindirmeye çalıştı. Birden Orla'nın tören gecelerinden önce yaptığı uzun şekerlemeler daha anlamlı gelmeye başladı. Bütün gece ayakta kalıp çalışmaya hazırlanıyordu. Rowan arkadaşının böylesine güzel bir sırrı bu kadar uzun süre sakladığına inanamıyordu.

Charlie konuştu. "İstersen gidebilirim." "Hayır, gitme."

Kederi, yarattığı yıkıma aldırmandan ve hiçbir uyarıda bulunmadan çarpan bir yıldırım gibiydi. Rowan bir an iyiyken, bir an sonra sanki rüzgâr onu devirmiş gibi hissetti.

Ballybrine halkının herkesin gözü önünde yas tutmasını ve feryat etmesini izleyerek büyümüştü. Ama Rowan'ın kederi sessiz ve özeldi; ciğerlerinin altında sıkışmıştı ve her derin nefes almaya çalıştığında bunu hissediyordu. Kalbine musallat olan keder bir anda ortaya çıkıyor, sonra da yok olup gidiyordu. Aynı anda hem orada, hem gitmiş, hem de her yerdeydi. Onu kendine saklamak istiyordu ama onunla tek başına oturmaya da dayanamıyordu.

Rowan, "Yalnız kalmak istemiyorum ve ona sadece bir şeyler alabilecekleri biri gibi değil, insan gibi davranan başka insanların da olduğunu bilmek güzel," dedi. "O her zaman çok soğukkanlıydı."

Her şeyin karşısında ve okuması çok zor. Buna çok hayran kaldım. Her şey yüzümde yazılı olarak dolaşıyorum. Bunu saklamakta bu kadar iyi olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum."

"Gerçekten de kendine has bir tarzın var," diye güldü Charlie. "İzlemesi çok eğlenceli."

Rowan yarım kalmış resme bakmak için odanın karşısına geçti. Pencerenin dışındaki manzaranın bir görüntüsüydü: kalenin duvarları, sonbahar renkleriyle karanlık orman.

Rowan, "Sanattan pek anlamam ama bence oldukça iyi," diye homurdandı.

Bitmemiş kısımlarını görmek onu öyle güçlü bir hüznle doldurdu ki, oturması gerektiğini hissetti. Orla'nın gerçekten kendi yarattığı biri olma şansı olmamıştı. Kızıl Bakire rolündeki hayatından kurtulmuş olsaydı Orla kim olurdu? Hem bir insanın hem de potansiyelinin yasını tutmak tuhaftı.

"Fena değil. Gerçi manzara resimleri Orla'ya göre değildi. O portreleri severdi. Bir tane benim için, bir tane de Conor için yaptı. Muhtemelen oturma odasında görmüşsünüzdür."

Rowan şaşkın bir kahkaha attı. "Bunu o mu yaptı? Bu inanılmaz." Resmi ilk gördüğünde şok olmuştu çünkü ressam Conor'ın gözlerindeki sonsuz fırtınayı yakalamıştı. Bu kadar dinamik bir şeyi resmetmek için gereken yeteneği hayal bile edemiyordu.

"Çalışmalarını mükemmelleştirmek için uzun zamanı oldu. Şurada bakmamıza izin vermediği birkaç resim var," dedi Charlie eliyle köşedeki bir grup tuvali göstererek.

Rowan odayı geçti ve onları teker teker çıkardı. Bayan Teverin'in bir resmi, Yaşlı Falon'un bir resmi ve Rowan'ın tanımadığı ama Orla'ya benzerliklerinden aile üyeleri olduğunu anladığı birkaç kişinin resmi vardı. Pembe bir elbise giymiş Aeoife'in çarpıcı bir portresini çıkardığında nefesi kesildi. Gülümsemesi parlak ve gerçekçiydi, çilek sarısı saçları ikiz örgüler halinde boyanmıştı. Aeoife buna bayılırdı.

Rowan bakakaldı. Orla'nın gizlediği muazzam bir yeteneği vardı. Rowan'da böyle bir yeteneğin ipucu bile olsaydı, bunu kendine saklayamazdı.

kendisi. Tabii bitkileri hayata konusundaki yeteneği hariç.

Bir tuval daha vardı ve Rowan onu çıkarırken elleri titredi. Onu ışığa tuttu ve hemen ağlamaya başladı. Bu Rowan'ın bir portresiydi.

"Bu, yeşil boya siparişı konusunda neden bu kadar titiz davrandığını açıklıyor. Gözlerinin doğru olmasını istiyordu," dedi Charlie. "Bunun için dağların ötesine gitmesi gerekti. Ta Solemnity'ye kadar."

Orla, Rowan ve Aeoife'ı Wolf's Keep'te bile meraklı gözlerden korudu.

Rowan resimdeki kendi yüzüne baktı. Saçları açıktı ve Ballybrine'da giymesine asla izin verilmeyecek koyu yeşil bir elbise giymişti. Orla'nın onu bir Kızıl Bakire'den başka bir şey olarak resmetmiş olması onun için çok anlamlıydı. Resimde kollarını göğsünde tuttuğu bir kitabın üzerinde kavuşturmuştu. Orla, Rowan'ın aşk romanları sevmesiyle sürekli dalga geçer, Finn ne kadar yakışıklı olursa olsun bunların hayatında yeri olmadığını hatırlatırdı.

Rowan gençken Orla'nın balonunu patlatmasından nefret ediyordu ama büyüdükçe ve Aeoife için aynı şekilde endişelendikçe bunun bir sevgi eylemi olduğunu anlamaya başladı. Bu, ister bir erkekle isterse Kurt'la olsun, romantizmin felakete yol açacağı gerçeğini anlamasını sağlamıştı.

Rowan'ın yüzü portrede biraz ciddiye, dudakları sadece yarı gülümsüyordu, gözleri zar zor kontrol altına alınmış bir ateşle doluydu.

"Sana çok iyi davranıyor," dedi Charlie. "Conor'a burada olduğunu söyleme, yoksa sen farkına varmadan bütün gün o yeşil gözlere bakabilmek için onu kapar."

Rowan'ın yanakları kızardı. "Ona bir şey söylemem konusunda gerek olduğunu sanmıyorum. Öte yandan sen çeneni hiç kapalı tutamıyorsun."

Tabloyu yere bırakmaya gitti ve ancak o zaman diğerlerinden çok daha ağır olduğunu fark etti. Tabloyu ters çevirdi ve orada, tuvalin üzerine gerildiği tahtanın arasına sıkışmış bir günlük vardı.

"Yukarıdaki Tanrıça! Orla, seni şeytani dahi!" Rowan ciyakladı.

Günlüğü kaptı ve çekerek açtı. Katlanmış bir kâğıt uçuşarak ayaklarının dibine düştü. Eğilip üzerinde kendi adını gördüğünde şok oldu.

Rowan Charlie'ye bakarken sertçe yutkundu.

"Aradığın şeyi buldun mu, genç kız?" Charlie sordu. "Ne bilmiyordum," diye itiraf etti.

Rowan aynı anda hem kelimeleri okumak için sabırsızlanıyor hem de sonlarını ertelemek için çaresizce çırpınıyordu. Bu sözler Orla'nın kendisiyle paylaştığı son sözler olabilirdi ve bunun bilgisi taşınamayacak kadar ağırdı. Birkaç adım attı ve şöminenin yanındaki pelüş koltuğa yığıldı.

Sakin bir nefes aldıktan sonra mektubu açtı ve okumaya başladı.

ROWAN,

Eğer bunu okuyorsan, gitmişim demektir. Tanrıça yukarıda! Bunu yazmak dramatik geliyor ama belki de yaşadığımız hayatlar düşünüldüğünde yeterince dramatik değil.

Birkaç hafta önce garip bir önsezi hissetmeye başladım. Meraklılığına güvenebileceğimi düşündüm, bu yüzden en azından biraz tahmin edilebilir olduğun için tebrikler. Seninle ilgili öngörülebilir olan tek şeyin öfken olduğunu düşünürdüm ki onu da sandığın kadar iyi saklayamıyorsun.

ROWAN YÜKSEK SESLE GÜLDÜ, gözlerindeki yaşları fırçaladı. Göğsünde kalbini sıkın bir yumruk gibi bir ağrı oluştu.

Belki de Red Maiden vekilliğim sona ererken hayal gücüm bana oyun oynuyor, ancak son sözlerimi söylemek için bir zaman varsa, o zamanın şimdi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bazen kendimi bu kadar sakladığım için pişmanlık duyuyorum. Beni tanımak için elinden geleni yaptığının farkındayım. Bunu takdir ediyorum, öyle görünmesem bile. Gerçek şu ki, insanları bu kadar çok sevmeye nasıl katlanıyorsun bilmiyorum.

Düşündüğün kadar kırık değilsin. Aslında bu hayata daha uygun olduğunuza inanıyorum çünkü isyan duygunuza tutunmuşsunuz.

Hiç kız kardeşim olmadı, ama , onun da sizin gibi olmasını isterdim - korkutucu şeyler karşısında yılmadan. Doğru olan için ayağa kalkıyorsun.

Bana onu hiç sormadınız ama yüzünüzdeki soruları yüzlerce kez gördüm. Sana şunu söyleyeyim, Conor çıldırtıcı ve acımasız olabilir ama elinden gelenin en iyisini yapar. O kadar yakışıklı ki ne olduğunu unutmak kolay. İnsanların umursadığı gibi umursamıyor. Onun ilgisi sahiplenicidir. Sahipleniyor. Yine de özünde iyi olmak istediğini düşünüyorum. Bana karşı dürüst ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadı, kuşkusuz tüm izolasyonu içinde biraz kaba saba biri.

Her şeyden etkilenmiyormuş gibi davranmayı seviyor ama senden oldukça etkileneceğini umuyorum. Sende onunkine uygun bir ateş var ve bence onun için iyi olabilirsin, tabii onun ölüm tanrısı olduğunu unutmadığın sürece. Senin gibi umursayamaz Rowan, ama kendi bağ kurabilir.

Sen ve Aeofe hayatımdaki iki parlak noktasınız ve hiç söylememiş olsam bile ikinize de minnettarım. Lütfen Aeofe'a iyi bak. O senden ve benden çok daha yumuşak. Kendini bizim gibi korumayı öğrenemezse gelecekte onu nelerin beklediğinden endişe ediyorum. Dünyanın geri kalanı ona bu kadar hassas davranmayacaktır.

Uzun üzerinde çalıştığım bir gizemi tam olarak çözemediğim gerçeği dışında herhangi bir pişmanlığım yok. Bizi tanrıların merhametine bu anlaşılmayı bozmanın bir yolu olmalı. Yıllardır araştırma ve umduğum kadar ilerleme kaydedemedim. Tanrılardan

Görev sürem bitip leydi olduğumda eski Maiden'ın günlüklerine erişimim olacaktı.

Belki de cevaplar diğer Red Maiden günlüklerindedir, her neredelerse. Bir araya getirebileceğinizi biliyorum.

Lütfen elimdeki azıcık şeyle yetinin. Keşke birkaç resim ve bu dergiden daha fazlasını sunabilseydim ama en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyin ve tüm hayatınız boyunca eksikliğini hissettiğiniz şeyin bilgi olduğunu da biliyorum. Bildiğim her şeyi bu günlüğe aktarmak için elimden geleni yaptım. Yaşlıların sahip olduğu günlük sahte.

Sana ve Aeoife'a tüm sevgilerimle, Orla

"YUKARIDAKİ TANRIÇA! ONU ÖZLÜYORUM," diye Rowan.

Keder onu bütünüyle yuttu. Acıdan zorlukla nefes alabiliyordu. Charlie omzuna destekleyici bir el koydu ve o da kendi elini omzuna koydu.

Günlüğü hemen okumaya başlamak zorunda hissetti ama başlayamadı da. Bunun yerine, uzun bir süre orada kaldılar: Rowan ağlıyor, Charlie onun kederine sessiz bir tanıklık ediyordu. Yine de tek başına yas tutmaktan daha iyi hissettiriyordu. Özellikle de tüm bunların ağırlığı tek bir yıkıcı ifşaatla Rowan'ın üzerine çöktüğünde.

Orla, Rowan'ın onu gerçekten tanımasına ancak o öldükten sonra izin vermişti.

ROWAN

T Şapka gecesi Rowan büyük bir gürültüyle uyandı. Bir sıçrayışla oturdu ve Orla'günlüğü yanındaki yatağa düştü. Orla'nın Pencerelerinin dışındaki koyu karanlığa ve komodinin üzerindeki mumun yüksekliğine bakılırsa, okuyarak uykuya dalalı çok olmamıştı. Şöminede alevler yükseliyor, sönmekle tehdit ediyordu. Dışarıda fırtına şiddetleniyor, kalenin duvarlarını hırçın, rüzgârlı yumruklerle dövüyordu. Yağmur tabakaları öfkeyle pencerelere çarpıyor, fırtına içeri girmek için yalvarıyordu.

Gürültülü bir çığlık fırtınanın gürültüsünü keserek Rowan'ın iliklerine kadar ürpertti. Yatağında güvenli bir şekilde sıkışıp kalmalıydı. Bunun yerine ayağa kalktı ve yatak odasının kapısını açmadan önce bornozunu çekti.

Bir başka çığlık koridorlarda yankılandı. Bu ses ona Orla öldükten sonra ormanda duyduklarını hatırlattı; Karanlık Orman, gölgelerde gizlenen canavarlar tarafından yutulan kayıp ruhların çığlıklarıyla yankılanıyordu.

Rowan koridorda ilerlemeye devam etmeden önce odasının eşiğinde duraksadı. Merdivenlerin tepesine ulaştığında, acı dolu feryatların arasında mırıldanmalar duydu. Merdivenlerden inerken, mermer zeminde kayan ayaklarının çıkardığı yumuşak ses, yemek odasına kadar takip ettiği alçak iniltilerle kesiliyordu.

Conor masanın başında durmuş, bir ruhun üzerine eğilmişti. Alnı konsantrasyonla çatılmıştı ve gözleri parlıyordu, Charlie ve esmer bir kadın Azrail onu zapt ederken kıvranan ruha bakıyordu.

Ruh, Rowan'ın ormanda gezdirdiği ruhlara benzemiyordu. Alışkın olduğu soluk beyaz-gri renk yerine, bu neredeyse yarı saydamdı ve parlak kıızıl benzeri kan sıçramalarıyla beneklenmişti. İçinden bir feryat daha yükselince Rowan irkildi.

Üç çift göz de ona dikildi.

"Rowan, burada olamazsın. Odana geri dön!" Conor havladı. Gözleri ıslı ıslıdı, varlığı her zamankinden daha büyüktü, sanki tüm odayı doldurabilirdi.

Rowan hareket etmedi. Gözlerini kıvranan ruha dikti. "Yardım edebilirim." "Kesinlikle olmaz. Dışarı! Şimdi!" Conor homurdandı.

"Sanırım '*Teşekkür ederim Rowan, çok cömertsin*' demek istedin," dedi.

Conor'ın gözleri daha da parladı. "*Yani* neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok ve işleri daha da kötüleştiriyorsun."

"Yardıma olabilir," diye mırıldandı Charlie. "Onu sakinleştirebilir. En azından denemesine izin verin."

Conor Azrail'e ölümcül bir niyetle baktı ama Charlie Rowan'a başını salladı. Ruhun gözlerine bakmamaya dikkat ederek aralarındaki boşluğu kapattı.

"Onun nesi var?" diye sordu.

"Karanlık Orman'da bir canavar tarafından saldırıya uğradı. Yaşam gücünden geriye kalanlar kısmen tükenmiş. Karşı tarafa geçebilmesi için onu eski haline getirmeye çalışmalıyız. Aksi takdirde bir hortlağa dönüşecek," dedi dişi orakçı.

Wraithler dünyalar arasında sıkışıp kalmış, dolaşmaya zorlanmış ve asla huzur bulamamış ruhlardı. Musallatlardan onlar sorumluydu ve bu bir ruh için en kötü kader olarak kabul edilirdi.

Rowan ürperdi. "Valen?"

Conor başını salladı.

Rowan ruhun elini tuttu ve Orla'nın kimsenin olmadığını düşündüğü zamanlarda birçok kez söylediğini duyduğu bir ninniye söylemeye başladı

kulede başka biri daha vardı.

Ruh ılık atmayı ve kıvranmayı bıraktı ve tamamen onun arkısına . Bakışları kızın içine işliyordu ama kız ele geçirilme korkusuyla onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

Rowan, Conor'ın büyüünün ağır sessizliğinin odayı doldurduğunu hissetti. Ruh onun elini daha sıkı sıkı.

"İşe yarıyor," diye fısıldadı Charlie.

Ruh yavaş yavaş renklerle daha eşit bir şekilde doldu ve kırmızı lekeler soldu.

Rowan Conor'ı izledi. Ellerinin altında, ruhun göğsüne dayandıkları yerde garip bir mavi parıltı titreşiyordu. Saçları alnına dökülmüş ve kaşları konsantrasyonla çatılmış halde güçlü, kuvvetli ve karanlık bir şekilde seksi görünüyordu. Aynı odaklanmanın kendisine de yöneldiğini hayal etti. Ellerini üzerinde hayal etti ve bu garip, çırpınan bir sıcaklıkla doldurdu. Kalçalarını birbirine kenetledi.

Conor'ın burun delikleri alevlendi ve bakışları Rowan'a kaydı. "Dikkat dağıtmayı bırak."

arkı söylemeye devam ederken yanaklarındaki mahcup kızarıklığı gizlemeye çalışarak ruhun eline baktı.

Birkaç gergin dakikadan sonra Charlie onun omzuna dokunarak durabileceğini işaret etti. Conor ruhu yakaladı ve onu odadan dışarı sürükledi.

Rowan garip bir şekilde Charlie'den kadın 'e baktı.

"Ben Petra. Sizinle tanıştığım memnun oldum. Charlie bana sizden çok bahsetti ama gücünüzü iş başında görmek çok ilginç," dedi uzun, siyah saçlarını omuzlarının arkasına tarayarak.

"Kaç tane Azrail ?" Rowan sordu. Charlie güldü.

"Çok fazla."

"Bütün gün ne yapıyorsun?"

Petra'nın gözleri ona dikildi. "Karşıya geçme konusunda endişeli ruhları avla. Diyarları dengelemeye yardım et. Conor'ı güvende tut."

Rowan, Azrail'in Rowan'ın kalçasına bağlanmış hançeri öğrenmesi halinde neler yapabileceğini düşünerek ürperdi.

Bir an sonra Conor kapıda belirdi. Ruhunu geri kazanma çabası yüzünden harap olmuş görünüyordu. "Charlie, Petra, bizi yalnız bırakın," dedi.

Charlie odadan çıkarken Rowan'a göz kırptı. "Soğukkanlılığını kaybetme ihtimaline karşı kulağımı dört açacağım, genç kız."

Rowan döndü ve Conor'a gülümsedi.

"Gülümseme. Sana karşı çok sinirliyim," dedi. Bir elini saçlarında gezdirdi ve omuzlarını geriye attı. Rowan bir insanın aynı anda hem bu kadar yorgun hem de bu kadar tehlikeli görünebileceğini bilmiyordu. Conor dönüp ona bakarken tamamen hareketsiz durdu. "Dinlemiyorsun."

Rowan elleri kalçalarında dimdik durdu. "Sen de öyle."

"O süreçte burada olmanız sizin için tehlikeliydi." Her kelimeyi bir adım daha yaklaşarak noktaladı.

"Bütün hayatım tehlikeli," diye fısıldadı. "Bu kadar cesur olman aptallık."

Rowan, "Olduğumdan başka bir şey olacağımı düşünmekle aptallık ediyorsun," diye karşı çıktı.

Conor parmaklarını kızın yanağında ve boynunda gezdirdi. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, küçük Kızıl. Bana göstermenin akıllıca olacağından emin değilim," diye mırıldandı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdı. Onu kollarına çekerken dudakları Rowan'ın kollarının üzerinde gezindi. Rowan onu kendine çekti, elleri saçlarının arasından geçti. Conor onu masanın kenarına oturacak şekilde kaldırdı ve öpücüklerini yuttu. Kız onun ağzının içinde inledi, bu da Conor'ın daha da iştahlanmasına neden oldu. Saçlarını çekiştirerek başını geriye yatırdı ve çenesinin üzerinde öpücükler bıraktı.

"Şu anda burada olman senin için tehlikeli. Bundan sonra çok az kontrolüm kalacak," diye fısıldadı Conor, kızın boynunu öpüp geceliğinin üzerinden göğüslerini avuçlarken bile. "Neden beni baştan çıkarmak zorundasın?" Sesi işkence gibiydi ve boynunun narin derisini ısıtırken dokunuşu sertti.

Rowan onun kendine engel olamamasını seviyordu. Adamın çaresizliği onu da harekete geçirdi. Vücudu ürperdi ve onun dokunuşunun hamlığında kaybolmak istedi.

Parmakları geceliğinin önündeki düğmeleri ustalıkla çözdü, ta ki ellerini geceliğin içine sokup göğüslerini avuçlayana kadar. Onun bakımları karşısında çaresiz hissediyordu ama bir kez olsun güçsüz olmayı umursamıyordu.

Conor onu masanın üzerine uzanması için geriye doğru itti. Conor onu öpüp yalayarak göğsünde bir iz bırakırken, kadının teni tüylerle diken diken olmuştu. Meme uçlarından birini ağzına alıp dişlerini üzerinde gezdirdi. Rowan şaşkın ve çaresiz bir iniltiyle masadan kalktı.

Conor sanki biri boynuna kanca takmış gibi geriye doğru sarsıldı. Gözleri parlak mavi ve gri bir parıltıyla parladı.

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Çık dışarı, Rowan!" diye tekrar bağırdı.

Rowan doğruldu ve zıplayarak ayağa kalktı. Odadan aceleyle çıkarken dizleri titriyor, göğsünü örtmek için geceliğinin kenarlarını tutuyordu. Koridorda Charlie'yle karşılaştı ve Charlie ona bilmiş bir sırıtişla baktı.

"Gecenin geri kalanında odanda kalsan iyi olur, küçük Kızıl," dedi Azrail ciddiyle. "Ne duyarsan duy, olduğun yerde kal. Görünüşe göre şu anda biraz kontrolden çıkmış durumda."

Rowan başını salladı ve odasına geri dönerek kapıyı kilitledi ve yatağa yığıldı. O anda hançerinin hâlâ kalçasına bağlı olduğunu fark etti ve Conor onu öperken hançere uzanmak aklına bile gelmemişti.

ROWAN yatağına uzanmış, Orla'nın günlüğünü okuyordu. İlk kayıtların çoğu Kurt'la olan etkileşimleri hakkındaydı. Rowan'ın söyleyebildiği kadarıyla Conor, Orla'ya karşı da aynı derecede güvensizdi. Sonra kayıtlar değişti.

BUGÜN, yaşlılar arasında iktidarın doğası hakkında yapılan bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Toplantı odasının gölgesinde saklanıp konuşmalarını dinlerken çok gergindim. Onlar yeni yönetimin

Kuzeydeki din, tek bir olan inanç ve imanla besleniyordu. İnanç birden fazla tanrı arasında bölünmek yerine tek bir tanrıya odaklanmıştı ve inanç bir tanrının gücünü oluşturduğundan, bu yeni dinin hızla yayılmasını açıklıyordu.

ROWAN okumayı bıraktı yıkanırken ve giyinirken kelimeleri düşündü, saçlarını yüzünden uzakta tutarken inanç ve güç sorularına kafa yordu.

Pencereden dışarı, Karanlık Orman'daki ağaçlardan yansıyan gün ışığına baktı. Aeofe'in Ballybrine'da kendisi için endişelenip endişelenmediğini merak ediyordu ama elindeki işe odaklanması gerekiyordu. Rowan'ın yaptığı şey ikisinin de iyiliği içindi. Anne'nin planının gerçekten olumlu bir sonuç vereceğinden tam olarak emin değildi. Yine de o anda sahip olduğu en iyi plan buydu, bu yüzden daha fazlasını öğrenene kadar buna bağlı kalmalıydı. Orla'nın günlüğüyle birlikte ateşin yanına oturdu ve okumaya devam etti.

Kimsenin bilmediği bir sırrı yazmamın zamanı geldi. Casusluk için bir yeteneğim var. Farkına varmam uzun zaman aldı ama gölgelerin olduğu yerde huzur içinde gizlenebiliyorum. Bu çok garip bir şey. Sanki biri birkaç santim ötemde dursa bile beni göremezmiş gibi. Duymamam gereken pek çok şeye bu şekilde kulak misafiri oldum. Bu da beni şu soruyla baş başa bıraktı: Tüm Kızıl Bakirelerin böyle bir yeteneği var mı?

ROWAN KELİMELERE BAKTI. Belki de hepsinin gizli yetenekleri vardı.

Şu ana kadar Orla'nın günlüğü Rowan'a cevaplar kadar sorular da getirmişti. Gizli yeteneklerden bahsedip bahsetmediklerini görmek için diğer Bakirelerin günlüklerini de bulması gerekiyordu. Rowan kelimeleri tekrar okudu.

"Oldukça büyülenmişsin."

Sıçradı ve kitabı yere düşürdü.

Conor yatak odasının kapısına yaslandı. "Kapıyı çaldım ama cevap vermedin. Endişelendim ve içeri girdim. Seni bu kadar büyüleyen ne, küçük Red?"

"Bu özel bir konu," dedi kaşlarını çatarak.

Conor onun cevabından memnun görünüyordu. "Öyle mi? Evimde sır saklamayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Ses tonu şakacıydı.

"mi sanıyorsun?" Rowan meydan okudu.

"Bence bir şeylerin peşindesin."

"Bence aşırı şüphecisiniz. Ballybrine'e gittin mi? Orada kalmak ister misin?"

Conor gülümsedi. "Yeterince makul. Bilmelisin ki Rowan, benden hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz."

"Siz öyle diyorsanız," dedi.

"Sanırım o kadar uzun zamandır buradasın ki benim kim ve ne olduğumu unuttun. Ben acımasız bir canavarım Rowan."

Rowan kaşlarını çatı. "Bu yüzden mi dün gece o zavallı ruhun acısına son verdin?"

Conor yüzünü buruşturdu. "Peki ona neden yardım ettin?"

Rowan bu soru karşısında şaşkına döndü. "Ona yardım ettim çünkü acı çekiyordu Conor. Yapılacak en iyi şey buydu."

"Sihirini kullanarak mı?"

"Bu sadece sihirle ilgili değil. Müzik insanları rahatlatır. Anneler bebeklerine şarkı söyler. İnsanlar Minnettarlık ve Yas Töreninde şarkı söylerler."

"Yani ona acıdığınız için mi şarkı söylediniz?"

Rowan ellerini havaya kaldırdı. "Ona *empati* kurarak şarkı söyledim. *Merhametten*. Her iyilik gizli bir silahmış gibi yaşamak daha mı kolay?"

Conor bir adım geri çekildi. "Bunu yapabilir miyim?"

Rowan'ın nezaketi Conor'a da uzanıyordu. Tanrı olmak zor olmalıydı, her zaman insanların senden bir şeyler istediğini hissetmek. Herkesin ona veremeyeceği zaman için yalvarması gerektiğini düşünüyordu. En azından bu, onun hakkında neden hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmeyi reddettiğini açıklıyordu. Tüm dünya sizden bir şey isterken, birinin sizden bir şey isteyebileceğine inanmak zor olmalı.

Hiçbir şey. Rowan'a gelince, yaptığı ilk şey ondan asırlık bir pazarlığı yeniden müzakere etmesini istemek oldu. Yine de, testlerde başarısız olmanın sürekli baskısını hissetmekten bitkin ve gergindi.

Conor yumuşak bir sesle, "Charlie bana Orla'nın resimlerini bulduğunu söyledi," dedi.

Rowan iç çekti. Göğsünde yeni bir sızı filizlendi. "Resim yapmayı sevdiğini bile bilmiyordum."

"Tanıması zor bir insandı."

Rowan sadece başını salladı, konuşmanın acısının boyutunu ortaya çıkaracağından korkuyordu. Aralarına rahatsız edici bir sessizlik yerleşirken birbirlerine baktılar.

"Sana bir şey göstereyim," dedi Conor.

koridordan doğu kanadına götürdü ve derenin açtığı karanlık tünele giden kayalıklardan aşağıya doğru dikkatle yönlendirdi. Rowan, Conor'ın arkasından sessizce ilerlerken yosun ve ıslak ot kokusunu içine çekti. Sonunda, vitray pencereli büyük bir odaya açılan loş bir koridora çıktılar. Öğleden sonra ışığı pencerelerden süzülüyor, bir kurdun çenelerini oluşturan bir mozaikle işaretlenmiş taş zemin boyunca renkli desenler oluşturunuyordu. Burası Conor'ın tapınağıydı.

Rowan Conor'ı odanın en ucuna kadar takip etti. Duvarda küçük işaretler sıralanmıştı ama Rowan, Conor'ın önünde durduğu işarete yaklaşıp kadar bunların ne olduğunu anlamadı. Boya lekeleriyle dolu bir cam kavanoz ve birkaç boya fırçası vardı.

"Bu Orla için yaptığım tapınak. Geçmiş Bakirelerin her biri için birer tane var," dedi Conor.

Rowan sıranın gerisine bakıp toplamda kaç tapınak olduğunu anlamaya çalışırken saymayı unuttu. Kaç tane Bakire öldürmüş olabileceğini düşünmek ürkütücüydü. Ama Conor'ın Orla'yı öldürmediğine inanıyordu ve bu, belki de onun kendisine öğretildiği kadar vahşi olmadığı fikrini yerleştirmek için yeterliydi.

Arkasını döndüğünde Conor da arkadaşının kaybindan duyduğu üzüntü kadar etkilenmiş görünüyordu. Göğsünde donmuş olan her şey eridi.

Conor, tapınağın ona karşı kalbini nasıl yumuşattığını fark etmiş gibi, ondan bir adım uzaklaştı.

"Beni neden buraya getirdin?" Rowan sordu.

"Charlie ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Onu hatırlamak istersen gelebileceğin bir yer istersin diye düşündüm."

Gerçek ve yalan arasında o kadar sık gidip geliyordu ki, her zaman yalan söylemiş de olabilirdi. Aldatmacasının lekesi tüm doğrularını lekeliyordu. Umutlarını onun sözlerine bağlamak istiyordu ama yeterince aptal değildi. Cahil olsaydı hayatı daha kolay olacakmış gibi görünüyordu.

Rowan, "Belki de benimle ilgilenerek onu hayal kırıklığına uğrattığın için duyduğun suçluluk duygusundan kurtulabileceğini düşünüyorsun," diye fısıldadı.

Conor'ın yüzüne bir soğukluk yerleşti. Çenesi seğirdi.

"Umursamak o kadar kötü bir şey mi?" Rowan sordu. Sesindeki çaresizlikten nefret ediyordu; ondan bir şey istemesinden nefret ediyordu.

"Ölümün hediyesi almaktır. Benim verecek bir şeyim yok. Ben seni sevebilecek biri değilim Rowan. Kalbimin olması gereken yerde karanlıktan başka bir şey yok."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi?" Rowan meydan okudu. Onunla yüz yüze gelmek için döndü. O kadar yakındılar ki elbisesinin kumaşı adamın botlarına değiyordu.

"Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun, küçük Kızıl? Seni ölüm tanrısının tapınağında yatırmamı mı istiyorsun? Ölen kız kardeşlerinin tapınaklarının yanında? Seninle ilgilenebilecek tek kişi benmişim gibi bana çaresizce baktığını görmemiş gibi mi yapayım?" diye alay etti. Şaşırtıcı bir kolaylıkla zalimliğe kaymıştı.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye tersledi.

"Evet, genç kız, ama buna musun?" Conor sordu.

Rowan tepkisini saklamaya çalışsa da, bu sözler onu dehşete düşürdü. Onun korkusunu bir silah olarak kullanmasından nefret ediyordu. "Bana hiçbir zaman fazla seçenek sunulmadı Conor. Benden ne onu yaptım."

"Mükemmel küçük kurban olmaktan bu kadar mutlu musun?" diye meydan okudu.

Bu kelime onu hasta hissettirdi. *Kurban*. Sanki her şey onun başına geliyormuş ve yaşamın ivmesi karşısında çaresizmiş gibi.

Ona bakmaktan nefret ediyordu ve Conor'ın onun kayıtsızlığını görmesi onu aşılamıştı.

"Yaptığın bir pazarlıkta kurban olduğum için benimle alay ediyorsun. Ben neysem oyum çünkü kimin acı çekeceğini düşünmeden bir oyun yarattınız," diye homurdandı Rowan. "Ballybrine halkı ve yaşlılar dikkatsiz ve soğuk olabilir ama siz işinize geldiğinde zalim, aynı şeyi istediğinizde ise kibarsınız."

Conor işine geldiğinde onu kendine çekmekten, sinirine dokunduğunda ise uzaklaştırmaktan memnundu. Ona sürekli düşmanı olduğunu hatırlatması en iyisiydi. Unuttuğu anda, bunun bedelini ödeyen tek kişi kendisi olacaktı.

Adam aynı derecede sinirli ve pişman görünüyordu ama kadın kalıp onun özrünü dinleyemeyecek kadar utanmıştı.

Rowan kimsenin kurbanı değildi. Kendi başının çaresine bakması gerekiyordu ve bu da orada durup yaralanmayı beklemek yerine uzaklaşmak anlamına geliyordu.

CONOR

D Conor'ın tapınaktaki soğukluğuna rağmen Rowan'ın kalede olması hoşuna gidiyordu. Rowan'ın sürekli dırdırını görmezden gelmek ne kadar zor olsa da

Göğsüne saplanmış bir balık oltası gibi onu kendine doğru çekerek mekâna sıcaklık getirdi.

Bütün haftayı onunla geçirmiş, Cuma sabahı Aeofe'la biraz vakit geçirebilmek için yalvararak ayrılmış, ertesi gece yeni bir grup ruhla birlikte geri dönmüştü.

Conor kendini kandırdığını biliyordu. Güzel bir Maiden'la evcilik oynamak eğlenceliydi ama gerçeklerden kaçıyorlardı. İşler sonsuza dek bu şekilde kalamazdı. Ona her dokunduğunda, kendini korumak için ördüğü duvarları parçalıyordu. Onunla konuşmak daha da kötüydü çünkü tamamen doğal bir şekilde zeki, komik ve çekiciydi. Çoğu şeyin ölmek için geldiği yerde onun yabani, egzotik bir gül gibi açtığını görmek çok güzeldi. Konağa birden fazla şekilde hayat veriyordu.

Malikânenin enerjisinde bir değişim hissetmişti ama eski seranın yanında dolaşırken kurumuş kalıntılardan eski çiçek açan ihtişamına dönüştüğünü fark ettiğinde bunu doğruladı. Doğru kanadındaki salonun tepesinde oturup şarkı söylemesi yüzünden olduğunu anlaması bir gününü aldı. Hatta

Eski bitki ruhları, çiçeklerin tadını çıkarmak için öbür dünyadan dönmüşlerdi.

Conor Rowan'ın büyüsunü anlamıyordu ama güçlü bir şey olduğunu biliyordu. Evin hizmetkâr ruhları da en az onun kadar Rowan'ın cazibesine kapılmış görünüyor, şarkı söylerken onu dinlemek için gizlice kaçıyor, her biri sesindeki hayat dokunuşunun tadını çıkarıyordu.

Onu gücü hakkında sorgulamalıydı. Diğer Bakirelerden birkaçı kalede önemli bir zaman geçirmişti ama hiçbirisi böyle bir çılgınlığı beraberinde getirmemişti.

Rowan Karanlık Orman'da uğradığı saldırı yüzünden hâlâ sarsılmıştı, bu yüzden Conor ona bir saldırganı nasıl savuşturacağını öğretti. İyi bir dövüşün adrenalinini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama hareketler onun için hâlâ ikinci doğaydı.

Sonunda, ona bu kadar yakın olmak bir sorun haline geldiğinde, ona satranç öğretti.

Platonik bir oyun gibi görünüyordu. Rowan'la aralarında güvenli bir mesafe bırakacak bir masa varken, özellikle de terzisinin açık tenini ve pembe yanaklarını tamamlamak için diktiği açık mavi elbisenin içinde çok güzel görünüyorken, onunla yüzleşmek en güvenli yoldu. Satrançta ima yoktu ve dokunmak da yoktu. Sadece Rowan'ın onu nasıl yeneceğini umutsuzca çözmeye çalışırken sevimli bir şekilde çatılan kaşları vardı. İlk başlarda rekabetçi ve hüsrana uğramıştı ama kısa sürede daha iyi oldu - onlar oynarken sohbet edebilecek kadar iyi.

Conor onun yüzünü dikkatle izleyerek, "Bana ailenden bahset," dedi.

"Bana seninkinden bahset," diye karşı çıktı.

Conor kaşlarını çattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Ailesi hakkında hiç düşünmemeye çalışıyordu. "Bir ailem olduğunu nereden çıkardın?"

Dolgun dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu fikri hemen reddetmemiş olman."

Conor tereddüt etti. Bu konuda konuşmak bile belaya davetiye çıkarmak gibiydi. "Ailemi hatırlamıyorum ama bir zamanlar bir erkek kardeşim vardı. Çok yakındık, ikimiz de savaşçıydık."

Rowan'ın kaşları havaya kalktı. "Yani sen ölümlü bir savaşçı mıydın?"

Başını salladı. "Çok uzun zaman önce. Öldürme konusunda o kadar iyiydim ki bu beni insanların zihninde ölümsüz, gerçekte ise ölümsüz yaptı. İşte böyle

inancın gücü."

"Peki ya kardeşin?" Rowan sordu.

Conor başka tarafa baktı. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Belki batıl inançları vardı ama kardeşinin adını aklına bile getirmiyordu. Onu hafızasının arkasında gizlenen belirsiz bir gölge olarak düşünmek daha kolaydı.

"Kardeşim öldü." Bunu yüksek sesle söylemek bir meydan okuma gibiydi. Kulaklarında yankılanan karanlık kahkahaları duyar gibiydi. Ağabeyinin sesi, "*O zaman neden hiç uyumuyorsun?*" diyordu.

Boğazını temizledi ve Rowan'a odaklandı. "Şimdi seninkini dinleme hakkını kazandım mı?"

"Sanırım. Beş çocuğun en küçüğüyüm ve yoksulluk içindeydik," dedi Rowan. "Annem ne olduğumu anladığında, beni teslim etmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Onları pek görmüyorum ve daha kolay."

Conor dilinde yanmış şekerin tadını alırken öfke yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu. "Bu bir yalan."

Rowan içini çekti, öne doğru eğilirken alnındaki bir saç telini fırçaladı. "İyi. Neyin daha kolay olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onların benim fedakârlığım karşılığında yaşadıkları lüks hayattan bahsetmelerini dinlemenin zor olduğu. Onlara karşı aşağılama hissetmekten hoşlanmıyorum. Belki daha kolay doğru kelime değil ama iki seçenek de bana huzur getirmez. Etrafımdalarsa çok yorucu oluyor, değilse de acı veriyor."

Oyunlarında birkaç hamle daha yaparken sessizce oturdular.

Rowan sanki acısını unutmaya çalışıyormuş gibi elini umursamaz bir tavırla salladı. "Onları suçlamıyorum. Kaybedeceğini bildiğin bir şeyi sevmek zordur."

"Onları mazur görüyor musun?"

Conor sordu. "Hayır, onları *anlıyorum*."

"Görünmez olmaktan neden bu kadar memnunsun?" Kadın geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Elbiselerinizi en ufak bir iz bırakmaktan korkar gibi fırçalıyorsunuz. Kitaplarıma, elinizde tutmak için ayrılmış bir incelikle dokunuyorsunuz.

Bebek. Kaybınız sevdiğiniz insanları incitmesin diye kendinizi mahrum bırakıyorsunuz. Bu kadar kolay yok olmaktan memnun musun?"

Ona kızgın değildi; dünyaya kızgındı ve bu öfke onu piyanosuna doğru kaşındırıyordu. Parmaklarını hayali tuşlara doğru uzattı.

Rowan sertçe yutkundu ve gözlerini hızla kırıştırdı.

Conor dondu kaldı. Ağlayacaktı ve bu olduğunda doğal olmayan bir panik hissetti.

"geleni kontrol etmenin nesi yanlış anlamıyorum." Sözleri kırılmıştı.

"Yani bu kontrolle mi ilgili?" diye sordu. "Sanırım."

"Kontrolsüz hissetmekten hoşlanmıyorsun." Rowan başını salladı.

Conor'ın kontrolü ele almasını nasıl karşılardı? Conor ona kendini bırakmanın, kontrolü ona bırakmanın, kendini kontrolsüz hissetmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu gösterse hoşuna gider miydi? *Şeytanın nefesi!* Buna vereceği tepkiyi görmeyi çok isterdi. Ona tokat mı atardı, yoksa istediğini yapmasına izin verirken ona o kızgın, ateşli bakışlarından birini mi atardı, emin değildi. O bakışlar için yaşıyordu.

Rowan ellerini huzursuzca sıktı. "Onları yargılıyorsun, ama onları tanımıyorsun bile," diye çıkışarak onu iğrenç düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Conor masanın öbür ucuna uzandı ve kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Bu yüze bakıp sadece maaş günü gören herkesi yargılıyorum."

"Sanki farklı bir şey görüyorsun. Herkesin bana baktığında gördüğü tek şey için ne yapabileceğim. Bana bir sonraki yemeğinizmişim gibi bakarken farklıymış gibi davranmayın," diye alay etti.

Rowan'ın gözleri öfkeyle yandı ve içine tanıdık bir sıcaklık yayıldı. O öfkenin hepsini istiyordu. Neredeyse tadını alabiliyordu. Yalanları tatlıydı ama öfkesi dilinde karıncalanan keskin bir baharat gibiydi. Ağzından çıkan her akıllı kelimeyi yalamak istiyordu. Biraz mesafeye ihtiyacı vardı, yoksa aptalca bir şey yapacaktı.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Bu özür onu şeyden çok şaşırtmıştı.

Devam etti. "Hayatını bildiğimi sandığım için. Cevap vermene izin vermeliydim. Bana onlardan bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Annem ne olduğumu öğrendi ve bir an için onda çatışma gördüm ama çok fakirdik Conor. Bunu mazur görmüyorum çünkü dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi yapmayı asla hayal etmezdim ama bahsetmeye değer. Yatağa aç girdim... sık sık. Onun ve babamın ne kadar aç olduğunu hayal bile edemiyorum. Her neyse, şansını gördü ve kullandı, bir daha da arkasına bakmadı. Ondan sonra ailemi çok sık görmedim. Kendimi hep biraz-" Sözünü kesti ve kaçırırken yüzü kızardı.

Kadının itirafı onu öfkeyle doldurdu. Acınacak kadar yalnız olmalıydı. Her zaman Orla'nın tanıdığı en yalnız insan olduğunu düşünmüştü ama Orla yalnızlık için yaratılmıştı. Rowan'ın ise bağlantı kurarak geliştiği açıktı.

"Lütfen devam edin."

Tereddüt etti. "Korkunç bir şey ama annemin kendine bir şeyler kanıtlamak için bu kadar ileri gittiğini düşünmüşümdür hep. Yaşadıklarımızdan sonra statü ve servet peşinde koşması hiç doğal değil. Ama belki de doğru seçimi yaptığına kendini inandırmaya çok ihtiyacı olduğu için bu kadar ileri gitmiştir düşündüm. Belki de haklısınız ve ben onu mazur görüyorum, ama de düşünmeden edemiyorum. Belki de en azından motivasyonunun iyi olduğuna inanmak isteyen naif bir yanım var."

Rowan çok zeki ve analitikti. Conor yüzyıllar sonra bile böyle bir şeyi kabul edebilecek kadar evrimleşebildiğinden emin değildi.

"Her neyse, artık hayatımı başka türlü hayal edemiyorum. Ben neysem oyum çünkü çok uzun süre onlarsız kaldım. Sarai'ye sahip olduğum için şanslıyım, Orla'ya ve Aeife'a uzun süre sahip olduğum için de şanslıydım." Gözleri yaşlarla dolsa da ona gülümsüyordu; sesinin tonundan bunun yeterli olduğuna kendini ikna etmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

"Rowan," diye fısıldadı. "İstediğin şeyi istemeye hakkın var. Kimse bunu senden alamaz. Başka kimse istemese bile kendin için daha iyisini istemeye hakkın var."

"İstemek, geleceği olan insanlar içindir," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, genç kız. İstemek özellikle kısa ömürlü olanlar içindir. Daha fazlasını, umutsuzca istersiniz. Bu arzulara sahip olmak için daha kısa bir zamanınız var, ama bu denemenizi engellememeli."

Conor sözleriyle onu derinlerden yukarı çekmeye çalıştı ama onun bocaladığını gördü. Keder ölümün peşini bırakmıyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Rowan ailesinin olamadığı şey için zaten birçok kez yas tutmuştu ve o merakını tatmin etmek için eski yaraları deşmişti. Bu affedilemezdi. Rowan umutsuzca gözyaşlarını saklamaya çalışsa da onun gözyaşlarını hazmedememiş, kendisine büyük bir yanlış yapmış birine özgü bir hınçla onları fırçalamıştı.

Panik göğsünü bir mengene gibi sıkı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Onu yeni bir şeyle tanıştırdığında, gözleri merak ve hayranlıkla dolduğunda onun nasıl parladığını izlemeyi seviyordu. Hiçbir şeyin tuhaf olduğunu düşünmezdi, sadece keyifli ve eşsiz olduğunu düşünürdü. Onu sorularından uzaklaştıracak tek şey bu olabilirdi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Conor.

"Ama bizim oyunumuz," diye itiraz etti, satranç tahtasını göstererek. "Ona geri döneceğiz."

Yüzü aydınlandı ama aynı zamanda endişeli görünüyordu. Sürprizlerinin karışık olduğunu kabul eden ilk kişi o olacaktı. Hoş bir şey mi yoksa dehşet verici bir şey beklediğinden emin olamaması onun suçuydu ama hiç tereddüt göstermedi.

"Yine de bu bir sürpriz," diye düzeltti.

Dudağını ısırdı ama adam ipek bir mendil uzatırken başını salladı. Gözlerinin üzerine bağladı.

"Ayrıca, seni taşımam gerekecek çünkü biraz tehlikeli ve oraya körü körüne gidemezsin."

Kızın nabzı kıkırdadı. "Tamam," diye mırıldandı.

Conor hiçbir tören yapmadan bir kolunu dizlerinin arkasına attı ve onu kollarının arasına aldı. Kızın irkildiği belliydi ama yine de ona doğru eğildi. Bir kolunu Conor'ın omzuna doladı ve eli Conor'ın ensesindeki saçlara dolandı. İlahi bir histi.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak elini geri çekti.

"Hayır, aslında güzel. Sadece beni şaşırttı," diye mırıldandı Conor hareket etmeye başlarken. "Bana dokunma şeklini seviyorum."

"Geçici olarak mı?" diye gülerek parmaklarını tekrar adamın saçlarında gezdirdi.

"Hayır. Nazikçe, sanki beni incitmekten korkuyormuşsun gibi."

Bu itiraf karşısında sustu. Elbette, muhtemelen sadece *onu* inciteceğinden korkuyordu. Hayatı boyunca vurulmaktan bir adım ötede yaşamıştı ve adam ona bunu yapacağı izlenimini hiç vermemiş olsa da, tüm dünyaya bu incelikle dokunmak onun için kırılması zor bir alışkanlık gibi görünüyordu.

Başını adamın omzuna yasladı ve diğer avucunu göğsüne dayadı. Parmakları adamın yakasının açıklığını sıyırdı. Eli onun tenine karşı soğuktu. Bu kadar soğuk bir dokunuşun onu bu kadar kolay alevlendirebilmesi büyüleyiciydi.

Conor'ın elleri şiddet ve ölüm için yaratılmıştı. Ölüm tanrısı önce bile vahşi bir savaşçıydı. Ama Rowan'ı ilk kez tuttuğunda, belki de daha fazlası için yaratıldıklarına inanmıştı. Onu sadece tüketmek istemiyordu. Sahip olduğunu hiç düşünmediği bir şefkat yeteneğini keşfetmek istiyordu.

Yüksek tavanlı ve bunaltıcı karanlıklı doğu kanadına girdiklerinde ayak sesleri daha yüksek sesle yankılandı. Dere şırıldıyordu ve Rowan'ın yönünü bulmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Conor yosunlu kayalardan aşağı inmek için birkaç sarsak ve dengesiz adım attı.

Adam zıpladı ve kız şaşkın bir çığlık atarak ona daha da sıkı sarıldı. Conor birkaç metre aşağıya kolaylıkla inerken kıkırdadı.

"Buradan daha yumuşak bir yürüyüş var," diye fısıldadı.

Ayak sesleri daha yüksek yankılandı ve Rowan, onu gözetlemekten hoşlandığı müzik odasına doğru gitmediklerine şaşırmış görünüyordu. Onun izlemesine izin verdi ve fark etmemiş gibi davrandı çünkü zamanının geri kalanını onu gözetleyerek geçiriyordu. Merakını gidermek için adil olan tek şey buydu.

Seraya doğru yürüdükçe hava daha da ısındı. Yosun kokusunu, ıslak kir ve polenlerin küflü nemini içine çekti.

Conor tereddüt etti, onu ayağa kaldırmadan önce kollarında tadını çıkarıyordu. Göz bağıını çözdü ve gözlerinden düşmesine izin verdi.

Gözlerini kırptırarak gözlerinin loş ışığa alışmasını sağladı. Büyük cam pencerelerden neon bir gün batımı, eğrelti otları ve parlak kırmızılar, morlar ve pembeler içinde devasa, egzotik çiçeklerle dolu yemyeşil seranın üzerine bir dizi pembe ve turuncu renkte ışık saçıyordu. Rowan tüm odayı görmek için döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tüm sera yeni büyümeyle canlanmıştı. Sarmaşıklar büyük cam pencerelere tırmanıyordu ve yüzlerce bitki ya çiçek açmıştı ya da açmanın eşiğindeydi.

"Bu da ne?" Rowan ileriye doğru birkaç deneme adımı atarken sordu.

"Burası eski bir sera. Bunlar dünyamızdaki en nadir ve en eşsiz çiçeklerden bazıları."

"Ama *yaşıyorlar*," mırıldandı aptalca.

Conor gülümsedi. "Yakın zamana kadar değil. Bunu *sen* yaptın Rowan. Senin sayende hayattalar."

Döndü ve ona baktı.

"Şarkı söylemek için doğu salonuna geldiğini biliyorum."

Panik içinde gözleri büyüdü. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama akustik, yüksek tavanlarla o kadar güzel ki-"

Conor elini kaldırdı. "Kızgın değilim. Sadece açıklayacağını umuyorum."

Dudağını ısırды ve pencereden dışarı, yaklaşan karanlığa baktı. "Söz kızgın değilim. Sadece bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. mümkün. Buradaki bitkiler uzun süredir kurumuş durumda," dedi Conor. "Ben hiçbir şey yapmadım. Tek değişiklik sen ve şarkı söylemen oldu."

Rowan zorlukla yutkundu. "Sesim sihirli. Nedenini bilmiyorum. Bu sadece bana özgü ve tüm Kızıl Bakirelerin yapabileceği bir şey değil. Şarkı söylediğimde, her şeye hayat veriyor."

Conor'ın onu neden bu kadar çekici bulduğunu açıklıyordu. Rowan onun tüm dünyasına hayat veriyordu. Çaresizce ona çekilmesine şaşmamalı. Kokusunun ve tadının hayatın ta kendisi gibi olmasına şaşmamalı.

"Açıkçası," diye güldü ve yemyeşil bahçeyi işaret etti. "Onları en son ne zaman çiçek açarken gördüğümü bile hatırlamıyorum. Uzun zamandır ilk kez geçen gün buraya geldim ve fark ettim. Ayrıca, ışıklar da geri döndü."

"Aydınlıkçılar mı?" Rowan sordu.

"Evet, onlar geceleri canlanan ve parlayan bitki ruhları. Onları yakında göreceksin," diye yanıtladı Conor. Kız onunla dalga geçtiğini düşünmüş gibi ona baktı. "Bitkilerden de oldukça muhteşem bir şey göreceksin. Gençliğimden beri görmemiştim."

"Peki bu ne zaman oldu?"

Dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Bir süre önce."

"Kaç yaşındasın sen?" diye alay etti.

Conor cevap veremeden, ilk parlayan altın ışık gözüne çarptı. Rowan, ışığın açmak üzere olan büyük pembe bir çiçekten süzülüşünü izlerken nefesi kesildi.

ROWAN

Rowan, Conor'ın onu bu kadar romantik bir yere getirdiğine inanamıyordu. Tüm sera doğrudan bir şey gibi görünüyordu bir peri masalından fırlamış gibiydi. Şarkısının Karanlık Bahçe'den daha fazlasını canlandırabileceğini düşünmemiştir bile

Aniden, gökkuşağı renklerinde ışıltılı polenlerden oluşan dev bir pufla bir çiçek açıldı. Havaya fırladı ve parlayan ışık kürelerinin yaydığı ışık, yanardöner kar taneleri gibi aşağı süzülürken ışıldamasını sağladı.

Rowan çenesini yukarı kaldırdı ve üzerine yağan parıltıyı yakalamak için ellerini uzattı. Işıltı bir sonraki çiçeğe doğru ilerledi ve o da onu takip etti. Aynı şekilde açan sedefli beyaz bir çiçeğin önüne geldiğinde Conor sözsüz bir şekilde onun arkasından gitti. Rowan düşen polenlerin içinde döndü, bir kez olsun elbisesini lekeleyebileceğini umursamadı.

Yerden küçük, altın rengi parlayan küreler halinde daha fazla ışık süzülüyordu. Parıltının merkezindeki küçük bedenleri neredeyse seçebiliyordu ama uzun süre bakamayacağı kadar parlaktılar. Onları seranın dört bir yanına dağılmış halde görmek ona, Sarai ve Finn'in Ashand Bahçeleri'nde nefes nefese kovaladıkları ateşböceklerini hatırlattı.

Işıldaklar çiçekten çiçeğe sıçradı ve Rowan da onları takip etti. Hava tek tük polen püskürtüleriyle doldu, tüm sera sihir ve neşeyle çalkalandı ve Rowan bunun heyecanını yaşadı.

Zıpladı ve döndü, gülerken elleri havadaydı. Conor elini tutup onu kendine doğru çekene kadar neredeyse orada olduğunu unutmuştu.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu.

"Şimdi mi?" Rowan güldü. "Müzik yok."

"Belki bir şeyler söyleyebilirsin diye düşündüm."

"Burada şarkı söylememden hoşlanmadığını sanıyordum. Ruhları çektiğini söylemiştin."

"," dedi onu daha yakına çekerken.

Rowan gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu, ateşi var mı diye alnını yoklarmış gibi yaparak. "Tanrılar üşütebilir mi?"

Conor güldü. "Çok nadir durumlarda yanıldığım olmuştur."

"Bunu bir kenara not edelim ve bu nadirliği anmak için her yıl bir ziyafet düzenleyelim, ancak insan hata yapmanın mı yoksa hataları kabul etmenin mi nadir olduğunu merak ediyor."

Onu vücuduna doğru çekerken sırttı, bir eli sırtının alt kısmında dururken diğeri sağ elini kavradı. Onun yakınlığı kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu.

"Ne ?"

"Sevdiğin bir şarkı var mı?" diye sordu.

Rowan başını salladı.

"Bunu söyle."

Şarkı söylerken adamın tüm dikkatinin bu kadar yakınında olmasına dayanamadı. Onunla göz göze gelmek yerine başını omzuna yasladı ve sevdiği adamın zihninden kendini silmek zorunda kalan bir cadı hakkında bir şarkı söylemeye başladı.

Şarkıda kendine güveni arttıkça, tüm bahçe vızıldayan, titreşen bir enerji fırtınasına, bir yeniden doğuş senfonisine dönüştü. Tüm çiçekler çılgınca polen saçmaya başladı ve parıltılar etraflarında süzüldü içinde çarpıcı bir dizi renk ve

Desenler. Bahçenin güzelliği, istediği zaman şarkı söyleyebilme özgürlüğü, bitkilerin şarkısına verdiği tepki ve Conor'ın bedeninin ona olan sıcaklığı çok fazlaydı. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti.

"Bu şarkıyı neden bu kadar çok seviyorsun?" Conor sordu.

Rowan iç çekti. "Bunu seviyorum çünkü şarkıdaki kadının kalbi kırık, aşkından kendi anısını çalıyor. Onu unutamayacağından o kadar emin ki. Adam hatırlamadığında, kadın yıkılıyor. Ama sonra onun yokluğunun kendi izini bıraktığını fark etmeye başlar. Adını koyamasa da bunu hissediyor. Onun eksikliğini hissediyor. Bunda çok güzel bir şey var."

Göğsünden fışkıran şaşkınlık ve huzur dalgasıyla boğuldu. Kendini güvende hissettiğini fark etmesi bir anını aldı. Hayatının büyük bir kısmı yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan, elinden bir şeylerin alınmasından korkarak geçmişti. Birdenbire kendini tamamen rahatlamış ve güvende hissetmek garipti. Bir notada boğulana ve görüşü bulanıklaşana kadar ağladığını bile fark etmedi.

"Rowan, sorun ne?" Conor sordu.

"Hiçbir şey, hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim," diye mırıldandı.

"Ben de öyle," dedi, yoğun mavi-gri gözleri ona sabitlenmişti. Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve sırttı. "Çok ışıltılısın."

Adamın yanağındaki polenleri silerken içinden bir kıkırdama yükseldi. "Sen de öylesin. Bence sana yakışıyor."

"Öyle mi?"

"Evet, bence senin için mükemmel bir görünüm," diye güldü.

Conor onu öptü. Odanın ısısı yükseldi ve Rowan'ın eli Conor'ı kendine yaklaştırırken Conor'ın tuniğini yumrukladı. Conor onun yüzünü kavradı ve çenesini eğerek öpücüğü daha da derinleştirdi.

Rowan'ın parmakları çılgınca onun tuniğini kazıyordu. Ona yeterince dokunamıyor, yeterince yaklaşılamıyordu. Adamın tadı viski ve ılık elma şarabı gibiydi; tatlı ve acı, biraz da baharat. Kendini onun içinde kaybetmek istiyordu.

Conor, kızın nefesi kesilirken çenesinden ve boynundan aşağıya doğru bir dizi öpücük bıraktı. Onu aşağıya, eğreltiotu dallarından oluşan bir yatağa doğru yönlendirdi.

sera zemini. Adamın kolları kadının bedenini kavradı ve kadının elleri adamın gömleğinin eteklerinin altına kaydı. Durdu, onun kendisini durdurmasını bekledi, durdurmayınca da sevindi.

Titreyen ellerinin altında teni pürüzsüz ve sıcaktı. Teorik olarak ne yaptığını biliyordu ama bir şey hakkında okumak ve onu gerçekten yapmak çok farklı iki şeydi. Kalbinin bu kadar hızlı çarpacağını, onu öpmeye devam etmesini isteyeceğini ya da onu olabildiğince yakınında hissetmek için duyduğu çaresizliği hesaba katmamıştı.

Conor'ın dudakları kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezindi ve kız inledi. Bu ses Conor'ı çılgına çevirdi. Conor elbisesinin omzunu aşağı kaydırarak öpücükleri daha aç, daha sahiplenici bir hal aldı. Rowan bacaklarını daha da açıp kalçalarını kavrayarak onu kendine yaklaştırırken şehvet sarhoşu olduğunu hissetti. Conor ona doğru sallandığında vücudu içgüdüsel olarak karşılık verdi ve bir sonraki hareketinde kalçalarını ona doğru kaldırdı. Conor onu nefes kesen bir öpücüğe daha çekerken şehvetten aklı başından gitmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen," diye inledi.

"Anne öldür beni! Beni öldürüyorsun," diye inledi ve başını onun omzuna koydu.

Kadın kalçalarını tekrar kaldırıp tam olarak anlamadığı bir şeyin peşine düştüğünde nefes nefese kaldı. Elbisesinin eteklerinden tutarak kalçalarının üzerinden yukarı çekti. Adamın elleri çıplak teninde gezinirken kadın inledi. Saatler süren dersler boyunca, birini öpmenin bu kadar iyi hissettirebileceğini hayal bile etmemişti.

Conor'la aralarındaki çekim gücü kendi başına bir hayata dönüşmüştü. Yaşayan, nefes alan bir şeydi. Conor'a olan çekimi amansızdı. Elleri, boynunda sıcak nefesi, öpücüklerinin yakıcı sıcaklığı, dişlerinin sürtünmesi, viski ve onun temiz, sabunlu kokusundan başka hiçbir şey yoktu.

Conor'ın parmakları kalçalarına saplandı. Conor'ın kendini tutup tutmadığı belli değildi ama Conor'ın umurunda değildi. Bir elini Conor'ın saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını kendi dudaklarına götürerek devam etmesi için onu teşvik etti.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı, elbisesinin yakasından aşağıya doğru bir öpücük çizgisi izlerken.

"Evet, lütfen durma," diye yalvardı.

Adamın ağzı daha aşağılara indi, yakasının en ucundaki deriyi ısırdı, dili kumaşın altına daldı ve kadın keskin bir nefes alarak adama doğru eğildi. Adam elbisesinin önünü öptü. Bu kadar ağır bir yün giymiş olmaktan nefret ediyordu. Sonunda renkli kıyafetlere sahip olduğu için çok ama şimdi Karanlık Orman'da yolculuk ederken giydiği skandal yaratacak kadar ince ipek elbiseleri özlüyordu.

Conor onun karnını öptü ve kadın başını arkaya eğip gözlerini kapattı, ağır yünlerin arasından bile ağzının sıcaklığını hissetmenin tadını çıkarıyordu. Elleriyle elbisesini yukarı kaldırdı ve sağ bacağını yukarı iterek dizinin içine bir öpücük kondurdu. Kadının bakışları adamınkilere kaydı ve adam dondu kaldı. İstemiyorsa onu durdurması için ona bir şans veriyordu ama başladıkları şeyin ivmesini durdurmayı hayal bile edemiyordu.

"Sakin durayım deme," dedi.

Sesi kulaklarında tuhaf ve boştu. Conor gülümsedi ve önce biraz daha yukarıdan, sonra daha yukarıdan öptü, dişleri teninde geziniyordu. Kadın inledi ve sağ eli Conor'ın başının arkasına gitti, parmakları Conor'ın saçlarının arasından geçti.

Temasla irkilerek tekrar durakladı. Bakışları onunkilere takıldı ve onu cesaretlendirmek için başının arkasına hafifçe bastırdı. Onun ne planladığından emin değildi. Derslerinde sadece ağzıyla onu nasıl memnun edebileceği anlatılmıştı ama tek bir ders bile onun zevkine odaklanmamıştı. Böyle bir şey isteyebileceği aklına bile gelmemişti ama adam daha yukarılara doğru öperken, bundan gerçekten zevk alabileceği hissine kapıldı.

"Şu haline bak. Sen baştan çıkarıcılığın ta kendisisin Rowan," diye homurdandı Conor onun tenine karşı ve Rowan titreşimlerin içinde hoş bir ürperti yaratması karşısında inledi.

Sol bacağını yukarı doğru büktü ve ona da aynı muameleyi yaptı. Aralarında ince ipek ve dantel iç çamaşırlarından başka bir şey olmadan onun için genişçe açılmış olduğu gerçeği yerine onun ağzına ve dudaklarının narin tenine verdiği hisse odaklanmaya çalıştı. Adam

Dantelin kenarında durakladı, dili kumaşın altında geziniyordu. Kadın tıslayarak nefes aldı ve adam geri çekilerek onun gözleriyle buluştu.

"Rowan, lütfen bunu istediğini söyle," diye mırıldandı. Gözleri arzuyla parlıyordu.

"*Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum," diye mırıldandı, aniden kendinin farkına varmıştı.

"Tabii ki sana bundan bahsetmezler." Conor içini çekti ve başını salladı. "Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Ama benim işim *seni* iyi hissettirmek," diye fısıldadı Rowan. Beyni tam olarak yetişemiyordu ve onu öpmenin çılgınlığı tüm mantıklı düşünceleri kapatmıştı.

"Bu beni çok iyi hissettirecek. Seni öpmek istiyorum... buradan," dedi parmaklarını bacaklarının arasındaki ipek üzerinde gezdirerek.

Tüm vücuduna şiddetli bir kızarıklık yayıldı. "Bunu istiyor musun?" diye sordu.

Conor'ın böylesine mahrem bir yerine bu kadar yakın olması fikri onu tedirgin etmişti ama Conor'ın ağzını başka her yerinde hissetmek hoşuna gitmişti. "Size baskı yapmak istemiyorum. Eğer rahatsız olursan hemen şimdi dur-"

"Hayır!" diye araya girdi, yanaklarını daha da yakan bir acelecilikle.

Conor kıkırdadı. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söylemen yeterli. İstedığımız zaman durabiliriz. Kendimi bu şekilde kışkırttığım için aptalım ama sadece iyi bir şeyler hissetmeni istiyorum."

Rowan da bunu istiyordu. Conor'ı öpmek şimdiye kadar deneyimlediği en tehlikeli ve en iyi hissettiren şeydi. Bütün vücudu alev alev yanıyordu. İçten dışa doğru yanıyordu ve tutuşmak istiyordu.

"İstiyorum," diye .

Conor sırttı ve parmaklarını iç çamaşırının etrafına dolayıp aşağı çekmeden önce kalçasının iç kısmını öptü. Bacaklarını kaldırdı ve işi kolaylaştırmak için bir araya getirdi. Adam kadının bacaklarını tekrar araladı. Bakışları doymak bilmez bir açlıkla onu taradı.

Kadın kararını ikinci kez gözden geçiremeden, adam ağzını onun üzerine indirdi. Başı geriye düştü ve gözleri cam tavana baktı. Bu his daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Daha önce. Her tarafının sıcak olduğunu hissetti ama teni tüylerle diken diken oldu ve ürperdi, tüm dikkatini adamın dilinin ıslak kayışına verdi. Bu his, geçmişteki tüm öpücüklerinin verdiği sözü yerine getirmişti. Öpücüklerdeki haz duygusu, içinden geçen şaşırtıcı, patlayıcı sıcaklığın yanında hiçbir şeydi.

Yüksek sesle inledi ve adam onun hassas etine karşı kıkırdadı.

"Siktir," diye mırıldandı.

Adamın sesinin titreşimi kızın ona doğru eğilmesine neden oldu. Adamın elleri kalçalarına geldi ve bunun onu topraklamaya mı yoksa sabit tutmaya mı yardımcı olduğundan emin değildi ve açıkçası durmadığı sürece hangisi olduğu umurunda değildi. Vücudundaki gerginlik artıyor, kasları sanki tutunmaya ya da bırakmaya çalışıyormuş gibi geriliyor ve gevşiyordu. Adamın ağzını her açışında, ikiye bölüneceğini düşünene kadar baskı daha da artıyordu.

Elleri saçlarının arasından geçerek onu yerinde tuttu. Conor inleyerek daha hızlı hareket etmeye başladı. Aldığı zevk gittikçe yükseliyor, bu his şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha heyecan verici ve coşkuluuydu. Conor ona son yemeğiymiş gibi ziyafet çekiyordu ve kadın kendini hiç bu kadar savunmasız ve özgür hissetmemişti.

İçindeki tüm gerilim bir anda, kıyıya vuran bir dalga gibi kırıldı. Yere doğru eğildi ve haykırdı. Ayak parmakları acı verici bir şekilde kramp girene kadar kıvrıldı ve adam onu çalıştırmaya devam ederken vücudu kasılma içinde asılı kaldı. Vücuduna bir sıcaklık ve karıncalanma hissi yerleşti ve yere doğru gevşedi.

Conor oturduğu yerden kalktı, şaşkın görünüyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Rowan sordu.

"Tam tersi. Mükemmeldin, çok mükemmeldin," diye mırıldandı Conor. Dudaklarını yalarken acı çekmiş gibi görünüyordu. Gözleriyle tekrar buluşmadan önce bakışları yavaşça teninin her santimini dolaştı.

"Beni alabilirsin," dedi Rowan. "I-" Kendini birden utangaç ve aşırı teşhir edilmiş hissetti. "Yapmanı istiyorum."

Polenler hâlâ etraflarındaki havada parıldıyordu ve ilk kez Conor'ın parıldayan el izleriyle nasıl kaplandığını fark etti. Sahiplenici hissetmişti. Az önce onun bir parçasını sahiplenmişti ve el izleri onun da küçük bir şekilde onu sahiplendiğini gösteriyordu.

Üzerine atılmadan önce bir an tereddüt etti. Birden, kadın kemerini kurcalarken elleri elbisesinin arkasındaki düğmeleri ustalıklı çözdü.

Conor, kızın ona doğru uzanırkenki beceriksizliğini umursamıyor gibiydi. Bir an için yanlış bir şey yapmaktan korkarak bakakaldı. Elini Conor'ın boyuna dolayarak kendisine öğretildiği şekilde okşarken Conor'ın gözleriyle karşılaştı. Adam inledi ve onu çılgınca öptü, öyle ki kız gömleğini yırtıp atana ve elleri tenine değene kadar gömleğini yırttı.

Geri çekildi ve onun gözleriyle karşılaştı. "Emin misin?" diye sordu, sanki acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkarak.

Cevap vermekte tereddüt etti. Kısa duraksama zihnini keskinleştirdi. Hançeri yatağının arkasında saklıydı. O olmadan onu öldüremezdi ve zihni hâlâ şehvetle o kadar bulanıktı ki bunu yapmak istediğinden emin değildi. Gerçekten kötü biri nasıl olur da onda böylesine yoğun bir neşe ve zevk uyandırabilirdi?

Ne yapacağından emin olamadan ona baktı. Umutsuzca onun kendisini tanıştırdığı şeyi daha fazla hissetmek istiyordu. Kontrolden çıkmış hissetmenin bu kadar harika olabileceğini hiç düşünmemişti.

Sağlıklı düşünemiyordu. .

Derin bir iç çekti. Orla'nın günlüğündeki sözler çığlık çığlığa aklına geldi.

O kadar yakışıklı ki ne olduğunu unutmak kolay. İnsanların gibi umursamıyor. Onun bakımı sahiplenicidir. Sahiplenme.

"Hazır değilim," diye mırıldandı, aynı anda Conor da "Yapamam," dedi.

bir rahatlama kapladı. "Özür dilerim," diye kekeledi.

Conor başını salladı. "Hayır, özür dilerim. Hazır olduğunu düşünmedim ve sormamalıydım bile. Bunun berbat bir fikir olduğunu da biliyorum. Sadece şimdi yapamam demek istemiyorum. Asla yapamam demek istiyorum."

Yana doğru yuvarlandı, pantolonunu bağlarken elbisesini tekrar yerine çekti. Yüzü soğuk ve kayıtsız bir ifadeye bürünmüştü. Onun ne kadar değişken olabildiğini görünce içi burkuldu.

"Az önce ne oldu?" Rowan sordu. "Ben iyiyim. Yaptığın şeye bayıldım. Daha önce hiç bir şey hissetmemiştim. İnanılmazdı. Ben bile

bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum." İcini yırtan hayal kırıklığı karşısında yutkundu.

Rowan hayatında çok az iyi şey hissetmişti, acınacak kadar az. Deneyimsiz ve aptaldı. Devam etmek istemediğine göre yanlış bir şey yapmış olmalıydı ama ne olduğunu söylemediği için hayal kırıklığına . Boğazında bir yumru oluştu ve gözleri yandı.

"Ah, anne beni öldür, lütfen ağlama. Sen ağladığında ne yapacağımı bilmiyorum." Conor bir elini saçlarında gezdirdi. "Ağlayamıyorum ama ağlamak istemediğimden değil. Aslında neredeyse tek düşünebildiğim bu, özellikle de tadın hâlâ dudaklarımdayken Rowan."

Kızardı ve başka tarafa baktı. "O zaman neden ?"

Elini kızın yanağına götürerek onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözleri fırtınalı ve akkor halindeydi, yüzü işkence görüyordu.

"Seni alamam çünkü alırsam yaşam gücünü emerim ve ölürsün. Bu işler böyle yürür. Kurt tarafından yutulmanın anlamı budur."

ROWAN

T sera tamamen sessizliğe büründü ve aydınlatıcıların ışığı yumuşak bir parlıltıya dönüştü.

"Anlamıyorum," diye duraksadı Rowan.

"Yutmak gerçek anlamda bir şey değil," diye başladı Conor. "Seni gerçekten yemeyeceğim Rowan. Ruhunu tüketeyeceğim."

Rowan'ın nefesi kesildi. Her şey onu yutmanın seks ve cinayetle ilgili olduğuna inandırmıştı, ruhunun bedeninden koparılmasıyla değil. Karanlık Orman'da Valen'le birlikteyken hissettiği şey bu muydu?

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü Anne'yle pazarlık yaparken dikkatsiz davrandım. Güçlü olmanın neye mal olacağını umursamadım. Sadece güce ihtiyacım olduğunu biliyordum." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Bir Kızıl Bakire yutmak beni daha güçlü yapıyor."

"O zaman neden hepimizi yiyip bitirmiyorsunuz?"

Boyun eğmiş görünüyordu. "Çünkü ölümlere karşı görevlerim var. Onları taşıyacak birine ihtiyacım var ve orakçılar sadece serseri ruhlarla başa çıkabilir, haftalık bir sürüyle değil."

Rowan dudağını çiğnedi. "Tüm bunların seksle ne ilgisi var?"

Conor bir elini yüzünde gezdirdi. "Bir tür arzu diğerini harekete geçirir. Seks gerginliği azaltabilir ve geçmişte diğer Bakirelerle de azalttı ama ben seni çok çekici buluyorum. İşi fazla ileri götürüp ruhunu çalmamın imkânsız olacağından endişeleniyorum. Sanki seni içime çekiyormuşum gibi hissetmezsin bile. Kızıl Bakireler her zaman baştan çıkarıcıdır, ama sanki sen şimdiye kadar gördüğüm en çekici kadın olmak için tasarlanmışsın. Burada olanlar bir daha olamaz."

Rowan'ın başı döndü. Adamın ilgisizliğinin rol icabı olması onu rahatlatırken, ruhunu çalmayı düşünmek için bu kadar çok zaman harcaması da bir o kadar rahatsız etti.

"Ruhumu yuttuğunda ne olacak?" diye sordu. "Daha da güçleneceğim."

"Peki ya bana?"

"Öleceksin," dedi Conor.

"Peki ya benim ruhum?"

Sertçe yutkundu. "Varlığı sona erecek."

Rowan bunu aklına bir türlü sığdıramıyordu. Doyurulması gereken bir tür hayvani içgüdü olan pençeler ve dişler bekliyordu. Hayatını kaybetmek bir şeydi ama ruhunu kaybetmek hayal bile edilemezdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar kendini en güvende hissettiği andan en dehşete düştüğü ana gelmişti. Sadece ölmeyecekti; ruhu da yok olacaktı. Asla huzur bulamayacak ya da öbür dünyada sevdikleriyle buluşamayacaktı. Bu, kendini hazırlayamayacağı bir yok oluş seviyesiydi. Korku dolu öfke içini parçaladı. Ona karşı ne hissettiği önemli değildi çünkü Conor onun ruhunu istiyordu.

Rowan'ın hançerine ihtiyacı vardı. Onu öldürmek zorundaydı. Eğer onun ruhunu yutarsa, hastalık yayılmaya devam edecekti. Birkaç ay içinde tüm köyü yok edebilirdi. Ekinler ve meyve bahçeleri kuruyacak ve yaban hayatı kendilerini besleyecek bitkilerin olduğu kuzeye taşınacaktı. Aeofe, Kızıl Bakire rolüne bürünür. Ballybrine parçalanır.

Conor'ın itirafı Anne'nin planındaki kararlılığını güçlendirdi. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Vücudundaki tüm içgüdüler kaçması için çılgılık atsa da olduğu yerde donup kaldı.

"Bir şey söyle," diye fısıldadı Conor.

Rowan başını salladı. Kızıl Bakire günlüklerini bulması gerekiyordu. Conor'ın yalan söylemesi için hiçbir neden düşünemese de emin olması gerekiyordu. Onu gerçekten öldürmesi gerekiyordu. Kalbinin sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştı.

İlk gerçek şefkati tattığı anda, bunun anında elinden alınması çok acımasızcaydı. Hayatı, herhangi bir şeyden çok fazla zevk almasını ya da önemli bir bağ kurmasını engellemek için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş gibiydi. Bir şeyler istemesine izin vermekle aptallık etmişti - her zaman bildiği gerçek karşısında ezilmesine izin vermişti - yalnız olması gerekiyordu.

Gözyaşlarını kırptırdı. Öfkeye ihtiyacı vardı ve zihni ona erişmeye çalışarak döndü.

Conor bunun olmasına izin vermişti. Tüm bilgileri elinde tutuyordu ve şimdi ona söylüyordu. Ona daha önce söyleseydi, daha hazırlıklı olabilirdi. Öfke göğsünde kabardı.

"Rowan, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğim ama biraz uzaklaşsak iyi olacak. Sabah Ballybrine'a geri dönmelisin," dedi Conor. İçinde sıcak ve hararetle olan her şey soğuyarak çelik gibi, tepeden bakan bir tona dönüşmüştü.

Rowan, adamın onu kendine çekmesine ve sonra da kolaylıkla fırlatıp atmasına dayanamamıştı. Aldığı riskin farkında olarak onu öpmüştü. Onun için her şey bir oyundu -kuralları bildiği ve Rowan'ın bu kurallardan habersiz olduğu bir oyun.

"Şimdi geri döneceğim. Neden sabaha kadar bekleyeyim?" dedi sıkıca.

"Rowan-" Conor ona doğru uzandı ama Conor bir gün önce ona öğrettiği kaçma tekniğini kullanarak kolunu eğdi. Döndü, hem etkilenmiş hem de sinirli görünüyordu. "En azından günün ilk ışıklarına kadar bekle."

Rowan dönüp odadan çıkarken zalimce güldü. "Karanlıkta olmamı umursuyormuş gibi davranmak için biraz geç değil mi?" Kelimeleri alevli bir ok gibi fırlattı ve adam irkildiğinde doğru vurduklarını anladı.

Charlie elinde kırmızı peleriniyle fuayede onu bekliyordu.

"Gittiğini duydum," dedi. Azrail'in her zaman tam olarak ne olup bittiğini hissetmesi rahatsız ediciydi ama görünüşe göre büyü Conon'inkiyle bağlantılıydı.

Rowan botlarını çekti. İçini çekti, tehdit eden öfkeli gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı. "Evet, bahçe yeni bitirdim ve kimse endişelenmeden geri dönmeliyim," dedi pelerini kapıp bağlamaya başlarken sıkıca.

"Evet, görünüşe göre epeyce bahçe işleriyle uğraşmışsınız," diye takıldı Charlie.

Bakışlarını, soluk mavi elbisesinin üzerindeki, göğüslerinin üzerinde mükemmel bir şekilde korunmuş birkaç el izi de dahil olmak üzere, parıldayan polen el izlerine doğru takip etti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Charlie gözlerini devirerek, "Biraz yaklaştı ve şimdi seni uzaklaştırmaya çalışıyor," diye iç geçirdi. "kabul etsin ister etmesin, sana ihtiyacı var."

"O da herkes gibi. Bana sadece onun için yapabileceklerim için ihtiyacı var. Beni sadece tatlı gibi koktuğum için seviyor," diye homurdandı.

"Tek nedenin bu olduğunu sanmıyorum." Charlie bir kaşını kaldırdı ve Rowan kızarıp başka tarafa baktı. "Özellikle de şimdi ona bir tat verdiğine göre. Bence sen onun için iyisin, genç kız."

Rowan şaşkın bir kahkaha attı. "Ruhumu yemek istiyor."

"Aslında seni göndermesi tam da bunu yapmak istemediğinin açık bir işareti. İsteseydi her şey çok daha kolay olurdu," diye belirtti Charlie.

Rowan bunların hiçbirini hakkında net düşünemiyordu. Kafasını boşaltmak için boşluğa ihtiyacı vardı.

"Haftaya görüşürüz," dedi ve kulübenin ağır ön kapısını iterek dışarı çıktı.

Conon'un sesi arkasında çınladığında neredeyse orman yoluna çıkan merdivenlerden inmek üzereydi.

"Rowan, bekle!"

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken durakladı ve döndü. İçindeki derin ve çaresiz bir parça adamın özür dilemesini umuyordu ama adamın gözlerindeki soğuk bakıştan özür dilemediği anlaşılıyordu.

Conon, "Sadece seni önümüzdeki hafta da beyazlar içinde görmeyi beklediğimi hatırlatmak istedim," dedi.

Öfke Rowan'ın içini ateş gibi yaktı. Bir an için onu hemen orada bıçaklamayı ciddi ciddi düşündü ve bu düşünce içini karanlık bir tatminle doldurdu. Ama onu şimdi bıçaklamak sorunlarını çözmeyecekti; sadece onu kızdıracaktı.

İnançsızlıkla başını salladı. "Bana dokunulmadı bile. Yaptığımız şey kırmızı giymeme izin vermiyor mu?"

"Hayır, genç kız. Sen hala sağlamsın ve öyle kalacaksın. Bir gün müstakbel kocan muhtemelen bundan memnun olacaktır. Ballybrine'in erkekleri bu şekilde küçük ve arkaiktir," dedi Conor, sanki bir meydan okuma bekliyormuş gibi ona gülümseyerek.

"Peki sen değil misin?" diye itiraz etti. "Kendimi senin için saklayıp saklamadığımı sorduğunu hatırlar gibiyim."

Gülümsemesi daha da arttı. "Artık seni kendim tattığıma göre, bunun doğru olduğunu biliyorum. O zaman da açıkladığım gibi, bu büyüü daha güçlü kılıyor. Bir meyveyi olgunlaşmadan , dolgun ve olgun bir meyveyi yemek arasındaki farkı düşünün."

Rowan arkasına bakmadan Wolf's Keep'ten çıktı. Patikadan aşağı doğru yürüdü ve fenerini unuttuğunu fark etmesi şaşırtıcı derecede uzun sürdü. Yol o kadar karanlıktı ki içini bir ürperti kapladı. Geri dönmeyi düşündü ama Conor'ı tekrar görmek istemiyordu, o yüzden yoluna devam etti.

Umutsuzca Orla'yı diledi. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve sadece daha deneyimli birinin ona cevaplar vermesini istiyordu. Ona iyi olduğunu söyleyecek bir abla ya da annenin rahatlığını istiyordu. Conor'la samimi ve özel bir şey paylaştıklarını hissetmişti ama Conor daha sonra her türlü duyguyu çabucak yok etmişti. Belki de rol bu değildi. Belki de rol, Conor'ın onu gerçekten önemsiyormuş gibi davrandığı kısımdı. Belki de tüm bunlar ona istediğini vermesi için onu kandırmaya yönelik bir oyundu. Her türlü duyguyu kapatma şekli rahatsız ediciydi.

Aniden durdu. Gardını indirene kadar onu sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyor olabilirdi. Omzunun üzerinden arkasına baktı ama artık Wolf's Keep'in fenerlerini göremeyecek kadar uzaklaşmıştı. Döndü ve ay ışığının aydınlattığı patikada ilerlemeye devam etti.

Yukarıdaki dallar ormanın zeminine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Gümüşi ay ışığının parıltıları çok az görünüyordu. Rowan ağaçlara baktı ama yanıklığa dair hiçbir iz göremedi.

Çılgınca döndü. Tüm ağaç gövdeleri her zamanki kahverengisine dönüşmüştü. Her dalda yeni büyüme ve büyük yaprak kümeleri vardı. Elini ağzına götürerek endişeyle güldü. Conor'ın sert öpücükleri yüzünden dudakları hâlâ yumuşaktı.

Ay ışığının daha rahat görülebildiği bir yere ulaşana kadar patikadan aşağı doğru koştu. Yanıklık Kurt Kalesinden Ballybrine'a kadar olan yolun yarısında iyileşmişti.

ROWAN WOKE BLEARY-EYED. O olabilir söyleo o oldu at
Pencerelerinden süzülen güneş ışığının eğimine bakılırsa en
azından kuşluk vakti.

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen, bir gece önce Conor'la serada geçirdiği zamandan kalan hoş bir memnuniyet bedenine yerleşti. Her şey bir tür rüya gibiydi. Pırıl pırıl polenler, genellikle ölü şeyler için ayrılmış bir alanda yaşamın nabzı. Conor oradaki her şeyin bir zamanlar yaşamla titrediğini ima etmişti. Tıpkı Karanlık Bahçe'de olduğu gibi, onların canlılığını çalan şey onun hastalığıydı. Kendi dünyasını yok etmesi hiç mantıklı değildi ama büyüyen büyüsünün bir yan ürünü olabilirdi.

En mantıklısı buydu. Conor'ın gücü arttıkça, etkisi de yoğunlaşacak ve bu tür beklenmedik sonuçlara kolayca yol açabilecekti. Belki de Charlie'nin önerdiği gibiydi ve Conor'ın onu dışarı atmasının gerçek nedeni tamamen kontrolü kaybetme korkusuydu. Belki de bu korku sandığından daha haklıydı.

Yuvarlandı ve kollarını başının üzerine uzattı, Conor'ın ağzını onun üzerinde kullandığında hissettiklerini hatırladı. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hayal bile edemezdi. Elleri vücudunda gezinerek pamuklu geceliğinin üzerinde gezindi.

Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış hissetse de Conor'ın ellerinin tekrar üzerinde olmasını ve aynı tatmini nasıl bulacağını ona öğretmesini istiyordu

kendisi.

"Row, sen kendini fazla kaptırmadan önce burada olduğumu sana haber versem iyi olacak-"

Cade'in sesiyle yerinden sıçradı. Bakışları Cade'in ateşin yanında oturduğu ve bir kitabın üzerine eğildiği yere kaydı.

yanakları alev alev yanıyordu.

"İyi bir rüya mı? Yoksa bu büyük, kötü Kurt'unla geçirdiğin zamanın bir sonucu mu?" Cade alay etti.

Rowan ona kaşlarını çatı. "Bu seni ilgilendirmez."

Cade güldü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Aferin sana Row. İyi bir deneyim yaşamamanın zamanı gelmişti. Nasıldı?"

Rowan elleriyle yüzünü kapattı. "Kesinlikle olmaz! Seninle bu konuda konuşmayacağım! Çık odamdan!"

Kadın adama bir yastık fırlattı ama adam bir duman bulutu içinde kayboldu ve yatağının kenarında yeniden belirdi.

"Neden buradasın?" diye .

"Çünkü günlükleri bulma görevim sonuçsuz kaldı. Tapınağın ve yaşlıların ofislerinin her çekmecesini, sandığını ve yarığını aradım ve tek bir Kızıl Bakire günlüğü bile bulamadım," dedi Cade.

"Her yarık mı dedin?" Rowan kaşlarını kaldırarak sordu.

"Kurt'la küçük bir takla attın ve şimdi aklın kirli yerlere gidiyor. Yaramaz Rowan!" diye alay etti.

O gülerken yastığını yüzüne doğru savurdu.

"Şaka yapıyorum. Oradaki her yarığı aramak istesem bile, o yaşlı moruklar bir göz atmam için bile fazla sıkılar."

Rowan bir kıkırdama nöbetiyle yere yığıldı.

Cade sırıttı. "Seni gülerken görmek güzel. Geçen gün Yaşlı Garrett'la olanlardan sonra beni affetmeyeceğini düşünmüştüm. Belki de geri dönmeyeceğini düşündüm. Yaşlı Wolfie ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

Rowan içini çekti. "Yaptım ama senden kaçmak için değil. Daha çok yaşlılardan kaçınmak için. Ama aynı zamanda Kurt'un beni sevmesine gerçekten ihtiyacım olduğu için. Bu benim tek şansım-" Anne'yle yaptığı anlaşma konusunda neredeyse ipucu verdiğini fark ederek sözünü kesti.

"Evet?" Cade sordu.

Rowan başını salladı. "Hayatımın başıma gelmesini beklemek yerine gerçekten bir şeyler yapma şansım var. İlk kez gerçekten kontrolü ele alabiliyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum ve yaşlılara başıma daha fazla bela açmaları için bir neden vermek istemiyorum."

Cade ciddiyetle başını salladı.

"Cade, çok yaklaştım. Beş yaşımdan beri tüm hayatımı buna adadım ve ne kadar tatsız olsa da tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum."

"Evet, ama orası olunabilecek en tehlikeli yer değil mi?" diye sordu.

"Elbette, ama artık burada daha güvende değilim."

Cade sinirlendi.

Rowan ellerini kaldırdı. "Bu seni iğnelemek için söylemedim. Sen haklıydın. Beni korumana ihtiyacım olmamalı ve bu kesinlikle senin işin değil. Beni bu duruma sokan dünyayı sen yaratmadın. Sana kızgın bile değildim. Tüm bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Güçsüz olmaktan yoruldum ve Wolf's Keep'te olmak, en azından da olsa bir şeylerden sorumlu olduğum tek zaman."

"Kurt'un henüz ev terbiyesi almadı mı?" Cade alay etti.

Rowan gözlerini devirdi. "Ne yapacağı belli olmaz ama nelerden hoşlandığını öğreniyorum."

Cade kaşlarını çatı. "Sen de o şeylerden biri misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Birdenbire çok meraklı oldun." "Hep merak etmişimdir. Yakında bir şeyler yapmaya başlayabilecek misin?"

kırmızı elbiseler mi giyiyorsunuz?" diye sordu.

Onunla paylaşmaya istekli olduğu şeylerin sınırında dans ediyordu. En yakın arkadaşlarından biri olabilirdi ama onunla romantizm hakkında konuşmak tuhaftı.

"Cade, kes şunu! Beni yiyip bitirdiğini görmek için bu kadar hevesli misin?" Rowan tersledi.

Cade kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

Yatakta yuvarlandı. "Seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bu çok garip."

"Sen ne dersen de," diye iç geçirdi. "Aeoife ile biraz zaman geçirmelisin. Sen gidince çok huzursuz oldu."

"Bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dilerim. Sadece Kurt'a ulaşmaya çalışmam gerekiyor. Eğer yakında kırmızı elbiselerimi giyebilirsem, yaşlılar yakamdan düşecek ve bu karmaşayı çözmek için bana biraz zaman kazandıracak."

"Ne karmaşası?" Cade sordu.

Çok fazla şey söylemişti. "Sadece yaşlılarla olan karmaşayı kastediyorum."

Adam başını salladı ama kız onun yalanına inanmadığını görebiliyordu. Onu çok iyi tanıyordu ve yıllara dayanan dostlukları sayesinde yüzündeki her ifadeyi tıpkı onunki gibi biliyordu.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Seni yargılamam," diye iç geçirdi Cade.

Rowan sertçe yutkundu ve keten çarşaflardaki gevşek bir ipliği çekiştirdi. "Biliyorum. Sadece henüz hazır değilim."

"Sen burada olduğunda ben de burada ," diye fısıldadı.

Aeoife meditasyon ve alıştırma seansından çıktığı sırada ROWAN kulenin mutfağına girdi.

"Rowie!" diye bağırarak kendini Rowan'ın bekleyen kollarına attı. "Eve gelmeyince çok endişelendim."

Aeoife'in tatlılığı onu gözyaşlarına boğdu. "Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim. İkimiz için her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışıyorum," dedi Rowan.

Aeoife geri çekildi ve uzanıp Rowan'ın yüzünü küçük elleriyle kavradı. "Bir gün ben de senin gibi cesur olmak istiyorum."

Rowan zorlukla yutkundu. Kendini cesur hissetmiyordu. Kaybolmuş hissediyordu. "Orla'nın Wolf's Keep'teki odasını gördüm ve tahmin edin ne oldu? Nasıl resim yapılacağını biliyordu."

Aeoife'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Manzara mı?"

"Daha da iyisi. Portreler çizdi ve senin de pembe elbiseli güzel bir resmini çizdi. Söz veriyorum, onu burada nereye saklayabileceğimizi bulur bulmaz sana getireceğim, tamam mı?"

Aeoife ellerini çırpı ve yüzü ciddileşip gözleri cam gibi olmadan önce sevinçle zıpladı.

Rowan kızla göz hizasında olacak şekilde diz çöktü. "Sorun nedir?"

"Sana zarar verdi mi? Bayan Teverin'i konuşurken duydum.

- "Aeoife sözünü kesti, alt dudağı titrediği için sözünü bitiremedi.

Rowan içini çekti. "Hayır, ben gayet iyiyim. Bak, hâlâ beyaz giyiyorum bile," diyerek elbisesini işaret etti.

"O zaman kalbin neden bu kadar üzgün?" Aeoife sordu.

Rowan ona baktı. "Kalbimin üzgün olduğunu nereden biliyorsun?"

Aeoife yere baktı ve botunun burnunu taş zeminde sürükledi. "Bazen diğer insanların hissettiği şeyleri ben de hissedebiliyorum."

"Ne tür şeyler?" Rowan sordu. Akli Orla'nın onun eşsiz yetenekleri hakkında yazdıklarına gitti. Eğer biri Aeoife'in neler yapabildiğini öğrenirse, bundan faydalanmak zorunda kalacaktı.

Aeoife sonunda tekrar göz göze geldi. "Orla yalnız olduğunda ya da sen ailen ziyarete gelmediği üzöldüğünde bunu hissedebiliyordum. Yaşlı Garrett'ı görmeye gitmekten korktuğunda bunu hissedebiliyordum. Şimdi de utandığını ve üzgün olduğunu hissedebiliyorum."

"bir his?" Rowan sordu.

"Hem kalbimdeymiş gibi hem de değilmiş gibi hissediyorum. Açıklaması çok zor. Sadece hislerin çoğunun ne anlama geldiğini öğrendim," dedi Aeoife, bakışları odanın içinde gezinirken.

"Aeoife, bana bak," dedi Rowan sert bir sesle. "Neler yapabildiğini *kimseye* söyleme, tamam mı? Sırrın benimle güvende ama başkaları senin yeteneğinden faydalanabilir. Bu bizim sırrımız, tamam mı? Cade'e bile söyleme."

Rowan'ın şeytani pazarlıklar hakkında öğrendiği her şey Cade'e duyduğu köklü güveni sarsıyordu. Onun fırsatçı olduğu kadar kötü olduğunu da düşünmüyordu. Yine de Aeoife'la olan yakın ilişkisi, onun üzerinde herkesten daha fazla etkisi olduğu anlamına geliyordu ve Rowan bunu riske atmak istemiyordu.

Aeoife başını salladı.

"Güzel. Eminim yalnızlık çekiyorsundur, neden bana neler yaptığını anlatmıyorsun ve biraz kitap okumadan önce Hanna'da yapışkan çörekler yiyebiliriz."

Aeoife'in yüzü aydınlandı. Rowan'ın elini tuttu ve kasabaya kadar yürüyebilmeleri için kapüşonunu çekti.

Rowan bütün günü Aeoife ile geçirdi, kasabada yürüdü ve sonra kız sonunda Rowan'a sarılarak uyuyana kadar saatlerce ona kitap okudu.

Cade gizemli bir şekilde ortalıkta yoktu. Aeoife, Rowan uzaktayken onun çok sık gittiğini söyledi.

Rowan, iblis arkadaşı için endişelenmesine rağmen tam uyuklamak üzereydi ki yatak odasındaki ses kesildi ve Anne parlak bir ışıkla belirdi.

Rowan tanrıçaya bakakaldı. Aniden ortaya çıkması çok şaşırtıcı olmuştu. dikkatle Aeoife'in kollarından kurtardı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturduktan sonra önünde açıp başını eğdi.

"Fazla vaktim yok. Ne haberler var?" diye sordu Anne.

"İlerleme kaydediyorum ama Kurt her fırsatta beni durdurmaya niyetli görünüyor."

Anne kaşlarını çatı. "Seni *hâlâ* yatağa götürmedi mi? Neyi bekliyor?"

Rowan omuz silkti. "Yaklaştık..." "Ne

kadar yaklaştık?" diye sordu Anne.

"Benimle dans etti ve sonra beni öptü," dedi Rowan. "Bir

öpücük mü? Hepsi bu mu?" Anne çaresiz görünüyordu.

"Sadece dudaklarda değil," diye devam etti Rowan. Vücudunun geri kalanını işaret etti.

Tanrıçanın kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Peki bu hoşuna gitti mi?"

Rowan kızardı. "Çok hoşuma gitti."

Anne kaşlarını kaldırdı. "Eminim öyledir. Ve nasıl sevdi Bu mu?"

"Daha sonra beni neredeyse yatağa götürecekti ama ben durdum. Çünkü hançerim yanımda değildi. Sanırım gelecek hafta yapabilirim," dedi Rowan, hissetmediği güveni toplamaya çalışarak.

Anne hafifçe titredi ve hiçbir şey söylemedi.

"Eve dönerken, yanıklığın iyileşmekte olduğunu ve Karanlık Orman'ın Ballybrine'a kadar neredeyse yarı yarıya iyileştiğini fark ettim. Görünüşe göre

gücünü kaybettiğinin açık bir işareti," diye devam etti Rowan.

Anne hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Memnun ," dedi Rowan.

Yüzü yumuşadı. "Canım, nankörlük etmek istemem. İyileştiğini zaten biliyordum. Sorun şu ki, iyileşip iyileşmemesi önemli değil. Kurt hâlâ güçleniyor. Eğer saldırmak için bir zaman varsa, o da şimdi. Sadece aciliyeti anlamamı istiyorum. Yeni din benim için ve hepimiz için bir tehdit. Şu anda ölümü engelleyen tek şey benim iradem. Karanlık Orman'da hastalık iyileşiyor olsa bile, Ballybrine'a yayılmasını engelleyecek kadar güçlü değilim. Ashand Meyve Bahçelerindeki birkaç elma ağacı daha bu sabah yanıklık yüzünden çoraklaştı."

Rowan zorlukla yutkundu ve başını salladı.

Anne şefkatle yanağına dokundu. "Her şey bitmiş değil, canım. Bizi kurtarabilirsin. Sana inanıyorum ve bir dahaki orada olduğunda bunu başarabileceğini biliyorum."

Rowan, Anne'nin güveninden güç aldı.

"Onun kararlılığı senin için hiçbir şey Rowan. Sen güzel ve yetenekli bir kadınsın. Karşı koyamayacaktır," dedi tanrıça yumuşak bir sesle. "Bir yolunu bulacağım," dedi Rowan, gözleri Aeofe'in uyuyan gözlerine kayarak.

Form. Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Aeofe'in kendisinin yaşadığı hayatı yaşamasını istemiyordu.

"Seni izliyor olacağım ve yakında görüşeceğiz," dedi Anne. Rowan başını salladı ve onun kaybolmadan önce titrek bir aleve dönüşmesini izledi.

Rowan tekrar Aeofe'in yanındaki yatağa tırmandı ve Kurt'la yapacağı bir sonraki görüşmeye mümkün olduğunca çok bilgiyle gideceğine dair kendine söz verdi. Sabah olduğunda Kızıl Bakire günlüklerini bulmak için tapınağı didik didik edecekti.

ROWAN

Rowan tapınak sunağının arkasındaki büyüklerin misafir odasını karıştırdı ama Kızıl Bakire günlüklerini hiçbir yerde bulamadı.

Cade çoktan kontrol etmiş olsa da, kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Tapınağın koridorunda yürüdü ve bir sıraya yığıldı, etrafta saklanabileceği başka bir yer olup olmadığına baktı. Bakacak yer kalmamıştı.

Arka kapılar açıldı ve Yaşlı Garrett, sanki korkusu tarafından çağrılmış gibi tapınağa adım attı. Orta koridorda yürürken onun kirpiklerinin hayali sızısını sırtında hissetti.

"Görüyorum ki yine başarısız oldun, Red." Dudakları vahşi bir sırıtişla yukarı kıvrıldı. "Bu çok kötü, yine de endişelenmemelisin. Daha önce konuştuğumuz gibi bir yedek plan hazırladık. Benimle gel."

Rowan tereddüt etti. Cade'in yanında olmasını dilemişti ama kahvaltıda kontrol ettikten sonra yine ortalıktan kaybolmuştu. Nereye gittiğini sormuştu ama o sadece geçiştirmişti. Şimdi, tapınakta dolaşmaya başlamak için onun yanında olmasını beklemiş olmayı diliyordu.

"Rowan, tereddütünü meydan okuma olarak mı algılamalıyım?" Yaşlı Garrett sordu. Ses tonunda ve gözlerindeki bakışta tehdit açıkça görülüyordu.

Başını salladı ve onu takip etmeye başladı. Onu tapınağın önündeki yükseltilmiş kürsünün arkasındaki karanlık bir merdiven boşluğuna götürdü. Öyle bir yerdi ki

O kadar iyi gizlenmişti ki daha önce etrafı kurcalarken gözden kaçırmıştı. Taş merdiven boşluğu loştu, sadece Yaşlı Garrett'ın tuttuğu bir mumun ışığı yollarını aydınlatıyordu. Birkaç adım geriden takip etti, kollarının erişemeyeceği bir mesafede durmaya dikkat etti.

Merdivenlerin dibine vardıklarında, uzun, karanlık bir tünelde onu takip etti. Dehşet midesinde toplanmıştı. Mekândaki hava bayat ve bunaltıcıydı. Soğuktan korunmak için kollarını ovuşturdu.

Sonunda Yaşlı Garrett duvardaki bir kolu çekti ve bir kapı gıcırdayarak açılarak geniş, açık bir oda ortaya çıktı. Rowan onu içeriye kadar takip etti. İçerisi biraz daha aydınlıktı, yosun ve baharatlı tütsü kokuyordu. Çevredeki duvarlarda birkaç meşale yanıyordu ama odanın odak noktası merkezdeki tavandı. Taş bir sunağın üstünden kalın kökler uzanıyordu, köklerin çoğu kubbeli tavanın etrafına yayılıyordu ama birkaçı doğrudan aşağı inerek sunağın alt kısmını sarıyordu.

"Yaşlı Ağaç," dedi Yaşlı Garrett o daha soramadan. "Burası neresi?" Rowan sordu.

Adamın gözleri tehditle parladı ve kadın sorduğu sorudan hemen pişman oldu. "Bu bir ayin odası, elbette."

Sertçe yutkundu ve onun bakışlarını sunağa doğru takip etti. Bir adım daha yaklaştı. Sunağın yan tarafında eski dilde, "*Ana'nın dikkatli bakışları altında, Kocakarı'nın şahitliğinde, yaşayanların iyiliği için Kurt'a kurban veriyoruz,*" yazan oymalar vardı.

Karmaşık kurt oymaları ve Anne'nin mührü sunağın ön tarafını çevreliyordu.

Yaşlı Garrett elini soğuk taşın üzerinde sevgiyle gezdirdi.

Rowan ellerini ovuşturarak, "Burada olmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Bence tam da olmanız gereken yer burası. Görüyorsun, ne zaman

Bu Pazar sabahı Kurt'tan yine el değmemiş olarak dönerseniz, bu odayı bir sonraki hafta için hazırlayacağız ve burada, bu sunakta, Anne tarafından seçilen bir ihtiyar tarafından bakılacaksınız."

Bir adım geri çekildi. "Bu küfürdür."

"Sizi temin ederim ki öyle değil. Yaşlılar arasında çoktan karar verdik ve bu karar, sizi burada kutsayacak ve *kurbanınıza* tanıklık edecek olan Kocakarı tarafından kutsandı."

Rowan dehşetini gizlemeye çalıştı çünkü bunun sadece Yaşlı Garrett'i memnun etmeye yaradığı açıktı.

"Bir şey söylemek ister gibi görünüyorsun," dedi lupin bir gülümsemeyle.

Ağzı kurudu. "Anne'nin isteği yerine getirilecek."

Yaşlı Garrett onun ılımlı tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Eğildi, sunağın arkasına uzandı ve iki ipek ipi kaldırdı. "Bunlar bileklerinize bağlanacak, böylece kollarınız başınızın üzerinde gerilmiş olacak."

Rowan başını salladı, bakışlarını onunkilerden ayırmadı, nefes alışının sabit kalmasını, kalbinin hızının kesilmesini diledi. Ne yazık ki iradesi, içinden akıp giden adrenalinle boy ölçüşemiyordu.

Kaşlarını çattı. "Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Anne'nin isteği yerine getirilecek," diye tekrarladı.

Bir parçası kurumuş bir çiçek gibi solup toza dönüştü. Korkunç ve kaçınılmaz bir şey olduğunda yaptığı gibi geri çekildi. İçindeki karanlık, dipsiz kuyuya körlemesine daldı, daldı, daldı. Daha sonra hissetmek için zamanı olacaktı. Şimdi sadece dayanması gerekiyordu. Hayatta kalmak çirkin bir seçimdi ama Aeofe ona güveniyordu.

"Peki o zaman," dedi. İpleri bırakarak onun kolunu yakaladı.

Umutsuzca onu çekip almak istedi ama buna cesaret edemedi. Yeraltında bir yırtıcıyla birlikteydi ve çığlığını kimsenin duyamayacağını biliyordu. Tek bir yanlış hareket yeterliydi.

Yaşlı Garrett, Rowan'ı sunağın üzerine uzanıp kendisine bakacak şekilde geriye itti. Sonra bileklerini başının üzerinden çekip ipek bağlarla sardı ve sıkıca bağladı. Kalbi, etrafındaki enerjinin uyumsuz sesiyle birlikte kulaklarında çarpıyordu.

Havada korkunç, zonklayan bir nefret dolaşıyordu. Etrafını sarmaya çalıştı. Baskısını hissedebiliyordu ama tenine dokunamıyordu. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için çılgınca odanın etrafına bakındı.

Odanın sol tarafındaki duvarda, bir gardırobun yanında büyük bir sandık vardı. Muhtemelen ritüeller için gerekli malzemeleri saklıyorlardı ama daha sonra gizlice geri dönüp günlükleri kontrol etmeyi aklına not etti.

"Böyle mükemmel görünüyorsun. Tam ait olduğun yerdesin. Daha sonra iki büyük tarafından geniş bir alana yayılacaksın. Ve ne olacağını biliyor musun?" Yaşlı Garrett sordu. Kalçaları kızın dizlerine değecek şekilde yaklaştı. "O zaman ben de tam burada olacağım."

Sonunda Rowan tepkisini fazla bastıramadı.

Kızın yüzündeki dehşete sıırıttı. "Bu doğru, Kızıl. Akranlarım oy birliğiyle Kurt'un ilgilenmediği şeyleri tatmam için beni seçti. Her dakikasından zevk alacağım."

Rowan başını salladı, tiksintiyle gözlerini sıkarak kapattı ama adamın söylediği her şeyi hayal ettikçe daha da kötüleşti.

"İşim bittiğinde, senin kutsanmış kanını alıp Mürver Ağacı'nı meshedeceğiz ve Anne'ye dua edeceğiz. Kurban kabul edilirse, kan köklerden yukarı çekilecek ve başarılı olduğunu anlayacağız."

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dehşet içinde ona baktı. Yaşlıları bunun iyi bir fikir olduğuna, Anne'nin böyle bir şeyi onaylayacağına ya da Kurt'un bunu isteyeceğine nasıl ikna etmişti?

Rowan umutsuzca Anne'yi diledi. Koruması şaşırtıcı derecede zayıf hissettiriyordu.

Cade'in Yaşlı Garrett hakkındaki uyarısı kafasında dönüp duruyordu. Eğer gerçekten daha ikna edici olmak için bir iblisle anlaşma yaptıysa, belki de yaşlıları bu törenin iyi bir fikir olduğuna ve kendisinin yönetmesi gerektiğine tam olarak bu şekilde ikna etmişti. Baş döndürücü bir mide bulantısı içinde dönüp duruyordu.

"Hava almam lazım. Sanırım hasta olacağım," diye homurdandı Rowan.

Yaşlı Garrett yüzünü tiksintiyle buruşturdu ama belli ki söylediği doğru şeydi çünkü ellerini çabucak çözdü ve kadın zıplayarak onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Nerede olduğunu anladıktan sonra koşarak onu geçti ve tapınağın kapısından dışarı fırladı.

Rowan ciğerlerine iğne batıracak kadar soğuk olan havayı büyük bir yudumla içine çekti. Meydanda yürümeye devam etmeden önce sadece bir an durakladı. Yaşlı Garrett arkasından seslendi ama o yürümeye devam etti. Başı dönüyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sığ ve hızlı nefes almasını sakınleştiremiyor gibiydi.

Kasaba meydanından geçerken neredeyse yoluna çıkan iri yarı bir adamla arpışacaktı.

"Bu bela senin üzerinde, Kızıl! Bir şeyler yapmalısın! Kurt yiyecek kaynağımızı öldürüyor çünkü ona istediğini vermiyorsun!" diye homurdandı adam.

Bir kadın adama katılınca Rowan bir adım geri çekildi.

"Evet, kurda istediğini ver kızım. Yoksa hayatını kazanmak için çalışamayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu toplumun sırtından geinmekten memnun musun?" diye sordu kadın.

"İşini yapmak için bu kasabaya borçlusun, kızım. İnsanlar ruh şarkıcısı bile olmayan çocukları kurban etmeye alışıyor. Daha dn tapınaktan  ağılayan kızı sürüklediklerini duydum," dedi adam.

Rowan'ın midesi bulandı. Bu kadar kısa sürede işler nasıl bu kadar çığırından çıkmış olabilir? Gözlerini meydanda gezdirdi. Daha fazla insan toplanmaya başlamıştı, bağırışlar dikkatini çekmişti. Kalabalık kabarmış ve her taraftan bastırmıştı.

"Gitmem gerek," dedi. Döndü, ceset yığınlarının arasından ite kaka ilerledi ve Finn'in Ashand arazisinin kenarındaki dairesine ulaşana kadar koştu. Acımasızca kapıya vurdu. Muhtemelen evde değildi. Muhtemelen ava çıkmıştı ama onu sakinleştirecek bir şeye ya da birine ihtiyacı vardı.

Her şey çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkıyordu.

Kapı açıldı ve Finn'in gözleri onu görünce kocaman oldu. "Rowan, ne-

Onu geçip fuayeye girdi ve duvara yaslandı. ne doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Yukarıdaki Tanrıça! Ne oldu?" Finn bir kolunu ona doladı ve oturma odasına, ateşin önündeki bir sandalyeye götürdü. "Başını dizlerinin arasına koy ve daha derin nefes almaya alış." Bir elini onun sırtına koydu. "Derin nefes almaya alış, elime kadar."

Kalp atışlarıyla birlikte nefesi de yavaşladı. Baş dönmesi geçince doğrulup Finn'e baktı. Altın sarısı saçları dağınıktı, gömleğinin yaka düğmeleri açıldı ve daha önce hiç grmediğı kadar çok teni ortaya çıkmıştı. Finn onun bakışlarını takip etti ve hızla düğmelerini ilikledi.

"Çay yapabilirim," dedi küçük mutfaktan bir ses.

Rowan, bakışları kızarıp gözlerini kaçırarak Leydi Joy McCade'e yönelince sıçradı.

"Özür dilerim. Misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi Rowan, ayağa fırlayarak.

Finn onun elini tuttu ve hem onun hem de Joy'un nefesi kesildi. Ona dokunmaması gerektiğini hatırlayarak hemen bıraktı. "Rowan, lütfen kaçma. Sadece bir fincan çay iç ve bana neler olduğunu anlat," dedi yumuşak bir sesle.

Finn'in gözleri ona yalvardı ama Joy'un önünde ona hiçbir şey söylemedi. Tuhaf bir kıskançlık midesinde düğümlendi. Finn'in -sözde-kendisi için hissettiklerini Finn için hissetmiyordu ama de onun sözüne her zaman güvenmişti ve Finn onu bekleyeceğine yemin etmişti. Joy'la ilgilenmediğini söylemişti. Onunla dairesinde yalnız kalması son derece uygunsuzdu.

"Sorun değil. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim," dedi Rowan, Joy'u işaret ederek.

"Düşündüğünüz gibi değil," dedi Finn.

Rowan kollarını kavuşturdu. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

Kızmaya hakkı yoktu. Yine de, sadece onu istediğine, süresi bittiğinde onunla evleneceğine yemin etmesi ve şimdi daha yeni başlamışken Finn'in başka biriyle gizlice dolaşması biraz ihanet gibi geliyordu.

Joy, "Buraya sadece iki hafta sonraki Şükran ve Yas Töreni'nden sonra yapılacak özel bir tören hakkında konuşmak için geldim," dedi. "Finn muhafız olarak Anne'ye katılmak için orada olacak, ben de nedimesi olarak ona eşlik edeceğim. Sadece bazı şeyleri tartışıyorduk çünkü ikimize de çok az bilgi verildi."

Rowan'ın ağzı kurudu ve midesi bulandı. Bir elini ağzına götürdü. "Sanırım hasta olacağım."

Finn ayağa fırladı ve ona bir kâse getirdi. Üzerine eğildi ve zihninde dönüp duran düşünceleri yavaşlatmaya çalıştı.

"Anne'nin gerçekten orada olmasını mı bekliyorlar?" Rowan kâsedan başını kaldırmadan sordu, dikkatinin dağılmasının kusmasına neden olmasından korkuyordu.

Finn içini çekti. "Ağzını sıkı tutuyorlar ama nedense ikimizin de orada olmasını istediler. Sarai'nin de annesiyle birlikte katılması gerekiyor."

Birden baraj patladı ve Rowan ağlamaya başladı. "Benim Kurt'a layık olmadığımı düşünüyorlar."

"Ne?" Finn şaşırılmış görünüyordu. "Sadece birkaç hafta oldu."

"Biliyorum. Ne istediklerini bilmiyorum," diye Rowan. "Çok yaklaştım-"

Finn bu sözler karşısında irkildi.

"Eğer gelecek hafta başaramazsam, Yaşlı Ağaç'ın altındaki gizli odada çılgınca bir tören yapacaklar ve " Joy'dan Finn'e baktı.

Joy da Rowan'ın hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Tanık olmamı istedikleri *şey bu mu?*"

Finn başını şiddetle salladı. "Bunu yapamazlar."

"Yapabilirler. Crone bunu onayladı. Gelecek hafta Con-the Wolf'u bir şekilde kazanmayı başaramazsam bu gerçekleşecek," dedi Rowan.

"Oh, Rowan, bu korkunç," dedi Joy. Kendi adına, gerçekten perişan görünüyordu. Finn'e doğru yürüdü ve sanki kurban kendisiymiş gibi ondan destek istedi. "Finn, bunu yapmalarına izin veremezsin. Daha önce hiç böyle bir aciliyet olmamıştı."

Rowan umutsuz bir ifadeyle, "Bunun nedeni kötü gidişat," dedi. "İyiye gitse de umurlarında değil. Burada hâlâ görülebiliyor ve kasaba halkı huzursuz. Neyin doğru *olduğu* önemli değil. Sadece neyin doğru *hissettirdiği* önemli."

Joy yere yığılmak üzereydi. Finn onu kucakladı ve Rowan onlara baktı. Birbirlerine çok yakıştıklarını inkâr etmek mümkün değildi.

"Bu hafta birkaç aile büyüklerine kızlarını sundu. Hediyesi olmayan kızlar. İnsanlar bir çözüm için çaresiz ve o ağaçlar olmadan gelecek sezon için panik içindeler. Yorgancılık çevremdeki bazı kadınlar hafta sonu erkeklerin genç kızlara bağırıklarını duyduklarını söylüyorlardı," diyor Joy.

Rowan'ın midesinden bir mide bulantısı dalgası daha geçti.

"Yaşlılarla konuşacağım," dedi Finn.

Rowan elindeki kâseyi yan masaya çarparak ayağa kalktı. "musun? Ne istiyorlarsa onu yapıyorlar! Kuralları onlar koyuyor. Fedakârlık yaparlarsa her şeyin düzeleceğini düşünüyorlar. Ama Finn, Yaşlı Garrett bir iblisle pazarlık yapıyor-"

"Rowan! Böyle suçlamalarda bulunamazsın," dedi Finn dehşete kapılarak.

"Bu doğru," dedi Rowan. "Nasıl bildiğimi açıklayamam ama biliyorum. Büyüye sahip olanlar bunu hissedebilir. Anne'den aldığın kutsamayla muhtemelen sen bile hissedebilirsin Finn. O haklı değil. Diğerleri arasında bu çılgınlığı körüklüyor. Bu doğaüstü bir şey. Düşünsene, Orla bu baskıyı hiç yaşamadı ve Kurt onu almadan önce bir aydan fazla zaman geçti."

Rowan, Conor ile Orla arasında bir şey olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Belki de sadece Orla'nın kırmızı kıyafetler giymesini onaylamıştı. Belki de Rowan ihtiyarlardan bahsederse, bunu yapmasına izin verecekti. Bu kurbandsız bir yalandı ama Yaşlı Garrett böyle bir güce sahipse, töreni yine de yapabilirlerdi. Kasabadaki çılgınlık görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı ve Yaşlı Garrett fırsatçıydı.

"Yaşlılar yozlaşmış," diye fısıldadı Rowan.

Finn, "Row, eğer yozlaşmış olsalardı, Anne müdahale ederdi," dedi.

"Sen safsın!"

"Ve sen inançtan yoksunsun!" Finn karşı çıktı.

Joy aralarında bir ileri bir geri baktı. "Belki de kendim çıkmalıyım."

Finn şaşkınlığını üzerinden attı ve ona döndü. "Bunun icabına bakacağım, Joy. Hiçbirimizin böyle bir canavarlığı yaşamak ya da tanıklık etmek zorunda kalmayacağından emin olacağım."

Finn elini öpüp onu kapıdan çıkarırken Joy dudağını ısırды ve başıyla onayladı.

Sonunda Rowan'a döndü.

"Onlarla konuşmak işe yaramayacak," dedi

ona. "Yarayacak," diye ısrar etti Finn.

"Olmayacak," dedi Rowan. "Anne zaten benim tarafımda. Haftalardır bunu anlamaya çalışıyorum ve hiçbir ilerleme kaydedemedim. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yardım edebilirim!"

"Yapamazsın. Sen bu canavarla daha yeni yüzleşmeye başladın ama ben haftalardır onunla tek başıma uğraşıyorum. Beni kurtarmana ihtiyacım yok," dedi Rowan soğuk bir şekilde.

Finn ellerini havaya kaldırdı. "Evet, Rowan. Senden istenen şeyin düşüncesine katlanamadığım için beni cezalandır. O canavarın ellerinde nelere katlanmak zorunda kalacağını düşünemediğim için benden nefret et."

Rowan, "Umarım Kurt'tan bahsetmiyorsunuzdur," diye takıldı.

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye iç geçirdi Finn. "Yukarıdaki Tanrıça, Rowan! Her hafta o ormanda kayboluşunu izliyorum ve her seferinde geri dönmeni bekliyorum. Hissettiklerimi hissedebilseydin, anlardın. Seni beklemek ıstırap verici. Hayatını riske atmadan seni takip edememek. Kendi eğlencesi için sana istediği gibi zarar verebileceğini bilmek-"

"O biri değil," diye iç geçirdi Rowan.

"Onun nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok Row. Onu sadece birkaç haftadır tanıyorsun."

"Bana sözde *kutsalımızdan* çok daha iyi davrandığını biliyorum. liderler," diye tersledi Rowan.

Finn'in öfkesi kayboldu ve gözlerine çaresizliğe benzer bir şey yerleşti. "Onu seviyor musun?"

"Ne?" Rowan şaşkınlıktan boğuldu. "Hayır, tabii ki ." "Beni seviyor musun?" Finn sordu.

Rowan zorlukla yutkundu.

Kapının çılgınca çalınması onu Finn'in kalbini kırmaktan kurtardı. Finn kapıyı açtı ve nefes nefese kalmış Sarai ile kollarında yığılmış Raya'yı buldu. Sarai'nin yanağı şişmiş, dudağı yarılmış, gözleri kızarmış ve şişmişti ama Raya'nın gömleği kanla ıslanmış, vücudu acıdan iki büklüm olmuştu.

"Ne oldu?" Rowan, Raya'nın bir sandalyeye oturmasına yardım ederken sordu.

Sarai döndü ve Finn'den Rowan'a baktı. "Yaşlılar bizi birlikte yakaladı ve kırbaçlattı. Ben Crone'un kızı olduğum ve ondan korktukları için daha kolay kurtuldum ama sapkın davranışlarımızdan dolayı ikimizi de dışarı atmak istiyorlar." Başını salladı, yüzünü sildi.

gözleri. "Raya bu şekilde seyahat edemez. Sırtı berbat durumda. İyileşmesi için zamana ihtiyacı var."

Rowan'ın içinden öfke fışkırdı. "Bu ne cüret! Aşkı alıp çirkin ve utanç verici bir şey haline getirmeye nasıl cüret ederler! Sana el sürmeye nasıl cüret ederler!" Öfkesi, atan bir kalp gibi içinde çarpan bir yaşam gücüydü. "Neye ihtiyacınız var? Ne yapabiliriz?"

Finn Raya'ya biraz su getirirken Sarai odada volta atıyordu. "Bilemiyorum. Huntsman's Hollows'tan geçmemiz mümkün ama buradan ayrılmamız haftalar sürecektir. Ve yaralarımı iyileştirmek için nergis, hatmi ya da papatyaya ihtiyacım var. Ben-" Raya'nın önünde dizlerinin üzerine çökerken hıçkırıklara boğuldu. Avcı kadının yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Çok özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım."

Raya zayıfça gülümsedi. "İkimiz de oradaydık ve daha iyi biliyorduk." Finn, "Sizin için yaşlılarla konuşabilirim," diye teklif etti.

Sarai ayağa fırladı ve Finn'e doğru hışımla yürüdü. "Yeterince uzun zamandır kasıtlı olarak cahilsin Finn Ashand. Daha iyisini biliyorsun ama yine de kör kalmaya devam ediyorsun. O yobazlara ne diyeceksin? Onları nasıl ikna edeceksin? Beni ömrümün sonuna kadar pişmanlık duymam için diz çökmeye mahkûm edecekse merhametlerinin ne faydası var? Benim günahım neydi? Rowan senin için neyse o da benim için o Finn. Birini sevmek nasıl yanlış olabilir?"

Finn zorlukla yutkundu. "Sarai, kimi sevdiğinin umurumda olmadığını biliyorsun. Ne olursa olsun seni seviyorum, ama kutsal yazılar diyor ki-"

"O kâfir moronların Tanrıça'nın lanetlediği kutsal yazıları umurumda değil!" Sarai çığlık attı. "Ben Raya'yı önemsiyorum! Bunca yıllık dostluğumuz boyunca senden hiçbir şey istemedim Finn. *Hiçbir* şey. Sırlarını sakladım ve sana öğütler verdim. İsteddiğin şeyi tam olarak nasıl elde edeceğini söyledim."

Finn başını salladı. "Biliyorum. Sana çok şey borçluyum Sarai ama şu anda bunu yapamam. Anlamıyorsun. Rowan'la ilgili her şey-"

Sarai'nin bakışları tekrar Rowan'a kaydı. "Gizli tören mi?"

Rowan başıyla onayladı. Finn'in sadakatini takdir etmesine rağmen, yardım edemezdi ama hayal kırıklığına uğramıştı onun eksikliği

Hayal gücü. Sarai'yle ikisinin toplamından daha fazla güce sahipti ama bunu kullanmak istemiyordu.

Rowan, Raya'nın arkasına geçti, saçlarını dikkatlice sırtından kaldırdı ve kanlı telleri yüzünden uzak tutacak şekilde ördü. "Onları av kulübende saklayabilirsin."

Finn kaşlarını çattı. "Peki yakalanırlarsa ne olacak?"

Sarai acı bir kahkaha attı. "Merak etme, Ballybrine'in Anne tarafından kutsanmış altın çocuğunun adını lekelemeye cesaret edemeyiz. Senin haberin olmadan gizlice girdiğimizi söyleriz."

Finn ellerini havaya kaldırdı. "Tanrıça yukarıda Sarai, kastettiğim bu değildi ama bu kadar gerginlerse ve yardım ettiğimi öğrenirlerse kaçacak yer kalmaz."

"Yukarıdaki tanrıça benim tanrıçam değil. Onun yokluğundan bıktım artık," diye tersledi Sarai.

Rowan ellerini kaldırarak ikisini de sakinleştirmeye çalıştı. Odanın karşısına geçti ve Sarai'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sana tekrar zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Onları ölü görmeyi tercih ederim."

Sarai'nin yüzü yumuşadı. "Sen bir katil değilsin Rowan."

Rowan derin bir nefes aldı. "Sevdiğim insanları korumak için neye dönüşebileceğimi henüz bildiğimizi sanmıyorum."

Haftalardır bu sözler aklından çıkmayan zehirli bir hayalet gibiydi. Onları yüksek sesle söylemek ve onlara tanık olmak, kararlılığını güçlendirdi.

Finn bu itiraf karşısında irkilmiş görünüyordu ama Sarai'nin omzu dikleşti ve gözlerinde bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Raya iyileşene kadar saklanacağız ve bir plan yapacağız. Kaçmayacağız. Bu kasabayı başka kadınların canını yakacak nefretle baş başa bırakmayacağım." Sarai'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Tıpkı gibi burayı yakıp yıkacağım. Bu kasabadaki her türlü enfeksiyonu yakıp kül edeceğim ve insanları birbirinden ayırmak yerine bir araya getiren bir Kocakarı olacağım." Bakışlarını Finn'in üzerine dikti. "Zamanı geldiğinde hangi tarafta olduğunu bilsen iyi edersin Finn. Akıllıca seç! Çünkü bunu hatırlayacağım ve çabuk affediyor olabilirim ama Row kin tutar."

Sarai Raya'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve ikili kapıyı öyle bir çarptı ki tüm bina sarsıldı.

CONOR

Rowan oturma odasındaki pelüş sandalyede arkasına yaslandı. Yeşil gözleri önündeki satranç tahtasına odaklanmıştı. onun. Solmakta olan güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, buklelerindeki kırmızıyı çıkarıyordu. Çenesini elinin arasına aldı, filini yeni bir kareye doğru iterken kaşları çatıldı.

Conor bu hamleye kaşlarını çattı. Bütün oyun boyunca yaptığı hatalara ek olarak bu da acemice bir hataydı. Belli ki dikkati dağılmıştı ve aklından geçenleri paylaşmaması onu rahatsız ediyordu.

Bir gece önce nedenini açıklama zahmetine girmeden kalmak istemişti. Onu reddedecekti - günaha girmesine gerek yoktu - ama kız ona gözlerinde öyle bir çaresizlikle bakmıştı ki onu bu kadar çabuk göndermeye dayanamadı. Kızın kendisinden çıkardığı zayıflıktan hoşlanmamıştı ve kırmızı giyip giyemeyeceğini sorup onu geri çevirdiğinden beri çok somurtkandı.

Şu anda bile, sanki kendiliklerinden hareket etmelerini bekliyormuş gibi satranç taşlarına bakıyordu. Rowan genellikle onu satrançta yenmeye çalışma fırsatından zevk alırdı. Conor onun kararlılığını çekici bulurdu ama şimdi garip bir şekilde içine kapanık görünüyordu. Duruşu bile kamburdu, sanki hayat onun havayı alıp götürmüş gibiydi.

Wolf's Keep'e son gelişinde olan her şeyi tekrar hatırladı. Belki de bu sadece yutmakla ilgili itirafına verdiği bir tepkiydi. Öfkeyle ayrılmıştı ama onun öfkesinin bir anda alevlenip sonra sönmeye meyilli olduğunu fark etmişti.

Conor vezirini oynattı. Bu aptalca bir hamleydi ve hemen üzerine atlaması gerekirdi. Bunun yerine, daha önce hiç oynamamış gibi tahtaya baktı. Conor'ın yaptığı bu büyük hatadan faydalanmak yerine bir piyon hamlesi yaptığında, Conor sonunda konuştu.

"Aklında ne var? Biraz dikkatin dağılmış gibi."

Gözleri tahtayı taradı ve bir elini alnına götürüp başını salladı. "Özür dilerim. Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum."

"Eğer oynamak istemiyorsan-"

"Biliyorum. Sadece bu gece aklımın tamamen burada olmadığını düşünüyorum. Belki de biraz çay içip yatmalıyım," dedi.

Ayağa kalktı ve Conor onun elini tuttu.

"Lütfen kal ve oyna. Baştan başlayabiliriz."

Sandalyeye geri gömülmeden ve taşlarını yeniden yerleştirmeden önce tereddüt etti. Sonra sadece tahtaya baktı.

"Ne istiyorsun, küçük Kızıl?" Conor sordu.

Rowan bu soru karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. Ellerini ovuşturdu. "Neden soruyorsun?"

Bu bir suçlamaydı ve tüm dünyanın yalnızca kendisinden bir şeyler alabilecekleri biri olarak gördüğü bir kadın için anlamlıydı.

İçini çekti ve başını salladı. "Bunu sana hiç soran oldu mu?"

"Hayır," diye itiraf etti. Sandalyede yaslandı ve gözlerini kapattı. "Sanırım biraz huzur istiyorum. Bir bahçe ve küçük bir kulübeyle basit bir hayat yaşamak istiyorum." Başını iki yana salladı. "Bunu söylediğimde kulağa çok acınası geliyor."

"sanmıyorum," dedi Conor.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve ona ters ters baktı. "Bunu ormandaki ürkütücü bir köşkte yaşayan tanrı söylüyor. Sanki sen normalliğin bir ."

"Sanırım haklısın," diye itiraf etti. "Yine de köyün senin için gürültülü ve bunaltıcı olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca, hayatının büyük bölümünü sana bakılarak geçirdin. Fark edilmeden hareket etmek için ortama karışma arzunu anlayabiliyorum. Başka ne var?"

Düşünürken parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Bir şey hakkında ne zaman çok düşünse bunu yapardı. En zararsız ama onun küçük alışkanlıklarını yakalamak için ısıtıyordu; ellerini gergin bir şekilde sıktığında ya da utandığında hayali bir saç telini kulağının arkasına attığında.

Conor, *bunun sadece seni içine çekmek için tasarlanmış bir sihir olduğunu düşündü*. Yine de her küçük alışkanlığı inanılmaz derecede çekici buluyordu. Daha önce birine bu kadar bağlandığından emin değildi ve bunun sağlıklı olduğundan da emindi.

"Elbette otlar yetiştirmek isterdim, ama aynı zamanda sadece güzel olan anlamsız çiçekler de yetiştirmek isterdim. Okuyabildiğim kadar çok kitap okurdum." Gülümsedi ve yanakları pembeleşti.

"Peki orada yalnız mı yaşayacaksın?" Conor sordu.

Gözlerindeki bir anlık ışık söndü ve yüzü kapandı. "Artık yatmak istiyorum," dedi açıkça.

Çok zorlamıştı. *Aptal Conor, kendi katmanlarının soyulmasından nefret ederken hep onun katmanlarını soymaya çalışıyorsun*.

Yine de bu dürtüyü dizginleyemiyordu. Rowan'ı tanımak ve anlamak istiyordu. Bunun da ötesinde, ona umutları ve hayalleri olan bir insan gibi davranılmasını hak ediyordu. Onu kendi zihninde ne kadar insanlaştırabilirse, dürtülerine o kadar dayanabilirdi.

"Rowan, bir varsa bana söyleyebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

İç çekti. "Tüm hayatım boyunca senin ellerinde ölmeyi bekleyerek yaşadığım gerçeğinden başka bir şey mi? Ne istediğimi bilmek ister misin? Kendimi ve Aeofe'ı korumak için anlaşmayı değiştirmek istiyorum."

Conor bir elini yüzünde gezdirdi. "Sana bunu veremem Rowan. Bu benim istediğimden çok daha karmaşık bir durum."

Onunla tartışmak istiyordu ama gerçek şu ki, neredeyse sürekli bir korkuyla yaşamının ne demek olduğunu biliyordu. Karanlık Orman'a her adım attığında korku onun yeni yoldaşydı. Yine de ona korkunun kaybedecek bir şeyi olduğu anlamına geldiğini hatırlatmak istiyordu.

Onun gözleriyle buluştu ve aralarındaki havada tanıdık bir sıcaklık kıvılcımlandı. "Şu anda bana kızgın olduğunu sanmıyorum. Sadece konuyu saptırmak için kavga çıkarıyorsun. Hazır olduğunda bana her şeyi anlatabilirsin, küçük Kızıl."

Bakışları adamın dudaklarına kaydı. İçini çekti ve arkasını dönerek onu sessizlik ve havadaki lavanta ve vanilya kokusundan başka bir şeyle baş başa bıraktı.

Ertesi gün Conor, gübre çuvallarını, tohum ve soğan sepetlerini ve su kovalarını nereye taşıyacağını söyleyen Rowan'ı Karanlık Bahçe'de takip etti. Rowan, sanki hayali bir sesi dikkatle dinliyormuş gibi gözlerini kapatıp duraklamadan önce, mevsimin başlamak için çok geç olduğundan yakınıyordu. Onu daha iyi bir ruh halinde görmek içimi rahatlattı.

"Oradayken ne duyuyorsun? Neden bu bahçeye bu kadar çekildin?" Conor sordu.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Sanki uykudaki çiçeklerin melodisini duyabiliyorum. Buradaki diğer her şey gibi hüzünlü ve sevimli. Ne zaman yaklaşısam, sanki geri dönmek için biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi beni çekiyor. Sihrimi çağırıyor."

"Bana nasıl ekileceğini gösterir misin?" Conor sordu.

Rowan bir kıkırdamayı bastırdı. "Çiçek mi dikmek istiyorsun?"

"Seninle birlikte çiçek dikmek istiyorum, evet," dedi. "Sana bu süslü tohumları ve soğanları aldıktan sonra ben de yapabilirim."

Sırıttı, gözleri parlıyordu. Sonunda onun kendisinden gülümsemeler çıkarmasına karşı koymaya çalışmayı bırakmıştı. Ona karşı hislerinin gelişmesine izin vermenin bir akıntıya kapılmak gibi hissettireceğinden endişeleniyordu ama buna teslim olmak boğulmaktan çok hafif bir akıntıyla yüzmek gibi hissettiriyordu. Aralarında biraz mesafe bırakabildiği sürece iyi olacaktı.

Rowan saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve eldivenlerinden alnına bir parça kir bulaştı. Conor koluyla ovalayarak temizledi.

"Bu kısımda tam olarak ne ekildiğinden emin değilim, bu yüzden tam olarak ne bilmeden önce bunu öğrenmek için biraz büyütmem gerekecek," diye başladı. "Ama burada hiç müzik yok, bu yüzden gerçekten vahşi olabiliriz. Bu lale soğanlarından bazılarını düşünüyorum. Mevsim biraz geç olabilir ama onlara yardım edersem kışı atlatır ve baharda çok güzel olurlar."

Conor, çiçek tarhının ön tarafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş lale soğanları için küçük çukurlar kazarken onu izledi. Kışın eşiğinde çiçek dikmenin pratik olmadığını düşündü ama Rowan'ın yüzündeki kararlı ifade endişelerini paylaşmasına engel oldu.

Onun tekniğine güldü ve ellerini ellerinin üzerine koydu. "Yavaş ol. Toprağı öldürmeye çalışmıyorsun. Sadece birkaç santim kazmaya çalışıyorsun. Hassas şeyler için yaratılmadığını biliyorum ama bence öğrenebilirsin," diye fısıldadı.

Sözleri imalarla doluydu ama yüzünde alay ettiğine dair hiçbir ipucu yakalayamadı. Hiçbir şey söylememiş gibi davranarak ona birkaç çiçek soğanı daha uzattı ve onları dikmesini izledi. Onun tekniğinden memnun kaldıktan sonra işine geri döndü.

Lalelerle işleri bittiğinde, bu soğanları allium soğanları, siyah dahlia yumruları, çikolata kozmosu, siyah hercai menekşe, siyah sihirli gülhatmi, siyah kadife petunyalar ve koyu mor calla zambakları ile serpiştirdiler. Rowan tamamen kendi elementindeydi.

"Çiçekler hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?" Conor gül ağaçlarını budarken sordu.

"Bazılarını Sarai'den öğrendim. Bazılarını sadece biliyorum çünkü onları dinlediğimde bir şeyler duyabiliyorum. Bana ellerini ver, sana göstereyim. Sanki her bitkinin kendine has bir melodisi varmış gibi, bu melodiden ne kadar alana ihtiyaçları olduğunu, ne kadar derine ekilmeleri gerektiğini ya da koyduğum yeri sevip sevmediklerini anlayabiliyorum."

Rowan eldivenlerini çıkarırken Conor toprakta diz çöktü. Ellerini Conor'ın ellerinin üzerine koydu ve bir lale soğanı üzerinde gezdirdi. O kadar yakındı ki Conor onun kokusundan ve vücudunun onunkine değdiği yerlerden başka bir şeye odaklanamıyordu. Gözleri dalgalanarak kapandı ve belli belirsiz bir gülümseme dudaklarını yukarı çekti.

"Bunun biraz daha ikna edilmesi gerekecek. Şu anda havanın bu kadar soğuk olmasından hoşlanmıyor."

"Sesi neye benziyor?" Conor sordu.

Rowan onu dinledi ve sonra usulca çırpınan melodik bir ezgi mırıldandı. Rowan biraz daha yüksek sesle mırıldanırken Conor onun büyüünün ellerine değdiğini hissetti. Melodiyi sadece ellerinde değil, tüm vücudunda hissetti. Hoş ve parlaktı, tıpkı ilkbaharın ilk ılık günlerinde olduğu gibi, don kırılıp her şey eridiğinde ve çiğdemler çözölen topraktan fıskırdığında. Gözlerini kapadı ve hissin tadını çıkardı.

Bir süre sonra Rowan ellerini geri çekti ve gözlerini kırıştırdı, bir lale yerden yükselip bir an sonra çiçek açınca irkildi.

Conor şok içinde ona baktı. Onun neler yapabileceğini biliyordu ama gücünü bu kadar az çabayla iş başında görmek başka bir şeydi. Yüzyıllardır var olan Conor'ı çok az şey şaşırtıyordu.

"Tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu.

Başını salladı ve ellerini başka bir noktaya yönlendirdi. "Bu bir yıldız çiçeği. Bakalım, sanki-" Gözlerini kapattı ve tekrar mırıldanmaya başladı.

Bu kez melodi daha yavaş ve dolambaçlıydı. Ona bir keman konçertosunu hatırlattı. Büyüsü ellerinde titreşti ve sonra onu yere gönderirken vücuduna yayıldı. Bu kez büyü, sıcak bir günde güneşin altında uzanmak ve sıcaklığın tenine yayılıp kaslarına battığını hissetmek gibiydi.

Rowan bir kez daha yer açmak için ellerini kaydırđı ve gözlerini kırıştırdı, sanki sonbaharın sonları değil de yazın doruklarındaymış gibi açan göz alıcı bir siyah yıldız çiçeğini izledi.

Rowan'a bakmak için döndü. "Nesin sen, aşkım?"

Omuz silkti. "Ben sadece Rowan'ım."

Conor onu tekrar çimlerin üzerine itti ve öptü. Vücudu hâlâ onun büyüünün canlılığıyla uğulduyordu. Etrafı her zaman ölümlle çevrili biri için bu yüksek bir his gibiydi. Yutmaktan daha iyi değilse bile onun kadar iyiydi. Kendi kendine böyle söylüyordu ama bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun doğru olduğundan emin değildi.

Rowan ona bir çiçek gibi açıldı ve Rowan rahat bir nefes aldı. O kadar bağlı ve endişeliydi ki. Onu rahatlatmış görmek bir ödöl gibiydi. Sadece ona dokunmasına, onu öpmesine, ciğerlerindeki tüm nefesi çalmasına izin vermekle kalmadı, sanki ondan yeterince alamıyormuş gibi onu daha da yakınına çekti. Sanki kendisine sahip olunmasına doyamıyormuş gibi.

Adam dudağını ısırırken parmakları adamın saçlarında pençe gibi kıvrıldı. Garip bir tavuk oyunu oynadılar. Adam ilerleyerek kızın elbisesini toplarken, kız da onun elbiseyi yukarı kaldırmasına yardım etti.

Öpücükler arasında onun yüzüne bir göz attı. Gözleri sorularla ve öfkeyle doluydu, sanki kontrol eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Conor onu şiddetle öpmesine izin veren pervasızlığı kutsarken, bir yandan da onun soluklarını ve iç çekişlerini içerken hayatını emmemek için gereken kısıtlama için kendine lanet okudu.

Rowan'ı da kendisiyle birlikte karanlığa sürüklemek istiyordu. Onu her karanlık şeye verdiği tepkiyi izlemek istiyordu. Bu yanılttı ama onu yatağına bağlanmış, masasının üzerine eğilmiş, dizlerinin üzerine çökmüş, ona bakıp talimatlarını beklerken, her türlü uzlaşmacı pozisyonda düşünmeden edemiyordu.

Onu gönderdiğinde yaptığı gibi huysuzca surat mı asacaktı yoksa gözleri heyecanla parlayacak mıydı? Çizgiyi nereye çekecekti? Hiç çizecek miydi?

Onun için çizmek ve tam olarak nerede olduğunu öğretmek zorunda kalacağı düşüncesi onu heyecanlandırdı. Bu derslerden, büyürken özel öğretmenler tarafından öğretilenlerden çok daha fazla keyif alacaktı. Bunu çok fazla istiyordu.

Her şey yanılttı. Rowan sıcak, tatlı, ruhani, meleksi biriydi ve Conor onu kirletmek istiyordu. Conor onu ilk öpüşüne kadar ne kadar aç olduğunu hiç fark etmemişti. İnsanların korku ve inançlarından o kadar güç almıştı ki uzun zamandır bir Bakire'yi yutmaya ihtiyaç duymamıştı. Şimdi, onun her parçasını tatmazsa aklını kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Bu sadece sihir, Conor. Tadı, sihir sayesinde arzuladığın her şeye benziyor. Bunu daha önce de gördün. Yine göreceksin. Kendine gel. O sadece ateşi olan güzel bir kız.

Dudaklarına karşı iç çekti ve ellerini gömleğinin üstünden yukarı kaydırды ve adam ürkerek ondan uzaklaştı.

"Dur! Bunu istemiyorum, istesem bile bu sadece sihir. Seni yatağa için beni kandıramazsın," diye ısırdı Conor.

Savunmaya geçme refleksi, sıcak bir tencereye dokunduktan sonra elini geri çekmek gibi bir şeydi.

Rowan onun bu sıradan acımasızlığı karşısında şaşırmış görünüyordu ki tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğu belliydi. Sert sözler karanlıkta şiddetli bir çarpınıştı, ona karşı koyması gerektiğini hatırlatmaktan çok bunu istemesini sağlamak içindi. Yaralı görünmüyordu ama bir nefes alıp ondan uzaklaştı, elleri onu toprağa bağlayan tek şeymiş gibi kuru otları yumrukluyordu.

Kadının ağzındaki tatlılığı ekşi bir pişmanlığa dönüştü. Yine de doğru hamlenin bu olduğunu biliyordu. Kontrole her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı ve Rowan onun kontrolünü paramparça etmişti. Şimdi bile, tanıdık bir hayal kırıklığıyla dolu gözleri ve öpücüklerinden morarmış dudaklarıyla ona bakarken bocalıyordu.

Adamın bedenindeki değişimi okudu, kendi bedeni de harekete geçmek için kıvrıldı ama savaşmayı mı, kaçmayı mı yoksa kendisini anlamsızca öpmesine izin vermeyi mi kastettiği belli değildi.

Ne istediği gerçekten önemli değildi. Neye *ihtiyacı* olduğu öncelikliydi ve şu anda o güzel kadına ve gözlerindeki vahşi bakışa kendisinden mümkün olduğunca uzakta ihtiyacı vardı. Kadının yakınlığı tehlikeliydi, sırf kıvılcım çıkarıp çıkarmayacağını görmek için barut fıçısının yanındaki çakmak taşıyı ateşlemek gibiydi. Aptalcaydı ama bu heyecanın peşinden koşmaktan vazgeçecek gibi görünmüyordu.

"Artık eve gitmen gerekiyor," dedi Conor. Adam ayağa kalktı ve kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve bahçeye baktı. "Beni tekrar gönderirsen bahçeme nasıl bakacağım?" dedi uzun bir süre sonra.

Yüzündeki korku, bahçesi için duyduğu korkuyla hiç de orantılı değildi. Korktuğu başka bir şey vardı. Onu neyin korkuttuğunu öğrenmeyi bu kadar çok isterken, onu bir kez daha kendinden uzaklaştırdığı için kendine lanet etti.

İlk tanıştıklarında Rowan hakkında bazı açılardan haklıydı. Narin bir kızdı ama zalimlik karşısında kırılacak kadar değil. Daha çok simya gibiydi. Hassas bir dokunuş gerektiriyordu çünkü yanlış bir hareket patlamaya neden olabilirdi ve bu değişkenlik Conor için inanılmaz derecede çekiciydi. Bunu geliştirmek, onu gaza getirmek ve eriyişini izlemek istiyordu - onu delirtmek için değil, sadece sanki sonsuz bir kaynağı varmış gibi tutkuya erişme kolaylığını izlemek için.

Yüzyıllarca yaşamak her şeyin ateşini ve aciliyetini alıp götürüyordu. Rowan, kutsanmış, canlı bir şekilde hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Bundan büyülenmişti.

"Tamam." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söylemişti. Conor onu inceledi, farklı olanın ne olduğunu araştırdı.

Onunla göz göze gelmedi. "Sadece birkaç gün daha kalamayacağıma emin misin?"

Conor onun yüzündeki çaresizlikten, kalbinin hızla çarpmasından, sesinin yüksek ve gergin tonundan nefret ediyordu.

"Bana söylemediğin şey ne, küçük Kızıl?" diye sordu. Kızın çenesini yukarı kaldırdı ama kız geri çekildi.

"Lütfen, lütfen bunu benim için yap Conor," diye mırıldandı. "Lütfen kalmama izin ver." Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Sana ne olacağını zaten söyledim. Neden unutulmayı karşılamaya bu kadar niyetlisiniz?" diye sordu.

Başını salladı ve ondan uzaklaştı. Bahçe kapısına doğru baktı ve adam korkunun kokusunu aldı.

"korkuyorsun?" Adam onun kolunu tuttu.

Sadece onun olmadığını biliyordu. Konu ona geldiğinde çok az korkusu olduğunu defalarca göstermişti, hatta onu yatağa atarsa tam olarak ne olacağını itiraf ettikten sonra bile.

Kolunu geri çekti ama gücünü ayarlar ayarlamaz, zihni yeni korkusuyla canlandı. Artık kaybolmuyordu. Bunun yerine, onu bir sunağa bağlanmış, yaşlılar tarafından bir tür korkunç törenle tutulurken gördü.

"Bu da ne böyle?" diye , illüzyonun içinde kaybolmuştu.

"Bakire olarak geri dönersem olacak olan bu," dedi. "Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa, elimdeki tek seçeneği kullanmayı tercih ederim."

Conor onun az da olsa neşesini kaçıran her erkeğin canını almak istiyordu. Cesaretinin sonu yoktu ama en kötü seçimi yapmasına da göz yummayacaktı. Şimdiye kadar gitmek istemeyen bir kadını yatağa atmamıştı ve şimdi de atmaya hiç niyeti yoktu.

Bu Conor'ı korktuğu şeyle yüz yüze getirdi - onu asla gerçekten istemeyeceği ya da istese bile bunu bilmeyeceği. Bunu istediğini düşünmesi ya da vücuduna hissettirdiklerini istemesi ya da alternatifi daha kötü olduğu için istemesi bir şeydi ama telkinlerini ondan söküp alamaması tamamen başka bir şeydi. Konu ona geldiğinde asla tarafsız olamayacaktı.

" ne cüret!" diye hırladı.

"Korkuyorlar Conor," diye Rowan. "Bunu mazur görmüyorum ama yanıklık konusunda endişeliler. Burada iyileşti ama hâlâ Karanlık Orman'ın sınırlarında. Hâlâ Ashand Bahçeleri'nde. Bunun onu durduracağını ve sizi tatmin edeceğini düşünüyorlar. Şu anda köyün nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Kasabadan her geçtiğimde insanlar bana bağılıyor. Aeofe'a söyleyeceklerinden korkuyorum. Yaşlılar ve Ballybrine halkı bende bir sorun ve beni istemediğini düşünüyor."

Conor sertçe yutkundu. Charlie onu gerginlikten haberdar etmişti ama Conor işlerin bu kadar kontrolden çıktığını bilmiyordu.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Rowan acı acı güldü. "Ne söylediğimin bir önemi yok Conor. Konuştuğumda beni dinlemiyorlar. Kuralları koyan adamların doğası böyle. Seninle hiç tanışmamış ya da Karanlık Orman'a ayak basmamış olsalar bile, başka birinin daha fazla şey bilebileceği akıllarına gelmiyor. Elder Garrett başından beri benimle sorun yaşıyor."

Nefes alması gerektiğini biliyordu ama Conor külü düşünmeden bir orman yangını gibi öfkелendi.

"Bunu onlar için düzeltmekten mutluluk duyacağım."

Rowan kolunu tutarak onu geri çekmeye çalıştı. "Conor, hayır- dur! Bu seni etkilemeyecek ve her şeyi daha iyi yapmayacak. Benim için işleri daha da kötüleştirecek," diye yalvardı.

Artık onu duymuyordu. Omuz silkti ve bahçeden çıkarken omzunun üzerinden ona son bir kez baktı.

Rowan'ın dehşete düşmüş yüzü zihninde donup kalırken, patikadan Ballybrine'e doğru körlemesine koştu. Onu güçsüz, nesneleştirilmiş, kırılğan hissettiren adamlardan nefret ediyordu.

Ona karşı bu kadar sahiplenici hissetmesi arkaik ve saçmaydı. Kız ona ait değildi ama yine de aitti. Kaderleri birbirine bağlıydı, kökler gibi birbirlerine sarılmışlardı. Ona karşı bir sorumluluk hissediyordu.

Rowan'ın ne dediği umurunda değildi. Bir ihtiyarın kendisine ait olanı almakla tehdit etmesine izin veremezdi. Sıradan insanlar tanrılardan bir şeyler alabileceklerini düşündükleri an, gücünü tamamen kaybettiği andı. Korkularının kime ait olduğunu hatırladıkları sürece, nasıl bir kanlı pislik bıraktığı ya da bunu kimin umurunda değildi.

ROWAN

D Rowan, Ballybrine'e doğru patikadan aşağı inerken ayak bileklerinde bir zincir gibi asılı duruyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. onu bekliyordu, ama korkunç olacağını tahmin edebiliyordu.

Sonunda patikanın kasabayla buluştuğu yere ulaştığında, birkaç avcı ve Yaşlı Falon onu bekliyordu.

"Leydi Rowan, lütfen bağışlayın," dedi Yaşlı Falon, gözlerini aşağıya dikerek.

Bakışları adamın boğazındaki taze morluğa takıldı. Onun bu unvana saygı göstermesi normalmiş gibi davranmaya çalıştı ama bu unvan genellikle hizmetini tamamlamış Bakireler için kullanılırdı. Yaşlı Falon onun gözleriyle zar zor buluşabildi.

"Ne hatasıymış bu?" diye meydan okudu.

Yaşlı kadın yer değiştirdi. Gücün verdiği heyecan baş döndürücüydü ve neredeyse gülümseyecekti. Bunun yerine, adamlara bakarken yüzünü sakın tuttu. Gözleri Finn'inkilere kilitlenene kadar sakın kaldı. Finn kederli görünüyordu.

"Leydi Rowan, görmeniz gereken bir şey var," diye mırıldandı.

Yaşlıların yanından geçip Finn'i tapınağa kadar takip etti. Birkaç avcı onun arkasından geliyordu. Grubun etrafındaki enerji şarkısı çılgınca titreşiyordu. Korkuyorlardı ve korkuları bulaşıcıydı.

"Ne oldu?" Finn fısıldadı.

Rowan omzunun üzerinden baktı. Peşlerindeki avcılar ona geniş bir alan bıraktı.

Boğazını temizledi. "Kurt insanların en büyük korkularını hissedebilir. Benimkinin değiştiğini hissetti." "Bunu daha önce görmüş müydü?" Finn sordu. "Evet," diye mırıldandı.

Onu sessizce tören odasına götürdü.

Anında bakırımsı kan kokusunun saldırısına uğradı ve gözleri loş ışığa alışırken yerdeki kırmızı su birikintisinden kıl payı kurtuldu. Kan, duvarları parlak kırmızı lekelerle boyamıştı ve sunakta, Yaşlı Garrett'tan geriye kalanlar korkunç bir merkez oluşturunuyordu. Gözleri irileşmiş, yüzü bir dehşet çılgılığıyla donmuştu. Rowan'a gösterdiği kırmızı ipek kravatlar boynuna dolanmıştı.

Rowan bu manzara karşısında olması gerektiği kadar dehşete düşmemişti. O ana kadar varlığından bile haberdar olmadığı kindar bir yanı, onun da kendisine yaşattığı korku kadar güçlü bir korku hissettiğini bilmekten küçük bir memnuniyet duydu.

Finn'in bakışlarıyla karşılaştı ve Finn sağ taraflarındaki duvara doğru başını salladı.

Ona dokunmak seni tehlikeye atar.

Kelimeler, odanın uzak tarafındaki büyük ahşap sandığın üzerindeki duvara kanla yazılmıştı.

Rowan, "Sanırım bunda bir yanlışlık yok," diye mırıldandı.

Finn onun sakinliği karşısında irkilmiş görünüyordu. "Rowan, sanırım şok geçiriyorsun."

Odayı geçip sandığa gitti. Kapağı kaldırdı ve içinde kahverengi deri ciltli bir sürü günlük buldu. İlkinin çevirip açtı ve Orla'nın selefi Evelyn'in notlarını buldu.

"Sonunda," diye nefes aldı Rowan.

"Row, nasıl bu kadar sakınsın?" Finn fısıldadı.

"Çünkü bana zarar vermek isteyen biri öldü, Finn." "Böyle bir şiddete nasıl göz yumabiliyorsun?" diye sordu.

Öfkesinden zorlukla nefes alabiliyordu. "Muhtemelen seninle aynı şekilde: kendime bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu söyleyerek ve bunun tanrıların isteği olduğunu varsayarak."

Finn'in dehşeti onu daha da öfkелendirdi. O kadar kördü ki, ikiyüzlülüğünü görmeyi reddettikçe öfkesi daha da kabarıyordu.

Rowan çığlık atmak ve savaşmak istediğinde sessiz ve sakin kalmıştı. Ondan istedikleri *her şeyi* yapmıştı. Onlara çok şey vermişti ama yine de daha fazlasını almak istiyorlardı. Uzun zamandır Finn'in oraya ulaşabileceğinden emindi; onun acı çektiğini gördüğünde mesele daha kişisel bir hal alacaktı.

Şimdi, kendi suç ortaklığının rahatsızlığıyla asla yüzleşmeyeceğinin farkına varması onu her yerinden üşütüyordu.

"O canavar sana ne yaptı?" Finn sordu.

Gözlerini devirdi. "Bana özerklik vermek dışında hiçbir şey yapmadı."

Finn başını salladı. "Artık çok soğuksun. Aşık olduğum o tatlı kıza ne oldu?"

Rowan inanmayan bir kahkaha attı. "O hiç var olmadı."

Girişte toplanmış olan diğer yaşlılarla yüzleşmek için döndü. "Bu günlükleri kuledeki odama getirecek birine ihtiyacım var."

"Leydi Rowan, bunları kulenize götürmeniz için paketlemekten mutluluk duyarız. Yine de en iyisinin... tabii ki Kurt'u yatıştırmak için... gidip onun kalesinde kalmanız olduğunu düşünüyoruz," diye kekeleydi Yaşlı Graves.

"İstedığinin bu olduğunu hiç sanmıyorum." Rowan inanamayarak güldü. "Kastettiği şeyin bu olmadığına eminim. Sadece ritüel olarak *kutsanmamı* istemedi."

Yaşlılar gözlerini kaçırdı.

"Lütfen Red, biz sadece Kurt'un mutlu olmasını istiyoruz. Eğer geri gelirse, hangi ruhları biçeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi Yaşlı Raymond.

Planladıkları şeyden sonra ondan merhamet dilemeleri akıl almaz bir şeydi. Eğer farklı bir insan olsaydı, Conor'ı geri kalanları için geri gönderirdi.

Bunun yerine Rowan başını arkaya eğdi ve derin bir iç çekti. Önceden onların kurbanıydı, şimdi ise kurtarıcılarıydı ama yine de sözünü dinleyecekleri biri değildi.

Cade sanki kaos tarafından çağrılmış gibi odaya girdi. Islık çalarak ayağını kan birikintisine vurdu. "Etkilendim. Anladığım kadarıyla Wolfie, yaşlıların bu kâbuslar salonu için tasarladıkları sapkın planların hayranı değilmiş?"

Rowan hiçbir şey söylemedi ve ona ters ters baktı.

"Annemin memeleri! Bu bir karmaşa! Annem bu konuda ne düşünüyor merak ediyorum. Sanırım en azından kanı evinden uzak tutmuştur. Düzenli bir alanı seviyor gibi görünüyor," diye şaka yaptı.

Rowan gülmek için kendini zor tuttu. Cade onunla alay edene kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

Dikkatini tekrar yaşlılara çevirdi. "Tamam. Benimle gelmesi için birkaç günlük seçeceğim ama bir hafta sonra törenden önce döndüğümde geri kalanların her birinin odamda olmasını bekliyorum," dedi Rowan. "Şu anda onları sayıyorum ve eksik olan olursa haberim olacak."

Yaşlı Falon kesin bir ifadeyle başını salladı.

Sunağa doğru geri yürüdü. Yaşlı Garrett'ın cesedinin önünde durakladığında odadaki sessizlik ağırlaştı. Onun için hiçbir şey hissetmiyordu - ne acıma ne de empati, sadece rahatlama. Conor'ın ruhunu teslim almasını dört gözle bekliyordu, ancak ruhunu kendisinin teslim almayacağını umuyordu.

Odayı geçti ve kapı aralığında durakladı. "Bu odanın kalıcı olarak mühürlenmesini istiyorum. Bir daha hiçbir ayin olmayacak ya da bunlardan bahsedilmeyecek. Böyle bir şeyin kayıtlarını tarihimizden silecek ve bir daha asla böyle bir şey önermeyi aklınızdan bile geçirmeyeceksiniz." Durakladı. "Eğer bunu yapmazsan Kurt bunu öğrenecek. Ve daha da önemlisi ben bileceğim."

Rowan'ın onların anlaştığını hissetmek için dönmesine bile gerek yoktu. Merdivenleri tırmandı, tapınağa doğru yürüdü ve Cade peşindeyken soğuk havaya geri döndü.

"Bu çok fena oldu!" diye güldü. "'*Bileceğim.*' İstedğin zaman korkutucu olabiliyorsun Row."

"Güzel," diye fısıldadı.

Ölen yaşlıya acımadığı için mi yoksa Kurt'tan korkmadığı için mi endişelenmesi gerektiğini bilmiyordu. Garip bir şekilde hafiflemiş , sanki hayata geri dönüyormuş ya da belki de ilk kez yaşıyormuş gibi.

Tapınağın avlusunda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Avcılar grubun üzerine bağırarak dağılmalarını sağlamaya çalışıyordu. Belli ki Conor'ın şiddet gösterisi haberi çoktan kasabaya yayılmıştı. Ballybrine'daki gerginliği yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Rowan burnunun kenarını sıkarak baş ağrısının başlangıcını geçirmeye çalıştı.

Cade tapınağa geri döndü ve bir süre sonra elinde içi günlüklerle dolu deri bir çantayla yeniden ortaya çıktı. Çantayı ona uzattı. Rowan çantayı omzuna attı, döndü ve Karanlık Orman patikasına doğru başladı.

"Rowan," dedi Finn.

Patikanın kenarında durakladığında soğuk bir rüzgâr karıştırdı.

"Söz veriyorum seni bu durumdan kurtaracağım. Seni kurtaracağıma söz verdim ve hâlâ kurtaracağım," diye devam etti.

"Artık kurtarmak için biraz geç Finn."

Hızla Kurt'un Kalesine doğru yürüdü. Karanlık Orman, sanki Kurt'un patlayıcı şiddetinden sonra toparlanıyormuş gibi garip bir şekilde durgundu.

Cade de onun kadar sessizdi.

"Aeoife'a göz kulak olmanı istiyorum. Kasabadaki çılgınlık beni tedirgin ediyor," dedi Rowan.

"Peki ya sen?"

"başımın çaresine bakabilirim," diye cevap verdi.

Cade derin bir iç çekti ama başını salladı ve Kız Kulesi'ne doğru geri döndü.

Birkaç dakika sonra taş merdiveni tırmandı ve Wolf's Keep'in ağır ahşap kapısını itti.

Charlie durdu. "Seni bu kadar erken gördüğüme şaşırdım, genç kız." "Onunla konuşmak isterim," dedi.

Charlie ona acımasız bir gülümseme sundu. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Kan tutkusu yüzünden biraz yaralı."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Rowan Charlie'yi iterek oturma odasına girdi. Conor ateşin önünde volta atıyordu, saçları cinayet sonrası banyosundan dolayı hâlâ ıslaktı. Onu gördüğünde donakaldı.

"Parmak boyama işine girdikten sonra temizlenme fırsatı bulduğuna sevindim - yoksa senin için buna *pençe boyama* mı deniyor?"

Conor sıkılmış dişlerinin arasından, "Çık dışarı," diye homurdandı.

"Üzgünüm ama onları o kadar korkuttun ki artık beni kasabada istemiyorlar bile. Görünüşe göre beni Karanlık Orman'ın yaratıklarına bırakmak istemediğin sürece benimle baş başa kalacaksın."

Conor sefilce iç çekti. Anlaşılan onun arkadaşlığı dayanılmaz bir hal almıştı. Onunla ne yapacağından emin değildi. Bir an saplantılı bir şekilde ona odaklanmış gibi görünüyordu, bir an sonra ise onu görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Sanırım önümüzdeki hafta Yaşlı Garrett'in ruhunun karşıya geçmesine yardım etmem beklenecek?"

Conor nefes nefese kaldı. "Charlie bu gece onu geri alma işini halledecek. Adamı bir daha görmene gerek kalmayacak. Odana gidebilirsin," dedi umursamaz bir tavırla.

Gözlerini ona dikti. "Peki ya burada kalıp elma şarabımın tadını çıkarmak istersem?"

Yumruklarını iki yanında sıktı. "Beni test etmenin zamanı değil."

Rowan, "Komik, ben de patronluk taslama konusunda aynı hissediyorum, özellikle de seni hiçbir şeye yardım etmeyeceğin konusunda uyardıktan sonra," diye espri yaptı.

Conor irkilerek ayağa kalktı, Rowan'a doğru ilerlerken sandalye arkasından yere çarptı. Conor onun üzerinde yükselirken Rowan olduğu yerde durdu. "Ölmek istiyorsun!" diye bağırdı.

"Ve senin de kontrol takıntın var," diye karşı çıktı. Korkması gerekirdi, ama ne kadar pervasız olursa olsun, onun tutkusu sadece kendi tutkusunu körükledi.

Conor'ın burun delikleri alevlendi ve bakışları onun dudaklarına kaydı. Onun kendisini öpmesini istemesinden nefret ediyordu. Ne yapacağı belli olmayan biriyken onu her zaman istemek çok yorucuydu.

Orada öylece durdular, göğüs göğüse, ikisi de kısa, sık soluklarla nefes alıp veriyorlardı.

Rowan, Conor'ın fırtınalı gözleriyle karşılaştı. "Elma şarabımı şimdi alacağım."

Conor başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Şeytanın nefesi!" İçini çekti, ondan uzaklaştı sandalyesini düzelttikten sonra oturup okumasına geri döndü.

Rowan ateşin yanındaki sandalyesine otururken zaferle sırttı. Bir dakika sonra Charlie elinde elma şarabıyla göründü. Şarabını yavaşça yudumladı ve bardağının kenarından Conor'ı izledi. Conor ona bakmıyordu ama onun da kitap okumadığını anlayabiliyordu. Onu görmezden gelebilmek için sadece kitaba bakıyordu.

Elma uzun bir yudum daha aldıktan sonra viskinin yakıcılığının tadını çıkardı. Başını sandalyeye yasladı ve bacaklarını altına sıkıştırdı.

Uykuya dalmak istememişti ama Conor onu kollarına alıp yatağına götürdüğünde uyandı. Çizmelerini çıkarıp onu battaniyenin altına soktu ve tekrar uykuya dalmadan önce, onun hayal görmüş olabileceğini düşündüğü kadar yumuşak bir şekilde fısıldadığını duydu.

"Özür dilerim."

Elder Garrett'ı öldürdüğü için mi, onu dinlemediği için mi, yoksa sürgüne gönderildiği için mi kastettiğinden emin değildi ama sormayacak kadar yorgundu ve ertesi sabah uyandığında bunu hayal ettiğinden emindi.

ROWAN

Rowan beklemekten yorulmuştu. Günlerce Kurt Kalesinde dolaşırken Conor ondan kaçtı, günlük üstüne günlük okudu, böylece aklını kaybetmezdi.

Yaşlı Garrett'in ölümüne rağmen Rowan hâlâ huzursuz hissediyordu. Conor'ın saldırısının Ballybrine'deki korku ve endişeyi had safhaya çıkardığını biliyordu ve Aeofe'dan uzakta olmak hoşuna gitmiyordu. Tapınağın dışında toplanan insanların çığınca seslerini duymaktan kendini alamıyordu.

Aeofe'ı taciz mi ediyorlardı? Geri dönüp genç Bakire'yi Kurt Kalesi'ne götürmek istedi ama bunun kız için daha güvenli olmayacağından endişeliydi.

Hepsinden önemlisi, Conor'ın oyunlarından bıkmıştı. Cevap istiyordu.

Onunla yüzleşmek için kütüphaneye yürüdü, mürekkep ve parşömen kokusunu içine çekti. Normalde bunu rahatlatıcı bulurdu ama bugün tadını çıkaramayacak kadar sinirliydi.

"Ben senin için neyim?" Rowan sordu.

Conor onun ani girişi ve sorusu karşısında irkilmiş görünüyordu. Sandalyesini arkaya kaydırıp ve okumakta olduğu kitabı kapattı ama hiçbir şey söylemedi.

Rowan, "Beni istemiyorsun ama aynı zamanda başka kimsenin bana sahip olmasını da istemiyorsun," diye söze başladı. "Beni burada tutuyorsun ama bana eşitmişim gibi davranıyorsun.

cazip ve sinir bozucu. Bana saldırıp saldırmayacağını, benden nefret edip etmeyeceğini ya da beni tamamen görmezden gelip gelmeyeceğini bilememek kafa karıştırıcı. Bana zevk veriyorsun ama sonra birkaç metre yakınım bile gelmiyorsun. Burada kalmamı istemedin, şimdi de gitmemi istemiyorsun ama benimle ilgilenmeye tenezzül ettiğin birkaç an dışında bütün gün yalnızım. Sadece *yalnızım*."

Bu kelime onun içini boşalttı. O kadar uzun zamandır birlikte yaşadığı bir duyguydu ki, hâlâ nefesini kesecek güce sahip olması şok ediciydi. Bunu dile getirmek ona daha fazla güç verdi ve içinde kara bir delik açıldığını hissetti; bu deliğin boşluğu onu bir uçuruma sürüklemekle tehdit ediyordu. Kendine acımanın kesinlikle zamanı değildi ama yine de öfkesi kendini yakıp yok etmişti ve geriye sadece garip, boş bir keder kalmıştı.

Hayır, toparlan Rowan.

Conor onun düşmanıydı. Kalçasındaki kılıfın içindeki hançer ona bunu hatırlatıyordu. Yalnızlığın güvenilir olduğunu unutamazdı. Sadece kendine güvenebilirdi. Anne ona güveniyordu. Ballybrine ona güveniyordu. Aeofe ona güveniyordu.

Ellerini gergin bir şekilde sıktı. Conor'ın yüzündeki kırılganlık kararlılığını ortadan kaldırdı.

Conor elini saçlarında gezdirdi ve adım atmaya başladı. "Senin için istediğim bu değil Rowan. Sana bakıp bir nesne gören insanlardan daha fazlasına sahip olmanı istiyorum Senin için en güvenli yer burası. Bu işe nasıl uyum sağladığını daha iyi anlayana kadar."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyorsun. Senin onlardan ne farkın var?"

İlk kez onun gözlerindeki acıyı gördü. "Haklısın," dedi.

Rowan bu itiraf karşısında o kadar irkildi ki bir adım geri çekildi. Adamın onunla tartışmasını bekliyordu. Sırf kendi düşüncelerine sahip için dünyanın ona mantıksızca davranmasına o kadar alışmıştı ki, onaylanmak yabancı bir kavramdı.

Conor içini çekti ve kitaplığa yaslandı, burnunun kenarını ovuştururken gözlerini kapattı. Aniden güldü ve her de şaşırttı. "Hayatıma tutunmak için çok uğraştım."

Kendi kontrolümden o kadar uzaklaştım ki sadece seni kontrol etmeye başvurdum ya da en azından bunu denedim. Bunun nafile bir çaba olduğu kanıtlandı."

Rowan gülümsedi.

"Size kendi aklınızı bilmediğinizi ya da sizin için neyin en iyi olduğunu bilmediğinizi hissettirdiğim için özür dilerim. Bu bir bahane değil.

-Uzun zamandır ve yalnız çalışmaya alıştım. Başından beri sana karşı dürüst olmalıydım. Sana tüm bilgileri vermeli ve işleri nasıl halletmek istediğine kendin karar vermene izin vermeliydim. Bununla başa çıkabileceğine güvenmedim ve bencilce, istemedim-"

Sessizliğe gömüldü, odanın öbür ucunda onun gözleriyle buluştu. Adamın doğrudan ruhunun derinliklerine baktığını hissetti. İçine bir sıcaklık yayıldı.

"İstemiyor muydun?" diye sordu nefes nefese.

"Bana merakla bakmayı bırakıp korkuyla bakmaya başlamayı istemedim. Benim tarafımda olmanı o kadar çok istedim ki, senin tarafında değilmişim gibi hissetmeni sağladım."

Conor da onunla aynı şeylerden korkuyordu. Bu sözler onu cesaretlendirdi.

Odayı geçip ona doğru gitti. Ellerini kadife tuniğinin üzerinde gezdirirken donup kalmış, fırtınalı gözleri yüzüne kilitlenmişti. Bakışları dokunuşları takip ediyordu, sanki bunu yapmasına gerçekten izin verdiğini doğrulamak istercesine. Conor'ın nefesi ellerinin altında sığlaşmıştı. Onun gözleriyle karşılaştığında kalbi hızla çarpıyordu.

Konuşurken ağzı kuru, sesi küçük ve zayıftı. "Korkunu görebilseydim şu anda ne görürdüm?"

Conor hiçbir şey söylemedi. Gözlerini sımsıkı yumdu ve sanki bunu kendisi hayal ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bir şey görür müydün bilmiyorum ama ne duyacağını biliyorum."

Elinden tutup onu odadan dışarı sürükledi, doğu kanadına ve müzik odasına götürdü. Piyanonun başına oturdu ve parmaklarını şıklattı. Odadaki yüzlerce mum canlandı.

Daha parlak ışıktaki Rowan'ın bakışları büyük pencerelerin altındaki yatağa takıldı. "Burada mı uyuyordun?"

Conor güldü. "Ben uyumam."

"Hiç mi?"

"Asla. İhtiyacım yok"

Rowan'ın bunu doğrulamasının bir yolu yoktu. Onunla aynı yatağı paylaşmış gibi değildi. Daha önce sadece dışında gizlendiği odanın etrafına baktı.

Mekânın çoğu temiz ve düzenliydi ama burası çok daha ev gibiydi. Kitap raflarında nota kâğıtları yığılıydı, piyanonun yüzeyinde ise şaşırtıcı derecede düzgün bir yazıyla yazılmış sayfalar nota vardı.

Bacaklarını altına sıkıştırdı ve piyanonun karşısındaki pelüş koltuğa kıvrıldı.

Conor bankın üzerine oturdu. Notalarla oynadı, parmaklarını tuşların üzerinde oynatmadan önce bakışları birkaç kez ona kaydı. İlk kez etrafındaki durgunluk parçalandı ve çılgın çanlar gibi uğuldayan endişenin küçük çatlakları kırıldı.

Rowan gürültüyü memnuniyetle karşıladı. Bu, herhangi bir şey hissettiğine dair ilk işaretti.

"Seni daha önce çalarken dinlediğimi biliyorsun," dedi.

Conor kuru bir sesle, "Elbette, sen casusluk yaparken,"

dedi. "Peki neden gerginsin?"

"Çünkü bu önemli. Bu-" Dudaklarını yaladı. "Kelimelerle aram hiç iyi olmadı ama bana ne olduğunu sordun. Seni gördüğümde, duyduğum şey bu. şey bu. Korkumun sesi böyle çıkıyor Rowan. Sana durgunluk gibi geldiğimi söylemiştin ama bana böyle geliyorsun."

Çalmaya başladı.

Rowan bir dakika boyunca çalana ve göğsü yanmaya başlayana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. Müzik çok güzeldi; bazı anlarda sevimli ve tıngırtılı, bazı anlarda ise gürültülü ve cesurdu. İçinden garip bir melankoli geçerken kabarıyor, tepe yapıyor ve yükseliyordu. Paylaştıkları soluksuz öpücüklerdeki çılgınca özlemi, bahçede ona ilk karşı çıktığında hissettiği keskin öfkeyi ve serada onunla dans ettiğinde hissettiği gerçek memnuniyeti andıran dizeler vardı. Bu bir sevinç, acı ve vahşi özlem şarkısıydı.

Şarkının ötesinde, Conor tüm duygularını açığa vururken acı çekiyor gibi görünüyordu. Müzikteki mücadelesini açıkça duyabiliyordu ve bunun kendisinininkiyle ne kadar yakından örtüştüğüne hayret etti. Conor çalmayı bırakıp ona bakana kadar ağladığını fark etmedi, ıslak yanaklarını görünce irkildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Rowan aralarındaki boşluğu kapattı ve onun dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Onu içindeki her şeyle öptü, kucağına tırmandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Adam sadece bir an tereddüt ettikten sonra kollarını ona doladı ve onu vücuduna bastırdı.

Böyle tutulmak çok iyi hissettiriyordu, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi. Eğer bunu yapmaya devam ederse, onu asla istemeyebilirdi - kendini kaybedebilirdi.

Onun kim olduğunu ve kendisi için ne anlama geldiğini unutmayı göze alamazdı -yıkım.

Rowan bir elini kalçasındaki kılıfın üzerinde gezdirdi. Fark etmemesi için ellerini göğüslerine götürdü. Ona kendisini öpmeyi bırakması için herhangi bir sebep vermek istemiyordu.

Conor nefes nefese geri çekildi. "Anladığım kadarıyla şarkıyı beğendiniz? İtiraf etmeliyim ki bu şimdiye kadar müziğimle ilgili aldığım en iyi eleştiri."

"Evet, öyle de denebilir." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Conor, çok güzeldi."

Yüzü ciddileşti ve ona saygıyla baktı. "Biliyorum-" Sertçe yutkundu. "Ne düşündüğünü biliyorum - yok olacağını... ama Rowan, seni hatırlayacağım. Üzerimde kalıcı bir etki bıraktığından emin olabilirsin. O şarkıyı duymaktan asla vazgeçmeyeceğim. Çalmayı asla bırakmayacağım. Onu duymak istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Rowan gözyaşlarını kırıştırdı. Çok güzel ve kişiseldi. Doğrudan onun en derin korkusuyla konuşmuştu. Bu bir aşk mesleği olmaktan çok uzaktı ama belki de ölüm tanrısının ona sunabileceği tek iyilikti. Onlar oldukları kişilerdi. Onu yutmayı istemekten vazgeçemezdi, tıpkı onun kendisine çekilmekten vazgeçemeyeceği gibi.

Bu sadece bizi bir araya getiren sihir. Bana böyle hissettiren bu, diye kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama yine de, adam onun yanaklarından gözyaşlarını öperken kalbi hızla çarpıyordu.

Bunu Şimdi bitirmesi gerekiyordu. Onu bu gece öldürmesi gerekiyordu. Eğer biraz daha yaklaşırsa, kendini asla toparlayamayacaktı. Kendini bunun böyle olmadığına ikna etmeye çalışsa da, Wolf's Keep'te bir hayata kök saldığını hissetti.

Mekânın sessiz karanlığını severdi. Bahçesini severdi. Conor'ın müziğini ve onunla satranç oynamayı çok severdi.

Ama Conor bunu kendisi söylemişti: onun için var olan tek Şey ölümdü. Herkesin sonunun geldiği bir hayat kuramazdı ve Conor'ı öldürmedike ve Anne yeni bir ölüm tanrısıyla yeni bir pazarlık yapmadıkça Aeoife'ı koruyamazdı.

Elleri Conor'ın göğsüne dayandığı yerde titredi ve cesaretini toplamaya çalışarak gözlerini sıktı. Cesaretini kaybetmeden önce onu bitirmesi gerekiyordu.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Beni o yatağa götür." Kaşları havaya kalktı. "Rowan, ben-"

"Hayır deme. Demeni istiyorum. Bunu istiyorum. Hayatımla ilgili hiçbir Şeyi ben seçemiyorum. Bırak bunu ben seçeyim. Seni istiyorum. Sana güveniyorum."

"Yapmamalısın," diye .

"Biliyorum ama eninde sonunda birine güvenmeyi seçmek zorundayım ve sen bana karşı dürüst olmaktan başka bir Şey yapmadın."

Conor gözlerini sıkarak kapattı, parmakları kadının kalçalarına gömüldü, sonra gözlerini açtı ve güldü. "Şeytanın nefesi, çok inatçısın."

Onu zorlamak zorundaydı. Elbisesini yukarı kaldırdı ve hançeri kınından çıkardı. "İstiyorum-"

Conor nefesini içine çekti ve bakışlarını bıçağa dikerek dondu kaldı. Gözleri akkor haline geldi. "Ne istiyorsun?"

"Kanımdan biraz almanı istiyorum. Beni güvende tuttun ve sana güveniyorum. Benimle bağ kurmanı istiyorum-"

"Tahvilleri nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Kızıl Kız dergileri," diye yalan söyledi. "Evelyn bunu onunla birlikte yapmanı istedi ama sen onu yeterince sevmedin."

"Senden hoşlandığımı düşündüren ne?" Conor meydan okudu. Kız güldü. "Őarkın."

"Sanırım beni orada yakaladınız," diye iç geçirdi. "Bunun ne anlama geleceğini anlayan gerek. Senin hissettiklerini hissedebileceğim. Ben de

Tehlikede olduğunuzu hissedebiliyorum. Ama benim baştan çıkarıcı küçük Kızıl'ım, benden bir şey saklaman çok zor olacak." Conor onu dikkatle inceledi. "Bunu istediğine emin misin?"

Ağrıyan çaresizlik vücuduna yayıldı. "Sadece beni yatağa götürürsen. Sadece serada başladığın işi bitirirsen. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Ben sadece bizi önemsiyorum. Bunun etrafında dans etmekten yoruldum. Kendi seçtiğim bir şey istiyorum. Bana ait bir şey," diye .

"Ve bana güveniyorsun?"

"Evet."

"Rowan, *ben* bile kendime güvenmiyorum." Elleri elbisesinin eteklerini yukarı çekerken acı çekmiş görünüyordu.

Ağzı başka bir şey söylüyordu ama ona bakışından onu istediği belliydi. Kendini bundan vazgeçirmeye çalışıyordu ama kız onun kararlılığının kaybolduğunu görebiliyordu. Ona sahipti. Buna inanamıyordu. Bu kadar güçlü birine hükmetme hissi baş döndürücüydü. Hayatında ilk kez kendini gerçekten güçlü hissediyordu. Daha fazlasını istiyordu.

"Bana güveniyor musun?" Rowan sordu.

Güldü. "En iyi kararıma rağmen-evet."

Yanağı onunkine degecek kadar yaklaştı ve ikisi de ürperdi. "O zaman beni hemen o yatağa götür" diye fısıldarken dudakları onun kulağının kabuğuna değdi.

Conor homurdanarak ellerini kızın poposuna götürdü ve onu kaldırdı. Conor onu çıldırtıcı ve telaşlı bir şekilde öpmeye başladığında kadın refleks olarak bacaklarını Conor'ın beline doladı. Conor onu yatağa götürüp, sanki hayatında dokunduğu en narin şeymiş gibi yatırırken, ikisini de kesmemeye dikkat ederek elindeki hançeri tutmaya devam etti.

Elbisesinin ön düğmelerini açarken boynuna doğru öptü. Ağzı parmaklarını takip ediyor, her yeni ten yumuşak öpücüklerle selamlıyordu. Boştaki elini adamın başının arkasına götürdü ve inledi.

"Anne beni öldür, tadın çok güzel, sanki tenin şekerle tozlanmış gibi," diye fısıldadı göğüslerinin arasındaki boşluğa.

"Durma," diye yalvardı.

Kendini tutması bir anda kırıldı ve elbisesinin önünü yırtarak açtı. Bu güç gösterisi karşısında irkildi ama bu korkudan çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu.

Rowan ona doğru uzandı ve tek silahını düşürdüğünü ancak elini tuniğinin eteğinde görünce fark etti. Onun fark etmesinden korktuğu için bakmaya cesaret edemedi.

Odaklan, Rowan. O senin arkadaşın değil. Olamaz, diye hatırlattı kendine.

Conor elbiseden geriye kalanları kızın vücudundan aşağı sürükledi ve dondu kaldı. Gözleri kızın üzerinde gezindi ve Conor narin dantel iç çamaşırlarını incelerken kız kıpırdamadan durdu. Hançerin kılıfını kızın sağ kalçasından çıkardı ve bakışları yavaşça kızın vücudunda gezinmeye başladı.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu. Daha önce onun iç çamaşırlarını görmüş olmasına rağmen, bu kadar özenli bir şey giymemişti.

Adamın yüzündeki açgözlü ifadeye sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Elbiselerimin altında tamamen çıplak olmak konusunda endişeliydim, bu yüzden terzi benim için onları yaptı. Beğendin mi?"

Eğildi ve kalçalarındaki dantelin kenarı boyunca öptü, yumuşak öpücükler ve dişleriyle ısırıklar arasında gidip geldi. Zevk ve acının birbiriyle yarışan hisleri kalp atışlarını çılgınlığa sürükledi. Adam karnını öpüp göğüslerini örten dantelde durakladığında akıl sağlığını korumak için mücadele etti. Dilini kumaşın kenarının altından önce dişlerini bir meme ucunun üzerinden geçirdi.

Kendini bir kukla gibi hissediyordu, kukla efendisinin bakımları karşısında çaresizdi. Nefes alış verişi sığlaşmıştı ve adamın ellerinin ve ağzının dolaştığı her yerde teni uğulduyordu.

Bu sadece sihir Rowan. Gerçek değil. Sadece pazarlık tamamlanmasını sağlamaya çalışıyor.

Yine de vücudundaki kaos inanılmaz derecede zorlayıcıydı.

"Bu dantel çok güzel ama seni çıplak görmek için can atıyordum," diye mırıldandı.

Adam dantel iç çamaşırlarını ustalıkla sıyrırken kızardı. Parmakları narin bedeninde gezindi ve kadın titredi.

Dili kızın meme uçlarından birinin üzerinde , "Her yerin çok yumuşak," diye mırıldandı.

Kadın şaşkınlıkla haykırdı ve Conor onun tenine karşı kıkırdadı. Kontrolünü kaybediyordu ve daha önce hissettiği tüm güç Conor'a geçmiş gibi görünüyordu. Buna izin veremezdi. Bu kadar yakinken olmazdı.

Bacaklarını Conor'ın kalçalarına doladı ve kendisi üstte olacak şekilde yuvarlandı. Conor şaşkın bir hayranlıkla ona bakıyordu ama Conor bu pozisyon değişikliğiyle ne yapacağını bilemiyordu. Öne doğru eğildi ve onu öptü, Conor ağzının içinde inlerken bir elinin çıplak göğsünde gezinmesine izin verdi.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı.

"Rowan, acele etme. Yavaş gitmeliyiz. Senin için iyi hissetmesini istiyorum, bu da seni hazırlayabilmem için yavaşlamamız gerektiği anlamına geliyor."

Yıllardır Kurt'un iştahı hakkında öğrendiklerinden teoride ne demek istediğini biliyordu ama birden kendini utangaç hissetti. Geçici bir süre için adamın pantolonunun düğmelerini açtı.

"Beni istiyor musun?"

Conor onun bileğini tuttu. "Bunu çok isterdim ama bu benimle ilgili değil genç kız. Bu senin ilk seferin, neden benim yönlendirmeme izin vermiyorsun?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı.

"İnanılmaz görüldüğünüz için bu pozisyon bana ne kadar çekici de, yapmak istediğim şey için uygun değil" dedi.

"Ne... ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Serada yaptığım şeyi yapmak istiyorum," dedi ve parmaklarının büyüleyici bir şekilde yatıştırıcı bir desenle onun yanında yukarı ve aşağı doğru ilerlemesine izin verdi.

Adam onu sırt üstü çevirip topuklarının üzerine oturturken çok istekli görünmemeye çalıştı. Teni adamın bakışları altında ısındı. Daha önce de bazı yerlerini görmüştü ama hiçbir zaman tamamını aynı anda çıplak görmemişti.

"İyi misin?" Conor sordu. O da

başını salladı. "Sadece gerginim."

". geldiğince nazik olacağım." "Peki ya istemezsem?" diye meydan okudu.

Conor elini yüzünde gezdirdi. "Annem beni öldürdü, Rowan. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Dondu kaldı. *O nereden biliyor?*

Adam gülerek başını salladı ve kadın titrek bir nefes verdi.

Çekiç gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye fırsat bulamadan, Conor hem harika hem de çıldırtıcı bir sabırla dizinin iç kısmından yukarı doğru öptü. Uyluklarının tepesine ulaştığında, beklentisi nefesini kesmişti.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, onun dokunuşu altında kıvrandı. Adam onun her sızlanışına ve inleyişine o kadar dikkat ediyor, ağzını o kadar ustaca kullanıyordu ki, zihni her türlü düşünceden arınmıştı. Vücudunda oluşan hislere doğru mu yoksa onlardan kaçmak mı istediğini bilemiyordu.

Yanındaki çarşafın üzerindeki hançere bakarak kendini sakinleştirmeye çalıştı ama adamın dilinin ıslak kayışıyla dikkati anında dağıldı. Sadece birkaç dakika sonra kalçalarını onun hareketleriyle ritim tutacak şekilde sallamaya başladı. Serbest kalmaya o kadar yakındı ki, adam geri çekildiğinde neredeyse ağlayacaktı.

Conor onun hoşnutsuz sızlanışına kıkırdadı. "Sakin ol, devam edeceğim. Yakın olduğunu biliyorum. Sadece seni biraz daha ısıtmak için parmaklarımı kullanmak istedim. Sorun olur mu?"

Rowan başını salladı, nefes nefese kaldığı için ağzı konuşamayacak kadar kurumuştı.

Parmaklarından biri içine kayarken onu öptü. Kadın inledi, başı yatağa doğru düştü. Parmağının ve ağzının birbiriyle yarışan hisleri neredeyse çok fazlaydı. Onu piyano çalar gibi ustalıkla oynuyordu.

"Conor," diye inledi.

Dudaklarındaki adı onu çılgına çevirmeye yetmişti. Kasları zevkten gerilirken parmaklarını daha hızlı pompaladı.

"Lütfen," diye yalvardı saçma sapan sesler arasında. Birden gerilim koptu ve parçalara ayrılırken zamanda asılı kaldığını hissetti.

Conor, kadın yatağa geri yerleşene, kendini kemiksiz ve tatmin olmuş hissedene kadar hareket etmeyi bırakmadı. Önce uyluğunun iç kısmını, sonra da kalçasını öptü ve dudaklarını bulana kadar yavaşça vücuduna doğru ilerledi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı öpücükler arasında.

"Durma," diye yalvardı. Düzgün düşünemiyordu. Zihni hoş bir şehvet dolu sisle örtülmüştü.

Eli hançere dokundu ve düşünceleri odaklandı. *Seni almasını sağla ki ondan bir şey alabilesin, seni aptal*, diye kendi kendini azarladı.

Hançeri Conor'a uzattı. Conor ayağa kalktı ve sol elini Conor'ın eline vermeden önce ondan hançeri aldı. Bıçağın ucunu onun işaret parmağına getirdi.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordu. "Bu vazgeçmek için son şansın. Üzülmeceğim-"

"Ben istiyorum," diye araya girdi. Yine de tereddüt etti.

"Sorun nedir?" Panik Rowan'ın zihnini keskinleştirdi.

"Beni mutlu etmen söylenmemiş olsaydı bunu istemeyeceğinden endişeleniyorum. Beni istemen için sana baskı yapıldığını hissetmek hoşuma gitmiyor," dedi.

Göz göze gelecek şekilde oturdu. Sağ elini onun yanağına götürdü ve avucunu öpmeden önce onun dokunuşuna doğru eğildi. Bu aşıkların yaptığı bir şeydi, çok mahrem bir şeydi, ama o bunu sanki yüzlerce kez yapmışlar gibi rahatça yaptı.

"Conor, seni bunun için istemiyorum. Seni istiyorum çünkü inandığım her şey yanlıştı. Sera ve kütüphane yüzünden. Çünkü kimse kurtaramazken sen beni kurtardın. O güzel şarkı . Çünkü korkularıyla şefkatle konuşuyorsun. Beni sadece aynı nedenlerle ya da tatlı gibi koktuğum için istediğinden endişelenebilirim."

Güldü ve bu aralarındaki tüm gerginliği kırdı. "Öyle. Pekâlâ, eğer eminsen. Sadece bir damla alacağım, sonra da senedi kabul ettiğini söyleyeceksin."

Adam hançeri kızın parmağının ucuna bastırdı ve kız küçük bir acı hissiyle irkildi. Adam bıçağı çekip yanlarındaki yatağın bıraktı. Nereye düştüğünü takip etti ama adam parmağını ağzına götürüp hafifçe emince dikkati anında dağıldı. Gözleri kapandı ve inledi. Vücudunda bir sıcaklık patlaması oldu.

"Siktir," diye mırıldandı. Ona bakarken gözleri ıslı ıslı parlıyor, mavi ve gri arasında gidip geliyordu. "Söyle."

"Bağı kabul ediyorum," diye fısıldadı. Bir şey olmasını bekledi. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Conor gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Şey, bilmiyorum. Ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum, bu yüzden sanırım seni bekletmeyi bırakmalıyım."

Parmak ucunu öptü ve arkasına yaslanabilmesi için elini bıraktı. Çevresinde, sadece bir kol boyu uzağındaki hançere baktı.

Conor pantolonunu çıkardı ve kadının bacaklarının arasına tırmandı. Güçlü, güzel ve ruhani biriydi. Tüm vücudu kaslıydı - sanki zamanını ağır işçilikten başka bir şeyle geçirmemiş gibiydi - ve az sayıda kötü görünümlü yara izleri vardı. Elleri göğsünde geziniyor, adam onun üzerinde gezinirken kasları dokunuşunun altında dalgalanıyordu. Onu başka bir öpücüğün içine çekerken gözleri güçle parlıyordu. Kalçaları ona doğru yuvarlandı ve kadın sürtünmeden dolayı inledi.

"Rowan, bana bak." Gözlerini kırıştıtarak açtı ve adamın bakışlarıyla buluştu. "İstediğinin bu olduğundan emin misin?"

"Evet," dedi nefes nefese. Rowan, bir yandan yapmak zorunda kalacağı şeyden korkarken, bir yandan da bunun için ne kadar çaresiz hissettiğine şaşırdı.

"Kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum," diye mırıldandı. Bunu söylerken çok utanmış görünüyordu.

Bir elini onun yanağına götürdü. "Yapmayacaksın. Sana güveniyorum."

Conor kızın yüzündeki bir bukleyi geriye attı ve burnunun ucunu öptü. "Canın yanabilir ama söz sana kendini iyi hissettireceğim. Sadece rahatlamaya çalışmalısın, tamam mı?"

Adam ona doğru bastırmaya başladığında başını salladı. Yavaş ilerliyordu. Akli tamamen gemide olmasına rağmen, vücudu ona teslim olmaya isteksiz görünüyordu.

Conor onun üzerinde, konsantrasyon içinde çenesini sıktı ve sanki herhangi bir acı belirtisi bekliyormuş gibi yüzünü inceledi. Elleri kızın saçlarında dolaşıyordu. Bu şekilde dokunulmak çok güzel bir histi.

"Nefes al, genç kız. Sadece rahatlamaya çalış," diye mırıldandı ve sözlerinin arasında onu öptü.

Nefes nefese tısladı. Biraz rahatsızlık duymayı beklemesine rağmen, bunun vahşiliği karşısında irkildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, yüzünü öpücüklere boğarak. "Sadece nefes al. Gececek."

Nefes alışını yavaşlattı ve adam tamamen içine oturana kadar daha derine kayd. Durakladı, kadının alışmasına izin verdi.

"İyi misin?" diye sordu.

Rowan başını salladı. Adamın yüzündeki kırılma ve ilgisinin yoğunluğu karşısında irkildi. Onun kendisine karşı bu kadar dikkatli olmasını beklemiyordu. Sözlerine rağmen, onun daha sert olacağını düşünmüştü. Yıllar süren eğitiminden ve hatta kendi tehditlerinden öğrendiği her şey, onu acımasız bir şey beklemeye hazırlamıştı. Bunun yerine, ona kırmaktan korktuğu narin bir porselenden yapılmış gibi dokundu.

Conor'a baktı - gerçekten ona baktı. Alın konsantrasyonla çatılmıştı ve kolları kendini tutma çabasıyla titriyordu. Hareket etmeye başladığında, hızlı davranması gerekecekti.

"Ne ?" diye sordu.

"Hazır olmanı bekliyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Seni incitmek istemiyorum."

"Ben hazırım," dedi elini yüzüne götürerek. "Bana zarar vermeyeceksin."

Bunun doğru olduğundan emin değildi. Onu bıçakladığında hemen ölmezse, ona zarar verebilirdi. Onu tam olarak suçlayamazdı. Yine de, ona verdiği yara ne olursa olsun, hayatının geri kalanının ona açtığı yaraların soluk kalacağını hissediyordu.

Rahatladı ve kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Rowan inlerken başı geriye düştü. Hâlâ birazcık canı yanıyordu ama zevk kabarmış, acıyı gölgede bırakmıştı. Gözlerini kapattı, hissin çığlığını hafızasına kazımak istiyordu.

"Rowan," diye inledi Conor, dudakları onun çenesini sıyrıp geçerken. "Gözlerini benden ayırma."

Gözlerini kırıştırtarak açtı. Adam perişan görünüyordu, sanki felaketini kabullenmiş gibi ona bakıyordu.

"İyi olduğunu bilmek için gözlerini görmem gerek," diye fısıldadı.

Conor kalçalarını sabit, yavaş bir ritimle hareket ettirdi ve kadın kendini her hareketi karşılamak için istemsizce kalçalarını kaldırırken buldu. Gerginlik daha önce de olduğu gibi onu sarmıştı ama bu sefer çok daha yoğunlu. Topuklarını adamın sırtına geçirerek onu kendine çekmeye çalıştı.

Durakladı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Bunun amacı," dedi parmağını kaldırarak, "ne hissettiğimi bilmen değil miydi?"

Başını salladı.

"Peki ben ne hissediyorum?" diye sordu.

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. "Herhangi bir şeyi ayırt etmek benim için çok zor."

"İçlerinde kötü olan var mı?"

Konsantre olarak gözlerini sıkıca kapattı. "Sadece biraz korku."

Zihni dönerken nefesini tuttu. Ne yapacağını bilemezdi, sadece ne hissettiğini bilebilirdi ama bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu. "Bu yeni bir deneyim. Tabii ki gerginim. Ama korkmuyorum. "Bilinmeyenler kadar seni de seviyorum," diye fısıldadı. "Lütfen durma." *Lütfen seni öldürmek üzere olduğumu düşünme.*

"Çok talepkâr," diye kıkırdadı.

Adam tekrar hareket etmeye başladığında bakışlarını ondan ayırmadı. Hareket ederken gözlerinin içine bakmanın yoğunluğu -yansıyan nezaket-onu neredeyse gözyaşlarına boğuyordu.

Elini yana doğru kaydırıp parmakları hançerin soğuk kabzasını okşarken kararlılığının son kırıntılarına da tutunmuştu. Hançer avucunun içine kaydı ve kalbi, hem vücudunda artan çılgınlık hem de zihninin hızla akan selinden dolayı göğsünde çarptı.

Bıçakla onu Rowan. Bu işi bitir. Bunu yaparsan, sen ve Aeofe sonunda güvende olacaksınız.

Conor onun boynunu öptü, kız ona sıkıca sarılırken tenine doğru inledi.

Şimdi Rowan, bunu hemen yapmalısın. Hançer onun kaygan tutuşunda titredi.

Conor kızın boynunu ısırды ve kız neredeyse hançeri düşürüyordu. Conor bir kez daha yaptı ve Conor'ın tüyleri ürpererek teninde dans etti.

Daha iyi bir şansın olmayacak. Şimdi yap, seni aptal. Bu senden daha büyük bir şey.

Rowan yaşlıları düşündü. Onu Yaşlı Garrett'tan kurtarmaya zahmet etmeyen Anne'yi düşündü. Ondan vazgeçen kendi ailesini düşündü. Kimse onu gerçekten güvende tutamazdı ve belki de şimdi Conor'ı gerçekten incitmeden yeniden pazarlık yapmasını sağlayacak kadar yakındı. Belki onu değiştirmeye ikna edebilirdi. Onunla birlikte zaten çok değişmişti. Dünyasının hiçbir yerinde kendini güvende hissetmemişti. Kendisi ve Aeofe için o kadar çok istediği özgürlüğün anahtarına sahip olabilecek tek kişiyi gerçekten öldürebilir miydi?

Hançeri bıraktı ve elini Conor'ın omzuna götürdü. Conor daha hızlı hareket ederken onu nefesini kesen bir öpücüğün içine çekti.

"Conor," diye inledi.

"Anne beni öldür! Adımı söylersen kendimi kaybedeceğim," diye homurdandı.

Hareketleri daha da çılgınlaştı. Dizlerini daha yukarı itti ve daha derine kaydı ve o kadar yüksek sesle inledi ki tüm kalenin onu duyacağından endişelendi. Ne olduğunu anlamamıştı ama bir kez olsun kontrol eksikliği iyi hissettirmişti.

Bir kolunu Conor'ın boynuna doladı ve vücudundaki tüm gerilim kırılırken onu kendine çekti. Sırtı kavislendi ve . Conor homurdanana, titreyene ve başı Conor'ın boynuna gömülene kadar hareket etmeye devam etti.

Birlikte, nefes nefese, sessizlik içinde yatıyorlardı.

"Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. Kendimi iyi hissediyorum," diye fısıldadı Rowan. "Aslında, inanılmaz hissediyorum." Vücudu doruk noktasının ardından hoş bir şekilde uğuladı ve tüm uzuvları ağır ve rahatlamış hissetti.

Conor güldü ve onun boynunu öptü. "Böyle nazik olmak için ne kadar kısıtlama gerektiğini takdir ettiğini sanmıyorum." Bir dirseğinin üzerine dayanarak yana doğru yuvarlandı. Parmaklarını kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Farklı hissediyor musun?"

Rowan başını salladı. "Pek sayılmaz, sadece hoş bir uyku hali."

Conor gülümsedi. Gülümsemeleri nadirdi ama bu da güzelliklerinin bir parçasıydı ve Rowan kendini giderek daha fazla bu gülümsemelerin peşinden koşarken buldu.

Bakışları kızın vücudunda gezinirken kaşlarını çattı. "Ağrın var mı?"

"Sadece birazcık." Onun bakışlarını takip etti ve ilk kez iç bacaklarında kanın yapış yapış olduğunu hissetti. Bunu beklemesi gerektiğini biliyordu ama yine de ürkütücüydü.

"Sana bir banyo hazırlayayım, böylece ."

Kolunu tuttu ve ona doğru kıvrıldı. "Sadece biraz rahatla."

Onun neye ihtiyacı olduğunu hissediyor gibiydi. Bunun sihirden mi yoksa sadece onun tecrübesinden mi kaynaklandığından emin değildi ama adam onu kendine çekti, göğsüne yasladı ve başının üstünü öptü.

"Nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum," diye fısıldadı uzun bir sessizlikten sonra.

"Seks mi?" Rowan şaşkınlığını bastırmaya çalışarak sordu. "Evet. Uzun zaman oldu."

Rowan'ın zihninde yapbozun parçaları bir anda bir araya geldi. "Yukarıdaki Tanrıça! Orla ile hiç yatmadın mı?"

Conor başını salladı. "Arkadaştık ama onu hiç yatağa götürmedim."

"O zaman neden kırmızıya döndü?"

"O sordu, ben de onay verdim."

Rowan bir dirseğinin üzerine yaslandı. "O zaman neden bana izin vermiyorsun?"

Onun yanağını okşadı. "Ah, benim güzel, ateşli küçük Kızıl'ım. Oldukça karmaşık bir durum."

"Bekle, eğer Orla'yla yatmadıysan, bu şu anlama gelir-" Zihni çılgınca döndü.

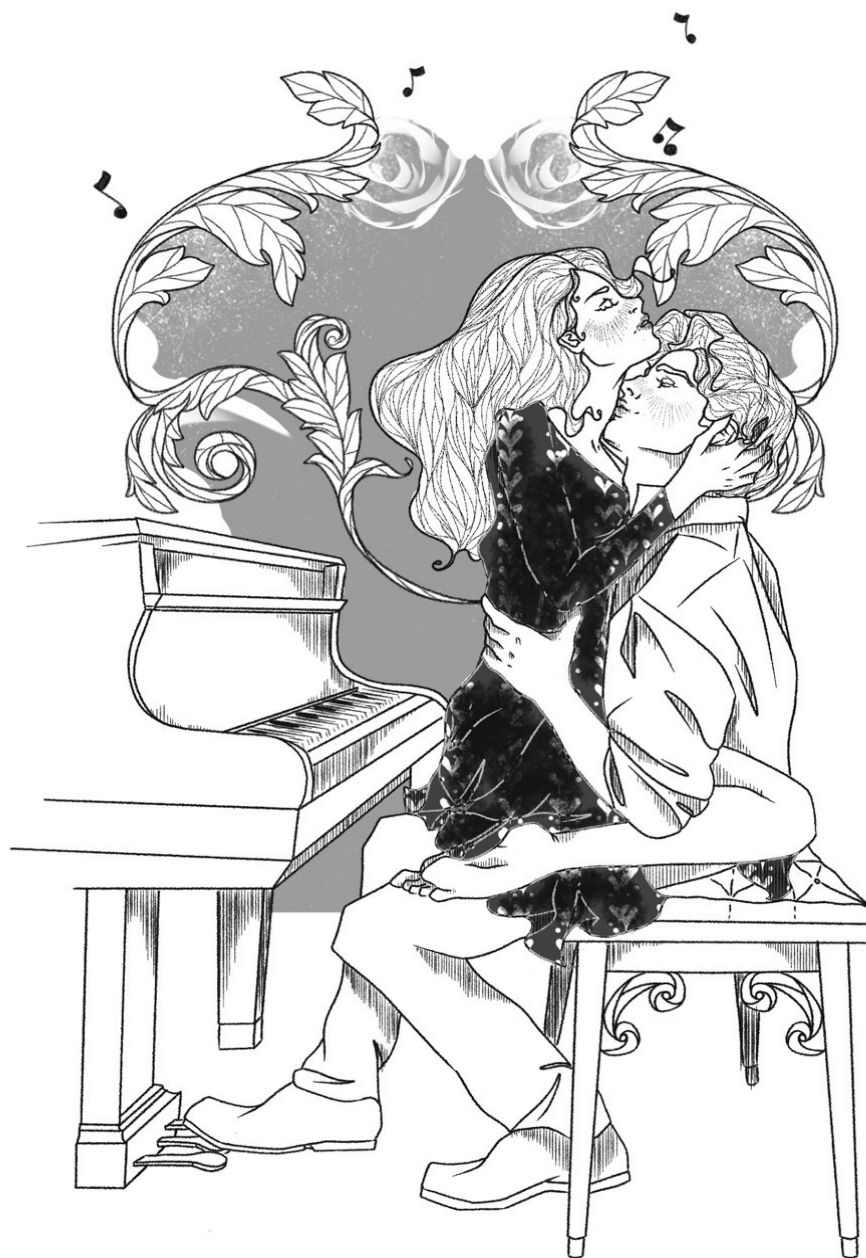
Bu, Evelyn'in yatağına aldığı son Kızıl Bakire olduğu anlamına geliyordu. Günlüklerinde bu konuda uzun uzun yazmıştı. Evelyn Kurt'a biraz aşık olmuştu ama Rowan önemli bir şeyi gözden kaçırmadıysa, bu kısa süreli bir ilişkiydi ve hizmetinin sonraki birkaç yılını acı çekerek geçirdi. Orla ve Rowan'a karşı nazik olmamasına şaşmamalı. Evelyn'in aşık olduğu tanrıyı kazanmak için sıradaki kişiler onlardı.

"Evet, bu yıllardır kimseyle birlikte olmadığım anlamına geliyor," diye iç geçirdi Conor. "Daha iyi bir tanrı olsaydım seni almazdım ama değilim. Şimdi sana bir banyo hazırlamama izin ver çünkü kontrolü elimde tutacak kadar tentür almış olabilirim ama sen kan, seks ve tatlı gibi kokarken yanında yatmaya devam edemem. Zaten bir akşam için kendimi zorlayabileceğim kadar zorladım."

Rowan hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama Conor artık onun ne hissettiğini biliyordu, bu yüzden bir anlamı yoktu.

Conor onun yanağını öperken güldü. "Şimdi sakinleş, genç kız. Bu kadar doyumsuz olacağını kim bilebilirdi?"

Adam tuvalete doğru ilerlerken hançeri yastığının altına sıkıştırdı ve onu kullanmamakla doğru kararı verdiğine dua etti.

CONOR

Conor kapı aralığında asılı durmuş, yatağında uyuyan Rowan'a bakıyor, gitmekten korktuğu kadar kalmaktan da korkuyordu. Geçici olarak aklını şehvete kaptırmış ve Rowan'banyo yaptıktan sonra yatağında kıvrılıp izin vermişti. Şimdi temiz çarşafları -ve muhtemelen tüm odası- onun gibi kokacaktı. Onun yatağının tek bölümünü ele geçirmesine izin vermişti. Tüm kalede Rowan'sız oda.

Gözünü kırparsa kızın ortadan kaybolacağından korkuyordu. Rowan gerçek olamayacak kadar iyiydi ve nadiren gördüğü hoş bir rüyadan uyanmak üzere olduğundan emindi. Yine de onunla paylaştığı bağ sayesinde onun memnuniyetini kendi memnuniyeti gibi hissediyordu. En azından kanını onunla paylaşmamıştı. Şimdilik aralarındaki bağ tek yönlü olarak kalmıştı. İhtiyacı olan son şey onun hissettiği her şeyi bilmesiydi. Hissettiklerinin boyutunu bilseydi, imkansız olurdu.

Rowan'ın dolgun dudakları uyurken bile nazik bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. Kumral saçları bir hale gibi etrafında toplanmıştı. Kıpırdadı ve battaniye aşağı kayarak omzunun soluk tenini ortaya çıkardı.

Arzu, onun çıplaklığına dair bir ipucuyla canlandı. Kendisine izin verdiği azıcık şeyle bile tatmin olmamıştı.

Conor küfretti ve başını kapının pervazına yasladı. "Küçük fethinden korkuyor musun?"

Charlie'nin sesiyle irkildi.

"Nereden biliyorsun?" Conor sordu.

Charlie kıkırdadı. "Sanki bütün o inlemeleri kaçırabilirmişim gibi. Çok eğlenmiş gibi görünüyordu."

Conor gözlerini arkadaşına dikti. Başka birinin buna tanık olmasından hoşlanmamıştı. Rowan'a karşı hissettiği bölgeci tavır doğal değildi.

"Daha rahat olacağını düşünmüştüm," dedi Charlie yatağa doğru elini sallayarak. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Görünüşe göre onun hayatını emmemekte başarılı olmuşsun."

Conor başını salladı. "Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum. Soğukkanlılığımı korumak yeterince zordu ve aklımı kaçırana kadar beni baştan çıkarmaya kararlı görünüyor."

"Uyuyarak mı?" Charlie meydan okudu. "Benimle bağ kurmayı teklif etti."

Charlie kahkahalara boğuldu. "Ve sen onu aldın mı? Gerçekten aklını mı kaçırdın?"

"Evet. Ben de sana bunu söylüyorum. Sanırım bir hata yaptım. Şu anda bile tek düşündüğüm onu becermek ve yaşam gücünü yutmak. Uyandığında, yaptığı her şeyi hissedeceğim."

"Ve bu kötü bir şey mi?" Charlie sordu.

Conor yüzünü buruşturdu.

"Annemin memeleri! Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsun." Conor başını şiddetle salladı.

Charlie güldü. "Öyle. Küçük Kırmızı senin derinin altında."

Conor elini yüzünde gezdirdi. Ona değer veriyordu ve bu hiç de işe yaramayacaktı. Bir an önce umursamayı bırakması gerekiyordu. Duyguları her zaman sadece yıkım yaratmaya hizmet etmişti ve onun için de durum farklı olmayacaktı.

Yapabileceği en iyi şey, ona başlangıçtaki soğukkanlı kayıtsızlığıyla yaklaşmaktı. Sorun şu ki, haftalardır yapmaya çalıştığı ve başaramadığı şey buydu. Sadece bir anda ortaya çıkmayı, onu öpmeyi ve sonra kendi kendinden nefret etmek için tekrar ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Bir büyüğü öldürmemiş olsaydı, Rowan'ı onunla kalması için göndermemiş olsalardı, adada onun için güvenli bir yer olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Anne'yle yaptığı anlaşma için kendine o kadar çok lanet etmişti ki sayısını unutmuştu. O zamanlar farklı bir insandı, ölümlüden tanrıya dönüşmüş, yüzyıllarca süren savaş ve yalnızlık yüzünden sertleşmiş biriydi. Conor, Bakirelerin ona nezaket, görev ve merhamet hakkında öğrettiklerini hesaba katmamıştı. Korkunç derecede yumuşamıştı.

Rowan'ın bir zamanlar olduğu kişi olmasına ihtiyacı vardı, ancak onun yıkımı olacağını bilmesine rağmen, tek düşünebildiği yatağa tırmanmak ve ona sarılmaktı.

Bu tatlılık, onu uyanırken öpmek ve daha önce yapmaktan çekindiği şekilde onunla öfkeli bir şekilde sevişmek isteyen içindeki karanlıkla rekabet ediyordu. Ona gerçekte kim olduğunu göstermek istiyordu. Onu da kendisiyle birlikte karanlığa sürüklemek istiyordu. Onun da gideceğinden korkuyordu, en az onun kadar hoşuna gideceğinden.

İçlerinden biri mantığın sesi olarak hareket etmezse, işler hızla kontrolden çıkabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Charlie sırtarak sordu. Conor gözlerini devirdi. "Aklımı nasıl başımda tutacağımı."

"Sadece biraz eğlen. Çok gerginsin patron. Bunu hak ediyorsun ve o da kesinlikle enerjik bir kıza benziyor. Eğlenmemeniz için bir neden yok. Sadece yardımcı olur-"

Conor gözlerini kıstı. "Hayır. Bu söz konusu bile olamaz."

Charlie içini çekerek başını salladı. "Eğer yapmazsan, zaten onu daha fazla koruyamayabilirsin."

Bu sözler Conor'ın midesine taş gibi oturdu. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Charlie haklıydı. Bu düşünceyle içindeki sihir kabardı.

CONOR yatağa bakan sandalyesine , nereden başlayacağından emin değildi. Kendisi olması gerekiyordu. Belki de bu, hem ona ihtiyacı olanı vermek hem de onu korkutup kaçırmak gibi ikili bir amaca hizmet edecekti.

Rowan yatakta yuvarlanıp gerinirken iç çekti ve dağınık saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Ona sırtarak oturdu ve çarşafın dolgun göğüslerinin üzerinden düşmesine izin verdi.

"Seni tekrar istiyorum," dedi.

Rowan'ın gözleri endişeli görünmek yerine parladı. "Nasıl?"

Dünyadaki tüm sorular arasında, onun tüm dikkatini güneye yönelten soruyu sordu. *Elbette bunu soracaktı.* Kendi kendine, *ona bunu sormasının öğretildiğini* hatırlattı.

"Öylesine söylüyorsun," diye suçladı. "Sana bunu istemen öğretildi."

"Öyle miyim?" diye sordu. Yataktan çıktı ve tam önünde durana kadar odayı geçti. Sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve adam gördüğü manzara karşısında zorlukla yutkundu.

"Belki de sadece bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni istiyorum," diye fısıldadı. "Belki de kendini tuttuğunu biliyorum ve senin benim her şeye sahip olduğun gibi ben de senin her şeye sahip olmak istiyorum."

Conor ona baktı. "Daha önce çok şey sakladım."

"Biliyorum."

"Seni incitmekten korkuyorum. Kendimi istemiyorum." "Conor," dedi ellerini onun doğru kaydırarak. Adam irkildi onun dokunuşu. "Kendini kaptırmanı istiyorum. Uzun zamandır kontrol sendeydi, ben de öyle. Başka bir şey istiyorum ve karanlık olması umurumda değil. İkimiz de karanlıktan korkmuyoruz."

Conor inledi. "Bu doğru olabilir ama ben yine de seni böyle istemiyorum."

"O zaman beni nasıl istiyorsun?"

"Bana ne istediğini söylemeni istiyorum," dedi. Cesaretini kaybediyordu.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve alt dudağını ısırıldı. "Seni vahşi istiyorum - gerçekte nasılsan öyle."

Onu ayağa kaldırdı ve tekrar yatağa fırlattı. Kadın sevinç ve şaşkınlık dolu bir çığlık attı. Adam pantolonunu çıkardı ve bacaklarının arasında gezindi.

"Rowan, Rowan, Rowan... seninle nereden başlayabilirim ki?" diye mırıldandı, ayak bileğinin içini, dizinin iç kısmını, sonra da karnını öperken.

Ağızına doğru eğilerek inledi. Sadece bu sesle bile onu akıl sağlığından ayırabilecek eşsiz bir yeteneğe sahipti. Nasıl olmuştu da

Karşısındaki enfes kadına bu kadar açık bir şekilde av olurken, ilişkilerinde hiç yırtıcı olduğunu hissetmiş miydi?

Yeşil gözleri parlak ve ateş doluydu ve onun kendisini yakıp geçmesine isteyerek izin veriyordu. Kimi zaman sahip olduğu gücün farkında değilmiş gibi görünüyor, kimi zaman da bu güç üzerinde zahmetsiz bir hâkimiyet kuruyordu.

Onu her pozisyonda, odanın her yüzeyinde görmek istiyordu ama şimdilik onunla birlikte hareket ederken yüzünü görmekte yetiniyordu. Conor bunca yıllık bekârlığı boyunca biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Aklının bir köşesinde, daha da korkutucu bir keşif, istenmeyen başını kaldırdı. Rowan'la arasındaki bağı daha önce hiç hissetmemişti ve bu bağ her öpücükte, her dokunuşta, her bakışta daha da güçleniyordu. Bu bağ onu daha da güçlendirmişti.

Adam kadının içine kaydı ve ikisi birden inledi. Daha önce hiçbir şeyin ona bu kadar yakın olmak kadar iyi hissettirmedeğinden emindi.

"Tamam mı?" diye sordu, saçlarını gözlerinden çekerek.

"Yukarıdaki Tanrıça, Conor! Beni kontrol etmeyi bırak. Ben iyiyim ve iyi değilsem söylerim. Şimdi kımıl!" diye homurdandı, kalçalarını kaldırarak sürtünme aradı.

Sözler onun dizginlerini kırdı ve geri çekilip içine girerken elleri kalçalarını morartacak kadar sert kavradı. Adam tekrar yaptığında tırnakları adamın omuzlarına battı ama gözlerinde sadece arzu vardı, acıdan eser yoktu.

Onu yakıcı bir öpücüğün içine çekti, ritmik bir şekilde hareket ederken inlemelerini yuttu. Kız onun hareketlerine karşılık vermeye çalıştı ama adam onu yerinde tuttu, tam olarak onu nasıl almasını istiyorsa öyle. Güçteki değişim onu çevirdi. Elleri adamın kollarını kavradı ve başını geriye atarak tam serbest kalmanın eşiğine geldi.

Conor hareket ederken kızın boynunu öptü, dişlerini kızın teninde gezdirdi. Hâlâ daha nazik tarafına tutunuyordu ama zar zor. Eğer kendini tutmakta zorlanırsa, ondan çok fazla şey almayacağından emin değildi.

"Conor," diye inledi Rowan. Conor onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bırak beni." Başını iki yana salladı.

"Korku zehirdir. Bunun neşesini çalmasına izin verme," diye fısıldadı.

Bu sözleri söylediğinde ona ilk kez en derin korkuyla baktığı günü hatırladı. Kadın haklıydı. Ne zaman kontrolü kaybetmekten korksa, bu korkuya güç veriyordu. Bunu herkes gibi o da anlıyordu.

Kendini bıraktığında doymak bilmez, amansız bir arzu onu ele geçirdi, kalçaları daha hızlı çalkalanmaya başladı. Elleri her yerdeydi. Vücudunun yumuşak kıvrımları adamın sert hatlarıyla aynı hizadayken, kadın da ona onun kadar sıkı yapışmışken bile ona yeterince dokunamıyordu.

Conor onun için kesinlikle açlık çekiyordu -aşk için, dokunmak için, hayatın kendisi için- ve Rowan bunların her biriydi. Conor'ın hareketleri çılgınca, sarsıcı ve acımasız bir hal aldı ve kadın Conor'ın içine doğru eğildi. Kadın çözülürken içinden çığlık ve inleme arası bir ses çıktı. Çok güzeldi ama içindeki hayvanın bile onun gözlerini görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Yavaşladı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak onu kucağına çekti. Tüm güç ondaydı ama kontrolü ona devrediyordu.

birlikte gözleri parladı. Yüzünü öpücüklere boğdu. Conor'ın geçirdiği onca yıl boyunca hiç kimse ona karşı bu kadar tatlı olmamıştı.

Durakladı, kalçalarını yuvarlarken kararsızdı. Gözleri onun yüzüne yapışmış, her tepkisini izliyordu. Kontrol kadar hoşuna giden bir şey bulmayı hiç beklemiyordu ama o anda Rowan'ın kontrolü elinde tutması dünyadaki her şeyden daha çok hoşuna gitmişti.

Kalçalarını hareket ettirirken sırtı kavislendi ve göğüsleri öne doğru itildi. Vahşi ve güzel görünüyordu ve adam dünyayı onun ayaklarının altına sermek istiyordu.

Bu sadece seks, diye hatırlattı kendine. Umutsuz olma, Conor.

Ama aklının bir köşesinde, bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu vahşi, büyülü kadına aşık oluyordu. Onun keskin yanlarını ve öfkesini de mizahı ve sıcaklığı kadar seviyordu. Yaralılarından korkmadığı gibi yaralamaktan da korkmuyordu. Ona bile dokunulmaz görüldüğü anlar oldu. Bazı kısımları

her zaman bilinemez olacaktı, ama bu onu onları tanımak istemekten alıkoymadı.

Bu düşünceleri bir kenara itti. Kız ona doğru kıvrılıp etrafını öylesine sıkıca sararken, o da duygularını içine gömdü ve onu uçuşunun kenarına kadar takip etti. Tutkulu bir öpücükle ağzını yuttu ve sonunda çekildiğinde nefes nefese gülümseyerek ona izin verdi.

Conor onun yanına uzanırken, "Bu daha iyi oldu," diye güldü.

Conor inanamayarak güldü. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Gülümsemesi bir an için duraksadı. "Bu imkânsız," diye mırıldandı.

Conor tam karşılık verecekti ki dudaklarını yaladı ve yanmış şekerin tadını aldı.

Rowan *yalan söylüyordu*. Bir şekilde onun ölmesinin mümkün olduğunu biliyordu. Aralarındaki bağ sayesinde, ağır yorgunluğun altında yatan hafif bir gerginlik vızıltısı hissetti.

"Rowan, ne biliyorsun?" diye sordu. Onu kendinden kurtarabilmek için tam olarak ne planladığını bilmesi gerekiyordu.

"Hmm?" diye sordu kirpikleri dalgalanırken, uyku onu alıp götürüyordu.

Conor'ın içine doğru kıvrıldı ve Conor da ona izin verdi. Onu öpüp kendine getirmeye çalıştı ama o uyumaya devam etti.

Yanında uyurken ne kadar tatlı görünce gülümsedi. Yumuşak teninin onunkine değdiğini hissetmek unuttuğu bir duyguydu. Rowan olabilir var olmuştur tükenmiş, ama Conor keçe Kablolu, güçlü, enerjik. Onu uyandıracağından endişelenerek kendini kollarından kurtardı ama kadın derin uykusuna devam etti.

Conor yıllardır gerçek bir arkadaşlık kurmamıştı. Bağlanmak için şaşırtıcı derecede çaresiz olmasına rağmen, nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendine sakladığı her şeyin içinde umutsuz bir düğümle bağlı olmasından korkuyordu. Herhangi bir parçasını serbest bırakırsa, hepsi bir anda çözülebilirdi ve kontrolünü kaybetmeye tahammül edemezdi.

Bornozunu çeken Conor kendini yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Kapının çalınması onu yatağının kenarından uzaklaştırdı. Kapıyı açtı ve Charlie'yi elinde çay ve bisküvi dolu bir tepsiyle buldu.

"İçecek bir şeyler istersiniz diye düşündüm." Charlie aniden durdu. "Ne yaptın sen?" diye sordu, iri gözleri Conor'a bakıyordu.

Conor kaşlarını çatı.

"Auranız, o zamandan beri gördüğümde daha parlak-"

Korku büyük bir dalga halinde Conor'ın üzerine çöktü. Bu doğru olamazdı.

Charlie'yi odanın içine sürükledi. Tepsi yere çarptı, çaydanlık ve fincanlar büyük bir gürültüyle kırıldı. Rowan kıpırdamadı.

Conor odanın öbür ucuna, onun yanına koştu. Hâlâ nefes aldığını görünce rahatlayarak iç çekti.

"Peki ya o?" diye sordu Charlie'nin kederli yüzüne bakarak.

"Onunki solmuş. Sen ne yaptın?"

Conor ellerini saçlarında gezdirerek küfretti. "Kontrolümü kaybetmiş olmalıyım. Yanlışlıkla onun yaşam gücünün bir kısmını emmiş olmalıyım-" Suçluluk duygusu ciğerlerindeki havayı delip geçti.

Rowan onunla olduğu kadar vahşi bir şekilde tanışmaya çalışmıştı ve bu yüzden neredeyse onu öldürüyordu. Yapmayı başardığı tek şey, kendisi üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu kesin olarak kanıtlamaktı. Ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşması gerekiyordu.

Bu kadar iyi hissetmesine şaşmamalı. Ondan çalmıştı.

"Sakin ol," dedi Charlie. "O iyi. Sadece hafifçe solmuş, yani sadece biraz almış olmalısın. Uyanacak ve hiçbir şeyi kalmayacak. Ona sadece ne olduğunu anlatacaksın ve her şey yoluna girecek."

Conor başını salladı. "İyi değil! Hayatındaki herkes ona baktı ve sadece ondan alabileceklerini gördü. Onu daha fazlasını gördüğüme ikna ettim ve sonra ben de aynı şeyi yaptım. Bir şey çaldım."

"Ama bunu yapmak istememiştin," diye karşı çıktı Charlie.

"Birinin yaşam gücünü çalmak söz konusu olduğunda niyetin önemli olduğundan emin değilim."

"Genç kız oldukça bağışlayıcı-"

"Umudu kendimi asacağım bir ilmik haline getirmeyeceğim," diye araya girdi Conor. "Umut benim için değil. Öyle olduğuna inanırsam onun için daha büyük bir tehlike haline gelirim."

Charlie, "Dürüst bir hata için şehit olmanın bir şeyleri nasıl değiştirdiğini anlamıyorum," diye espri yaptı. "Sadece uyandığında onunla konuş. Bırak biraz kalsın."

Conor odada volta attı. "Hayır. Gitmesi gerek. Onu kuleye geri gönderiyorum. O yaşlılardan daha iyi değilim. Ben de onun için aynı derecede riskliyim."

Charlie yüzünü buruşturdu. "En kötü şey olur mu?"

Conor tıslayarak, "Bu kadını ölüme mahkûm etmek istemiyorum," dedi.

Charlie'ye Rowan'ın en çok değer verdiği insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Neden önemsedığını nasıl açıklayacağını da bilmiyordu. Gözlerini kapadı ve başını arkaya eğdi. Bu kadar dikkatsiz davrandığına inanamıyordu.

"Daha da kötüsü, çünkü daha iyisini biliyordum ama yine de beni buna ikna etmesine izin verdim. O hepimiz için tehlikeli, Charlie. Sana hatırlatmama gerek yok. Sanırım beni öldürebileceğini biliyor."

Charlie başını salladı. "Ama artık güvendesin. Ondan alabileceğin başka bir şey yok."

Conor onun bakışlarına karşılık verdi. " değil mi? Gördüğüm kadarıyla ondan alabileceğim iki şey daha var. Kalbi ve hayatı."

İkili, Rowan'ın gerçek niyetini görebiliyorlarmış gibi ona baktılar.

"O zaman onu yaşlılara ya da Karanlık Orman'a bırak. Annenin memeleri, Conor! Hiç kendini koruma duygun yok mu senin?" dedi Charlie.

"Sonra ne olacak?"

Charlie nefesini tuttu ve başını duvara . "O zaman işi bitir. Şimdi onun tüm yaşam gücünü al. O tatlı bir kız ama tehlikede olan çok daha fazlası var." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yine rüya görüyordun, değil mi?"

Conor ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Rowan'a söylediğinin aksine, uyuyordu ve son zamanlarda daha da çok uyuyordu. Sadece birkaç kez rüya görmüştü ama hepsi bu kadardı.

Charlie başını salladı. ", öyle."

Conor dondu kaldı. Bu endişe vericiydi. Charlie rüya görüyorsa, tüm Azrailler görüyor olmalıydı. Sorun düşündüğünden çok daha kötüydü.

"Bu güçle çok şey yapabilirsin. Benim işim sizi korumak ve benim bile sizi kurtaramayacağım şeyler var. Bu senin

zaman. Şimdi değilse *ne zaman*?" Charlie yalvardı. "Kabus daha da güçlenene kadar bekleyecek misin?"

Bu sözler Conor'ın içinde soğuk ve eski bir şeyler uyandırdı ama onu bastırdı.

"On yaşında bir çocuğun Karanlık Orman'da ruhlara rehberlik etmesini mi istiyorsun? Aeoiife hâlâ bir *çocuk*. Onun korkup bir grup ruhla birlikte Karanlık Orman'da yürümesine izin vermeyeceğim," dedi Conor acı bir şekilde.

"Peki ya on beş yaşındaki Maiden?" Conor başını salladı. "O gitti."

Charlie'nin alnında bir kırılganlık oluştu. "Öldü mü?"

"Hayır. Sadece gitti. Orada olduğunu biliyorum ama Ballybrine'dan çok daha uzakta."

"Onu avlayabilirim."

Conor kaşlarını kaldırdı. "Yıllardır bunu yapmaya çalışmıyor muydun?"

Charlie ellerini havaya kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Sana söylüyorum, o bir şekilde sihirli bir şekilde korunuyor. Ne zaman izini bulduğumu düşünsem, elimden kayıp gidiyor."

Gergin bir sessizliğe gömüldüler.

"Ufaklığı karşılamaya gideceğim ve ona rehberlik edeceğim," dedi Charlie. "Alışılmışın dışında ama bunu engelleyen bir şey yok."

Conor başını salladı. "Rowan'ı yiyip bitirmeyeceğim. Tartışma bitmiştir. Uyandığında eşyalarını toplamasını istiyorum ve sonra onu Ballybrine'a geri götüreceksin, gerekirse tekmeleyerek ve çılgılık atarak."

"Geri geleceğini biliyorsun. O gelmiş geçmiş en inatçı Bakire," diye homurdandı Charlie.

Conor içini çekti ve pencereye doğru yürüdü. Onu ikna etmenin bir yolu olmalıydı. Alnını serin cama yasladı.

Cevap kalbine saplanan bir hançer gibi geldi. Uzak durmasını sağlamanın tek yolu ona zarar vermek olacaktı.

Bu onun istediği şeyden çok uzaktı. Yüzyıllar Conor'a açık iletişimin en iyisi olduğunu öğretmişti ama Rowan mantığa cevap vermeyen bir vahşiydi. Onu güvende tutmaya çalışmasının tek yolu onu uzak tutmak olabilirdi.

"Onu ikna edeceğim. Bu konuda endişelenme," diye içini çekti Conor. "Git eşyalarını topla. Ne kadar uyuyacağını bilmiyorum ama uyanır uyanmaz dışarı çıkmasını istiyorum."

Charlie parçalanmış çay takımını hışımla topladı ve odadan çıktı.

Conor pencerelerdeki örümcek ağlarıyla kaplı ayazdan yatakta uyuyan Rowan'a mutsuzca baktı. Rengi şimdiden daha iyi görünüyordu. Yanakları pembeleşmiş, öpülmekten kızarmış ve şişmiş dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

Annem beni öldürdü. O çok güzel, diye düşündü.

Onu yatağa atma riskine girdiği için bile aptaldı. Görünüşe göre aptallığının sonu yoktu. Uyandığında onu bırakacaktı ama hâlâ uyurken ona son bir kez sarılmak istiyordu.

Yatağa tırmanarak onu kendine doğru çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Onun tatlı lavanta-vanilya kokusunu içine çekti ve Anne'ye, yaşlılara ve büyüünün kendisine lanet okudu. Mutluluğuyla kaderi baştan çıkardığı için kendine lanet okudu.

ROWAN

Rowan gözlerini kırpıştırarak açtı. Siyah perdeler, koyu kırmızı yatak örtüsü ve kitap yığınları bir an için kafasını karıştırdı.

Komodinin üzerindeki notalar ona Conor'ın müzik odasında olduğunu hatırlattı. Odanın bir kötü adamın inine benzediğini fark edince kahkahasını bastırdı. Biraz aydınlanmaya ihtiyacı vardı.

Burnunu sokmak istiyordu ama önce onu istiyordu. Onun dokunuşunu düşündükçe arzusunun kolları hâlâ için için yanıyordu ama elini uzattığında yatak yanı başında soğuktu.

Ölü gibi uyumuştı, ağır ve rüyasızdı ve Conor'ın yokluğuna bakılırsa muhtemelen bir süre daha uyuyacaktı. Vücudu hoş bir şekilde ağrıyordu ve Conor ona kontrolü verdiğinde hissettiklerini hatırlayarak gülümsedi - gözleri huşu doluydu. Çok heyecanlıydı. Kendisini hiçbir zaman ölümün kollarında olduğu zamankinden daha canlı hissetmemiş olması ironikti.

"Grand, uyanmışsın."

Rowan başını çevirdiğinde Conor'ın odanın öbür ucunda, ateşin yanındaki sandalyede oturmuş viskisini yudumladığını gördü.

"Yatağa geri dön," dedi yanındaki boşluğu . "Gitmen gerek," dedi gözlerine bakmadan.

Ses tonundaki soğukluk, kollarında uykuya dalarken adını fısıldamasındaki sıcaklıkla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Belki de bu şefkati hayal etmişti.

Bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı ve odayı geçerek Conor'ın önünde çıplak bir şekilde durdu.

Burun delikleri alevlendi ama ona bakmadı. "Rowan, lütfen yaygara koparma," dedi. "Genç olduğumu biliyorum ve belki de anlamıyorsun. Senden istediğimi aldım ama sonrasında bakım yapmıyorum. Ait olduğun yere geri dönmelisin."

İnanamayarak güldü. "Gerçekten mi? Sadece benimle yatmak istediğine inanmamı mı istiyorsun? Benim için bir ihtiyarı öldürdükten sonra mı? O şarkıdan sonra?"

Sonunda onun gözleriyle karşılaştığında hiçbir şey söylemedi. "Sana inanmıyorum," dedi.

"Bana olanı almak istediği için bir büyüğü öldürdüm," dedi Conor sert bir kahkaha atarak. "Onu öldürdüm ve sonra da senden istediğimi aldım. Yüzyılların tecrübesine sahibim, küçük Kızıl. Senin için yazdığım bir şarkıyla ilgili saçma sapan bir hikâyeye seni bana bir şey vermeye ikna edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Son sekiz Kızıl Bakire için aynı şarkıyı çaldım. Hepiniz aynı hikâyeye kanıyorsunuz. Altın kalpli ölüm tanrısı. Anlıyorum. Diğerlerinden farklı olduğunu söylemek çok zorlayıcı ama korkarım sen de aynısın Rowan. Bunun kendi fikri olduğuna onu ikna etmeme izin veren küçük, güzel bir bakiresin. Her seferinde işe yarıyor."

Adamın gülüşündeki acımasızlık zihninde bir çatlak açtı ve bu çatlaktan şüphe, kaldırım taşlarının arasından çıkan bir ot gibi büyüdü.

"Beni yanlış anlamayın, harikaydınız. Çok iyi eğitilmişsin. Her anından zevk aldım. Sana daha önce ölümün hediyesinin almak olduğunu söylemiştim," diye alay etti.

"Yalan söylüyorsun," dedi Rowan, aşağılanmış gözyaşlarını kırıştıtarak. Dürüst olsun ya da olmasın, zalimliğin Conor'ın doğasında olduğunu hatırlatan rahatsız edici bir şeydi bu.

". Sonrasında seni neden bu kadar uzun süre uyuttum sanıyorsun? Her zaman bu noktada gelen su işleriyle uğraşmak istemedim" dedi.

Rowan'ın kararlılığı sarsıldı. Taş gibi uyumuştı ve bu hiç olmamıştı. Adam onun üzerinde bir çeşit büyü kullanmış olmalıydı. Genelde rüyalarında vahşi, canlı renkler ve berrak hikâyeler görürdü ama bu sefer karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Bütün gün uyudun, genç kız."

Rowan şaşkınlıkla ona baktı. Tam bir gün. İnkâr etmek istedi ama midesindeki homurtu onun doğruyu söylediğini gösteriyordu.

"Gitmeden önce Charlie'ye sana çay getirmesini söyleyeceğim. Yatağın üzerine senin için kırmızı bir elbise . Artık büyüklerle bir sorun yaşamazsın. Bu arada, rica ederim."

"Conor, ne yapıyorsun? Bu sen değilsin."

Ona tepeden bakan bir bakış attı. "Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, küçük Kızıl. Ama şu anda ne olduğunu anlamaya çalışıyor *olmalısın*. Sen sadece kullanılacak bir nesnesin, beni tatmin edecek sihirli küçük bir oyuncak bebek. Bunu ne kadar çabuk o kadar iyi olur."

Her kelimesi buzla kaplıydı. Onu kol mesafesinde tutmuştu ve onun için ilk kez nazik bir şey yaptığında, onun farklı olduğunu düşünmüştü. Bakıcılık kavramının bu kadar kusurlu olması onun suçu değildi. Dünya onu nasıl yarattıysa öyleydi.

Olayların seyrine geri döndü. Yaşlı Garrett'in peşinden gitmemesi için ona yalvarmıştı ama o yine de bunu yapmıştı. Yaşlılar onu gönderdiğinde onunla kalmasını istememişti. Ona bulaşabilecek bir hastalıkmiş gibi davranmıştı. Sonra ondan uzak durmuş, sadece arada sırada onu öpmek için ortaya çıkmış ve sonra tekrar ortadan kaybolmuştu. Kız kendini onun kollarına atmıştı.

Rowan, Conor'ın gözleriyle karşılaştığında küçümseme bulmayı bekliyordu ama çok daha kötü bir şeyle karşılaştı: kayıtsızlık.

Midesi bulanıyordu. Elinde fırsat varken onu bıçaklamayacak kadar nasıl aptal olabilmişti?

Onun için hazırladığı kırmızı kıyafetleri giyen Rowan, sonunda kırmızı giyebildiği için sevinemediği için hayal kırıklığına uğradı. Her şey boş geliyordu. Botlarını bağladı ve pelerininini ilikledi.

Conor, Anne'nin ona verdiği hançeri ona uzattı. İçini bir endişe kapladı ama adamın yüzünde asıl niyetini bildiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Bunu unutma, genç kız. Dışarıda ihtiyacın olabilir. Silah taşımaya başladığını gördüğüme sevindim. Her zaman gelip seni kurtarmamı bekleyemezsin. Daha önce de söylediğim gibi-"

"Bu hikâyedeki kahraman sen değilsin," diye homurdandı.

Bir gece önce ona karşı bu kadar tatlı ve nazik davranan adamın, istediğini elde ettikten sonra bu kadar kolay zalimliğe geçebildiğine inanamıyordu.

"Oh, doğru ya. Kahraman sensin. Bacaklarının arasındakinin halkını kurtaracak kadar tatlı olduğunu mu sanıyorsun? Onları kurtarmak için ne yapardın Rowan? Aeofe'ı kurtarmak için?"

Rowan korkusunu bastırdı ve onun gözlerine baktı. Elinden geldiğince küçük bir öfkeye sarıldı. Onun yaptığı her şeyi hissettiği gerçeği her şeyi çok daha kötü hale getiriyordu, bu yüzden ne kadar kırılmış hissettiğini saklamayı başarsa bile, umutsuzluğunun her zerresini hissedecekti. Avucundaki bıçağı çevirerek kınından çıkardı ve ona doğrulttu.

"Ne yapacağım hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun," diye . "Benim hakkımda ne istersen söyle, ama onun adını ağzına almaya cesaret etme, yoksa ben-"

"Ne yapacaksın Rowan?" diye alay etti. Gözlerinde belirgin bir meydan okuma vardı. Belki de kadının o hançerle neyi amaçladığını biliyordu. "Bana boyun eğdirmek için beni becerecek misin?"

Rowan sertçe yutkundu. "Hayır. Seni bir saniye bile düşünmeden öldüreceğim. Aptalca davranmış olabilirim ama aynı hatayı bir daha *asla* yapmayacağım."

Gözlerinden acıya benzeyen bir titreşim geçti, ama görüldüğü kadar çabuk kayboldu ve kadın bir kez daha zalim ölüm tanrısıyla baş başa kaldı. Adam onun kolundan tuttu ve neredeyse onu fuayeye kadar sürükleyerek ön kapıdan dışarı çıkardı. Ona ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kaldı ve temiz, karlı havayı ciğerlerine çekti.

Kapılara vardıklarında durdu ve karla kaplı ormana baktı. Karanlık Orman pudra şekerine bulanmış gibi görünüyordu.

"Eğer bana bir şey olursa, sorumlusu " dedi.

Günler sonra ilk kez kapılardan geçip Karanlık Orman'a girerken arkasına bakmadı. Soğuk havada donan sıcak gözyaşlarını kırıştırtarak ormanda hızla yürüdü.

Rowan'ın arkasındaki karda ayak sesleri çıtırdadı. Pişmanlık duyan bir Conor görmeyi umarak dönerken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun yerine Charlie orada duruyordu, solmakta olan gün ışığında yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

"Seni göreceğim, genç kız."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye homurdanarak patikadan geri dönmeye başladı.

Charlie aceleyle onun yanına geldi. "En iyisi bu, genç kız. Ballybrine'a dönmeniz sizin için çok daha güvenli."

Rowan acı acı güldü. "Charlie, hiçbir yerde güvende değilim."

"Evet, ama baktığınız o küçük kız ne olacak? Eğer o büyükler sana zarar verecekse, onu rahat bırakacaklarını mı sanıyorsun?"

Bu sözler buz gibi bir rüzgârdan bile daha şiddetli bir ürperti yarattı. Kendi bencilliği yüzünden Aeofe'ı tamamen unutmuştu. Muhtemelen bu kadar kargaşa içinde tek başına dehşete düşmüştü. Bu kadar çok şey değişirken Rowan tarafından terk edilmekten daha iyisini hak ediyordu.

Rowan adımlarını daha da hızlandırdı, kırmızı elbisesi bacaklarının etrafında sallanıyordu.

Herkes onu kırmızılar içinde görmekten memnun olacaktı. Kendisi de buna çok hevesliydi. Şimdi aptalca geliyordu. Kurt'la tanışmadan önce, Kızıl Bakire olmadan önce, deneyim kazanmak için aptalca bir heves duyuyordu. İçindeki asi her zaman özgürce koşmaya hazırды. Şimdi, göğsündeki vahşi acının sorumlusu bu isyandı.

Öfkeye uzandı, ama sanki sonuncusunu da Conor'ı yaralamaya çalışmak için kullanmış gibi inatla öfkeden kaçırıyordu. Ona aşık olmuş değildi ama en azından bir şeylerin kıpırdadığını hissetmişti. Birinin ona bakabileceği ve onu gerçekten görebileceği fikri önünde sallanıyordu; bu fikrin elinden alınması çok acımasızcaydı.

Conor'ın onun için çaldığı şarkı hâlâ göğsünde yankılanıyordu. Onun anladığına yemin etti. Yaklaşmasına izin verdi çünkü anladığını düşünüyordu. Rowan zorladı ve aptallığı yüzünden yanan tek kişi o oldu. Suçlaması gereken tek kişi kendisiydi.

Yanağındaki serseri bir gözyaşını sildi. Charlie ona acıyan bir bakış attı.

"Senin gibilerden merhamet görmeyeceğim. Sizin işiniz tam anlamıyla ruhları biçmek," diye bağırdı.

Charlie bundan incinmiş gibi görünmüyordu. Aniden durana kadar gözleri önlerindeki patikaya sabitlenmişti. Kız onun bakışlarını takip etti ve

Cade'i birkaç metre önlerinde karda dururken buldular.

"Row, sana ne yaptı?" Cade sordu. Kadının içinden bakıyor gibiydi ama gözleri öfke doluydu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Cade Charlie'ye ters ters baktı ama Azrail başını salladı. Aralarında konuşulmayan bir şey geçti.

Cade tiksintiyle, "Bundan sonrasını ben hallederim

Azrail," dedi. Charlie ağzını açtı. "Sanmıyorum-"

"Charlie, yeterince şey yaptın. Bakıcına geri dön," dedi Rowan, Cade'in koluna uzanarak.

Uzaklaşırken Charlie'nin gözlerini sırtında hissetti. Onun da iblisler konusunda Conor'la aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyordu.

Güzel, diye düşündü, *geri dön ve efendine söyle.*

"Kırmızı giymişsin," dedi Cade.

Rowan gözyaşlarını , "Evet," dedi. "İyi hissediyor musun?"

"Evet. Sadece yorgunum."

Cade cevap olarak sadece başını salladı.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sana ihtiyacım olduğunu nereden biliyordun?"

Rowan sordu.

"Sana daha önce de söyledim, Karanlık Orman'ın ne zaman değiştiğini hissedebiliyorum. Tüm iblisler hissedebilir."

"Bunu ikinci kez duymak daha az ürkütücü değil," diye iç geçirdi. Homurdandı. "Ne oldu?"

"Sonunda sadece benim inandığım bir yalan söyledim," diye fısıldadı.

Cade, "Row, ne olursa olsun, kötü bir deneyim olduğu için üzgünüm," dedi.

"Sorun da bu zaten," diye homurdandı. "Değildi."

"Anladığım kadarıyla onu öldürmeyi başaramadınız?"

Buz gibi bir şok Rowan'ın içini parçaladı. Yürümeyi bıraktı. Kurt'un bir şekilde öğrenmesinden korktuğu için Anne'yle yaptığı anlaşmadan kimseye bahsetmemişti. Cade'in bilmesinin tek bir yolu vardı.

Bu vahiy onu hayatı boyunca sahip olduğu tek arkadaşından ayırdı. Artık gerçekten yalnızdı.

Cade'in gözleri fal gibi açılmıştı.

Kolunu ondan çekti ve geriye doğru tökezleyerek neredeyse korunan patikanın kenarına kadar geldi. Belki patikada kalmak Anne'nin büyüünün bedenini koruyacağı anlamına geliyordu ama kalbini korumak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Rowan, dikkatli ol!" Cade seslendi.

"Kurdu öldürmem gerektiğini nereden biliyorsun?" "Row-"

"*Nası/?*" diye bağırdı. "Benden bilmiyorsun. Bu da demek oluyor ki -" Elini kalbine götürdü. Göğsü çöküyormuş gibi hissetti. "Hayır." Zorlukla duyuluyordu, kelime ciğerlerinden çıkan havayla birlikte kayboldu.

Cade utanç içinde kara baktı. Görevini bilen tek kişi Anne'nin kendisiydi.

"Sana ne söz verdi? Neden ona yardım edesin ki?" Rowan sordu.

Cade bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Anlaşma yapanlar sadece iblisler değil Rowan. Eskiden diğer taraf için çalışırdım, biliyorsun. Eskiden iyi adamlardan biriydim. Bir hata yaptım. Hepsi bu . Bir hata ömür boyu karanlığa sebep oldu. Eğer sana göz kulak olursam, seni doğru yöne itersem, kaybettiklerimi geri alabileceğimi söyledi."

Ciğerlerindeki soğuk havanın buz gibi yakıcılığı Rowan'ı bedenine bağlı tutan tek şeydi. Hâlâ uyuduğuna ve bir kâbusun içinde sıkışıp kaldığına yarı yarıya inanıyordu. Uyanma ihtimaline karşı kendini çimdikledi.

"Ne kadar ?" diye sordu.

Cade itiraf etmek canını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu. "O bir plançı, Row. Olasılıklara sahip olmayı sever. Uzun bir oyunu nasıl oynayacağını bilir."

"*Ne kadar ?*" Rowan bağırdı.

"Yaşlılara teslim edildiğinden beri," diye mırıldandı.

Rowan birkaç adım geriye, patikanın en ucuna doğru tökezledi. Tek ses, üstlerindeki dalların arasından süzülen kar girdabı ve kulaklarındaki kalp atışlarıydı. Keder içini kemiriyordu ama Karanlık Orman'ın ortasında dağılamazdı. Conor muhtemelen kulübesine geri dönmüştü ve onun kırık kalbini çok net hissediyordu.

kendisine aitti. Bunun bir teselli mi yoksa aşağılanması körükleyecek bir şey mi olduğunu bilmiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, kar anında yün çoraplarını ıslattı. Odaklanmak için dudağını ısırdı.

Cade'in gözleri etrafı taradı. "Deli olduğunu biliyorum ama ormandan çıkmalıyız. Kederin, mutsuzluğun, ihanetin, bunların hepsi tehlikeyi çekecektir."

Rowan, hayatının birkaç dakika içinde nasıl paramparça olduğundan başka hiçbir şeye odaklanamıyor gibiydi.

"Bir şey söyle," dedi Cade.

Sonunda onun gözleriyle karşılaştı. "Seni sürgün ediyorum, Cade. Seni varlığımdan sürgün ediyorum. Seni Aeofe'in yanından kovuyorum. Seni tüm hayatımdan sürgün ediyorum. Defol, iblis."

Cade duman olup kaybolurken sertçe yutkundu ve Karanlık Orman'da yalnız kaldı. Kalıcı değildi ama bu ona, onu olarak terk etmeye nasıl zorlayacağını bulması için zaman kazandırdı. Bu ona, iblise oldukça bağlanmış olan Aeofe'a ne söyleyeceğini bulması için de zaman kazandıracaktı.

Arkasındaki çalılıklardan gelen bir hışırtı onu ayağa kaldırdı. Ayağa kalktı ve patikadan Ballybrine'e doğru koşmaya başladı. Sarmaşıklarla kaplı Kız Kulesi görüldüğünde hıçkırıklar arasında rahat bir nefes aldı.

Bayan Teverin kulenin kapısını açtı ve onun ağlamaklı gözleri ile kırmızı elbisesine baktı. Ağzı acımasız bir çizgi oluşturdu.

"Hadi bakalım aşkım, sana bir banyo ," dedi.

Rowan kollarını kadının omzuna sarıp hıçkıra hıçkıra ağladığında kendi kendine şaşırdı.

"Şşş, hadi seni tuvalete götürelim. Aeofe seni görürse onu teselli edemezsin. Sadece birkaç dakika daha, tamam mı? Sonra bana her şeyi anlatabilirsin."

Rowan mutsuzca başını salladı ve kadının peşinden kuleye girdi.

ROWAN

Rowan iki gün boyunca Kız Kulesi'ndeki odasından çıkmadı. Dünyayla yüzleşemeyecek kadar bitkin ve depresyondaydı ve kasaba ne kadar huzursuz olsa da, onlarla kendi odasında yüzleşebileceğinden emin . kırmızı elbisesini giyip acısını .

Bayan Teverin onu somurtmasıyla baş başa bırakacak kadar iyiydi, sadece yemek bırakmak ve saçını açmak için uğruyordu.

Rowan hiçbir şey için heyecan duymuyordu. Geceleri Aeofe'a kitap okumak için zaman ayırıyordu ama bunun dışında duvara bakıyor ve Cade'e güvenmekle nasıl bu kadar aptallık ettiğini düşünüyordu. Onun bir iblis olduğunu her zaman biliyordu. Ona güvenmemesini defalarca söylemişti.

Conor'ı ona karşı öfkesini beslemek daha kolaydı.

Rowan hançeri avucunun içinde tutuyordu, onu kullanmak için mükemmel bir fırsat yakalamıştı ama Conor'ın yaşamasına izin vermişti. Ona inanmıştı. Conor onu, dünyanın ona asla göstermediği nezakete layık olduğuna ikna etmişti ve Rowan buna alışır alışmaz, Conor hançeri çekip almıştı. Dayanılmaz derecede acımasızdı.

Kurt'tan kendisinden başka bir şey olmasını istememişti. Zalimlikten başka bir şey beklemeden gitmişti. Onu başka bir seçenek olduğuna ikna eden kişi oydu. Ona bir bahçe vermiş.

onun için her şey farklı olabilirdi. Onu sadece kullanmak için teklif etmek çok fazlaydı.

Onun ihanetini anlamlandırmaya çalıştığı her seferinde daha da kayboluyordu. Conor'a duyduğu öfke, Cade'e duyduğu öfkeyle savaşıyordu.

Cade'in her zaman kendisine en iyi gelen şeyi yapacağını biliyordu ama tüm arkadaşlıklarının ona ne kazandıracağı üzerine kurulu olduğundan hiç şüphelenmemişti. Her zaman birbirlerine arkadaşlık ettiklerini, her ikisi için de yalnız bir sona giden bir araç olduklarını düşünmüştü. Ama şimdi, herkes için olduğu gibi onun için de aynıydı; daha büyük bir kazanç için kullanılacak bir piyon.

Tüm bunların temelinde, çoğunlukla sadece kendine kızgındı. Hayatındaki ilk iyilik anının onu rotasından saptırmasına izin vermişti.

"Sen bir katil değilsin," demişti Sarai ama bu daha önceydi, Yaşlı Garrett hakkında konuştukları zamandı. Belki de arkadaşı haklıydı ama Rowan yaşamak istiyorsa kendini bir katile dönüştürmesi gerekecekti.

Cade'in ihaneti onu kırmıştı ama Conor onu paramparça etmişti. Şimdi her ikisine karşı da kullanabileceği bir silah olarak kendini keskinleştirmesi gerekiyordu. Rowan bu amaçla Kız Kulesi'ndeki üçüncü gününde kendini alıştırma alanına sürükledi.

Rowan piyanonun başına oturdu. Çok iyi bildiği birkaç parçayı tökezleyerek çaldı ama parmakları çok ve sesi kederden kısılmıştı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Hayal kırıklığı içinde parmaklarını tuşlara vurdu.

Odadaki hava eğilip büküldü ve Anne görüldüğünde bir ışık parlaması oldu.

Rowan, "Bugün buraya gelmeye nasıl cüret edersin," diye hırladı.

"Ah, sonunda formaliteleri aştığımızı görüyorum," dedi Anne.

"Beni kandırdın!" Rowan tersledi.

"Sen benim zamanımın ve kaynaklarımın bir yatırımsın. Birinin sana göz kulak olmasını istedim. Bunu bir sır olarak sakladığım için özür dilerim. Bunun bir ihanet gibi hissettirdiğini biliyorum. İnsanların, izlediğimi bildiklerinde performansa dayalı bir şekilde hareket etme eğiliminde olduklarını fark ettim. Gerçekte kim olduğunu ve neyden bilmek istedim."

Rowan başını salladı ve iç çekti.

"Bunu başarabileceğini bilmem gerekiyordu," diye yatıştırdı tanrıça. "Bu inanç krizinin geleceğini bir süredir biliyordum ama senin kendi başının çaresine bakabilecek bir Bakire olduğunun onaylanmasına vardı. Her zaman küçük, vahşi bir şey olmak zorundaydın. Bu ateşin derinlerde yanıp yanmadığını, sadece kıvılcımlardan ibaret olmadığını görmek istedim."

Rowan iç çekti. "Artık biliyorsun."

"Çalışma tarzımı beğenmeyebilirsiniz ama gerçek şu: Kurt ancak sizi yutarsa bir sezon daha hayatta kalabilir. Eğer bunu yapmazsa, yeni bir ölüm tanrısı ."

Rowan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Anne'ye baktı. Kutsal kitapların hiçbirinde böyle bir şey okumamıştı. Anne'nin yeni bir ölüm tanrısı yaratma gücüne sahip olduğunu kabul etmek bir şeydi, ama Conor'ın onun yardımı olmadan başka bir canavara yenilebileceğini bilmek başka bir şeydi.

Rowan başını salladı. "Güçleniyor mu yoksa zayıflıyor mu? İzini kaybettim," dedi sert bir gülümsemeyle. "Ne zaman konuşsak kendinle geliyorsun."

"O benden daha güçlü ama hata , sensiz bir sezonu daha atlatamaz. Ve eğer onu bitirmeyi başaramazsan ben de başarabilir miyim bilmiyorum. Şu anda hastalığı büyüyor ama bu onu güçlendirecek korku ve inancı uyandırmak için son çabası."

Anne'nin sözleri onu ayılttı.

"Yeni bir tanrı nasıl yükselebilir?" Rowan sordu. "Bu nasıl daha iyi olacak?"

"Benim lütfumla, elbette. Ve daha iyi olacak çünkü anlaşmamızı yeniden müzakere edebiliriz. Ballybrine halkı böyle bir anlaşmaya tanıklık edebilir ve bu da inancımı tazeleyecek ve gücümü yeniden inşa edecek," dedi Anne.

Rowan ona baktı, daha fazlasını bekliyordu. Gerçekler ulaşılamaz gibi geliyordu. "Bu pek de bir açıklama sayılmaz."

Anne kaşlarını çattı. "Kurt'un ne kadar acımasız olabileceğini görmediniz mi? Ne olmak isterse istesin, o hâlâ sadece masum genç kadınların ruhlarıyla hayatta kalabilen bir canavar. İstese de istemese de seni öldürecek. İstese de istemese . Gerçek şu ki, Kızıl Bakire hangi tanrıyı seçebileceğini

Hizmet etmek için ölümü göze almış. Onunla senin kurban edilmeni içermeyen bir anlaşma yapacağım. Yine de ruhları taşımak için haftalık hizmetinizi gerektirebilir, ancak bazı cesur avcıların size eşlik etmemesi için bir neden yok."

Rowan gözlerini yere dikmiş, tanrıçanın söylediklerinin anlamını çözmeye çalışıyordu.

"Sana değer verdiğini sanıyorsun," diye iç geçirdi Anne. "Onun yanlış anlaşılmiş bir canavar olduğunu düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey düşünmüyorum. Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi davranma," dedi Rowan.

"Ah, görüyorum ki biraz diken yetiştirmişsin," dedi Anne. Yüzü değişti ve Rowan onun gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüğüne yemin etti. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Rowan hiçbir şey söylemedi. Akli karmakarışıklı. Anne zaman zaman nazik ve kibar görünüyordu ama her zaman pragmatikti.

"Canım, bana inanıp inanmaman gerçekten önemli değil. sevmene ya da onurlandırmana ihtiyacım yok. Sadece doğru olanı yapmanı istiyorum ve bu da yapacağını bildiğim bir şey Rowan. Başarısız olursan neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Rowan zorlukla yutkundu. *Aeoife*. Aeoife tehlikedeydi. Rowan isyan etmek istese de istemese de bunu yapmayacaktı. Sorumluluğu kendini aşırıyordu ve Aeoife'ı aynı acıdan kurtarmanın bir yolu varsa, bunu yapacaktı. Uzun bir fedakârlık silsilesinde bir fedakârlık daha neydi ki?

Conor'a karşı, onun kendisine karşı hissetmediği bir şeyler hissetmiş olabilirdi ama yine de bunun doğru olmasını istemiyordu. Başka bir yol olmasını diliyordu ama diyarlar arasında barış için Kızıl Bakirelerin değiş tokuşunu sona erdirmenin tek yolu Kurt'u öldürmek ve yerine yeni bir ölüm tanrısının yükselmesine izin vermektir.

Rowan'ın Kurt'la olan hayatının bir peri masalı olabileceğini hayal etmesi aptallıktı. Bu korkunç bir hikâyeydi, ormanda geçen bir dehşet masalıydı. Tek gerçek oyun, bunun başka bir şey olabileceğine inanarak kendine oynadığı oyundu.

"Bir yolunu bulacağım," dedi. "O zamana kadar Cade'i Aeoife ve benden tutacaksın."

"Nasıl isterseniz," dedi Anne. "Sürgün edilmenizden dolayı oldukça üzgün olduğunuzu bilmelisiniz."

"Onun nasıl hissettiği umurumda değil," diye tersledi Rowan. Bunun doğru olmasını diledi ama içten içe Cade'in yokluğunu hissediyordu.

Verdiği yanıtı tatmin olan Anne başını salladı ve parlak bir ışık patlamasıyla göz kırparak odadan çıktı.

Çalışma odasının sessizliğinde tek başına kalan Rowan'ın zihni çok hızlı dönüyordu. Ayağa fırladı ve ne aradığından emin olmadan hışımla kuleyi terk etti.

Rowan meydana yürürken, kasaba halkının bakışları onda kendi derisini soyma isteği uyandırdı. Kimse ona bağırıyordu ama yine de yanından geçerken fısıltılar yükseliyordu. Aptal kırmızı elbisesine lanet okudu - tüm acısını tüm dünyanın görmesi için sergiliyormuş gibi hissettiren elbisesine.

Bana ve kırık kalbime bak, diye düşündü. Conor onu parçalara ayırıp kasaba meydanında bırakmış da olabilirdi. Daha nazik olurdu.

Meraklı gözlerden uzaklaşmak için ara sokaklara girdi, ta ki kendini şehrin pek de aşına olmadığı bir yerinde kaybolmuş bulana kadar. Bir köşeyi dönerken bir grup adamla karşılaştı.

"Affedersiniz," diye mırıldanarak etraflarından dolandı ve bardaklarından taşan birayı kıl payı kaçırdı.

"Evet, Kızıl! Sonunda yaşlı kurdun büyüğü amına girmesine izin verdin," diye alay etti adamlardan biri.

Yoluna bir başkası çıkınca Rowan sinirlendi. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun? Görünüşe göre ona henüz yeterince vermemişsin. Ashand Bahçeleri'nde salgın hâlâ yayılıyor," dedi Rowan'ın kolunu tutarak. "Halkını kurtarmak için sırt üstü yatmayı bile yeterince iyi beceremiyorsun."

Onu omuzlarından sıkıca tutan üçüncü bir adama doğru itti. "Ne dersiniz çocuklar? Kurt'un artıklarının tadına bakalım mı?"

Rowan adamın elinden kurtulmak için mücadele ederken başka bir adam önüne çıktı ve onu bir ara sokağa çekti. Onu duvara doğru iterek ciğerlerindeki havayı boşalttı ve

elbisesini yukarı kaldırmaya başladı. Rowan yüzünü tırmalıyor, kurtulmak için umutsuzca çabalıyordu.

Verebileceği çok az şey kalmıştı. Çocukluğunu, ailesini, kalbini feda etmişti. Rowan'ın aklına onun hayatından da mutlu olmayacakları geldi. Sunabileceği hiçbir şey yeterli olamazdı. Daha da kötüsü, onun acısını hak ettiklerini düşünüyorlardı. Yapamayacağı fedakârlık yoktu ve çizginin nerede olduğuna karar vermezse, daha fazlasını talep etmekten asla vazgeçmeyeceklerdi.

"Rowie'yi rahat bırak!"

Köşeden kırmızı bir karaltı fırladı ve Rowan'ın kolunu tutan adama doğru atıldı. Adam saldırgandan kurtulurken büyük bir şaşkınlıkla onu bıraktı.

Rowan, Aeofe'in orada dikildiğini, kapüşonunu geriye ittiğini ve küçük yumruklarını kavgaya hazırmış gibi önünde tuttuğunu görünce şok geçirerek geri çekildi.

Adam bir adım geri çekildi ve Rowan'a dönmeden önce bakışlarını kaçırdı. "Onu eve götürmelisin. Bunun için çok genç."

"Ama Karanlık Orman'a tek başına girmek için çok genç değil. Ölümümün mahkûm ettiği yüz bu," dedi Rowan elini Aeofe'a doğru uzatarak.

Adamlar geri çekildiler, gerçekten azarlanmış olmaktan çok ürkmüş görünüyorlardı.

Rowan'ın elleri adamı kanlı bir şekilde dövmek için kaşınıyordu. İçinde vahşi, iktidarsız bir öfke yükseldi ve onu zapt etmek için yumruklarını sıktı ama nfileydi. Yumruğunu geri çekti.

"Rowan!"

Finn'in sesi onu irkilterek susturdu. Kadın elini indirdiğinde Finn onunla erkek grubunun arasına girdi.

"Git yoksa avcılar acı içinde ölmeni sağlar," diye tersledi. Finn yüzünü Rowan ve Aeofe'a dönerken adamlar dağıldı. Gözleri Rowan'ın kırmızı elbisesine takıldı. "İyi misin?"

"Bu insanlar beni rahat bırakırsa daha iyi olacağım."

"Korkuyorlar Rowan," diye iç geçirdi Finn.

"Peki ben korkmuyor muyum? Neden korksunlar ki? Onlarla Kurt arasında duran benim."

Finn başını salladı. "Burada tecrit edilmiş durumdayız. Gelecek ve yiyecek tedariki için endişeleniyorlar."

Rowan ona doğru bir adım attı ama Aeofe elini Rowan'ın elinin içine sokup sıktı ve tüm öfkesi uçup gitti. "Benim bir geleceğim yok," diye fısıldadı.

"Bu doğru değil," dedi Finn. "Seni o akıntıdan çıkardığım günden beri bana aitsin. O güzel yeşil gözlerine baktım ve işim bitmişti. Seni o zaman denize bırakmadım, şimdi de Kurt'a bırakmayacağım." Daha yakına eğildi. "Seni seviyorum."

Rowan ondan uzaklaştı ve yüzünden akan gözyaşlarını gizlemek için kapüşonunu yukarı çekti. Aeofe onun yanında yürüdü ve Kız Kulesi'ne dönerken yol boyunca rahatlatıcı sözler fısıldadı. Ama hiçbir şey Rowan'ı yatıştıramadı.

Ağladı çünkü bu sözleri asla böyle bir şey söylemeyecek bir tanrının dudaklarından duymayı umutsuzca istiyordu. Kendisini kullanan bir Kurt ile ona dair bir fikri umutsuzca seven bir avcı arasında sıkışıp kalmıştı ve kendini nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

CONOR

Rowan kederden hastaydı, bu Conor'ın da hasta olduğu anlamına geliyordu. bağ kurduğu için kendine lanet ediyordu, çünkü ona karşı acımasız davranmıştı.

bulduğu ilk fırsatta. Bunun onun iyiliği için olması önemli değildi. Canını yakıyordu ve Conor'ın canı .

Onun bir parçasına sahip olmak için o kadar çaresizdi ki, o kadar vahşi ve bölgeciydi ki, kendini buna kaptırmıştı. Şimdi kendi hissettiklerini onun hissettiklerinden ayırmak neredeyse imkânsızdı.

Kendi kederi, ona çok fazla bağlandığı anlamına geliyordu. Kendini unutmuştu ve şimdi hatırlamazsa, bunun acısını çekecek olan o olacaktı.

Böylesine yoğun duygulara alışık değildi. Yüzyıllar süren yaşam her şeyi köreltmış, monotonluk neşenin, hüznün ve şehvetin sesini eşit derecede kısmıştı. Ama şimdi hepsi bir fırtına gibi içinden geçiyordu ve onunkileri kendininkilerden ayırmak zordu. Duyguları yer değiştirip onunkilere yer açıyor, her birine tepki veriyor ve karşılık veriyor gibiydi. Kız üzgün olduğunda, adam suçluluk hissediyordu. Kızgın olduğunda, öfkesi onunkine uyacak şekilde artıyordu. Ölümsüz derisinden sürünerek çıkmaya hazır olduğunu hissedene kadar bu böyle devam etti.

Koltuğunda kıpırdandı ve oturma odasındaki süslü şöminede kükreyen ateşe baktı.

" misin, delikanlı?" Charlie sordu.

"Bazı hatalar yapıldı," diye homurdandı Conor. O kadar dalmıştı ki Charlie'nin yanında oturduğunu unutmuştu. *Rowan'ın ait olduğu yerde.* Bu haydut düşünceyi zihninin gerisine itti.

"Tuhaf hatalar, diyebilirim." Charlie ona yüz vermedi. Rowan'ı geri çekmeye ve özür dilemeye teşvik etmekte acımasızdı. "Ne olursa olsun, seni mutsuzluğa alıştıran bir hayat yaşadığını biliyorum ama bunu değiştirecek tek kişi sensin."

Conor sonunda Azrail'e baktı. "Nasıl bir geleceğimiz olabilir ki?"

"Spekülasyon yapabiliriz ama bunu öğrenmenin tek bir gerçek yolu var," dedi Charlie. "Ben de her zaman tedbirli davranmaktan yana olmuşumdur. Kesinlikle her şeyin olduğu gibi kalmasını tercih ederim ve bunu yapmanın en kolay yolu da ona özlem duymak yerine onu yok etmendir. Ama bence sahip olmana izin verdiğinden daha fazla mutluluğu hak ediyorsun. o kız görüldüğünden daha sert ve ne kadar zor olsa da gerçeği hak ediyor."

Conor karanlık bir kahkaha atarak, "Kesinlikle dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişsin," dedi.

Charlie, "Bir hafta boyunca malikânenin etrafında kara kara düşünmeni izlemeye dayanabilirim," diye alay etti. "Bunu bir düşün. Yarın haftalık teslimat için burada olacak. Bununla nasıl başa çıkacağına karar vermek için zamanın var."

Rowan kapıya doğru yürüyüp diz çökerken CONOR nefesini tuttu. Kırmızı pelerini yeni yağmış karda göze çarpıyordu. Öfkesinin bir yaz çayırından yayılan sıcaklık gibi ondan yayıldığını hissetti.

Ruhlar bir telaş içinde geldiler ama neyse ki hepsi huzurlu görünüyordu ve hızlı bir geçiş yaptılar. İş bittiğinde ve geçit kapandığında Rowan'ın önünde durdu. Rowan gözlerini kaçırdı.

"Rowan," diye mırıldandı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve nefesini ciğerlerinden çaldı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Conor'ın içi hemen boşaltılırdı. Kadın

Adını söylemeye cüret ettiği için hakarete uğramış görünüyordu. Conor, "İçeri gel de biraz elma şarabı iç," dedi.

Rowan acı acı güldü. "Karanlık Orman'a doğru çıplak koşmayı tercih ederim."

Conor şaşkın bir kıkırdamayı bastırdı. "Görmek istediğim bir manzara."

Ayağa kalkarken gözleri kısıldı ve adamın uzattığı eli görmezden geldi.

"İçeri gel Rowan," dedi daha nazikçe.

"Bu bir emir mi, ey yüce Kurt?" diye sordu sahte bir saygıyla.

Rowan'ın onu azarlamaya çalıştığını biliyordu, ama hırçınlığı sadece onu tahrik etmeyi başarmıştı.

"Öyle olması gerekiyor mu?" Conor sordu. Yalvarırken kendini zavallı hissediyordu ama onu görmek için yanıp tutuşuyordu. Şimdi ve bu kadar çabuk kaçıp gitmesini istemiyordu.

"Eğer içeri girmemi istiyorsan, girer," diye .

Seçenekleri düşündü. Eğer Ballybrine'a kaçmasına izin verirse, onu bir hafta boyunca bir daha göremeyecekti. Bu düşünce onu hasta hissettirdi. Conor onu rahatlatmak için hiçbir şey yapamazken, onun ne kadar üzgün olduğunu bilmeye bir hafta daha dayanabileceğini sanmıyordu. Sebebin kendisi olduğunu bilmeye bir hafta daha katlanamazdı. Belki de Charlie haklıydı ve ona her şeyi en başından anlatmalıydı. Belki de onun öfkesini inanılmaz derecede çekici buluyordu ve ateşle oynamaktan hoşlanıyordu.

"Peki, bunu bir emir olarak kabul et, küçük Kızıl," diye alay etti. "Bütün hafta senin kalp ağrına katlanmak zorunda kaldıktan sonra bu adil olur."

Rowan kızardı. "En kötü acılarımı senin eğlencen için sergilemek ne güzel," diye homurdandı kaleye girerken.

Yanından geçerken kadının kokusu duyularına saldırıyordu. Onu içeriye kadar takip ederken arzusu acımasızca içinden geçiyordu. Hissettiklerini bastırmak için yumruklarını sıktı.

Rowan öfkeyle pelerininin düğmelerini açıp bir sandalyenin üzerine fırlattı ve kırmızı yün elbisesiyle adamın karşısına dikildi. yapma zahmetine bile katlanmamıştı ama bu Rowan'ın ona duyduğu arzuyu azaltmadı.

onu. Rolüne karşı açık isyanı onu daha beklenmedik ve büyüleyici hale getirdi.

Ateş ışığında, dikkatsizliğinin ona verdiği zararı görebiliyordu. Gözleri şişmiş ve koyu halkalarla çevrelenmişti. Saçları alışılmadık şekilde dağınıktı ve ensesinde gevşek bir topuzla tutturulmuştu. Saçlarını çekip çıkarmak ve tokalarını odanın dört bir yanına saçmak istedi. Onu öperken saçlarını parmaklarıyla karıştırmak istedi.

Adamın bakışları dudaklarına indiğinde kızın gözleri kısıldı.

"Korkarım bu akşam susamadım. Sizin için ne yapabilirim?" dedi soğuk bir şekilde.

"Belki de sizin için ne yapabileceğimi sormalıyım, genç kız. Gergin görünüyorsunuz."

Rowan ona tokat atmaya hazır görünüyordu. Conor onun öfkesine flört ederek karşılık verdi çünkü ona duyduğu sevginin ağırlığından rahatsızdı. Zaten çok ileri gittiğini biliyordu. Mizah, içinde kalan tek neşeli şeydi.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum," diye iç geçirdi Rowan. Bakışlarını militanca onun arkasındaki şömineye odaklamaya devam etti.

Adam ona bir adım daha yaklaştı ve kadın hiç kıpırdamadan durdu. Bir adım daha atınca bakışları onunkilere kaydı. Bir adım daha atınca tökezleyerek geri çekildi ve oturma odasının duvarına çarptı. Öfkesi bir an için durakladı ve bakışları adamın dudaklarına kaydı.

Conor bir engerek yılanı gibi saldırdı. Vücudunu onunkiyle aynı hizaya getirdi ve onu hararetle öptü. Öfkesi ona duyduğu arzuyu daha da yoğunlaştırdı, kokusu daha da baştan çıkarıcıydı. Onu çok fena istiyordu.

Rowan da aynı şekilde kendini kaptırmıştı. Öfkesinin her zerresini öpücüğe dökerken, o da pişmanlık ve üzüntüsünün her zerresini döktü. Kadının tırnakları adamın ensesine battı ve adam inledi.

Kadın gerildi ve onu itti, sonra da tokatladı - şaşırtıcı derecede sert bir tokat.

"Benimle oynamayı bırak Conor," dedi gözyaşlarını geri kırarak. "Ben bir insanım, eğlenmek için kurabileceğin bir oyuncak değil."

Çok ileri gitmişti. Onu daha çok incitmişti. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ona baktı ve bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar büyük bir hata yaptığını merak etti.

"Hepsi bu mu, yoksa başka hizmetlere de ihtiyacınız var mı?" Rowan sordu. Kadının yüzündeki gerçek endişeyi gördü.

Aslında reddettikten ve elinden geldiğince kötü bir şekilde incittikten sonra kendisine hizmet etmesini sağlayacağını düşünmüştü. Onu korumak için canavarca davranmış olabilirdi ama yine de onun bu tür bir zalim olabileceğini düşünmesi canını yakmıştı.

"Rowan, her şeyi açıklayabilirim-"

"Evet mi hayır mı?" diye araya girdi. Gözyaşlarını engellemeye çalışarak öfkeyle gözlerini kırıştırdı. Adam ona sarılabilmeyi diledi.

"Hayır, başka bir şeye ihtiyacım yok," diye homurdandı.

Duygularının gerçekliği, onları paylaşmak için çırpınırken bile onu boğuyordu. Kelimeleri sessizlikle saklasa bile, bu onları daha az doğru yapmıyordu. Rowan Cleary'ye aşıktı. *Aşıktı*. Bir taklit ya da saplantı değil. Güldüğünde nefesini kesen, ağladığında dünyayı yakıp yıkmak istemesine neden olan türden bir aşk hissediyordu ve bu da onu onun için dünyadaki en tehlikeli şey yapıyordu.

Gerçekten ne istediğini söylemek yerine, sessiz kalmak için dilini ısırırdı.

"Güzel," dedi. Dönüp pelerinini fırlattığı sandalyeden aldı ve durup düğmelerini ilikleme zahmetine bile girmeden hışımla kaleden çıktı.

Onun peşinden gitmeden önce birkaç dakika bekledi ama kapıya geldiğinde sessizlikten ve karda bıraktığı küçük ayak izlerinden başka bir şey bulamadı.

Charlie omzunda belirdi. "Con, bilmen gerekir. Aurası normale döndü."

"Emin misin?" "Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Conor sordu.

Charlie omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sadece doğru olduğunu biliyorum."

Conor Ballybrine'e doğru giden yola baktı. Gidip Rowan'ı almak ve onu iyi olduğundan emin olabileceği kalesine geri götürmek istiyordu ama yaptığı zalimlikten sonra bu imkânsızdı.

Charlie, "Onu evine kadar takip edeceğim," dedi.

Conor başını salladı ve Azrail'in Ballybrine'e doğru uzaklaşmasını izledi, onu yalnız bıraktı ile yumuşak pıtırı

Artık canlı olan bahçesine düşen kar taneleri ve işleri daha da kötüleştirmeyi başardığı düşüncesi.

O gece Conor irkilerek uyandı. Çarşafı terden sıırıslıklam olmuştu ve kardeşinin yüzü zihninde tazeydi.

Rowan gittikten sonra, kendisini bir ya da iki saatliğine derin ıstırabından kurtaracağı basit gerçeğinden dolayı dinlenmeye zorlamıştı.

Bu bir hataydı. Göğsünü garip bir batma hissi doldurdu, midesine bir bulantı yerleşti.

Rowan'ı hissetmeye çalıştı. Kafa karışıklığı, keder ve belirgin bir önsezi hissi midesini bulandırdı. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Yataktan ittirerek kalktı ve kıyafetlerini giydi ama korkusu daha da arttı.

Duraklamadan önce merdivenlerden aşağıya ve kalenin kapılarına doğru hışımla yürüdü. Karanlık Orman ona bile garip, yanlış geliyordu.

Charlie ortaya çıktı yanında onu Yani aniden o o atladı. "Orada neler oluyor? Beni . Canavarlar huzursuz."

Conor'ın zihni çalkalandı. "Valen onun kanını aldı ve adını biliyor. Şimdi yeterince güçlüyse, onu doğruca Karanlık Orman'a çekebilir."

Bunu daha önce düşünmediğine inanamıyordu. Valen artık neredeyse Conor'ın gücüne denkti. Conor'ın yatağındayken Rowan, Valen'in zorlamalarından korunuyordu. Ama Ballybrine'de, tek başınayken çaresiz kalacaktı. Neler olduğunu anlayacak kadar bile uyanamayabilirdi.

İkisi patikadan aşağı doğru gittiler.

"Onu hissedebiliyor musun?" Conor uğuldayan rüzgârın üzerinden bağırdı.

Charlie homurdanarak onayladı ve Conor dönerek onu ağaçların arasına kadar takip etti. İkisi de olabildiğince hızlı hareket ediyordu, yanlarından hızla geçen kar her şeyi bulanıklaştırıyordu. İri taneler gözlerini yakıyor ve yüzünü acıtıyordu ama Conor yavaşlamadı.

Sonunda rüzgârda onun kokusuna dair daha güçlü bir ipucu yakaladı ve onu takip etti. Korku dilimledi içinden onu zaman onlar fark onu bir

Bir dakika sonra.

Valen'in kollarından biri Rowan'ın beline sarılarak sırtını vücuduna yasladı, diğeri ise başını yana doğru tuttu. Kan damlaları solgun teninden aşağı damlıyor, geceliğinin kırmızı ipeğine karışıyordu. Gözleri geniş ve görmüyordu, elleri bir oyuncak bebeğinki gibi iki yanında gevşekti.

Conor çığlık atmak, Valen'i lime lime etmek istiyordu ama vampirin Rowan'ın yaşam gücünden yüksek dozda aldığını da biliyordu ve onu kolayca alt edebileceğinden emin değildi.

Valen gülmek için onun boynundan çekildi. "Yeni kırmızın çok lezzetli. Şimdiye kadarkilerin en iyisi." Ağzı kızıla boyanmıştı ve gözleri güçle parlıyordu.

Rowan'ın bakışları netleşti ve korku dolu gözleri Conor'ınkilerle buluştu. Adını mırıldandı ve güçsüzce ona doğru uzandı.

"O kadar hızlı değil, tatlı şey. Benimle daha uzun kalmak istemiyor musun?" Valen alay etti.

Conor havadaki zorlama büyüsünü Rowan'a çarpmadan önce fark etti. Valen'e bakmak için başını eğdi.

"Elbette," diye mırıldandı, boynundaki yaradan akan kan göğüslerinin arasında birikip geceliğinin dantel yakasında kaybolurken bile. Sesi o kadar kısıktı ki Conor rüzgârdan duymakta zorlandı.

"Onu geri istiyorum... canlı olarak," diye bağırdı Conor.

"Burada çok mutlu görünüyor. Sen mutlu değil misin, aşkım?" Valen kışkırttı. Kulağına rüzgârda kaybolan bir şeyler fısıldadı. Kadın kızardı ve başını salladı. "Ona ne istediğini söyle. Büyük, kötü Kurt'una söyle."

"Valen'in içimdeki hayatı emmesini istiyorum. Sonra beni eşlerinden biri yapmasını istiyorum, böylece beni sonsuza dek elinde tutabilecek," dedi hülyalı bir şekilde.

Conor onun gözlerindeki boş bakışa dayanamıyordu. Birinin ona zarar vermesinden nefret ediyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

"Kuralları biliyorsun Con," diye güldü Valen. "Bakire hangi ölüm tanrısına hizmet edeceğini seçer. Belki de sonunda yeni bir tanrının ortaya çıkma vakti gelmiştir. Onu bana getirenin Yaşlı Garrett olacağını sanıyordum ama bunu sen kendin yaptın. Siz tanrılar çok aptalsınız.

Sen ve senin bu gücü elinde tutabileceğini düşünme şeklin. Anne ve onun beni kullanabileceğini düşünme şekli, oysa ben onun gücünü elinden almak ve güçlenmek için yaşlılarını kullandım. Şimdi senin yerini alacağım ve sonra bu dünya karanlıkla dolana kadar Anne'yi haritadan sileceğim."

Demek Anne'nin peşinde olduğu şey buydu. Conor'ın şüpheleri vardı ama şimdi doğrulanmıştı.

Charlie ne yapması gerektiği konusunda yol göstermesi için Conor'a baktı ama Valen haklıydı. Conor yeni tanrıların yükselmesi kuralını yaratmıştı, böylece bir gün isterse bir çıkış yolu olacaktı. Sonsuz olmak ezici bir şeydi. Sonunda tam da bu çıkmaza girebileceği hiç aklına gelmemişti. Yüzyıllar boyunca Karanlık Orman'daki en güçlü varlık olmuştu. Şimdi dünyanın dengesi, Conor'ın kurtarmak için yanıp tutuştuğu yarı bilinçli bir Bakire'nin ellerindeydi.

Valen'in kendi deyimiyle "eşlerinin" yaşarken oldukları kadınların akılsız birer kabuğuna dönüştüklerini görmüştü. Rowan'ın kaderinin de böyle olmasını hazmedemiyordu.

"Rowan, beni dinle," diye yalvardı Conor. "Ona teslim olma. Seni önemsiyorum. söylerken yalan söyledim. Sana sadece gerçeği söylemeliydim. O şarkı senin içindi. Başka hiç kimse için yazmadım. Tam olarak ne hissettiğimi anlatıyordu. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey paylaşmamıştım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Beni ölümüne korkutuyorsun."

Rowan'ın başı uykulu bir şekilde Valen'in omzuna yaslandı.

"Çok güzelsin, çok kızgınsın, çok inatçısın," diye devam etti Conor. "Şimdi güçlü olmana ihtiyacım var. Onunla savaşmana ihtiyacım var. Seni umursamadığıma için çok üzgünüm."

"Büyük, kötü Kurt'un kalbini erittin mi?" Valen alay etti.

Rowan inledi, Conor'a odaklanmaya çalışırken başı yana doğru eğildi.

"Sana değer verdiğimi biliyorsun. Bu gece bunu hissettiğini biliyorum. Korkarım duygularımı paylaşma konusunda çok az pratiğim var ama seni temin ederim ki senin için deli oluyorum," dedi Conor umutsuzca. "Lütfen savaş. Sen onun büyüünden daha güçlüsün. Öyle olduğunu biliyorum."

Rowan'ın gözleri onunkilere kilitlendi ve daraldı. Gözleri odaklanırken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

"L\u00fctfen Rowan," diye ısrar etti Conor. "Sen benim haftamın en iyi parçasısın. Seni incitti\u011fim i\u00e7in nefret ediyorum. Her saniyesini hissettim ve bunu sana bu gece dalga ge\u00e7mek i\u00e7in söylemiyordum. Seni anladığımı, benim de aynı şeyleri hissettiğimi söylüyordum."

Valen onun bakışlarını Conor'dan çekmeye çalıştı ama yeşil gözleri açılmaya başladı.

"İşte bu, aşkım. Sadece gözlerime bak ve bunun doğru olduğunu gör," diye yalvardı Conor.

Rowan'ın gözleri sıkıca kapandı ve acıyla irkildi.

"Aşk karanlığı engelleyen şeydir." Sesi hırıltılı bir fısıltıydı ama rahatlaması Conor'ı neredeyse devirecekti.

"Dövüş, Rowan. Dövüş onunla."

Ağzını açıp şarkı söylemeye başladığında Conor'a odaklandı.

ROWAN

S kelimelerle savaşmadı. Bunun yerine Rowan ağızını açıp şarkı söyledi ve orman öfkeyle . Ormanın kıpırdadığını hissetti.

Yarı bilinçli bir şekilde içeri girdiğı an. Karanlık Orman onu ağırlamaktan mutluydu. Yardım etmek istiyordu. Karın altındaki yeşilliklerin senfonisini hissetti, melodisi sırtını okşuyordu. Böğürtlenler ve sarmaşıklar onu yavaşlatmak için ayak bileklerine takılmıştı.

-Valen'in bekleyen kollarına atılma dürtüsüyle savaşmasına yardım etmek için. Onu uyarmaya, korumaya çalışıyordu ama karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Kalçasındaki hançere ulaşmaya çalışmıştı çünkü Karanlık Orman'a şarkı söyleyebileceğı ve Karanlık Orman'ın yardımına koşacağı aklına gelmemişti. Ama Conor, Valen'in büyüünü kesen sözleriyle ortaya çıktığı anda Rowan her şeyin mümkün olduğunu anlamıştı.

Söyleyebildiğı kadar yüksek sesle şarkı söyledi ve Karanlık Orman ona doğru kıpırdandı, yardım etmeye hazırdu.

Dallar her taraftan ileriye doğru fırlarken hiçbirinin tepki verecek zamanı yoktu. Valen o kadar korkmuştu ki Rowan'ı bıraktı. Rowan öne doğru yuvarlandı. Conor onu yakalayamadan orman önünü kesti ve düşüşünü engellemek için eğretili otlarından bir yastık oluşturdu. Taze kökler ve büyük yeşil

O şarkı söylemeye devam ederken yapraklar koruyucu bir balon gibi etrafını sardı.

Bu onun her zamanki büyüüne benzemiyordu. Diğer bitkilerde büyüü ikna edici bir çağrı ve geçici bir yanıttı ama Karanlık Orman'ı çağırmak içgüdüsel, sanki o daha elini uzatmadan önce neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve orada bekliyordu.

Kökler ve dallar her yerden fırlayıp Valen'e korkunç bir şekilde saplanırken tüm orman inledi. Keskin bir kök kalbine saplandığında vampirin gözleri şok içinde ve toza dönüştü.

Rowan irkilmiş, dehşete kapılmış bir nefes verdi ve şarkı söylemeyi kesti.

" yok. Ben iyiyim," diye fısıldadı. Orman yanıt olarak rahatlamış bir iç geçirdi.

Charlie etrafındaki yaprakları geri çekti ve gözlerini kocaman açarak Rowan'a baktı. "Karanlık adına az önce ne oldu?"

Conor onun yanında diz çöktü. Gözlerini kırıştıtırarak ona baktı, gözleri kısılmıştı.

"Beni uyandırdığın için teşekkür ederim ama senden hâlâ hoşlanmıyorum," diye mırıldandı, göz kapakları ve başı yapraklı yastığa yaslanıyordu.

Conor bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, ben de şu anda en büyük hayranım değilim, genç kız," diye fısıldadı.

Kadın titredi ve adam pelerinini çıkarıp etrafına sardı. Onu kollarının arasına aldı.

"Nereye gitmek istiyorsun? Seni istediğin yere götürebilirim," diye fısıldadı Conor.

"Beni kaleye götür," dedi.

Charlie yanlarına sokuldu ve adım attı. "Peki bize Karanlık Orman'ı bu şekilde silah haline getirebileceğini ne zaman söylemeyi planlıyordun, genç kız?"

Rowan gülümsedi. "Yapabileceğimi bilmiyordum."

"Hiç bir şey görmemiştim," diye iç geçirdi.

Conor onu koruyucu bir şekilde bedenine doğru kıvırdı ve o da homurdandı. "Bu da ne?" Conor sordu.

"Sana hâlâ kızgıyım," diye homurdandı.

"İstediğin kadar deli ol, aşkım. Yeter ki bunu yaptığında kollarımda ol."

Karanlık Orman'da olabildiğince hızlı ilerledi, onu çok fazla itip kakmamaya dikkat etti. Kız, adamın omzuna yaslanmış bir şekilde bilinç kaybına uğradı. Uzun süre uyanık kalmak zordu. Çok fazla kan kaybettiğinden endişelenmeye başlamıştı.

"Sen benimsin Rowan," diye fısıldadı Conor kale kapılarından geçerken.

"Peki ya olmak istemiyorsam?" diye homurdandı. "Ya onun yerine benim olmanı istersem?"

"İkisinin de doğru olduğunu söyleyemez miyiz?" Conor meydan okudu.

"Yapabileceğimizden emin değilim," diye iç geçirdi fuayenin sıcaklığına adım attıklarında. Başını kaldırıp ona baktı. "Henüz sana sahip olamayabilirim ama olacağım."

Conor merdivenleri çıkarken ve onu odasına taşıırken aynı fikirde değildi.

Hayalet hizmetkârlarından biri Rowan'a sıcak bir banyo hazırlarken Rowan'ın üzerine titriyordu. Rowan'ın önünde diz çöktü ve onun küçük, soğuk ellerini kendi büyük ve sıcak ellerinin arasında ovuşturdu.

Onun gözleriyle karşılaşmak istemedi. Onu kaybedeceğini düşündüğünde söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. O anda onu manipüle etmek için neye ihtiyacı varsa onu söylemişti. Hiçbir anlamı yoktu. Bu sadece bir stratejiydi. Bu kadar yakınına çekilip uzaklaştırıldıktan sonra tekrar yakınına çekilmesinden dolayı kamçı yemiş gibi hissediyordu. Ona kendinden daha fazla bir şey vermek istemiyordu. Conor'ın yüzündeki perişan ifadeyi gördüğünde Sarai'nin sözlerinin kafasında nasıl yankılandığını düşünmek istemiyordu.

Sevgi, karanlığı engelleyen şeydir.

Valen'in kontrolünü kırmasına yardım eden Conor'a olan aşkı mıydı? Bunun doğru olmasını istemiyordu. Aşk göze alabileceği bir şey değildi. Bu yüzden gözlerini Conor'ın ellerini tuttuğu yere sabitledi.

"Rowan, bana bak," diye yalvardı usulca. Sesindeki çaresizlik zorlayıcıydı.

Adam çıplak ayaklarını avuçlarının arasında ısıtmaya başladığında kadın başını salladı.

"Peki," diye iç geçirdi. "Seni temizleyeyim ve yatağına yatırayım."

Ayağa kalkmasına ve tuvalete gitmesine yardım etti. Hizmetçi onları yalnız bıraktı ve yorgunluk Rowan'ın üzerine iyice çöktü. İstemsizce Conor'a doğru eğildi. Conor ona kollarını kaldırmasını işaret etti ve kırmızı ipek geceliğini çıkarırken itiraz etmedi. Sonunda Rowan Conor'ın gözleriyle buluştu ve Conor onun bakışlarını tuttu, vücuduna bakmaya bile cesaret edemedi.

Küvete girdi ve mutluluk veren sıcak suyun içine gömüldü. Başını küvete yasladı ve uyku onu anında altına çekmekle tehdit etti.

"Conor, ben-"

"Her şey yolunda. Uyumana izin vermeyeceğim. Sana sahibim Rowan," diye fısıldadı bir kolunu onun omuzlarına sararken.

Saçlarını yıkamadan önce boynundaki ve göğsündeki kanı dikkatlice temizlemek için sıcak bir bez kullandı. Onu yıkamasına izin vermek ilahi ve garip bir şekilde samimi hissettirdi. Bu doğal değildi ve çıplak teninin ötesinde kendini açıkta hissediyordu.

İşi bittiğinde, artık kanla pembeleşmiş suyla dolu olan küvetten çıkmasına yardım etti. Conor saçlarını kuruladıktan sonra temiz bir gecelik giymesine yardım etti ve onu yatağa yatırdı.

Adam onun yanına uzandı, eli göğsündeydi, başparmağı köprücük kemiğini hafifçe okşuyordu.

"Açıklaman gereken çok şey var," diye iç geçirdi Rowan. Göz kapakları dalgalandı ve başı yastığa yaslandı. Yorgunluk ve öfke içinde savaşıyordu ve hangisinin kazanacağından emin değildi.

"Dinlen Rowan. Uyandığında bağırman için burada olacağım," dedi ve bir tutam saçını alnından geriye doğru taradı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı başı öne eğilip gözleri kapanırken.

"Merak etme genç kız. Bir daha uyurgezerlik yapmana izin vermeyeceğim," diye güvence verdi Conor.

Rowan'ın ona Karanlık Orman'da uyurgezerlik yapmaktan korkmadığını söyleyecek gücü yoktu. *Ondan* korkuyordu ama korkması gereken sebeplerden hiçbiri yoktu. Öfkesi, vardıkları hassas ateşkesi bozacak duyguları engelleyen tek bariyerdi. Hissettiği şeyden ve bunun dönüştüğü şeyden korkuyordu.

Sarai yanılıyordu. Karanlığı engelleyen şey aşk değildi; onu yutmak için gölgelerde bekleyen şey aşktı.

ROWAN RAHATSIZLIKLA UYANDI, başı beyni kafatasından kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Başarısız bir şekilde çalışırken inledi. Hareket edememesinin nedeninin Conor'ın onu vücuduna çok sıkı sarması olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Sakin ol, genç kız. Ne kadar kan kaybettiğini bilmiyoruz. Sana biraz su getireyim," dedi komodinin üzerindeki bardağa uzanırken. Suyu yudumlayabilmesi için oturmasına yardım etti.

Yavaş yavaş duyuları geri geldi ve Conor'ın sevmeye başladığı fırfırlı bahçe yatak odasında ne kadar yersiz görüldüğünü fark ettiğinde güldü. Conor'ın sessiz, endişeli düşünceli hali, gölgelikli yatağın etrafındaki şeffaf işlemeli çiçekli asmalar ve yumuşak yeşil perdelerle tam bir tezat oluştuyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi su yudumları arasında.

Yüzünde güneşin denizin üzerinden doğuşu gibi bir gülümseme belirdi. Rowan bunu görünce göğsünün kabarmasını görmezden gelmeye çalıştı. O her zaman yakışıklıydı ama gülümsemesi nadir görülen bir şeydi ve bir gülümseme kazandığında içinde oluşan sıcaklık her seferinde onu sersemletiyordu.

Ballybrine'a bir an önce dönmek onun için en iyisi olacaktı. Bakışları pencerelere yöneldi. Şafağın gecenin ağır perdesini isteksizce aralayıp canlı bir gün doğumunu ortaya çıkarmasını camdaki örümcek ağlarının arasından izledi. Rowan içgüdüsel olarak elini Conor'ın elinin içine kaydırды. Her güzel ve harikulade şeyi onunla paylaşmak istemenin ne kadar doğal olduğunu fark etti.

Güneşin doğuşunu onunla aynı yoğunlukta izledi. Kaç tane gündeğümü görmüştü? Yine de onun hissettiği kadar huşu dolu görünmeyi başarmıştı.

Kendini unutarak, öfkesini unutarak, mantığını tamamen unutarak eğildi ve onu nazik bir öpücüğün içine çekti.

"Beni sağduyudan ayırma kolaylığın endişe verici," diye iç geçirdi

Conor onun dudaklarına karşı. "Umarım bu hiç kaybolmaz."

Onun bu itirafı kadının içini ısıttı. Conor'a bakıp güçlü bir varlık -ölüm tanrısı, Kurt- görmek kolaydı ama o da herkes kadar yumuşaklığa muhtaç görünüyordu. Rowan bunu anlıyordu. Dünya vahşeti gördüğünde, var olan tek şeyin bu olduğunu varsayıyordu.

Suçluluk duygusu içine işledi ve onu eğlenceden kopardı. Gecenin bir yarısı Kız Kulesi'nden çıkıp gitmiş, nereye gittiğine dair hiçbir not ya da işaret bırakmamıştı. Aeofe uyandığında çok endişelenmiş olacaktı. Bayan Teverin ve yaşlılar muhtemelen onun ayak izlerini görecek ve en kötüsünü bekleyecekti.

"Eve gitmeliyim," dedi, ayağa kalktı ve kafasına hücum eden kan yüzünden neredeyse düşüyordu.

"Sakin ol genç kız," dedi Conor, onu sakinleştirerek. Sabahlığını giymesine yardım ettikten sonra onu kahvaltının masaya konduğu yemek odasına götürdü.

Conor, "Hâlâ konuşmamız gerekiyor," dedi.

Rowan'ın gözleri kısıldı ve bir anda öfkesiyle yeniden tanıştığı için mutlu oldu. Onu kalp kırıklığının soğuşundan korumak için bir pelerin gibi giyiyordu. Conor'la arasına koyabileceği her bariyer hoş karşılanırdı.

Tecrübe eksikliğine rağmen kalbine neyin musallat olduğunu biliyordu. Aşkın talimatı, kuralı, nedeni yoktu ama hissettiğini bilmek için dışarıdan bir onaya ihtiyaç duymadığı türden bir şeydi. Duygularının gücünü bilmek için bir teste ya da rehber ihtiyacı yoktu.

Sanki tek başına arzu göğsünde yeşeren sıcaklığı söndürebilirmiş gibi, hissin kaybolmasını diledi. Kendini çorak, ıssız ve soğuk tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, vahşi bir şey kök saldı. Umudun içeri girmesine izin vermekten daha iyi bir aklı vardı, ama anlamsız arzu onu çekiştiriyordu.

Aptalca bir şey söylemeden önce ağzına pastırma ve kızarmış ekmek tıktırmakla meşguldü.

"Neden ben başlamıyorum?" Conor teklif etti. "Seni bir an için bile olsa senin için deli olmaktan başka bir şey yaptığıma inandırdığım için özür dilerim. Panikledim. Birine bu kadar değer vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, hiç önemsedim mi bilmiyorum. Sana karşı dikkatsiz davrandım ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

Tostundan bir ısırık alarak, "" dedi.

"Kendimi sana kaptırdım," diye başladı Conor. "Senin içinde kaybolmak çok kolay Rowan. Beni olduğum gibi bıraktın ve ben de gardımı almayı unuttum. Senden yaşam gücünü çaldım ve bu yüzden bu kadar uzun süre uyudun. Bu yüzden panikledim ve seni uzağa gönderdim."

Rowan sertçe yutkundu. Sonunda her şey anlam kazanmıştı.

"Neden bana ne yaptığını söylemedin? Bunu birlikte çözebilirdik," dedi.

"Çünkü bunu söyleyeceğini biliyordum. Seni zorlamazsam beni terk etmeyeceğini biliyordum," dedi başını sallayarak. "Sana her fırsatta kendini en sona koyman öğretildi ve ben senden bunu isteyen başka bir kişi olmayacağım. Sana yaklaşmanın sadece karşılıklı yıkımımız anlamına geleceğini biliyordum." Elini yüzünde gezdirdi. "Rowan, senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum. Senden bir şey aldığım için nefret ediyorum. Kendime engel olamadığım için nefret ediyorum. Senin yanında kontrolümü kaybedecek kadar bunalmış olmaktan nefret ediyorum. Tüm varlığım kontrol üzerineydi ve seninle sadece birkaç hafta geçirdim ve aklımı kaybettim."

"Ama şimdi iyi miyim?" diye sordu kararsızca.

Conor başını salladı. "Tam olarak anlamıyorum ama Charlie Valen sana saldırmadan önce auranın her zamanki parlaklığına geri döndüğünü doğruladı. Sanki hiç olmamış gibi."

"O zaman sorun ne?"

"Yaşam gücünü senden çaldığım için nasıl kızgın değilsin?" Conor sordu, sesinde bir miktar öfke vardı. Gözleri karardı, gri ve mavi fırtına bulutları gibi dönüyordu. "Asıl sorun onu en başta almış olmam. Charlie işaret edene kadar fark etmemiştim bile. Şimdi daha iyi olsan bile, bunun nasıl olduğunu anlamıyorum ve bir olmayacağından emin değilim. Bu dünyada senden bir şeyler almaktan memnun olan başka biri olamam."

Rowan ona bir muffin fırlattı. "Kızgınlım çünkü bu konuda bir konuşma yapabileceğim konusunda bana güvenmedin. Mantıklı olacağıma güvenmedin."

"Sana söyleseydim beni yalnız bırakır mıydın?" Conor sordu.

"Hayır, ama yine de gerçeği bilmeyi hak ettim. Beni bilerek incittin. Ne kadar savunmasız olduğumu biliyordun ve gerçekten başa çıkabileceğime güvenmek yerine beni incitmeyi seçtin."

Conor ellerine baktı. Etrafındaki hava ilk kez uyumsuz bir melodiyle doldu. *Utanç. Utanç böyle bir şey işte.*

"Biliyorum. Yapmalıydım. Bunu çok farklı bir şekilde ele almalıydım. Seni tekrar böyle incinmekten kurtarabilirdim. Onu seninle gördüğümde biraz çıldırdım. Valen'in ellerini senin üzerinde düşündüğümde nefes alamıyorum."

Rowan, Valen'in sözlerinden nasıl etkilendiğini hatırlayınca kızardı. Onun dokunuşu için nasıl çaresiz kaldığını, bundan daha fazlası için nasıl çaresiz kaldığını hatırladı. İnsanların ondan güç almalarından, modası geçmiş inançları ve dünya görüşlerini desteklemek için onu kullanmalarından, yaşam gücünü bir güç kaynağı olarak kullanmalarından, sanki ondan daha iyi biliyorlarmış gibi kararlar vermelerinden çok yorulmuştu. Ballybrine kasabasının, eski geleneklerini korumak için ona olduğu yerde ihtiyacı vardı. Sarai'nin sevdiği kişiyi sevmesine izin vermeyen bir dünyayı ayakta tutmak için, bir sonraki Crone olmaya hazırlanırken bile. Rowan başkalarının oyununda bir araç olmaktan çok yorulmuştu.

"Benim adıma karar vermeyi bırakmalısın. Kendi seçimlerimi yapmama izin vermelisiniz, yoksa siz de diğer herkesle aynı olursunuz" dedi.

"Rowan, yüzyılların tecrübesine sahibim ve sen beni . Başka ne ki?"

"Bana güvenmen gerekiyordu."

"Güveniyorum," diye ısrar etti.

"O zaman bana neden bu kadar korktuğunu söyle."

Conor sadece bir an tereddüt etti. "Çünkü Lorna'yı ben öldürdüm."

Rowan donakaldı. Lorna, Evelyn'den önceki Kızıl Bakire'ydi.

"Orla ya da Evie'yi öldürmemiş olabilirim. Ama onlardan önceki tüm Bakireleri öldürdüm."

Rowan sertçe yutkundu. Bu düşünce her zaman aklının bir köşesinde yer etmişti, özellikle de Conor'ın onu tapınağına Bakireler'in tapınaklarını gösterdiği günden sonra. Ona canavarlığından başka bir şey anlatmamıştı. Bu konuda hiç yalan söylememişti. Onu defalarca uyarmıştı. Bunun ötesinde, ondan uzak durma ısrarı, soğuk davranması, onu korkutup kaçırmaya çalışması... hepsi yeni bir anlam kazanmıştı.

Her şeyi düzeltmeye çalışan bir tanrıydı ve ondan vazgeçmek onun kefaretiydi.

"Nasıl?" Soru ağzından gayri ihtiyari döküldü.

"Onu becerdim ve tüm yaşam gücünü boşalttım. Ama dahası da vardı," diye iç geçirdi.

Rowan, müziğin gürültüsünden irkildi.

Hava.

Conor onu inceledi. "Ne oldu?"

"Seni duyabiliyorum. Kulağa matem gibi gelen bir şarkı bu," dedi.

Adam yutkundu. "Lo," diye mırıldandı. "Ben de ona öyle dedim. O

Bu hayat için yaratılmamıştı," diye içini çekti, sözlerinin ardından yarım bir kahkaha attı. "Bu yönden sana çok benziyordu. Pek uysal bir kız sayılmazdı. Yaşlılar ona katlanamazdı. Sen gençtin, bu yüzden muhtemelen onu iyi hatırlamıyorsundur."

Rowan, "Biraz hatırlıyorum ama pek ortalıkta değildi," diye itiraf etti.

"Evet, çoğu zaman benimle kaldı." Durakladı, ateşe baktı. "Zeki, nazik ve aynı zamanda haklı bir öfkeyle doluydu. Satranç oynardık. Edebiyat hakkında konuşurduk. Dürüst olmak gerekirse yüzyıllardır sahip olduğum ilk arkadaşlarımdan biriydi, tabii Charlie hariç."

Adam sustu ve Rowan hiçbir şey söylemedi. Adamın hikâyeyi anlatmayı bırakmasından korktuğu için kıpırdamadı bile.

"O kadar da kötü olmayacağını düşünerek yaşam gücünden bir yudum almaya çalıştım. İblis'in nefesi Rowan, uyuşturucu gibiydi. Ona doyamadım."

Rowan hâlâ bir şey söylemedi. Bu sözler hem yıkıcıydı hem de tamamen şaşırtıcı değildi. Bu konuda hiç yalan söylememişti. Ona her zaman

başından beri bir canavardı. Yine de kederi, etraflarındaki havayı kıran kasvetli bir şarkı oluşturdu.

"O bana aşıkı ve ben de bu aşktan faydalandım."

"Onu umursamadın mı?" Rowan sordu. "Etrafındaki şarkı aksini söylüyor."

"Elbette önemsedim. Ama onun bir düzeltmesini *ondan* daha çok önemsedim. Kontrolümü kaybettim ve onu öldürdüm. O günü yüzlerce kez tekrar tekrar yaşadım. Her gün yeniden yaşıyorum. Neyi farklı yapabileceğimi ve yapmam gerektiğini düşünüyorum. İşte bu yüzden seni korkutup kaçırdım. Bu yüzden seni kendimden uzaklaştırdım."

"Sen de benim için aynı şeyleri hissettiğin için mi?" Rowan sordu. "Hayır, çünkü daha fazlasını hissediyorum. I-"

Rowan nefesini tuttu.

Conor boğazını temizledi ve kızın gözlerine baktı. "Bunu bir daha yapamam. Değer birinin cansız gözlerine bakamam ve bu dünyadan güzel ve nazik birini götürmekten sorumlu olduğumu bilemem. Yapmayacağım Rowan. Bana izin vermemen için sana yalvarıyorum. Uzak durman için yalvarıyorum. Seni gerçekten kaybetmenin acısıyla yaşamaktansa, benden uzakta ve güvende olduğunu bildiğim bir dünyada yaşamayı tercih ederim. Sonsuza dek yas tutmak için uzun bir süre. Yaptığın hataların ağırlığını taşımak için uzun bir süre."

"Ölemez misin?" Rowan cahil numarası yaparak sordu. "Ölebiliyorum ama beni öldürmek çok zordur."

Rowan kaşlarını çatı, gerçek sonunda kafasına dank etmişti. "Gücünü kaybedebilirsin. Gücünü kaybediyorsun."

"Öyleyim. Hastalık buradan büyüdü ve yayıldı çünkü karşıya geçen ruhları zapt edemiyor ve ormanı canlı tutamıyorum. Canavarlar bu ormanı dolduruyor çünkü artık işkence gören her ruhu ve iblisi Yeraltı Toprakları'nda tutamıyorum. Gücümü kaybetmek sana karşı koymamı da zorlaştırıyor çünkü seni kurutursam kontrolü yeniden ele geçirebilirim. Bu da benden uzak durman için bir başka sebep Rowan. Lütfen. Kendimi senin merhametine bırakacağım ve beni terk etmen için yalvaracağım çünkü bunu bir daha yapamam."

Rowan başını salladı. "Bu asla *benim* ne istediğimle ilgili olamaz, değil mi? Bu mu?"

"Rowan, bunun bedelini çok iyi biliyorsun. Senden zaten bir kez çaldım ve paçayı kurtardık. Tekrar ne olacağını bilmiyorum. Her şeyin Aeofe'in eline geçmesi riskini almak istiyor musun?"

Aeofe, Rowan'ın dünyasındaki tek saf şeydi. Conor'la birlikte yolun sonuna geldiklerini kabul etmek istemiyordu. İstediklerinden çok daha erken harekete geçmek zorunda kalacaktı ve Conor ona tam olarak ne kaybetmesi gerektiğini hatırlatarak bir iyilik yaptı.

"Anlaman gerek," diye başladı Conor. "Lorna'dan önce farklıydım. Gerçekten canavar gibiydim. umurumda değildi. Dayanabildiğim kadar dayandım ama hepsini öldürdüm. Hepsini kullandım ve bu konuda kendimi kötü hissetmedim. Keşke aksini söyleyebilseydim ama gerçek bu Rowan. Yaptığım anlaşma yüzünden öfkeliydim ve bu öfkemi Bakirelerden çıkardım. Bu benim için zalimce ve korkunçtu ama benim kim olduğumu bilmen gerekir."

"Ne değişti?"

Conor omuz silkti. "Sanırım yaşlandım. Yoruldum. Her şeyin monotonluğu - bitmek bilmeyen döngüsü - beni yordu. Lorna geldiğinde, gerçekten karşı koymaya çalışan ilk kişi oldu. Diğer Bakireler kaçmıştı ama o beni korkutacak kadar karşılık verdi. İlk gece kırık bir elma şarabı bardağıyla beni bıçakladı. Yaşamayı o kadar çok istiyordu ki onunla konuşmaya başladım."

"Ben sadece onun yerine mi geçiyorum?" Rowan onun sesindeki kıskançlıktan nefret ediyordu.

Conor başını salladı. "Hayır Rowan. Sen öyle değilsin. Onunla ortak yönlerin var ama çok daha yumuşaksın. Çok farklısın ve seninle hissettiklerimi onunla hiç hissetmedim. Yemin ederim."

O devam ederken Rowan alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "İlk başta sadece büyülenmişim ve onun ne yaptığını görmek istedim. ama zamanla daha fazlasına dönüştü. İlk kez almaktan daha fazlasını yapabileceğimi fark ettim ama sonuç diğerleriyle aynıydı. Yine de ne kadar de aynı tekrarlamaya mahkûm olduğumu biliyorum."

Rowan iç çekti. Evelyn'i ya da Orla'yı öldürmediğinden ve her ikisi de neredeyse beş yıldır onun yanındaydı. Yine de Conor doğruyu söylüyordu ve eğer Conor kendine güvenmiyorsa, Rowan'ın onu çağırmasına imkân yoktu.

onun için. İlerlemenin tek yolu -kendisinin ve Aeoife'in güvenliğini garanti altına almanın tek yolu- onu öldürmektir. İlerlemenin tek yolu Anne'nin yeni bir ölüm tanrısıyla daha iyi bir anlaşma yapmasıydı.

Sessizce durdular; her ikisinin de içindeki özlem, uzay boşluğu gibi hissettiren bir yerden diğerine doğru uzanıyordu.

Rowan içini çekti, kararını verirken içindeki tüm hava dışarı fırlamıştı. Kalbinin duvarları kendi üzerine çöküyormuş gibi hissetti.

Yapması gerekeni yapacaktı. Yapması gerekeceğini her zaman biliyordu ve artık başka bir seçenek varmış gibi davranamazdı. Anne ona söylemişti. Kurt ona söylemişti. Başka bir seçenek varmış gibi davranmayı bırakması gerekiyordu çünkü ne kadar uzun süre böyle yaparsa, ölecek olanın kendisi olma ihtimali o kadar artacaktı. Dün gece neredeyse ölüyordu.

Bunun ötesinde, Sarai'ye dünyalarını herkes için daha adil hale getirmenin bir yolunu bulacağına dair söz vermişti ve bunu yapabilmesinin tek yolu bu .

Rowan, Conor'ı öldürürse bununla yaşayabileceğinden emin değildi. Hayatı boyunca her şey kontrol altında olmuştu ve ilk kez bir karar vermekten vazgeçebilmeyi ve yetkilerini bir başkasına devredebilmeyi diliyordu. Başka seçeneği olmadığını düşündüğünde kendisiyle yaşamının daha kolay olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Çünkü o anda yapması gerektiğini bildiği seçim, kalbini paramparça edecek bir seçimdi.

Her ikisinin de hayatta kalması için bir yol bulmaya çalışmıştı ama gerçek hâlâ ortadaydı; her ikisi de birbirini yok ediyordu. Bundan kaçış yoktu. Ertelemek de yoktu. Geri dönüşü olmayan noktayı geçmişlerdi ve ona karşı ne hissederse hissetsin, hayatı için başkalarının isteyeceğinden daha fazlasını istemeyi kendine borçluydu.

Conor'a güvenmediğinden değildi. Onun kendisini incitmek istemediğini biliyordu. Bunu kemiklerinde, kalbinde, çok yakın durduklarında aralarında geçen nabızda hissediyordu. Sadece hepsinin dünyalarını yöneten büyüye bağlı olduklarını ve zamanı geldiğinde onunla savaşmak istese de, kalbini kırsa bile ona karşı güçsüz olacağını biliyordu.

Bu yüzden kendini korumak için bir seçim yaptı; Aeoife'ı korumak için. Başka kimsenin bunu yapmaması adil değildi ama o hayatın adaletsizliğine alışkındı. Bu acımasız bir fedakârlıktı ama bunu Aeoife için yapacaktı. Kalbi kırılrsa bile bunu kendisi için yapacaktı.

"Peki," diye iç geçirdi Rowan. "Ama önce bir şey istiyorum." Conor başını salladı. "Herhangi bir şey."

Kelimeler ağzından çıkamadan neredeyse donup kalıyordu. Kalbi göğsünde sefil bir şekilde ağrıyordu, harcanmamış aşk ve korkuyla öylesine doluydu ki bayılabileceğini düşündü.

Conor'ın gözleriyle karşılaştı ve konuşmak için kendini zorladı. "Beni bir kez daha yatağa götür."

ROWAN

Rowan isteğine daha fazla direnç gösterilmesini bekliyordu ama Conor'dan onu yatağa götürmesini istediği anda, Conor bunu yapmak için çaresiz görünüyordu sadece bu.

Onu hemen kollarının arasına aldı ve öptü. Bacaklarını adamın beline doladı ve parmaklarını adamın saçlarından geçirerek onun dokunuşuyla kendini topraklamaya çalıştı.

"Beni yatağıma götür," diye fısıldadı, dudakları onun kulağını okşuyordu.

Onu yere bırakmadan yemek odasından beceriksizce çıktı. kadar telaşlıydı ki, odasına varmadan önce koridorda birkaç kez onu duvara yaslayıp öpmek için durakladı ve onu yatağa fırlattı. Tek kelime etmeden onu geceliğinden soydu.

Elleri ve dudakları onun teninde, iç bacaklarını ısıırıp öperken onu çılgına çevirdi. Her öpücük bir duaydı, ağzı ibadetle doluydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı çılgınca onun üzerine çullanırken.

Sırtını anında kamburlaştırdı ve Conor'ın yoğun ilgisi altında kıvranmaya başladı. Conor onu acımasızca okşarken elleriyle kalçalarını yatağa sabitledi. Onun dokunuşundan, dilinin ıslak kayışından ve tenine karşı tatlı, şefkatli fısıltılarından başka hiçbir şey yoktu.

"Bundan seninle olduğum kadar zevk aldığımı hiç sanmıyorum," diye nefes aldı ve bakımlarına devam etti.

Adam onu yalayıp öperken, parmakları adamın saçlarında geziniyordu. Gittikçe daha yükseğe tırmanıyor, onu daha fazla kenarda tutarsa parçalanacağından korkuyordu. Sonunda, adamın dudaklarından çıkan hafif bir mırıltı onu çığlık çığlığa uçurumun kenarına gönderdi.

Yine de Conor, sanki pişmanlığını sadece onu memnun ederek göstermeye çalışıyormuş gibi olduğu yerde kaldı. Gerilim yeniden tırmanmaya başladığında şaşırdı. Bir küfür mırıldandı, nefes nefese kaldı ve tırnaklarını Conor'ın kollarına geçirerek kıvrandı. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Adam bir parmağını içine kaydıldı ve tüm kasları parmağın etrafında kenetlendi, vücudu daha fazlası için aresizdi.

"Annem beni öldürdü, Rowan. Çok iyisin," diye fısıldadı, nefesi onun tenini gıdıklıyordu. İkinci bir parmağını daha içine soktu ve Rowan inledi.

Daha ihtiyacı vardı. Ona olabildiğince yakın olması gerekiyordu.

Belinin altındaki her kas kasıldı. Adam onu parmakları ve ağızıyla çalıştırırken zevki tırmandı ve tırmandı. Bir anda gerilim koptu ve tekrar özölürken çığlık attı. İçinden dalga dalga zevk dalgaları geçti.

Tekrar yatağa uzandı ve Conor vücudunu işkence edercesine yavaşça öptü. Zihnini odaklamaya çalıştı ama zihni hâlâ zevkten vızıldıyordu ve düşünceleri vahşi kelebekler gibi uçuşuyordu. Göğsünde giderek büyüyen duygu kabarmasını görmezden gelmeye çalıştı.

Onu öldürmelisin Rowan. Hançeri al.

Rowan elini yastığın altına sokarak körlemesine uzandı. Parmak uçları soğuk metali sıyırdı. Conor göğsünü öpmeye devam ederken hançeri terli avucunun içinde kavradı.

Sonunda Conor onun dudaklarıyla buluştu ve onu yakıcı bir öpücüğün içine çekti. Avucundaki hançerin kabzasını sıktı, göğsündeki dönme ve çırpınma hissinden kurtulmak için onu kullanmaya çalıştı. Ona uzandı, uzunluğunu okşadı. Adam inledi, ileri atılırken kalçaları elini kovaladı.

"Bunu senin için yapmalıyım," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Hayır, aşkım. Bundan çok zevk alacağımı bilsem de, eğer şimdi içine girmezsem delireceğim," diye mırıldandı Conor. Sesi sertti ve kadının karnında bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

Adam kıpırdandı ve kadın bacaklarını adamın beline dolayarak adamın içine gömüldü. İkisi de inledi.

"Yüzündeki ifade ve içine ilk girdiğimde inlemen gibisi yok Rowan. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti," diye Conor.

Garip bir şekilde gururlu bir memnuniyet onu destekledi. Kabul etmek zorundaydı.

Bu şimdiye kadar aldığı en kirli iltifattı ve dehşete düşmesi gerekirdi ama karanlık bir yanı bundan son derece hoşlanmıştı. Hançeri tutuşu gevşedi.

İlk seferinde gergin, utangaç ve çekingendi, ama şimdi nihayet yargılamadan vahşi olabileceği bir yer bulduğunu hissediyordu. Kalçalarını kaldırarak onu hareket etmeye zorladı ve adam kıkırdadı.

"Yavaş ol," diye azarladı Conor. "Sana alışman için bir şans vermeye çalışıyorum."

"Ben iyiyim-şimdi kımılda," dedi, onu teşvik etmek için topuklarını adamın arkasına bastırarak.

Güldü. "Yemin ederim genç kız, aklını kaçırmışsın."

Hareket etmeye başladı ve bu ilk seferden bile daha iyi hissettirdi. İçinde bulundukları koşulların kırılğanlığı düşünülüğünde bile, hiç kimsenin yanında bu kadar rahat hissetmemiştii.

"Mükemmel, sen benim için çok mükemmelsin Rowan," diye fısıldadı boynunu öperken.

Conor onunla birlikte hareket etti, gözleri onunkilere kilitlenmişti, planından habersizdi. Niyetini hissetmemesi için Conor hareket ederken bedenindeki hislere odaklandı. Adamın gözleri kızın gözlerinin içine, onu kıvrandıracak bir yoğunlukla bakıyordu. Bunu inkâr edemezdi, hissettiklerinin gerçekliğini yanlış anlayamazdı. Bundan daha fazla kaçamazdı.

Rowan Conor'a aşıktı.

Anne'nin sözleri zihninde tazeydi. "*Senden aldığı an, savunmasızdır.*"

Conor onun kalbini çalıyordu ve bu, o kendisini bitirmeden önce onu bitirmek için eline geçen son fırsat olabilirdi. Sadece başka seçeneği varmış gibi davranıyordu. Ona zarar vermek istemeyebilirdi ama buna ihtiyaı vardı. Canavarlamak istemese bile, bir canavar olduğunu asla unutmaması için onu defalarca uyarmıtı. Kendi dünyası üzerindeki hakimiyeti azalıyordu ve eninde sonunda, ona sadece onun verebileceği şeye ihtiyaç duyacaktır. Hayatta kalmanın zor olacağını biliyordu. Sadece bu seviyede bir yıkımı hesaba katmamıtı.

Başka bir yolu yoktu. Birbirlerini karşılıklı olarak yok ediyorlardı.

Gzyaları Rowan'ı kr etti. Hayatının en acımasız kısmının sona erdiğini dnmt ama her zaman acı çekeceği bir acımasızlık daha varmış gibi görünüyordu. Böyle sevmeye hiç cesaret edememiti. İçine doğduğu hayatta bunun var olabileceğini hiç hayal etmemişti.

Onun gözleriyle bulutuğunda gözyaşlarını kırıpıtırdı.

Conor dondu kaldı. akın görünüyordu. "Ne oldu Rowan? Seni incittim mi?" diye sordu. Sesindeki ve gözlerindeki efkat Rowan'ın hak ettiği şey değildi.

Başını iki yana salladı. Hançer terli avucunun içinde kaydı. Şimdi saldırması gerekiyordu. Adamın ondan tam olarak ne aldığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Direnmek için elinden geleni yapmasına rağmen, onun izni olmadan kalbini almıtı. Neden almasındı ? Kalp alma, kadınları kendine açık etme konusunda yüzyılların deneyimine sahipti. O neden farklı olsun ki?

"Lütfen durma," diye yalvardı.

Conor tekrar hareket etmeye balamadan önce duraksadı.

Hançeri sıkıca kavrarken titriyordu. *Bunu yapabilirsin Rowan. Yapmak zorundasın. Ya sen ya o. Başka seçeneğin yok. Ya o ya da Aeoife. Kendin için yapamıyorsan, onun için yap.*

Elini hızla hareket ettirdi ve hançerin ucu neredeyse adamın kaburgalarının derisine değecekken durakladı.

Conor onun üzerinde dondu kaldı. Gözleri hançere kaydı. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama ikisi de heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Adam sonunda kıpırdandı ve kadın irkildi ama adam onun yanağını şefkatle okadı.

"Peki imdi senden ne alıyorum, akım?" Conor trpledi.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken ona baktı. "Biliyorsun," diye mırıldandı.

"Eğer beni öldürecekse, en azından bunu bir kez duymayı hak ettiğimi düşünüyorum Rowan," dedi.

Titreyen dudağını ısırdı. Hançer elinde titriyordu. "Kalbim."

Zar zor duyuluyordu ama Conor sanki kız karnına yumruk atmış gibi görünüyordu.

"Bana kendini sevdirmenden nefret ediyorum," diye hıçkırdı, "ama öldürebileceğim anlamına gelmesinden daha çok nefret ediyorum."

Conor zorlukla yutkundu ve hançerin ucu göğsüne saplanırken kıpırdamadan durdu.

Tereddüt etti. Toparlanmaya çalışırken gözleri çılgınca etrafta dolaştı.

"Saldırmadan önce, Rowan, ki sana uzun zamandır aşığım. Senin aşkın, kendimi layık güzel bir silah. Gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Bu sözler onu mahvetti. Tüm dünyası adamın sesindeki samimiyete ve yüzündeki ifadeye daralmıştı.

"Devam et aşkım. Ben senden daha iyiyim," diye fısıldadı Conor. Kadın hâlâ kıpırdamıyordu.

Conor kızın saçlarını şefkatle yüzünden geriye doğru taradı, sanki kız ona göğsüne saplanmış bir bıçak yerine kalbini sunmuştu. "Ölüm kolaydır. Yaşamak zordur. Sen zaten en zor seçimi yaptın, benim vahşi küçük Kızıl'ım."

İkisi de uçurumun kenarında kıpırdamadan duruyordu. Geri dönüş yoktu. Onu sevmekten vazgeçemezdi, en azından kendi ihtiyaçlarını ilk sıraya koymayı kendine borçlu olduğu gerçeğinden kaçamazdı. O kadar çok insan onu hayal kırıklığına uğratmıştı ki, gerçekten güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğunu çoktan öğrenmişti. Yine de o anda, sevdiği ilk adamı öldürmeyi hiç istemediği gerçeğiyle de yüzleşti.

Rowan, Conor'ın ona aç şekilde baktığını görmekten vazgeçmek istemiyordu. Onun kollarında uyandığında şaşırmış hissetmekten vazgeçmek istemiyordu. Hiç kimsenin kendisini aynı anda hem güvende hem de kontrolden çıkmış hissettirmedeği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

"Rowan," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Başını iki yana salladı. Ona o şekilde baktığı anda bunu yapamayacağını biliyordu.

"Yapamam," diye hıçkırdı. Hançer elinden düştü ve yumuşak bir gümbürtüyle çarşafın üzerine düştü. Conor onu savurdu ve hançer gürültülü bir çınlamayla yere düştü.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Onun gözyaşlarını öperek silerken kıkırdadı. "Aşkım, sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Değil," diye nefes nefese kaldı.

Conor onu yavaş bir öpücüğün içine çekti. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Ne söylendiğini ve ne söylenmediğini anlıyordu. Onun içgüdüsel olarak ne hissetmesi gerektiğini anlıyordu.

"Çok güzel ve nazıksın. Her şey iyi olacak. Kelimelerle aram hiç iyi olmadı, o yüzden sana nasıl hissettiğimi göstermeme izin ver."

Rowan inlemesini durduramayana, kalbi göğsünde gümbürdeyene, içinde donmuş olan her şey çözülüp ısınana kadar yeni bir acelecilikle hareket etti, ulaşabildiği her santim teni öpücüklerle kapladı.

Gerginlik vücudunu sarmal bir yılan gibi sarmıştı. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazla Conor, daha fazla duygu. Onun kendisini tükettiği gibi Conor'ı da tüketmek istiyordu. Onun üzerinde bir tür sahiplik kurmak istiyordu. Aralarında var olan şeyin kanıtını istiyordu - sanki aşk ellerinde tutabileceği bir şeymiş gibi.

O kadar ani yuvarlandı ki Conor'ı hazırlıksız yakaladı ve kendini onun üstüne yerleştirip yere çöktü. Conor bir küfür savururken başını geriye attı ve inledi. Durakladı ve Conor'ın gözleriyle karşılaştı.

"Devam et o zaman genç kız, ne istiyorsan al," dedi sırtarak. Elleri, onu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi kızın kalçalarını kavradı.

Yönünü bulması biraz zaman aldı ama bulduğunda sürtünme ve kontrol harika hissettirdi. Kalçalarını yuvarlayarak, içindeki çıra ateşini cehenneme çeviren bir ritim oluşturdu.

Conor onun hareketlerine kalçasını hafifçe iterek karşılık verdi. İçindeki gerilim kırılmaya çok yakındı. Tırnaklarını Conor'ın göğsünde gezdirdi ve Conor memnuniyetle inledi. Conor'ın ateşli bakışları üzerine kilitlenmişken kendini hiç bu kadar seksi ve özgür hissetmemişti.

"Lütfen," diye inledi, Conor'dan çok kendi kendine.

Yine de hareketlerinin hızını artırdı, eli vücutlarının arasına girerek ona sürdü. Kendini bırakırken onun gözlerinin içine baktı - çok keskin bir şekilde hissettiği aşkı yansıtan gözler. Doruk noktası dalgalar halinde üzerine çöktü ve nefes nefese dışarı çıktı.

Hissi azalırken Conor'a gülümsedi ve öne doğru yığıldı.

"Yoruldu mu genç kız?" diye alay etti.

Rowan kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır."

"Güzel, çünkü seninle işim henüz bitmedi." Conor sırtıttı. Kalçalarını ellerinin arasına alıp tekrar içine girmeden önce ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarladı.

Başını yatağa bırakıp nefes nefese kalırken küfretti. Conor göğsü sırtına değecek şekilde onun üzerine eğildi. Bir kolunu onun beline doladı ve içine girdi.

"Bu hoşuna gitti mi Rowan?" diye sordu.

Bu his karşısında konuşamadı bile. Sadece başını sallayabildi. Onun hissinden başka her şeyi bloke etti. Onunla buluşmak için hareket ettiğinde tüm vücudu sarsıldı.

"Kendini tutmayı bırak," diye .

"İstediğin bu mu, genç kız? Kontrolü ele almam hoşuna mı gidiyor? Seni titreyecek kadar çok hoşuna gidiyor mu?"

"Kendini tutmaman hoşuma gidiyor," diye homurdandı.

Kelimeler onun dizginlerini kırdı. Onu karnının üzerine itti ve yeni aç kufasındaki tüm mantıklı düşünceleri durdurdu. Adamın bir eli kalçalarını yerinde tutarken diğeri saçlarına dolandı ve boynunu öpebilmek için başını geriye doğru çekti. Kadın arkasına uzandı ve adamın boynunu kavradı. Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirerek onu kendine doğru çekti. Adamın kalçaları daha sert, daha çılgınca hareket ediyordu. Hareketleri daha sert, daha çaresiz bir hal aldı.

"Şimdi mutlu musun, küçük Kızıl? Çok sıkı ve kaygansın. Seni bütün gece böyle becerebilirim," diye homurdandı Conor, kızın kulak memesini ısırarak.

Onun adını inledi. Elini bacaklarının arasına kaydırđı, böylece her hamlesinde onu ovabiliyordu. Bacakları titrerken eli yatağa çarptı ve arşafllara dolandı.

Her şey kontrolden çıkmış, ikisi de ateşin doruğuna ulaşmıştı. Valen'in kızın boynunda bıraktığı izi öptü ve sonra kız Valen'in dişlerinin aynı noktada keskin bir şekilde kaydığını hissetti. İlkel ve sahipleniciydi, sanki onların anısını silmeye çalışıyordu, sanki onun üzerinde kendi izini bırakmak istiyordu.

"Evet," diye mırıldandı.

Isırdı, derisini parçalayacak kadar değil ama içinden irkiltici bir acı geçmesine yetecek kadar... Öyle yoğun bir doruğa ulaştı ki ayak parmaklarına kramp girdi ve tüm vücudu şiddetle titredi. Conor hareket etmeye devam ederken öpücüğüyle acıyı uzaklaştırdı.

Belki de sadece büyü yüzündendi ama Rowan tüketilmek istiyordu. Onun her parçasına dokunmasını ve sahip olmasını istiyordu ve aynı sahiplenmenin onun üzerinde de olmasını istiyordu.

"Rowan," diye mırıldandı. Sesinde paniklemiş bir ton vardı ve Rowan onun kendisini yutmak için savaştığını biliyordu.

"Kavgı etmeyin," dedi. "İhtiyacın olanı al."

Yüzünü kavradı ve hareket ederken onu bir öpücüğün içine çekti. "Yapamam," diye iç geçirdi, yüzünü onun boynuna gömdü.

"Yapmanı istiyorum. Bunu isteyerek yapıyorum," dedi.

Kalbinde bunu hissediyordu. Conor'ın çok fazla dayanamayacağına güveniyordu ama bunun da ötesinde, Conor'a ve dünyaya onun değişebileceğini kanıtlamak istiyordu. Dünyanın onları tanımlamasını istemiyordu-Conor kötü adam, kendisi de şehit. İkisinin de yaşamasını ve bir gün daha savaşmasını istiyordu.

Sarai'nin onlara zarar veremeyecek bir dünyada aşkıyla mutlu olduğunu görmek için yaşamak istiyordu. Rowan arkadaşının parçalanmış dünyalarını tamamen kırmasına ve daha iyi bir şekilde yeniden inşa etmesine yardım etmek istiyordu. Başka bir ölüm tanrısı iktidara gelirse bunların hiçbirini yapamazlardı. Conor yükselen uğursuz gücü kontrol altına alamazsa, dünya zaten kurtarılmaya değer bir yer olmazdı.

Etraflarında büyü titreşiyordu ama her zamanki sessizliği yerine tuhaf, kederli bir melodi vızıldıyordu. Keskin bir çekilme hissetti

Kendi büyüyle, şarkı söylerken içinden geçen büyüyle. Dürtüsü ona tutunmak, savaşırmaktı, ama kendini bırakmaya ve isteyerek vermeye zorladı ve melodi her ikisinin de içinden geçerken değişti. Aralarında her zaman bildiği, tanıdık ve güzel bir şarkı gibi aktı. Tükenmiş hissetmek yerine, yatışmış, enerjik ve güçlü bir şekilde bağlanmış hissetti.

Conor'ın hareketleri sarsılmaya başladı ve onun içinde nabızı atarken adını inledi. Hızla onun üzerinden yuvarlandı ve onu öpebilmek için ters çevirdi.

"İyi misin?" Yüzü endişeyle buruşmuştu.

Adamın ne kadar ciddi göründüğüne güldü. "Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, kendimi oldukça harika hissediyorum." Gerindi ve kaslarında hoş, titrek bir yorgunluk hissetti ama vücudu garip, kendinden geçmiş bir enerjiyle uğulduyordu.

"Yorgun hissetmiyor musun?" Adam sanki onun içini görmeye çalışıyormuş gibi ona baktı.

"Düşündüğümünden daha fazla değil," diye alay etti.

Onu öptü ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Sen başka bir şeydin. Yemin ederim kendini koruma duygun yok," dedi öpücükler arasında başını sallayarak. "İyi olduğuna emin misin?"

Gülümsedi. "Sanırım çok iyi olduğumu biliyorsun."

"Bu nasıl olabilir?" diye hayret etti. Geri çekildi, sanki onun gerçekten iyi olduğuna dair kesin bir işaret görmeye çalışıyormuş gibi ona baktı.

"Conor, ben iyiyim. Yemin ederim. Sadece biraz açım."

Conor yataktan fırlayıp pantolonunu giydi ve koridorda kaybolmadan önce onu tekrar öptü. Birkaç dakika sonra geri geldi ve ona bornozunu fırlattı. "Bunu giy. Charlie'nin sana bakmasını istiyorum. Auranın solup solmadığını görebilecek."

Rowan bornozunu çekerken başıyla onayladı.

Charlie bir süre sonra elinde bir tepsi yemek ve yüzünde sinsî bir sırıtışla kapıda belirdi. "Oh, merhaba, genç kız. Seni tek parça halinde gördüğüme sevindim. O kadar çılgılık attıktan sonra pek emin değildim," diye alay etti.

Rowan yanaklarının ısındığını hissederek elleriyle yüzünü kapattı.

"Eee?" Conor sabırsızlıkla sordu.

Charlie onu dikkatle inceledi. "Bir şey aldığına emin misin?" Conor başını salladı. "Eminim."

"İyi görünüyor," diye onayladı Charlie. "Her zamanki gibi çok zeki."

Rowan tepside bir bisküvi alırken ona gülümsedi. "Tanrı , açlıktan ölüyorum!" dedi ateşin yanındaki sandalyeye çökerken.

Yemekleri görene kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti ama kendini Charlie'nin bir tepsi daha getirmesini umarken buldu çünkü Charlie'nin için getirdiklerinin hepsini yemeye hazırdı.

Kafasını kaldırdığında, Charlie ve Conor, ağzına yemek tıktırırken ona bakıyorlardı. "Ne?"

"Sen tam bir bilmecesin, aşkım," dedi Conor. "Senden nasıl bir şey almış olabileceğimi anlamıyoruz ama yine de iyisin. Yorgun olman gerekirdi. En son bir gün boyunca uyudun."

"Bu sefer farklı olan neydi?" Charlie sordu.

Rowan ateşten kızarmış, onun gözlerine bakamıyordu. Kafasında her şeyi tekrar gözden geçirdi. Aralarındaki yoğunluk gibi pozisyon da farklıydı.

Conor sessizce, "Ona onu sevdiğimi söyledim," dedi.

Charlie en ufak bir şaşkınlık göstermedi. "Ben de bunun sadece benim bilebileceğim bir şey olduğunu sanıyordum," diye güldü. "Etkilendim. Bir katır kadar inatçı ama yine de o buz gibi yaşlı kalbi yerinden oynattın. Peki sen de karşılık verdin mi Rowan?"

"Evet, ondan nefret ettiğimi söyledikten sonra," dedi ağzına bir bisküvi daha tıktırarak.

"Elbette. Gayet anlaşılabilir," diye alay etti Charlie. "Belki de sorun budur. Daha önce hiç Bakirelerden birine aşık olmamıştın."

Rowan Conor'ı dikkatle inceledi. Gözlerinde, karnında bir kıskançlık yumağı oluşturan bir şey titreşti.

"Bu doğru mu?" diye meydan

okudu. Conor kaşlarını çatı.

"Evet."

Rowan gözlerini kıstı. Kıskanmaya hakkı yoktu. Ondan önce birçok Bakire vardı ve Conor yüzyıllar boyunca yaşamıştı. Ama

Elbette bir geçmişi vardı. Bunun aralarında yarattığı eşiitsizlikten hoşlanmıyordu - onun tek aşkı olması ve kendisinin onun aşkı olmaması.

"Kıskandın mı, küçük Kızıl?" Conor sordu.

"Hayır, neden kıskanayım ki?" diye sordu kayıtsızmış gibi davranarak.

Adam dudaklarını yaladı ve kadın onun yalanını tattığını anladı. "Senin için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaktan ya da kıskanılığınla başa ıkmana izin vermekten mutluluk duyarım," dedi vahşi bir gülümsemeyle.

"Bence her şey gayet açık. Buna gerek kalmayacak," diye karşi ıktı Rowan. Rowan'ın yalanlarının tadını alabilmesinden nefret ediyordu ama Rowan da Rowan'a karşi, onun kendisine karşi hissettiklerinin aynısını hissediyordu.

"Kıskanılığın çok lezzetli," diye iç geçirdi.

"Pekâlâ, pekâlâ, ikiniz yine birbirinize saldırmaya iki dakika gibi görünüyorsunuz. Odaklanın lütfen. şimdi, başka farklı bir şey var mıydı?" Charlie sordu.

Conor, "Onu almam için bana izin verdi," dedi.

Rowan daha dik oturdu. "Bu doğru. Ben rıza gösterdim."

Charlie düşündü. "Bu ne yaşlıların ne de bizim aklımıza gelen bir şeydi. Belki de bu işin anahtarı budur. O büyülü bir varlık. Gücünü almak yerine size isteyerek sunarsa, belki de farklı bir denge yaratır. Belki de bu yüzden şimdi vahşi bir canavar gibi yiyordur. Tükenmek yerine, beslenerek kendini yeniden inşa edebiliyor."

Rowan ve Conor birbirlerine baktılar. Bu kadar basit olabilir miydi?

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Tekrar denemek zorundasın. Con, eğer bu işe yararsa, her şey değışir." Azrail ölüm tanrısına baktı ve gülümsedi. "Karanlık Orman'ın kontrolünü tekrar ele geçirebilir ve Anne'ye güç kaybetmeyi durdurabilirsin."

ROWAN

Rowan, Kocakarı'nın kulübesine giden rıhtımda duraksadı. İnanç onun için yeniydi ve hangi bilgiyle kime güvenebileceğini bulmakta zorlanıyordu. Conor'la birlikte teorilerini test etmiş ve doğru olduğunu kanıtlamış olsalar da, Kocakarı'dan onay bilgelik istiyordu.

Güneş gökyüzünde yükselmiş, gölün yüzeyine göz kamaştırıcı bir ışık saçıyor ve soğuk kış havasını ısıtıyordu.

"İçeri girecek misin yoksa kayıp bir ruh gibi rıhtımda pusuya mı yatacaksın?" diye sordu Kocakarı kulübenin kapısını aralayarak.

Rowan ona gülümsedi. "Küçük bir gizemi çözmeme yardım edebileceğinizi umuyordum."

"İçeri gel," dedi, kalçasıyla kapıyı destekleyerek açtı.

Rowan onun yanından geçerek küçük kulübeye girdi. Sarai elindeki erzak sepetinden başını kaldırdı ve zayıfça gülümsedi.

"Raya nasıl?" Rowan sordu.

"O iyi. Kirpiklerine bakım yapmak için bir şeyler alıyorum," dedi Sarai.

"Araştırmam nasıl gidiyor?" Rowan sordu.

Sarai'nin gözleri Kocakarı'ya kaydı. "Bilgilendirici oldu."

Rowan umut etmekten korkuyordu. Conor'dan uzakta olmak muhtemelen daha güvenliydi ama aynı zamanda imkânsız da geliyordu. Bir canavar olduğunu itiraf etmişti,

Ve Şimdi gördüğü Tanrı'yı yüzyıllardır olduğu gibi dikkatsiz, buz gibi canavarla nasıl d zelteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm o Bakireleri öldürdüğü için onu affedip affedemeyeceğinden emin değildi ve onun bu yönünü kabul ederse bunun kendisi hakkında ne söyleyeceğinden korkuyordu.

Rowan Sarai'ye sarıldı. Çok Şey söylemek istiyordu ama Kocakarı'nın önünde s ileyemiyordu.

"Sanırım hayati bir Şey buldum," diye fısıldadı Rowan. Arkadaşından uzaklaştı ve Crone'a bakmak için döndü. "Sanırım kendimi yutulmaktan korumanın ve dünyayı dengede tutmanın bir yolunu buldum."

Kocakarı temkinli ama ŐaŐırmamıŐ görünüyordu. "Bizi yalnız bırak Sarai. Raya'ya bakmalısın."

"Yardım etmek için burada olmalıydım-" Sarai başladı.

Kocakarı elini kaldırdı ve hem Sarai hem de Rowan yılların deneyimiyle tartıŐmanın faydasız olduğunu biliyorlardı. Sarai hışımla oradan ayrıldı ve Rowan kulübenin ortasında garip bir Şekilde durarak Kocakarı'nın konuŐmasını bekledi.

Bunun yerine, çıldırmıŐ kadın boş sandalyeyi işaret etti ve çay yapmaya gitti. Kocakarı  ayı paylaŐtırıp önüne bir çay fincanı koyarken Rowan ellerini kuşağında sıktı.

Rowan  ayı sevse de kronik olarak sabırsızdı, bir yudum aldığında dili o kadar yanıyordu ki bir sonraki yudumun tadını bile alamıyordu. Özünde böyle biriydi; ne kadar yakarsa yaksın çok sıcak bir Şeye dokunmadan duramayan bir kız.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve ne zaman bunalmış ve bağlarını koparmıŐ hissetse Conor'ı düşünmemeye çalıştı. Onu seviyordu, o da onu seviyordu ama bu beklediği gibi olmamıştı. İnsanlar aşktan bahsettiklerinde kulağa basit gelirdi. Şimdi bunu hissettiğinde, Conor'ın kim olduğu ve aralarındaki hassas güvenin her an kolayca kırılabilceği bunun kalbinden daha fazlasına mal olacağı gerçeğiyle karmakarıŐıktı.

"Gittin ve Kurt'a aşık oldun." Kocakarı'nın ses tonunda herhangi bir suçlama yoktu. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Rowan, "O kadar basit olduğundan emin değilim," diye karşı  ıktı.

"Öyle değil mi? Gözlerinde, köydeki tüm kadınların talihsiz bir aşk ilişkisinde kendilerine yardım etmem için bana geldiklerinde yaptıkları çaresiz bakış var," dedi Kocakarı, gözlerine ulaşmayan yumuşak bir gülümsemeyle.

Rowan içini çekti. "Ne olursa olsun, burada olma sebebim bu değil."

"Onun salgınının hâlâ Ashand Bahçeleri'ne yayıldığını biliyor muydun?" Rowan başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Karanlık Ahşap tamamen iyileşti. Neden daha fazla yayılsın ki?"

"Çünkü işleri Kurt'un lehine değiştirdin. Görünüşe göre bunu yapmak senin kaderin."

"Bu doğru değil! O-" Rowan kendini durdurdu. Kocakarı ilgiyle canlanmıştı ve Conor'ın zayıflıklarından hiçbirini paylaşmak istemiyordu.

"Bak şimdi onu nasıl koruyorsun," diye iç geçirdi Kocakarı. "Seçim yapmak zorunda kalacağın bir zaman gelecek Rowan. Ölüm Tanrısı'nın kaprislerine karşı herkesten önce senin dikkatli olacağını düşünmüştüm."

Rowan öfkelenmemek için dilini ısırdı. Kocakarı ile konuşmak Conor ile satranç oynamaya benziyordu. Her hamleyi yapmadan önce düşünmesi gerekiyordu, böylece eli boşa gitmeyecekti.

Çayından uzun bir yudum aldı. "Tanrılar nasıl hiç ölmez?"

Kocakarı bir an düşündü. "Sanırım bir noktada onlar da bizim gibiydiler. İlk Kocakarı'ya ait elimizdeki en eski kayıtlar Kurt'un bir zamanlar ölümlü olduğunu gösteriyor. Ona ve Anne'ye güç veren şey inançtı. İnsanlara ihtiyaç duydukları anda ihtiyaç duydukları bir şeyi sunabildiğinizde, size güç veren şey onların size olan inancıdır."

Bu Conor'ın Rowan'a anlattığı hikâyeye örtüşüyordu.

"Yani teoride ölebilirler mi?" Rowan bastırdı.

Kocakarı kaşlarını çatı. "Sanırım. Ama oldukça uzun bir süre yaşadılar. Bunun akıllıca bir plan olacağını sanmıyorum kızım. Kurt acımasızlığıyla bilinir."

Rowan, Kocakarı'ya kaşlarını çatı. Aptal rolü mü yapıyordu yoksa Anne'nin Rowan'dan Kurt'u öldürmesini istediğini gerçekten bilmiyor muydu bilemiyordu. Rowan'ın fikrini kendisinin bulduğunu düşünmüş olabilirdi, ama Crone her zaman bir olmuştu.

dünyalar arasında aracıydı. Anne'nin onu karanlıkta tuttuğuna inanmak zordu.

Rowan onay istiyordu çünkü aklında yeni bir fikir oluşmaya başlamıştı. Orla'nın yaşlılardan duydukları doğrudu. Conor bir zamanlar ölümlüyse, Anne de öyle olmalıydı. Eğer inanç onlara güç veriyorsa, inançsızlık onları bu güçten mahrum bırakıyordu. Rowan'ın bilmesi gereken şey, gücün yeni bir tanrıya nasıl aktarıldığı ve Anne'nin şimdi ne yapmak istediğiydi.

"Onu öldürmeye çalıştığımı söylemedim," diye homurdandı Rowan. "Kendimi dünyanın geri kalanı kadar cahil tutmanın da akıllıca olacağından şüpheliyim."

Kocakarı dudaklarını büzdü ve hafifçe başını salladı. Bu önerdiği en büyük cesaretlendirmeydi. "Yıllar önce bir kehanet vardı ama o zamandan beri unutulup gitti. Bunun nasıl olduğunu hep merak etmişimdir. Bu kadar önemli bir şey nasıl olur da çağdaş kutsal kitaplarımızdan çıkar?" Çayını yudumladı ve sonra devam etti, "Onu yazan kişinin -büyükannemin

-Çok kısa bir süre sonra öldü. Aslında bu kehaneti yazdığı gün. Bunu paylaştığı yaşlı da çok kısa bir süre sonra vefat etti. Tipik olarak yeni yazılara çok zaman ve ilgi gösterilir. Yaşlılar bunu yorumlamak ve yaymak için Anne'den ilham isterler. Metinle aylar geçirirler. Ancak asıl katılımcıların hepsi uygun bir şekilde öldüğü için, kutsal metin bir yığın yenisinin arasına gömüldü."

Rowan çayından uzun bir yudum daha aldı ve fincanı ile tabağıyla oynadı.

"Yazıyı yıllar sonra keşfettim ve gözden kaçtığına inanamadım ama o zamanlar yeniydin ve büyükler bana henüz gerektiği kadar saygı duymuyordu. Yazıyı kendim incelemek zorunda kaldım. Anlamını kendi başıma keşfetmeye çalıştım," dedi Crone.

"Kehanet nedir?" Rowan sordu.

"Kehanete göre bir gün kuzeyde büyük bir dalga yükselecek ve dünyalar arasındaki denge değişecekti. Bu gerçekleştiğinde, Anne ve Kurt arasındaki gücün yeniden tesis edilmesine yardımcı olacak yeni bir güç ortaya çıkacaktı."

Rowan omuz silkti. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Yeni din için bir olasılık gibi görünüyor."

Bir elini alnına götürdü. Nedense çay onu çok fazla ısıtıyor gibiydi. Kocakarı'nın kış bitkileri genellikle iç ısıtırdı ama Rowan birden kaynıyormuş gibi hissetti.

"değil, değil mi?" Kocakarı iç çekti. "Bence o güç sensin."

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kocakarı ile yaptığı son birkaç konuşmayı gözden geçirdi. İlk töreninde kadının ona nasıl şüpheyle baktığını ve aylar önce Rowan'a onun ne olduğunu bilmediğine dair söylediklerini hatırladı. Kulübeyi son ziyaret ettiğinde masanın üzerine saçılmış olan kehanet kitaplarını hatırladı.

Oda bulanıklaştı ve Rowan gözlerini kısarak odaklanmaya çalıştı. "Ben mi?" diye mırıldandı. "Ama ben sadece bir Kızıl Bakire'yim, bir ruh şarkıcısı." Kelimeler kulağına yavaş ve tuhaf geliyordu.

"*Kehanet*, değişim yaratanın '*adından vazgeçen*' olacağını söylüyor. Kalbini Kurt'a daha kalıcı bir şekilde vermek an meselesi; o senin onun için ne olabileceğini önce. Bunun izin veremem. Gördüğüm kadarıyla sorun şu ki, Kurda olan aşkın dengeyi ölüme doğru kaydırıyor gibi görünüyor ve bu benim tahammül edebileceğim bir şey değil. Bu pazarlığın hakemi olarak, müdahale etmeliyim. Bu dünyayı dize getirecek -bunlardan daha acımasız- eski tanrılar var. Eğer Kurt onları serbest bırakırsa, bu bizim felaketimiz olur."

"Yapmayacak." Rowan'ın sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu. Kalbi göğsünde düzensiz, çırpınan bir şekilde atıyordu. Nefes almaya çalıştı ve keskin çayın içine tükürdü. Bu kokuyu biliyordu.

"Annenin Merhameti," diye mırıldandı Rowan. Küçük dozlarda alındığında uykuya yardımcı olan yabani bir bitkiydi. Uykusuzluk çekenler ya da yaralarının onarılması gereken hastalar için kullanılırdı. Ama yüksek dozda alındığında onu kalıcı olarak uyuturdu. Acı yok, sadece ölüm.

İhanet onu derinden yaralamıştı. Sarai onu yalnız bırakmıştı. Cade'den sonra Rowan, ot onu öldürmese bile bir ihanete daha dayanabileceğinden emin değildi.

"Nasıl ?" diye mırıldandı.

Kocakarı'nın gözleri buğulandı. "Ben istemedim kızım. Tek yapman işindi ama o seni kendine çekti ve daha da güçlenirse dünyamızı riske atamam. Benim tek görevim pazarlığı sürdürmek. Eğer onu çok güçlü yaparsan, ölüm tüm yaşamı yok eder." Başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm. Sen ve tüm köyümüz arasında imkânsız bir seçim yapmak zorundaydım ve durum bu kadar vahimken başka bir yol göremedim."

Elini Rowan'ın yanağına götürdü ama Rowan onu tembelce uzaklaştırdı. Kol ve bacakları ağırlaşmaya başlamıştı bile. Kendini sandalyeden sürükledi ve çay fincanını bir şangırtıyla devirdi.

"Mücadele etme. Bu durumu daha da kötüleştirir," diye bağırdı Crone arkasından ama Rowan kurşuni bacaklarıyla rıhtımı yırtıp Karanlık Orman'ın kenarına doğru koştu.

"Yardım edin," diye mırıldandı. "Yardım edin, *lütfe*." Kelimeler zayıf bir şarkı mısrasıydı.

Dizlerinin üzerine düştü ve soğuk zemin elbisesini ısırdı.

Rowan ağzını açtı ve şarkı söyledi. Ellerin üzerine düşerken Karanlık Orman hışırdadı ve inledi. Neden hâlâ şarkı söylediğini bilmiyordu. Bu sadece bir içgüdüydü.

Ağaçların hışırtısı daha da arttı. Başını kaldırıp baktığında, Mother's Mercy asmasının yanında kırmızı ve yapraklı, tuhaf görünümlü bir bitki gördü.

Asma ona doğru uzandı ve bileğine dolandığında korktu. Sarmaşık derisini keserken keskin bir acı duydu ama bu acı çabucak geçti ve Rowan'ın dikkati çiçek açan ve eline doğru iten kırmızı yapraklı bitkiye kaydı.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Rowan.

Bitki, ağzının hizasına gelene kadar uzadı. Karanlık Ağaç onu yemesini istiyordu. Bitkiyi tanı mıyordu ama zaten ölüyordu. Ne zarar verebileceğini göremedi.

Beceriksizce birkaç yaprak kopardı. Koordinasyonu berbattı ama onları ağzına atıp çiğnemeyi başardı. Yere düştü ve sırt üstü yuvarlandı, kırmızı otu yutarken mavi gökyüzüne baktı.

Rowan'ın kalp atışları yavaşlamıştı. Akıllı Conor'a gitti. Onun yanında olmasını diledi. Sonunda geçici bir anlaşmaya varmışlardı ve şimdi başka bir şey onu

Bu dünyada. Rowan onun kendisini bulmasını, öpmesini ve onunla ilgilenmesini diledi. Onun kim olduğunu tam olarak bildiğinden emin değildi ama bunu anlamak için zaman diliyordu.

Annenin Merhameti sarmaşığı bileğini kaşıyordu ama onu kaşıyacak enerjisi yoktu. Karanlık, görüşünü iğne uçlarına kadar indirirken gökyüzüne gözlerini kırıştırdı ve uykuya daldı.

CONOR

Conor ormanı yırtarcasına ilerledi. Rowan'ın paniğini de keder ve korkusu kadar keskin bir şekilde hissetmişti. Sadece ona ulaşması gerekiyordu ama kaleden çok uzaktaydı.

Orman onun için yarılmıştı ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki, koşarken dallar ve dikenler tenine ve giysilerine batıyordu. Sonunda Karanlık Orman'ın sonuna geldi ve Rowan'ı büyülü ormanın en ucunda bir yığın halinde buldu.

"Rowan!"

Kadının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve nefes aldığını fark ettiğinde rahatlammaktan neredeyse bayılacaktı. Onda yara olup olmadığını araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Uyuması için hiçbir neden bulamadı.

Gözleri dudaklarındaki mor lekenin üzerinden geçti. Öne eğildi ve kokladı.

Annemin Merhamet Asması. Başka bir bitkiyle karıştırmış olmalı. Kalp atışlarını dinledi. Yavaş ama sabitti.

Sonra onun yanında yerde duran kırmızı bitkiyi gördü: Canlı Asma, Karanlık Orman'a özgü, vücutta enerji patlamaları yaratan büyülü bir bitkiydi. O ve Charlie devriyeye çıktıklarında, uyanık kalmak için sık sık çiğnerlerdi.

Neden bu kadar zıt etkilere sahip iki bitki alsın ki?

Onun eline uzandı ve ancak o zaman bileğine sarılmış olan Annenin Merhameti sarmaşığını fark etti. Garip bir şekilde solmuş görünüyordu ve keskin kokusu Rowan'ın kanının tatlı kokusuyla karışıyordu.

Sahne şaşırtıcıydı. Karanlık Orman her zaman Bakirelere tepki verirdi ama Rowan'la birlikte neredeyse hissedilir olmuştu. Belki de sadece ona karşı çok güçlü hisler beslediği içindi ve büyü onun için bir yansımasıydı.

Olay yerine tekrar baktı. Sanki Karanlık Orman'ın büyüü bir şekilde ona yardım etmeye çalışmış gibiydi.

Başını kaldırıp ormana baktı. "Onu taşıyabilir miyim?"

Yanıt olarak, Annenin Merhameti sarmaşığı bileğinden çözüldü ve geri çekildi. Conor Rowan'ı kucağına aldı. Döndü ve Kocakarı'nın kulübesinin kapısının hemen dışında durmuş onları izlediğini gördü. Bu onun işiydi.

"Senin için geri döneceğim," dedi sessizce.

Yüzünde acımasız bir kabullenışten başka bir şey yoktu. Rowan'ın yaşlarında görünen bir kız Borderwood'dan dışarı fırladığında başını salladı.

Rowan'ı tutan Kurt'u görünce irkilen kızın gözleri şüpheyle Kocakarı'ya kaydı.

"Sen Conor'sın," dedi, bakışları Rowan'a döndü. "Ben Sarai. Beni de götür. Yardım edebilirim."

İsmi tanıdı. Rowan'ın arkadaşıydı, Kocakarı'nın kızıydı.

Suçlayıcı bakışlarını Kocakarı'ya çevirdi. "Ona ne verdin anne?" Ses tonu kesikti ve Conor onu tanımasa bile gözlerindeki öfkeyi okuyabiliyordu.

"Annenin Merhameti," diye Kocakarı.

Sarai ona yaklaşırken başını salladı ve Rowan'ın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Özür dilerim Rowan. Beni gönderdiğinde bir şeylerin peşinde olduğunu anlamalıydım." Rowan'ın nabzını hissetti. "Hemen döneceğim."

Kocakarı'nın kulübesine doğru koşuşturdu ve birkaç dakika sonra elinde bir çantayla yeniden ortaya çıktı. "Gidelim," dedi omuzlarında kararlı bir duruşla.

"Kocakarı'nın çırağı olduğunu biliyorum ama yine de Karanlık Orman'da zorlanabilirsin. Büyüye sahip olanlar bile kaleye ulaşmak için mücadele ediyor," dedi Conor.

"O zaman geçmeme yardım et çünkü şu anda onu bırakmıyorum."
Conor başıyla onayladı. Rowan'ın arkadaşını şimdiden sevmişti.

SARAI, Wolf's Keep'e döndüklerinde hızlıca çalışmış, Conor'ın zar zor kendine gelen Rowan'ı beslemesine yardım ettiği bitkileri öğüterek bir çay haline getirmişti. şimdi yatağın kenarına oturmuş, birkaç dakikada bir Rowan'ın kalp atışlarını kontrol ederek gergin bir şekilde nöbet tutuyordu.

"Hâlâ güçlü," dedi Conor. "Her duyabiliyorum. Sürekli kontrol etmene gerek yok. Bize ihtiyacı olursa haberim olur."

Sarai i çekti. "Beklemekten nefret ediyorum.

Kendimi çaresiz hissediyorum." "Biliyorum,"
dedi Conor.

Tırnaklarını çiğnedi, kendini tuttu ve kolundaki bir ipliği karıştırarak ellerini meşgul etti. "zr dilerim. Annemin beni uzaklara göndermesinin bir nedeni olduğunu anlamalıydım. Daha dikkatli olmalıydım. Sadece Rowan'a zarar vermeye çalışacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

"Kendini suçlayamazsın. O artık iyi," dedi Conor. "Sanırım sen de kendini sulamıyorsun?"

İ ekti. "Yeterince adil."

Sarai gelip ateşin yanında onun yanına oturdu. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Peki ne bekliyordun?" Conor sordu.

Omuz silkti. "Seni daha buyurgan biri gibi gösterdi ama şu anda çoğunlukla korkmuş görünüyorsun."

"Evet, yle görünüyor ki Rowan benim bazı yumuşatmış." Sarai,

"Senin de onunkilerin bazılarını keskinleştirdiğin gibi," dedi.

Conor bu fikri sevdi - bir tür değiş tokuş. Bunun kendisi için de doğru olduğunu biliyordu. Rowan onu ölçülemeyecek kadar yumuşatmıştı, ama onu gerçekten keskinleştirmiş miydi, yoksa sadece kendini görmesine izin mi vermişti?

Gerçekten de içten içe olduğu gibi mi? Sarai ona gereğinden fazla değer veriyor olabilirdi.

Rowan gözlerini kırıştırtarak inledi. Conor anında ayağa kalkmış ve onun yanına gelmişti.

"Conor," dedi Rowan gülümseyerek. "Ben öldüm mü?"

Onun yanağını okşadı. "Hayır aşkım, bir kez daha kendini kurtardın."

Sarai nefes nefese kaldı. "Kendi adına konuş! Çoğunlukla kendini kurtardın Row. Conor ve ben yardım ettik."

Rowan gözlerini Sarai'ye dikmeden önce zayıf bir kahkaha attı. "Biliyor muydun?"

Conor da aklının bir köşesinde aynı şeyi merak ediyordu ama Sarai'nin bekledikçe artan paniğini görünce Rowan'ın hayatı için suçluluk değil, sadece gerçek bir korku hissetti. Yüzyılların deneyimi ona aradaki farkı öğretmişti.

Sarai'nin gözleri yaşlarla doldu. "Row, tabii ki hayır. Bunu sana asla yapmam. Hele ki Raya'yı kurtarmanın ve onu saklamama yardım etmenin bir yolunu bulmuşken. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Rowan başını salladı. Hareketleri yavaş ve acılıydı ve teni endişe verici derecede solgundu.

Sarai, Conor'la göz göze gelerek, "Karanlık Orman'ın büyüsünün duyarlı ve onunla bağlantılı görünmesi mantıklı değil," dedi. "Sesi ölü şeyleri çağırıyorsa ya da yaşamı hatırlatıyorsa, bitkileri hayata döndürebilir ya da ruhları ormana çekebilir, ama Karanlık Orman neden için çalışsın ki?"

Rowan oturmak için kendini zorladı. "Karanlık Orman'a adımı fısıldadım. O beni tanıyor. Onunla ilgili tür anlayış hissediyorum."

"Ne zaman?" Sarai sordu.

Rowan güldü ve başını salladı. "İsimlerin gücü vardır. Annemin haklı olduğu onca şey varken."

"Rowan, hiç mantıklı konuşmuyorsun." Conor elini Rowan'ın alnına götürerek ateşi olup olmadığını kontrol etti.

"Beş yaşındayken Karanlık Orman'a adımı fısıldadım ve o da fısıldadı. Bu bir çeşit izindi. O zaman fark etmemiştim.

zaman. Kaderimi kabul etmiştim. Tıpkı gücümü size isteyerek verdiğim gibi," dedi Rowan.

Conor ona baktı. *Rıza*. Hem Karanlık Orman'a hem de Conor'a rıza göstermişti.

Sarai odada volta atıyordu. "Yukarıdaki Tanrıça! Sonunda mantıklı geldi! Annemin seni öldürmek istemesine neden olan kehanet. Dengeyi değiştirecek kişi hakkındaki kehanette '*adından vazgeçen kişi*' deniyordu. Biz bunu Kurt'la evlenen bir Bakire olarak anladık.

-Adından vazgeçmenin sembolik bir yolu. Annem ona aşık olduğu için onunla evleneceğini ve böylece onun Anne üzerindeki üstünlüğünü pekiştireceğini düşündü ama gerçek şu ki sen adını Karanlık Orman'a verdin. Teorik olarak, üzerindeki gücün bir kısmını feda ettin ve böylece Karanlık Orman da sana bir kısmını geri verdi. Bir değiş tokuşa razı oldunuz. Kendi rızanızla verdiğiniz bir kurban, yapmaya zorlandığınız bir şeyden daha fazla ağırlık taşıyacaktır. Bu yüzden her yerdeki bitkileri, ama özellikle de Karanlık Ormanı büyölüyorsunuz."

"Sarai, bir plana ihtiyacımız var," dedi Rowan. "Kocakarı, Ballybrine'de hastalığın hâlâ yayılmakta olduğunu söyledi ve bence bunu Anne yapıyor. Tıpkı Conor'a yapmayı planladığı gibi, onun gücünü elinden alıp başkasına vermenin bir yolu olmalı."

Sarai kaşlarını çattı. "şey, teorik olarak, büyüler aynı madalyonun iki yüzüdür. Ölüm sadece yaşamdan önceki duraklamadır. Her şey sonsuz bir döngü." Düşünceli bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir fikrim var ama çok zor olacak ve eğer güç devrine tanıklık edecek yeterli sayıda insanımız yoksa hiç işe yaramayabilir. Yine de en iyi seçeneğimiz bu."

Conor oturdu ve üçü yeni bir plan yapmaya koyuldu.

ROWAN, Orla'nın mabedinin önünde , bir kibrit çakarak bir mum yakmış ve dua etmek için başını eğmişti. Vitray pencereden süzülen öğleden sonra ışığı yüzünü bir dizi renge bürüyordu.

Conor garip bir şekilde kenarda durdu. Bütün gün onu takip etmişti. Sarai bile bu konuda onunla dalga geçmişti ama geçen gün çok şey olmuştu ve Rowan'ı gözünün önünden ayırırsa ortadan kaybolacağına dair garip bir korku duyuyordu. Ya da daha kötüsü, onunla ilgili fikrini değiştirecekti.

Son birkaç gün içinde Rowan'a, Kocakarı'nın kehanetinden Rowan'ın Karanlık Orman'ı kontrol edebilme yeteneğine, Anne'nin hâlâ Ballybrine'de salgını yayıyor olmasından Conor'ın geçmiş Bakirelerin çoğunu öldürdüğünün ortaya çıkmasına kadar pek çok şaşırtıcı bilgi sunulmuştu.

Adam o sabah onunla sevişirken bile alışılmadık derecede sessiz ve çekingendi. Daha çekingendi. Duygularını ondan özenle saklıyordu.

Conor'ın zihni çılgınca dönüyordu. İlk kez yıllar önce yarattığı karmaşadan gerçek bir çıkış yolu görebiliyordu. O, Sarai ve Rowan'ın oluşturduğu plan, artık Kızıl Bakireler'e bağlı kalmasına gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Ne yazık ki bu aynı zamanda Anne'yi ele geçirdikleri anda Rowan'ın da artık ona bağlı olmayacağı anlamına geliyordu. Sonunda kendine ait bir hayatı olabilirdi ve bunu onun için ne kadar istese de, onsuz günlerinin nasıl geçeceğini düşünmek istemiyordu.

kaldırdı ve iç geçirdi, ona bakmak için dönerken saçlarını omuzlarının arkasına taradı.

"Aklından neler geçiyor?" Conor sordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aramızdaki bağı artık bildiğini sanıyordum."

"Zaman zaman ne hissettiğini biliyorum, ki bu oldukça fazla, ama ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok."

Rowan bunu düşündü, ellerini sıktı ve koyu yeşil elbisesinin eteğinin içine soktu. "Sanırım bana diğer Bakirelerden bahsettiğinde şaşırmadım. Şüphelendiğim şey bu olsa bile inanmak istemedim. bir şeyi değiştirdiğinden emin değilim ama rahatlatıcı olduğunu da söyleyemem."

Conor onun daha fazlasını söylemesini nefes nefese bekledi. Hiç bu kadar dehşete düştüğünü hatırlamıyordu. Ona karşı fiziksel olarak hissettiklerinin çok ötesine geçmişti. Lorna onu şefkatle tanıştırmış olabilirdi,

Ama Rowan bunu talep etmişti. Rowan onun gözlerini kamaştırmıştı ve şimdi tüm gerçekleri birbirlerine anlatırken, Rowan'ın onu istemeyeceğinden umutsuzca korkuyordu. Ondan hâlâ kendisini sevmesini istemenin çok şey istemek olduğunu biliyordu ama yine de aptalca bir şekilde bunu umuyordu.

Conor umutsuzca, "Seni tutmak istiyorum," dedi.

Rowan'ın yüzü yumuşadı. "Beni tutmak mı?"

"Evet. Seni kollarımda tutacağım. Seni güvende tutacağım.

Gülümsemeye devam et." "Peki ya tutulmak istemezsem?" diye meydan okudu.

"O zaman beni tutmanı istiyorum," diye iç geçirdi. "Sadece seninle olmak istiyorum."

Kaşlarını çattı ve aralarındaki bağlantıda endişe uğuldadı. "Ama ben yaşlanmaya devam edeceğim. Ben yaşlanıp saçlarım ağaracak ve sen de en az şimdiki kadar yakışıklı olacaksın."

Onun böyle bir şey düşünmüş olmasına şaşırmıştı. Tanıştıklarında, erken öleceğinden o kadar emin görünüyordu ki, kendisi karar verebilseydi ne isteyebileceğini düşünme zahmetine bile girmemişti. Rowan çok uzun bir yol kat etmişti.

"Bu tam olarak doğru değil, genç kız. Buranın büyüü siz buradayken sizi koruyor."

Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani sonsuza kadar burada kalsam ve Ballybrine'a hiç dönmesem aynı yaşta mı kalacağım?"

"Bu anlık bir şey değil - eğer bir yıl sonra Ballybrine'a geri dönseydiniz, anında bir yıl yaşlanmazdınız. Sadece Ballybrine'dayken normal bir şekilde yaşlanırsınız ve buradayken ebedi büyü sizi olduğunuz gibi tutar."

Eğer gelecek hakkında bu kadar çok düşünüyorsa, belki de düşündüğünden daha fazla şansı vardı. Belki de onu, onun kendisini sevdiği aynı kesinlikte sevebilirdi. Belki de geriye kalan tek cevap "evet" olana kadar onun tüm sorularını tatmin edebilirdi. Bu kadar şanslı olabilir miydi?

Conor, "Biliyor musun, tek parlak ışık olabilmen için tüm dünyayı senin için karanlık yapardım," dedi.

Gülümsedi. Onun kendisini karanlığa sürüklemesine izin vermişti ya da belki de hep orada yaşıyordu ve o sadece onu bulmuş ve korkmamasını sağlamıştı. Doğasına aykırı bir şekilde yaşamıştı ama adam onu özgür bırakmak istiyordu.

"İçinde her zaman parlayan bir kor var. İncinmiş ve unutulmuş olmak, yaralanmış ve ihanete uğramış olmak ve hala yanmaktan başka bir şey yapmamak... Senin tarafından havaya uçuruldum, Rowan Cleary."

Conor dizlerinin üzerine çöktü.

Yalnızca Rowan için dindardı. Yüzyıllar boyunca sadece saygı ve hürmet gören biri olarak yaşamıştı, hürmet eden biri olarak değil. Ama Rowan varlığıyla onun inancını talep ediyordu ve asla başka birine ya da başka bir şeye tapınmak istemiyordu.

Rowan önünde eğilen canavara baktı. Geçmişte olsa Conor böyle bir şey yaparak aşağılanırdı ama kızın yüzündeki memnuniyet ifadesi onu cesaretlendirdi. Ölüm Tanrısı kendi tapınağında, hayatını güçsüz hissederek geçirmiş bir kızın önünde diz çöküyordu. Onun kendisini güçlü, sevilmiş ve mükemmel hissetmesini istiyordu, çünkü kendisi de gerçekten böyle hissediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

Kadının iki elini de avuçlarının içine aldı bakışlarını kadından ayırmadan parmak eklemlerini usulca öptü. "Eğer beni layık görürsen kalbimi kendine bağla. Hayatını benimkiyle ör."

Rowan tamamen hareketsiz kaldı. Ellerini tuttu, her bir parmak ucunu, avuçlarını ve bileklerinin iç kısımlarını öptü. Rowan'ın gözlerinde tanıma ışığı yandı ve Conor Rowan'ın sevincinin sıcaklığını ve endişesinin uğultusunu sanki kendi sevinciymiş gibi göğsünde hissetti. Bunlar geleneksel Eireione evlilik yeminlerinin sözleriydi ve korunaklı yaşamına rağmen bunları tanıdığı açıktı.

Bir nefes aldı ve devam etti, "Dudaklarımdan sadece gerçek aksın. Kalbinizden sadece barış çıksın."

Onu belinden kucakladı ve gözlerini ona dikti. Gücünü paylaşmak tehlikeliydi. Bir eş alırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onların kültüründe evlilik, bir ruhu diğerine sonsuza dek bağlayan ruhani bir yemindi. Conor uzun zamandır kendi ruhu hakkında düşünmemişti. Belki de onun ruhu için bir değirmen taşı görevi görecek, onu derinlere sürükleyecekti. Belki de seve seve düşecekti. Bunun için suçluluk hissetmeyecek kadar bencildi.

Tekrar konuştu. "Sen benim kalbimin aynasısın. Kör kalmak istediğimde bile kendimi görmeme yardım ediyorsun."

Gözyaşlarını geri kırdı.

"Bugünden son gününe kadar senden başka kimseye boyun eğmeyeceğim Rowan Cleary."

Rowan, aralarındaki bağlantıda yankılanan şokla nefesini tuttu.

Muhtemelen bu sözleri duyacağını hiç hayal etmemişti. "Sen de söyle Rowan. Geleneksel olmayan bir teklif olduğunu biliyorum. Biliyorum bu bir teklif değil, ama lütfen siz de verin."

Eireione kültüründe çiftler kendi kendilerine evlenirlerdi. Yeminlerini ya özel olarak ya da arkadaşlarının ve ailelerinin önünde ederlerdi ama nikah memuruna gerek yoktu. Eğer o da söylerse, öyle olurdu.

Conor dua etme dürtüsü hissetti, ancak tanrıların kime dua etmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ölümlüler kontrol eksikliğine nasıl katlanıyorlardı?

Rowan bir heykel gibi hareketsizdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kederin mi yoksa sevincin mi ürünü olduklarını anlayamadı.

Conor'ın kalbinin muhasebesi yoktu. Bu kadını seviyordu. Belki de onu çok . Belki de çok fazla şey istiyordu. Belki de son birkaç gün onu, kendisini ona önemli bir şekilde bağlamanın ne kadar akılsızca olacağına ikna etmişti. Yine de korkunun, onun için kendini alçaltmasına engel olmasına izin vermeyecekti.

Yüzyıllar sonra hâlâ yeni şeyler deneyimleyebiliyor olması Conor'ı hayrete düşürmüştü. Rowan'ın onun dizlerinin üzerine çöküp bu sözleri söylemesinin ne anlama geldiğini anladığından emin değildi. Uzun zaman önce, ölümlü olduğu zamanlarda bile, arkadaşlığa hiç ilgi duymamıştı. O her şeyden önce bir savaşçıydı. Tüm varlığını kesinlik üzerine inşa etmiş biriydi.

Şimdi önünde belirsizlikten başka bir şey olmayan güzel bir kadının önünde diz çökmüştü. Haftalar önce Charlie'ye söylediği sözler geldi. "*Umudu kendimi asmak için bir haline getirmeyeceğim.*"

Tam da bunu yaptığından korkuyordu.

ROWAN

Conor'un yüzü, tapınağının ortasında diz çökerken korku ve özlem doluydu. Rowan onun kendini alçalttığına inanamıyordu.

ondan önce. İkisinin de yapamayacağını düşündükleri şeyi ona vermişti.

Kalbi aklıyla savaşıyordu. Adamın söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak istiyordu ama artık özgür olduğuna göre onu kendisine bağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor da olabilirdi. Ama bu teklif ona sahip olmaktan çok bir saygı gibi gelmişti.

Yüzünü kavrarken elleri titriyordu. "Conor-" Sesi kırıldı. Kalbini sadece bir ömür için vermiyordu. Sonsuzluk için teklif ediyordu.

Yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için uzandı. Ölen kız kardeşlerinin sıra sıra dizilmiş tapınaklarına baktı ve onun vahşiliğinden iğrenmek yerine, birdenbire uysal birinin asla yapamayacağından emin olduğunu hissetti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve onun fırtınalı gözleriyle buluştu. "Kalbimi seninkine bağla. Hayatını benimkiyle ör."

Conor rahatlayarak sarktı ve onun ellerini sıktı.

"Dudaklarımdan sadece gerçek aksın. Kalbinden sadece barış çıksın. Sen kalbimin aynasısın. Kör kalmak istediğimde bile kendimi görmeme yardım ediyorsun. Bugünden son gününe kadar senden başka kimseye boyun eğmeyeceğim, Conor-"

"Gri," diye ekledi.

"Conor Grey," dedi gülümseyerek. "Şimdi ne olacak?"

Conor onu öptü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve vücudunu kendine doğru çekti. "Şimdi, genç kız, bunu resmileştirme işine geçiyoruz," diye fısıldadı dudaklarına, onu serin mermer zeminde sırt üstü yatırırken.

Elbisesini yukarı kaldırarak onu tekrar öpmek için eğildi ve parmaklarını kalçalarının üzerinde gezdirdi.

Sarai ve Charlie tapınağa daldıklarında ayak sesleri çılgınlıklarını yarıda kesti. Charlie kapı aralığında durakladı, şaşımamış görünüyordu.

Sarai kısa bir süre durdu ve arkasını döndü. "Bir imgelem gördüm. Gelmek zorundasınız. Kasabada çok yanlış giden bir şeyler var. Korkarım planımızı hemen uygulamaya koymalıyız, yoksa şansımızı kaybedebiliriz."

Tapınaktan hızla çıkıp kaleye ve ön kapılara doğru ilerlediler. Conor, Rowan'ın pelerinini giymesine yardım edip üzerinde Kurt arması bulunan deri göğüs zırhını giyerken Charlie orakçıları toplamak için yola koyuldu.

Kapıya vurulan şiddetli bir yumruk onları dondurdu.

Conor, Rowan ve Sarai'yi arkasından itti ve ağır ahşap kapıları açarak Kocakarı ile yüz yüze geldi.

"Hızlı hareket etmeliyiz!" dedi Kocakarı. Sarai'yle göz göze geldi. "Sen de gördün mü?"

Sarai başını salladı.

"Özür dilerim Rowan," dedi Kocakarı başını sallayarak. "Büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Hatamı şimdi anlıyorum. Senin dengeyi düzeltmen , bozman değil. Resmin sadece kısmına sahiptim ama artık tamamına sahibim. Kasabada çok yanlış giden bir şeyler var. Endişe zaten tavan yapmıştı, ama öyle bir huzursuzluk dalgası vardı ki... Tam bir öngörü almadım, ama kulede bir şeyler ters gidiyor ve kaçsak bile çok geç kalacağımızdan endişeleniyorum. Bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama lütfen çabuk gelin."

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Conor, Kocakarı'ya ters ters bakarak. "Ruhum üzerine yemin ederim," dedi anlamlı bir şekilde.

Conor dişlerini sıktı ve başını salladı.

Sarai bir adım öne çıktı. "Anne, eğer yalan söylüyorsan-"

Crone, "Yemin ederim , ama bunu kanıtlamama ihtiyacınız varsa, unvanımı hemen şimdi size ," dedi.

Rowan'ın bakışları Sarai'ye kaydı. Bu tam da planlarında bahsettikleri şeydi.

"Bütün sonuçları gördüm," dedi Crone. "Sizin planınız, işe yarama ihtimali olan tek plan."

Rowan ve Sarai arasında sessiz bir anlayış geçti.

"Pekâlâ, gidelim. Hareket ederken gücü aktaracağız," dedi Sarai.

Conor, Rowan, Sarai ve Kocakarı birlikte Ballybrine'e doğru patikadan aşağı koştular. Rowan, eli Conor'ın elinde, Conor'ın yanında koşuyordu. Arkalarında, Kocakarı ve Sarai büyülü sözler söyleyerek ileri geri konuşuyorlardı. Birkaç dakika sonra sessizleştiler ve hızlarını artırdılar.

Rowan ormanda garip bir uğultu hissetti, o yürüdükçe bitkiler canlanıyordu. İçlerindeki şarkıyı daha canlı bir şekilde hissedebiliyordu. Ya bir gün önceki yardım çağrısından ya da düğününden dolayı bir şeyler değişmişti.

"Seninle gurur duyuyorum Sarai," dedi Kocakarı.

Rowan arkadaşına gülümseyerek, "Tebrikler Sarai," dedi. "Şimdi, kulede her ne oluyorsa, önce Conor ve benim gitmemize izin vermelisin. Sen geride dur çünkü Anne ortaya çıkarsa ikinize de ihtiyacımız olacak. Biliyorsun bu plan ancak senin geldiğini görmezse işe yarar."

Sarai başını salladı. "Ve eğer tanık bulabilirsek."

Patika başının titrek meşaleleri görüldüğünde aceleyle ilerlediler.

Yüksek sesle bağırışlar ve duman kokusu patikadan aşağı doğru yayıldı ve Rowan tam bir koşuya başladı.

"Rowan, bırak önce ben gideyim!" Conor bağırdı. "Devam et!" diye homurdanarak cevap verdi.

Patikadan fırladılar ve Rowan, Kız Kulesi'nin önündeki duvara yaslanmış, bitkin ve kederli görünen Finn'i görünce kısa bir süre durdu. Kulenin kapısı içeriye doğru hırpalanmış, girişe birkaç ceset saçılmıştı. Finn'in kılıcından kan damlıyordu ve bakışları Rowan'ın kilerle çarpışarak havaya kalktı.

"Row, denedim-"

"Hayır," diye nefes aldı Rowan. Onu geçip kuleye girdi ve Bayan Teverin'in bir kan gölü içinde yattığı merdivenlerin dibinde durdu.

"Bayan Teverin," dedi Rowan. Sesi kesildi. Merdivenlerden yukarı baktı. "Aeoife!"

Öne doğru atıldı ama Conor onun elini tuttu. "Rowan, belki de önce ben gitmeliyim."

"Eğer korkarsa seni tanımayacaktır. Saklanıp beni bekleyecektir," dedi Rowan.

Conor onun peşinden gitti. Dehşetin ağırlığı tırmanışlarını yavaşlattı.

Rowan ilk sahanlığa geldiğinde durdu. Aeoife'in bir yığın halindeki küçük bedenini görünce Kız Kulesi'nin tüm havası soludu, nefessiz kaldı ve boğazına sessiz bir hıçkırık düğümlendi.

"Aeoife," dedi sonunda, küçük kızın yanında dizlerinin üzerine çökerek. "Rowie?" Aeoife öksürdü.

Rowan ona doğru sürünerek yaklaştı ve kızı kollarının arasına aldı. "Ben buradayım. Buradayım, Aeoife."

Aeoife ona gülümsedi, gözleri yaşlarla ve rahatlama ile doluydu. Rowan elbisesini anında ıslatan ve dizlerini yapış yapış yapan kan birikintisini görmezden gelmeye çalıştı.

"Merdivenlerden düştüm. Çok fazla adam geliyordu ve Bayan Teverin ile Cade beni çıkarmaya çalıştılar ama aşağıya çok geç indik ve bana koşmamı söyledi," dedi Aeoife. Gözleri fıldır fıldır kapalıydı ve sanki konuşmak büyük çaba gerektiriyormuş gibi nefessiz kalmıştı.

Rowan kaburgalarının kırılmış olması gerektiğini fark etti. ". Bir şifacı bulacağız. Sadece uyanık kalman gerekiyor, Aeoife," diye ısrar etti, paniğini zar zor kontrol edebiliyordu. Kızın küçük bedeninin etrafında çok fazla kan birikmişti.

"Ben şifacıyı çağırayım," dedi Finn ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

"Bak, Finn yardım bulacak. İyi olacaksın, Aeoife. Sadece bana bak, tamam mı?" Rowan yalvardı.

Aeoife zayıfça gülümsedi. "Bu o mu?" diye sordu. "Bu Kurt mu?"

Rowan onun bakışlarını takip ederek hem destek olmaya hem de onları yalnız bırakmaya çalışan Conor'a baktı.

Rowan, "Evet, bu Conor," dedi.

Conor onun yanında diz çöktü. "Merhaba, Leydi Aeofe. Sizinle tanışmak çok güzel. Hakkınızda çok şey duydum."

Aeofe gülümsedi. Rowan'ın gözleriyle tekrar buluştuğunda, "O kadar da korkutucu biri değil," dedi.

Rowan elini hareket ettirdi ve Aeofe'in başındaki yaranın pelerinini tuttuğu yerden ıslandığını hissetti. "Bu doğru değil, Aeofe. O korkunç biri. Sadece sen çok cesursun."

Aeofe'in gözleri tam olarak odaklanmamıştı. "Hissettiklerimi kimseye anlatmamamı söylediğini biliyorum Rowie, ama senin için nasıl endişelendiğini hissedebiliyorum. Tıpkı senin benim için endişelendiğin gibi," diye fısıldadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp saçlarına karıştı. "Sanırım ben-"

"Hayır! Sakın söyleme," dedi Rowan. Çılgınca Conor'a baktı ama Conor'ın ağzındaki sert çizgiden kendisinin görmediği bir şeyi gördüğünü anlayabiliyordu.

"Lütfen, Conor. Yardım edebilir misin?" Rowan umutsuzca yalvardı.

"Keşke yapabilseydim, aşkım. Ama biliyorsun ki hayat benim hediyem değil," dedi.

Rowan, Aeofe'in gözleriyle karşılaştığında çaresizdi. "Pekâlâ, neden sana bir şarkı söylemiyorum? En sevdiğin şarkıyı söyleyeceğim. Fırtına Prensi ve prensesi hakkında olanı."

Ağzını açtı ve umutsuz olduğunu bildiği halde bir aşk ve kayıp şarkısı söyledi. Denedi. Rowan sihrini kollarındaki kıza bastırarak onu hayata döndürmeye çalıştı; sanki bu, bitkileri geri getirmek kadar basit bir şeymiş gibi. Ancak şarkıdaki peri masalının aksine, Aeofe bir çingirak sesi çıkararak nefes verdiği ve göğsü tekrar yükselmeyi reddettiğinde Rowan'ın hayatı bir kabusla dönüştü.

"Hayır-" Rowan nefes aldı. Kendisine kardeş olan küçük kızın ayrıldığı anı hissetti.

Rowan karada boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kederden çılgına dönmüş, zincirlerinden kurtulmuş ve paramparça olmuştu.

Finn, Charlie'nin peşinden yeniden ortaya çıktığında arkasındaki merdivenlerde bir kargaşa oldu. "Hiç şifacı bulamadım. Her şey kaos içinde-" Rowan'ın yüzünü görünce durdu.

"Rowan, yemin ederim onları tutmaya çalıştım. Sayıları çok fazlaydı."

Rowan gözlerini kırptırarak Aeofe'in cansız bedenini gözünün önünden uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu kadar hayat dolu birinin ölmüş olması imkânsızdı. Bu kaybı bir türlü kabullenemiyordu. Orla için hissettiği gibi bir çukur değildi bu. Diğer her şeyi içine çeken karanlık bir yıldızdı. Karanlıkta sonsuza dek devam eden derinliklerle genişçe yarılan bir girdaptı. Rowan'ın içinde bir şeyler kıpırdandı. Kederinin derinliklerinden şey filizlendi. Karanlık Orman'ın teselli için ona doğru uzandığını hissetti. Onun gücünü kemiklerinde, kalbinde ve ellerinde hissetti.

Güneşi yutabilecek bir öfkenin kıpırdadığını hissetti. "Kefen için beyaz bir çarşafa ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Conor gözden kayboldu ve bir süre sonra elinde çarşafı geri döndü. "Ne ?" diye fısıldadı yanında diz çöküp bir elini Rowan'ın omzuna koyarken.

İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu ona söyleyecek kelimeleri yoktu; onun yanında, acısını paylaşarak, büyüyen öfkesinden korkmadan.

"Gelecek hafta on bir yaşına basacaktı," diye fısıldadı Rowan. "Süslü pembe elbiseleri ve romantik peri masallarını severdi. Güvende olması için onu bir sonraki törende kaleye getirecektim. Odasında yalnız uyumaktan nefret ederdi ve karanlıktan korkardı."

Aeofe'in saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve vücudunu dikkatlice çarşafın üzerine yerleştirdi, uçlarını saygıyla etrafına doladı ve en son tatlı yüzünü örttü.

"Bir daha asla elimi tutamayacak. Asla benim yatağında uyumayacak. Pazar sabahları asla birlikte çörek yiyemeyeceğiz. Kasabadaki mağazaların vitrinlerindeki elbiselere bakıp en çok hangisini beğendiğimizi söyleyemeyeceğiz. Asla büyüemeyecek," diye mırıldandı. Conor kollarını Rowan'a doladı ve Rowan da ona yaslandı. "Onun yaşaması gerekiyordu."

"Biliyorum aşkım. Çok ama çok üzgünüm," diye fısıldadı Conor.

Rowan gözyaşlarını sildi ve kendini sakinleştirdi. "Onu annesine götürmek zorundayım. Evleri buradan çok uzakta değil."

Conor başını salladı ve kollarında cesetle ayağa kalkmasına yardım etti. "Onu taşıyabilirim, aşkım," dedi yumuşak bir sesle.

Rowan, "Hayır, bunu yapmak zorundayım," diye ısrar etti.

Conor içini çekti ve bakışlarını Finn'e çevirdi. "Sorumlunun kim olduğunu gördün mü?"

Finn, Conor'a ihtiyatla bakarak, ", " dedi.

"Charlie, lütfen şu adamları bizim için topla. Yakında döneceğiz," dedi Conor. Bununla birlikte Rowan'a Kız Kulesi'nden çıkması için rehberlik etti.

Rowan onu birkaç sokak ilerlettikten sonra Aeoife'in ailesinin kulübesinin önünde durdu. Başlangıçta orta sınıf bir aile oldukları için Aeoife Bakire olarak alındıktan sonra bile her zaman yaşadıkları yerde kalmayı tercih etmişlerdi. Sazdan çatısı ve avluyu çevreleyen beyaz itleriyle büyüleyici bir evdi.

Rowan eve giden yürüyüş yolunda duraksadı. "Sorun nedir?" Conor sordu.

Sertçe yutkundu. "Sadece dünyalarını paramparça etmeden önce onlara bir dakika daha huzur vermek istedim. Sadece bir dakika daha ve sonra kapıyı alacağız," dedi gözyaşlarını geri kırarak.

Rowan kendisinin de Aeoife'ı bırakmaya henüz hazır olmadığını söylemedi. Korumaya söz verdiği tek kişinin ani kaybıyla barışacak zamanı olmamıştı. Başarısızlık onu diz öktürmekle tehdit ediyordu. Rowan Aeoife'in çoktan öldüğünü biliyordu ama onu ailesine teslim etmenin aklının alamayacağı bir kesinliği vardı.

Kapı açıldı ve Aeoife'in annesi birkaç adım ötede Rowan ve Conor'ı irkildi. Gözleri anında Rowan'ın kucağındaki beyaz kundağa gitti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu olamaz," dedi Aeoife'in annesi. Beyaz kefene bakarken acı içinde dizlerinin üzerine çöktü.

Rowan ona doğru eğildi ve Aeoife'ı kollarına aldı.

"Onu koruyacağına söz vermiştin!" Aeoife'in annesi çığlık atarak kendisine sarılmış olan cesede sarıldı.

"Biliyorum," diye nefes aldı Rowan. "Özür dilerim."

"Yeterince şey yaptın!" diye bağırdı kadın. Kederi o kadar derindi ki Rowan insanların bunu bloklar öteden hissedebileceğinden emindi.

Conor onun yanında sertleşti ama Rowan bir elini onun koluna koydu. "Sorun yok. Sadece yas tutuyor."

"Seninle bu şekilde konuşmamalıydı," diye fısıldadı. "Sen elinden geleni yaptın."

Rowan ona baktı. "Bu şekilde konuşabileceği tek kişi benim. Kederini onunla paylaşabilecek tek kişi benim. Tek başına katlanmak için çok fazla."

Aeoife'in öfkeli ve kırgın görünen annesine döndü. Kadın büyülü kızını akıl almaz bir kaderden saklamaya çalışmış ama başaramamıştı. Aeoife'in teslim edildiği gün hıçkıra hıçkıra ağlayarak Kız Kulesi'nden sürüklenerek götürülmüştü. Elbette öfkeliydi ve aynı şiddetin kendisinin ya da diğer çocuklarının başına gelmesinden korktuğu için kızına zarar veren yaşlılara ya da adamlara bağırıyordu. Sadece Aeoife'i en az onun kadar seven birine karşı öfkelenebilirdi.

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok ama adaletin yerini bulduğunu göreceğim. Bu gece içeride kalın ve sevdiklerinizi yakınınızda tutun. Bunun cezasız kalmasına izin vermeyeceğim," dedi Rowan.

Aeoife'in annesi başını salladı, dudakları titriyordu ve bakışları ortak bir inançla sertleşmişti. "Benim güzel kızıma gösterdikleri merhametin aynısını sen de onlara göster," diye mırıldandı. Sonra döndü ve Aeoife'in cesediyle birlikte içeride kayboldu, Rowan'ı boşlukta ve hareket edemeyecek kadar ağırlaşmış hissederken bıraktı.

"Rowan, çok üzgünüm," dedi Conor. "Onun kaybı için kelimeler kifayetsiz kalır. Onu çok sevdiğini biliyorum."

Rowan yüzünü ona döndü, gözyaşlarının arasından yüz ifadesini seçemiyordu. "O iyiydi. İyi olması gerekiyordu. Benden sonra hâlâ burada olması gerekiyordu. Yapabilirsem sonsuza kadar kalacaktım. Benim yaptığımı asla yapmak zorunda kalmayacağından emin olacaktım. Öyle olması gerekiyordu."

Kaybın etrafında nefes alamıyordu. Göğsü yırtılmış gibi hissediyordu.

Rowan, "Her şeyin onun için buna değmesi gerekiyordu," diye .

Gerçek yıkıcıydı. Rowan'ın hayatındaki her şeyin ötesinde, Aeoife'a duyduğu sevgi -kızı aynı kaderi paylaşmaktan koruma arzusu- onu ayakta tutan tek şey olmuştu. Şimdi ise hiçbir amacı ya da yönü olmadan ve gemiyi yönlendirmenin hiçbir yolu olmadan denizde kaybolmuş hissediyordu.

Conor onu kollarına çekti ve o da yüzünü göğsüne gömüp ağladı. "Keşke bu acıyı senden alabilseydim. Keşke seni bundan kurtarabilseydim, ama bu sadece harcamak için bıraktığın sevgi ve senin her zaman verecek çok fazla sevgin var."

Aeoife'in evinden uzaklaşırlarken onun sırtını yumuşak, yatıştırıcı dairelerle ovdu. Caddeden aşağı indiklerinde keder azaldı, yeni bir öfke dalgası tarafından yutuldu. Kız Kulesi'ndeki patikanın başına vardıklarında, tamamen öfkeyle hareket ediyordu.

Charlie sorumlu adamları toplamıştı ve hepsi de haftalık Şükran ve Yas Töreni'nin yapıldığı Anne Tapınağı'nın dışındaki kürsüde sıraya dizilmişlerdi. Rowan Finn'i görmeyi umuyordu ama Finn ortalıkta yoktu.

Charlie ciddiyetle, "Bunların hepsi iblisin ve Finn'in teşhis edebildikleri," dedi.

"İblis mi?" Rowan sordu.

"Arkadaşın Cade," dedi Charlie. "O ve avcı kalabalığı uzak tutmaya çalıştı."

Rowan sertçe yutkundu. Tüm olanlara rağmen, en azından Cade'in Aeoife'ı korumak için orada olması onu rahatlatmıştı. Rowan'ı asıl yıkan şey Aeoife'in dehşet içinde ve yalnız olduğu düşüncesiydi.

Rowan adamlara bakarken midesinin bulandığını hissetti. Bazılarını Ballybrine'in önde gelen evlerinden tanıyordu.

"Peki bir çocuğu kovalayarak ne kazanmayı umuyordunuz? Yaşlı bir kadını ezerek mi?" Rowan talep etti.

Adamların hiçbiri konuşmadı.

Conor Rowan'ın yanına geldi. "Konuş ya da öl," diye emretti.

Adamlar onu görünce titredi ve Rowan ne gördüklerini merak etti.

Rowan acı acı güldü. "Oh, sorun bu mu? Yeterince korkutucu değil miyim? Bu halledilebilir."

Kendisi ve Karanlık Orman arasındaki ipi çekti ve orman sınırını aşarak adamların arkasına doğru ilerledi. Büyülü sarmaşıklar ve kökler duvarları delip geçerken tapınak inledi ve vitraylar paramparça oldu. Birkaç dakika içinde

Tapınak harabeye dönmüştü ve Karanlık Orman'ın sınırı bir grup adamın hemen arkasında belirliyordu.

Rowan büyüyü tekrar çekiştirdi ve adamlar elleri kökler ve sarmaşıklar tarafından bağlanarak kabaca yukarı doğru sürüklenirken korku ve şaşkınlıkla bağırdılar.

"Ona zarar vermedik. Sadece düştü!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Düştü çünkü onu kovalıyordunuz. Genç bir kızın öfkeli yetişkin erkeklerden oluşan bir çete tarafından kovalanmasının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Siz öğretmenini öldürdükten sonra ne yapması gerekiyordu?" Rowan çığlık attı.

Ağzını açtı ve Karanlık Orman'la arasındaki bağı çekiştirerek şarkı söyledi. Orman, adamın kalbine doğru büyük bir kök saldı. Dudaklarından mide bulandırıcı bir gargara çıktı ve kan yeri kapladı. Rowan'ın dehşete düşmesi gerekirdi ama sadece derin bir öfke ve keder hissetti. Onu öldürmek yükünü hafifletmek için hiçbir şey yapmadı ama bir şeyler yapabilmek iyi hissettirdi.

"Lütfen, Leydi Rowan. Merhamet, lütfen," dedi bir başka adam, başını öne eğerek.

Rowan bocaladı. Bunlar birilerinin kocaları, babaları, oğullarıydı. Giysilerinden, fanatik bir din tarafından çılgınlığa sürüklenmiş sıradan insanlar olduklarını anlayabiliyordu. Onları öldürmek acısını hafifletmezdi. Sadece etrafa yayılacaktı.

Conor'a baktı.

"Bu kadar *yeter*, aşkım. Onlara yeterince verdin. Senin merhametine ihtiyaçları yok" dedi.

Rowan onlara uzatacak daha fazla şeyi olup olmadığını düşündü. Daha fazla sabır. Daha fazla anlayış. Kendinden daha fazla. Ama hiçbir yoktu. Sadece Aeoife'ı kaybetmenin boşluğu ve kanını yakan yeni bir öfke vardı. Rowan intikam alabilecekken merhameti umursamıyordu.

Conor haklıydı. Daha fazlasını istemekten asla vazgeçmeyeceklerdi. Kendisinin çoğunu onlara feda etmişti ama yine de yeterli olmamıştı. Asla da yetmeyecekti. Ciğerlerinde nefes olduğu sürece daha fazlasını isteyeceklerdi.

Artık karar vermek ona kalmıştı ve bu kadarı yeterliydi.

O da farklı bir şarkı söyledi -öfke ve hiddet dolu bir şarkı- ve Karanlık Orman köklerini uzatarak adamları paramparça etti. Birkaç dakika sonra, kaldırım taşlarını dolduran kan, adamların var olduğuna dair tek işaretti.

Tüm Karanlık Orman gürledi ve gerildi, avından parçalar koparan bir canavar gibi Ballybrine'ı parçaladı. Doğa kontrolü ele geçirirken insanlar çığlık atıp kaçıştılar.

Rowan kasabaya doğru döndü ve arkasında ölüm, emrinde Karanlık Orman ile kargaşanın içine doğru yürüdü. Kasaba halkı çığlık çığığa kaçıştı ama o umursamadı. Hayatını onlar için eğilerek geçirmişti ve sonunda onu kırmışlardı ve eğer yoluna çıkarlarsa, o da onları kıracaktı.

Rowan'a her zaman daha fazlasını vermenin doğru olduğu öğretilmişti -her zaman Anne'nin merhametini düşünmek- ama Anne ona hiç merhamet göstermemişti. Aslında, Anne ona merhametin bir zayıflık olduğunu öğretmişti. Rowan hayatı boyunca kendisine gösterilen merhametin aynısını gösterdiği için suçluluk hissetmiyordu.

Keder bir çapaydı. Onu derinlere sürüklemesine izin verebilir ya da onu yakıt olarak görüp intikama dönüştürebilirdi. Rowan hepsini bir kerede harcamaya hazırды. Belki bu onu daha iyi hissettirmeyecekti ama en azından ona yapacak bir şey verecekti. En azından genç bir kıza saldırmanın normal olduğunu düşünen insanları bu kadar kalpsiz olduklarına pişman edebilirdi.

Döndü ve Conor'ı onu izlerken yakaladı. Tamamen huşu içinde görünüyordu.

"Harikasın," diye iç geçirdi ve onu nefesini kesen vahşi bir öpücüğün içine çekti.

Onun gözleriyle karşılaştığında, intikam arzusu yüzüne yansdı.

Korku, incinme ve acının hepsi basit bir intikama dönüştü. "Aşkım, onları mahvetmeyi bitirdiğinde, lanet olası Ana Tapınağı'nın sunağında yeminimizi resmileştireceğim," dedi.

homurdandı, onu tekrar öptü.

Bu sözler vücudunda bir sıcaklık dalgasına yol açtı.

"Dört gözle bekliyorum," dedi nefes nefese.

Uzaklaşırken gülümsedi ve dikkatini tekrar kasabaya çevirdi. Karanlık Orman'ı ne kadar zorlayabilirdi? Ne kadar uzağa

öfkesi onu taşır mı? Meydana mı? Denize kadar mı? Onu ne kadar uzağa taşımasını *istiyordu*?

Bilmiyordu. Tek bildiği henüz ölmemiş .

Conor, Charlie ve peşindeki orakçı seliyle birlikte onu takip etti.

"Şeytanın nefesi, genç kız! Nasıl giriş yapacağını biliyorsun," dedi Azrail. "Ben de senin gergin olduğunu sanıyordum, Con."

Karanlık Orman etraflarında nabız gibi atıyordu; yeni büyüme kasabaya yayılmaya hevesliydi.

"Seninle tanıştığımda çok yumuşak olduğundan korkmuştum. Şimdi düşünüyorum da belki de sen bile daha vahşisin," dedi Conor.

Rowan onun bakışlarındaki hayranlığı içine çekti.

", anladım. Sen aşıksın. Devam edebilir miyiz? Yapmamız gereken bir iş var ve bunu yapmak için fazla zamanımız yok. Kuzeyden yeni mülteciler geldi. Ya şimdi ya hiç," dedi Charlie.

Rowan bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Keder büyük bir dalga gibi yükseldi. Conor'ın eli sırtının alt kısmına kaydı ve aralarındaki bağ sayesinde bunu hissettiğini biliyordu. Kendini yürümeye zorladı, insanlar kaçışırken Karanlık Orman'ı da beraberinde sürükledi.

Bu insanlar bir nesne olarak yetiştirilmenin ne demek olduğunu asla anlayamazlardı. Önlerinde koca bir hayat olması gereken iki güzel Bakire'yi sevmenin acısını anlayamazlardı. Hayatınız ve kaderiniz üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamanın hayal kırıklığını anlamadılar. Öleceğini bildiğin halde umutsuzca yaşamayı istemenin ne demek olduğunu anlayamazlardı.

Rowan onlara bir ders vermekten mutluydu. Belki de eskiden olduğu o tatlı kızın yasını tutacağını düşündü. Son birkaç ay içinde pek çok kez kendisinin yeni versiyonlarını öldürmüş ve gömmüştü. Yeniden yaratım, içinde ölü olanın ölü kalmasını gerektiriyor, geriye kalanın bir anka kuşu gibi yükselmesine ve onu ilk başta öldürdüğü için dünyayı yakıp yıkmasına izin veriyordu.

İnsanların ne diyeceğini biliyordu - Kurdun onu karanlığa sürüklemesine izin verdiğini. Gerçek şu ki, hayatını karanlıkta geçirmişti ve o, tam olarak olduğu gibi olmasına izin veren ilk kişiydi.

Yürürlerken Conor, "Daha ince bir yaklaşımdan bahsettiğimizi biliyorum ama belli ki elimizdeki küçük planla şimdi harekete geçmemiz gerekecek," dedi.

Rowan başını salladı. Planlarının işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Conor'ın gücü azalırken, artık gerçekten ölümsüz olduğundan bile emin olamazlardı. Pek çok başarısızlık noktası vardı. İkisi de bir anda yaralanabilir ve ölebilirdi ama denemek zorundaydılar.

Rowan, Orla ve Aeofe için -kendisinden önce gelen tüm Bakireler için- çabalayacaktı. Sevdiği kişiyi sevmeyi ve gerçekte olduğu kişi olmasına izin veren bir hayat yaşamayı hak eden Sarai için deneyecekti. Verdiği zararı kabul etmesi, hatalarından ders çıkarması ve bir daha tekrarlanmaması için bunları asla unutmaması gereken küçük, korunaklı köyleri için çabalayacaktı.

En önemlisi, Rowan kendisi için deneyecekti. Hayatı boyunca yalnızdı, ama artık değildi ve bir daha asla olmayacaktı, çünkü orman her zaman onu dinliyordu ve acısını iyi biliyordu.

Rowan şarkı söylemeye başladı, büyüü sertçe çekti ve Karanlık Orman yeşil bir gelgit gibi onun etrafında büyüdü.

ROWAN

Rowan, istemediği bir kurbanın tüm hiddetiyle köyün içinde kopan bir fırtınaydı. Hayatının başına gelmesini beklemek yerine harekete iyi hissettiriyordu ve işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Conor'a ona güç verdiği için büyük bir minnet duyuyordu.

Tek çıkış yolu buradan geçiyordu, bu yüzden Karanlık Orman'ı arkasından sürükleyerek kasabaya doğru yürüdü.

Rowan, Conor ve Charlie kasaba meydanına akın etti. İnsanlar çığlık çığlığa farklı yönlerle koşuyor, her sokak köşesinde kavgalar patlak veriyordu. Tam bir kaos vardı ve tüm bunların merkezinde Mürver Ağaç yanıyordu.

Rowan kuru bir sesle, "O şeyden hep nefret etmişimdir," dedi. Karanlık Orman'dan nakledilen ve ne zaman bir Kızıl Bakire ölse kanayan bir ağaca sahip olmak ürkütücüydü. "Belki de bazı eski şeylerin yanma zamanı gelmiştir."

Başını iki yana sallayarak kaosa baktı. "Tüm bunlar insanlar Blight'tan korktuğu için oldu. Tüm bu acılar, tüm bu kayıplar. İnsanlar kendi acılarıyla yüzleşmek yerine sefaleti yaymaktan hiç vazgeçmeyecek mi?"

Finn, beyaz tuniği ve Anne'nin sembolüyle işlenmiş altın peleriniyle bir masal kahramanı gibi köşeden fırladı ve yanan köyün alevleriyle çevrelendi. Kız Kulesi'nde olduğundan daha canlı görünüyordu, sanki doğaüstü bir şey

Rowan onu destekledi ve yeni kıyafetine bakarak Anne'nin yakınlarda olup olmadığını merak etti.

Finn'in yanakları isle kaplanmıştı ve eli kılıcının kabzasında, ayakta durmaya ve savaşmaya hazırdı. Rowan'ın elinin Conor'ın elinin içinde olduğunu görünce durdu.

Finn zorlukla yutkundu. "Kasabayı yok etmeyi bırakmalısın. Ben senin düşmanın değilim Rowan. Senin tarafındayım ama bu iş çok ileri gitti."

"Peki bu hangi taraf?" diye sordu. İçindeki aptalca bir parça onun gerçekten öğrenebileceğine, bir şekilde hatasını anlayıp bir kez olsun onu dinleyebileceğine, kuledeki şiddeti görüp daha modası geçmiş fikir ve ilkeleri savunmak yerine doğru olan için dair umut besliyordu.

"İyi ve doğru olanın tarafı," diye yanıtladı Finn.

"Ölüm tanrısına hizmet etmem için Karanlık Orman'a girmeme izin veren tarafı mı kastediyorsun? Gereksiz yere bir aileye ve arkadaşlara sahip olmamı engelleyen tarafı mı? Bir grup insanın yanlış bir görev duygusuyla on yaşındaki bir kızı öldürmesine izin veren tarafı mı?"

Yaşlı Ağaç, Rowan'ın içinde yükselen öfkeye karşılık olarak ürperdi. Finn şaşkınlıkla ondan ağaca baktı. Kendisini kurtarılması gereken birinden başka bir şey olarak görmeyi reddeden bu adam için gücünü göstermeyi o kadar çok istiyordu ki, ama kendine onun Aeofe için savaştığını hatırlattı.

Finn'e acıyordu. Dünyalarının onun için çizdiği kalıbı kırmaya hiç zahmet etmemişti. Onun görmesini sağlamaya çalışmıştı ama o hâlâ en iyisini bildiğinde ısrar ediyordu. İyi niyetli olduğunu düşünüyordu, hatta yaptığı iyiliklerin karşılığını almanın ne kadar büyüklük taslamak olduğunu görmezden geliyordu.

Conor Rowan'ın elini sıktı. Finn'e, "Sanırım sevgili Rowan'ımı benden almak isteyen kişi sensin," dedi.

Finn kılıcını çekti ve ona ve Kurt'a doğru bir adım attı. Rowan Finn'in hakkını vermeliydi; aptal olduğu kadar cesurdu da.

"Alabilir miyim, aşkım?" Conor onun elini şefkatle öptü.

"İhtiyacın olanı al," diye fısıldadı Rowan.

Conor onun büyüsunu çekti ve o da bıraktı. Güçleri, aralarında kolaylıkla akan parlayan mavimsi bir ışıktaki birleşirken, en tatlı melodik büyü içlerinde vızıldadı.

"Rowan, dur! Ne yapıyorsun? Seni öldürecek!" Finn'in panik içindeki çılgılığı melodinin üzerinde yükseldi.

Conor elini çekti. Rowan'üzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?"

Ona gülümsedi. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Charlie?" Conor başını Rowan'dan çevirmeden seslendi. "Her zamanki gibi ıslık ıslık görünüyor," diye onayladı Charlie.

Conor'ın omuzları gevşedi ve onu bir öpücüğün içine çekti. Rahatlama Rowan'ın bedenini sular altında bıraktı, uzuvlarına doğru yayıldı. Ellerini Conor'ın gömleğinin içine soktu ve onu kendine çekti. Planları çok riskliydi. Büyük ölçüde spekülasyona dayanıyordu. Eğer bu onların son öpüşmesiye, bunu iyi yapmak . Adamın ellerini hissettiğinde, viskinin tadına baktığında ve vücudunda karıncalanan sıcaklık ve sevgide kendini kaybetti.

Sonunda Conor uzaklaştı. "Umarım bana veda öpücüğü vermeye çalışmıyoursundur, aşkım," diye fısıldadı.

Saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Her şeye hazırlıklı olmayı severim. Bunun geldiği yerde daha fazlası var."

Conor kıkırdadı. "Bu sözünü tutacağım." Gülümsemesi, Conor'ın yerine getirmesini umduğu güzel bir tehditti.

"Git. Finn'i ben hallederim," dedi elini sallayarak.

Conor tereddüt etti. Conor'ın onu korumak istediğini biliyordu ama başını sallayıp onu kendi başının çaresine bakması için bıraktığında doğru seçimi yaptığını da biliyordu.

Finn'le yüzleşmek için geri döndü. "Finn, lütfen git. Sana değer ver. Belki senin istediğin şekilde değil ama yine de başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Aeofe'ı kurtarmaya çalıştığını biliyorum. Hayal gücünden yoksun olsan bile özünde iyi bir insan olduğunu biliyorum."

"Dünyamızı yok etmek istiyorsunuz. Yaşam tarzımızı!" Finn havladı. "İstiyorum." Başını salladı.

"Ama burası benim şehrim, benim hayatım, Row."

"Evet," diye başladı Rowan, "dünyalarını sırtımda taşımamdan mutlu olan koca bir şehir dolusu insan. Bunu yapmaktan yoruldu ve kurban olacak kadar şanssız doğanlar yerine bu sorumluluğun herkes arasında paylaşıldığı bir dünya yaratmak istiyorum. Reddediyorum

bana ikinci bir düşünce vermeyenler için kendi isteğimle ölüme . Son Kızıl Bakire ben olacağım."

"Rowan, mutsuz olduğunu biliyorum ama bu-" Finn etrafındaki yanan binalara ve büyümüş ormana baktı. "Bu sen değilsin."

Kahkahası acıya dönüştü. "Peki ben kimim Finn? Sen biliyor musun ki? Tüm hayatım, sorumluluklarımın gölgesine sığabilsin diye içimdeki büyüklüğü ezmek için mücadele etmekle geçti. Bunu anlamış gibi davranamazsın. Yolunu sen seçtin. Para, erişim, eğitim ve zaman ayrıcalığına sahiptir. Benimse sadece ölümleri görme ve onlarla konuşma yeteneğim vardı. Ailemden koparıldım ve hayatım boyunca bir nesne olarak muamele gördüm."

Finn, "Ben sana hiç davranmadım," diye ısrar etti.

"mı?" diye sordu. "Bana hiç seninle evlenmek isteyip *istemediğimi* sordun mu? Sadece senin mutlu olacak zavallı küçük bir lanet kız olduğumu varsaydın. Ne istediğimi umursamadın ve beni sadece zayıf buldun."

Finn şaşırmış görünüyordu. "Bu doğru değil."

"O zaman şimdi benim için savaş. Kendi aklımı bildiğim konusunda bana güven. Kurtarılmak istemediğime güven. Ben sadece kendimi kurtarmak için bir fırsat istedim."

"Ama sende bir tane vardı!" Finn bağırdı. "Onu öldürebilirdin. Tek yapman gereken buydu Rowan."

Başını iki yana salladı. Anlaşılan Anne planlarını Finn'le paylaşmıştı. "Peki sonra ne olacak? Dünyanın dengeye ihtiyacı var Finn. Ölüm tanrısı diye bir şey olamaz. Yeni bir ölüm tanrısı olur.

-Orla'yı öldüren ve beni iki kez öldürmeye çalışan biriydi, ben de onu öldürdüm. Ama şimdi iyi bir seçenek yok. Anne sağ olsun."

Finn onun sözleri karşısında soldu. "Seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Conor değil. Conor'ı devirebilmek için benim ve Orla'nın gücünü almak istediği vampir Valen. Anne hepimizin inanmasını istediği kişi değil. Gücünü kaybediyor ve onu Kurt'tan çalmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Meyve bahçelerinizdeki yanıklığa Anne sebep oluyor. Bu sadece onun sizin ittifakınızı ve kasabadaki nüfuzunuzu geliştirmesinin bir yolu."

Finn, "Bu hiç mantıklı değil," dedi ama Finn'in gözlerindeki şüpheyi fark etmişti.

"Öyle değil mi? Kuzeydeki yeni din her de etkiliyor. Tanrılar güçlerini inançtan alırlar. Onlara ne kadar az insan inanırsa, o kadar az güçleri olur. Ne kadar az kontrol edebilirlerse, o kadar az insan onlara inanır. Bu kısır bir döngü. Yani Kurt'tan çalışıyordu. Gücünü elinde tutuyordu, çünkü herkes ölümden daha çok neye inanır ve korkar? Karanlık Orman'daki canavarlar aracılığıyla onun gücünü hortumlamanın küçük yollarını bulmuş, onlar da gücün bir kısmını ona geri vermiş. Şimdi bocalıyor çünkü ben onun küçük kölesini öldürdüm."

Finn inanmayarak başını salladı ama Rowan onun kararlılığındaki çatlakları görebiliyordu.

"Bir düşün Finn. Sen akıllısın. Her zaman inançlı biriydin ve bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Güven bana. Kurtuluş vaadinin sadece çarpık bir oyun olduğunu öğrendiğimde kimse benim kadar hayal kırıklığına uğramadı," dedi Rowan boğazındaki yumruyu yutarak.

Önlerinde patlayan parlak bir ışık Rowan'ı geçici olarak kör etti. Gözleri alıştığında Anne, yanında Cade olduğu halde Finn'le aralarında duruyordu. Altın bir elbise giymiş, parlak altın bir göğüs zırhı ve kalçasında kılıcı vardı; sarı saçları bukleler halinde başının tepesine tutturulmuştu.

"Canım, görünüşe göre bizi yine hayal kırıklığına uğrattın," diye azarladı Anne. Sanki Rowan'ın Kurdu öldürmeyi reddetmesi çok büyük bir yaramazlıkmış gibi başını salladı.

"Bunu yapamazdım," dedi Rowan. "Ve üzgün değilim. Belki de yapmalıydım ama başka bir yolu olmalı."

"Ah, seni tatlı, aptal, korunaklı kız, başka yolu yok," dedi anne. "Senin gerçekten aradığım kişi olduğunu düşünmüştüm Rowan. Seni ilk gördüğümde sende diğerlerinde olmayan bir azim, bir metanet olduğunu anlamıştım. Bunun ötesinde, senin acı dolu küçük bir şey olduğunu biliyordum."

Rowan'ın öfkesi göğsünde bir şenlik ateşi gibi alevlendi. Bakışları, solunda duran Cade'e inmeden önce, Anne'nin sağında duran Finn' kaydı.

"Biliyor musun, Finn'den bunu beklerdim ama senden beklemezdim, Cade," dedi Rowan acı acı.

"Üzgünüm Row. Senin birden fazla kurtuluş şansın var, benimse sadece bir," diye iç geçirdi Cade.

Rowan hayal kırıklığına uğramamak için çabaladı ama insanların yakınlaşmasına izin vermekle ilgili bir şeydi bu; onlara sizi yaralamaları için gerekli araçları vermiş oluyordunuz. Acıyı tatlıyla birlikte kabul etmek zorundaydı.

Finn annenin yanında kıpırdandı. Rowan onun kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyordu. Anne'nin bir iblisle arkadaş olmasından açıkça rahatsızdı ve şimdi söz konusu iblisi görebiliyor olmasından daha da rahatsızdı.

Rowan neredeyse gülecekti. Hayatı boyunca tek istediği başkalarının Cade'i görmesiydi, böylece sürekli onu görmüyormuş ya da duymuyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacaktı. Şimdi ise gitmesini diliyordu.

Bunun yerine, Cade öne çıktı ve onu yakaladı. Kolunu onun elinden kurtarmaya çalıştı ama işe yaramadı. Sıkışmıştı. Gücünden Conor'a aktardıklarının yeterli olması için dua etti. Dualarının nereye gittiğinden emin değildi ama Conor'ın bir şekilde onları duyacağını umuyordu.

"Şimdi Finn, benim cesur savaşçım. Bana Kurt'un ondan nasıl güç aldığını anlat," dedi Anne. "Senin sürekli bir güç kaynağı olabileceğini fark etmeyecek kadar dar görüşlüymüşüm."

Korku Rowan'ın ciğerlerindeki havayı sıktı. Anne, Rowan'ın gücünü çalmak istiyordu. Tanrıça her zaman güç tarafından yönlendirilmişti. Rowan bu hamleyi daha önce tahmin etmeli ve kendini gizlemeliydi.

Finn duraksadı, gözleri Anne'den Rowan'a kaydı. "Sadece onun elini tuttu ve sonra..." Gözleri Rowan'ın kollarıyla buluştuğunda sözlerini yarıda kesti.

"Bu senin şansın Finn. Bir fark yaratabilirsin. Beni kurtarmayı bu kadar çok mu istiyorsun? Kapa o aptal çeneni," dedi Rowan, etrafındaki kaosu işaret ederek.

Etraflarında avcılar Conor'ın orakçılarıyla dövüşüyordu. Metalin metale çarpması ve acı homurtuları duyuluyordu ve hava duman ve kan kokusuyla kaplıydı.

Finn yere baktı.

"Sorun nedir, aşık çocuk?" Cade alay etti. "Tüm o bildiriler. Sanırım kimsenin duymayacağını düşündüğünde büyük sözler vermek kolay. Onu koruyacağına söz verdiğini duydum ama eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur. Özellikle de sevdiğini söylediğin kadının gücünün Anne tarafından emilmesine izin vermek söz konusu olduğunda."

Anne, Cade'e yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyorsun, seni küçük şeytan?"

"Bu aptala eylemlerin sözlerden ve geçmiş hatalardan daha yüksek sesle konuştuğunu hatırlatıyorum. Kahraman olmak için bir şans istediğini iddia ediyor ama bu şans ona ne zaman tepside sunulsa elinin tersiyle itiyor," diye espri yaptı Cade.

Rowan bunu gördü; Finn'in her zaman olması gereken kişi olmaya karar verdiği anı. Gözleri onunkilere kilitlendi ve boğazı düğümlendi. Üzgün olduğunu anlaması için bunu söylemesine gerek yoktu.

Kılıcını aniden savurdu ama Anne bu hareketi önceden sezmişti. Elini uzatarak Finn'i parlak bir ışık topuyla geri püskürttü. Finn birkaç metre uzağa düştü, baygındı.

Rowan kaçmak için döndü ama Anne aniden önünde belirdi.

Rowan, "Almak isteyeceğin bir tutsak değilim," diye uyardı. Hiç böyle bir kesinlik duygusu hissetmemişti. Aklında yeni bir fikir filizlendi.

"Bunu göreceğiz, değil mi?" diye alay etti Anne. Rowan'ın elbisesinin ve pelerininin kolunu yırtarak tenini kavradı.

Rowan Ana'yı iterek onun gürültülü büyü kakofonisinden kaçmaya çalıştı. Tanrıçanın eli ön kolunu yakarak derisini haşladı. Etraflarında orakçılar avcılarla savaşıyordu ama Conor görünürde yoktu.

Kolundaki şiddetli ağrı Rowan'ın odaklanmasını sağladı. Anne'nin dikkati dağılana kadar biraz daha dayanması gerekiyordu. Sarai ve Kocakarı'nın yakınlarda olduğunu umuyordu.

Rowan, Anne'nin büyüünün çekiciliğiyle savaşmayı bıraktı. Onun yerine, kendi büyüünün kaymasına izin verdi. Anne'nin büyüünün canlı, öfkeli kaosuna uzandı ve sertçe çekti.

Büyüsü Rowan'ın içine hücum ederken Anne'nin gözleri şokla irileşti. Sanki vücudu korkunç bir zehirle doluymuş gibi tüm vücudunu yaktı, ama gitmesine izin vermedi.

Anne bir adım geri çekildi ama Rowan elini sıkıca tutarak tanrıçaya yapıştı.

Sol tarafındaki bir hareket telaşı dikkatini çekti. Conor avcı yeşili tuniği ve deri göğüs zırhıyla karanlık bir şövalye gibi gölgelerin arasından çıktı. Aralarındaki boşluk çok büyüktü. Aralarındaki meydana dağılmış Conor'ın orakçılarıyla uğraşan düzinelerce avcı vardı. Conor onun duyamadığı ama yine de ne olduğunu bildiği bir şey haykırdı. *Bırak beni.*

Rowan, Conor'la göz göze geldi; Conor'ın yüzündeki acı aynasıydı. Zamanları kalmamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

O anın geleceğini biliyordu. Sadece bu kadar erken olmamasını umuyordu. Zaman her zaman onun en sınırlı kaynağı olmuştu ve umutsuzca sahip olduğu az şeye kadar çok şey sığdırmaya çalışmıştı. Gençken zamanın hızla geçmesi onu paniğe sürüklemişti ama şimdi kaybedecek daha çok şeyi olduğu için midesine garip bir sakinlik yerleşmişti.

Etraflarında kaos hüküm sürüyordu ama Rowan ve Conor arasında sadece korkunç ve yakın bir şeyi bilmenin verdiği dinginlik vardı. Arzularının ağırlığıyla askıya alınmış, aralarında tek bir an uzanıyordu. Belki de birini bu kadar çok sevmek küçük anları büyütüyordu. Tüm sevgi, neşe ve kayıplar -her tatlı şey, her öfke, her kalp kırıklığı- ve daha fazlası için umutsuz bir özlem, o anı dikişlerinden patlayana kadar doldurdu.

Rowan kendisine bunun asla yeterli gelmeyeceğini hatırlattı. *Yeter*, Conor'ın sınırlarının dışında yaşadığı bir kavramdı.

Hayatını bir kum saatinin gölgesinde, kum gibi parmaklarının arasından kayıp giden anları yakalamaya çalışarak geçirmişti, bu yüzden sahip olduğu az zamanı küçük isyanlar ve küçük bağlantılarla doldurmuştu, böylece ortadan kaybolmak çok zor olmayacaktı. Tüm bunlara rağmen hala yeterli gelmiyordu.

Her şeyin adil olmasını istediğinden değildi. *Adil* bir çocuk kelimesiydi. Dünya acımasız ve adaletsiz bir .

Ona hiçbir şey vermedi ve adalet bekleyecek kadar aptal değildi. Yine de çoğu kişiden daha fazla fedakârlık yaptığını düşünüyordu.

Ama büyü denge gerektiren bir şeydi ve her iyilik Anne'nin tarafına geçmiş gibi görüldüğü için bu kavrama ihanet edilmiş gibi hissediyordu.

Belki de Conor'a aşık olmasaydı, o ve Sarai rollerinde güzelce oturmaktan memnun olsalardı, onları ve geleceklerini huzur karşılığında takas etmekten mutlu olan bir toplum için piyonlar olsalardı daha kolay olurdu.

Conor, Rowan'a başıyla selam verdi ve Rowan gülümsemeye çalıştı ama sadece kaşlarını çatmayı başarabildi, çünkü anneyi bırakıp tökezleyerek geri çekildi.

Rowan'a doğru hücum etti ve tam Rowan'ın dikkatini çeken bir bağırışla birlikte onunla Anne'nin arasına girdi.

"Rowan!"

Döndü ve çılgınca el kol hareketleri yapan Sarai'yi buldu. Bir insan seli sokağa doğru ilerliyordu. "Yeni mülteciler! Birkaç tekne dolusu! Onlara iyi bir gösteri sunun!"

Rowan başını salladı ve dikkatini şiddetli büyüdü darbeler savuran Conor ve Anne'ye çevirdi. Conor'ın parlayan mavi büyüğü Anne'nin altın ışığıyla çarpışıyordu.

Meydanın uzak köşesinde birkaç ihtiyar diz çökmüş, başlarını duaya eğmişlerdi. Rowan sihrini kullanarak onları Karanlık Ağaç sarmaşıklarıyla boğdu ama artık çok geçti. Anne'ye avantaj sağlamışlardı ve elleri Conor'ın boğazındaydı. İçindeki gücü çekip çıkarıyordu.

"Üzgünüm, Con. Uzun zamandır bekliyordum. Bu yepyeni bir dünya ve artık sadece bir tane olacak," dedi Anne bir gülümsemeyle.

Rowan elinde hançeriyle ona doğru hücum etti ve Anne güldü.

"Sana bir iyilik yapıyorum. Senden ne alıyorum, seni nankör küçük velet?" diye hırladı.

Rowan, "Kocamı almaya çalışıyorsunuz," dedi.

"Kocan mı?" dedi anne gözleri Conor'a kayarken.

Rowan'ın ihtiyacı olan tek şey bir anlık şaşkınlıktı. Hançeri Ana'nın göğsüne sapladı. Tanrıça bir feryat kopardı.

"Şimdi, Sarai!" Rowan gürültünün üzerine bağırdı. Karanlık Ağaç'ı çekiştirdi ve ağaç kökleri ve sarmaşıklarıyla Anne'yi olduğu yere mıhladı.

Sarai annesinin peşinden hızla ileri atıldı. Bir elini tanrıçanın sırtına, diğerini de eski kocakarının göğsüne koydu. Conor yanlarına koşarak elini Sarai'nin sırtına bastırdı.

Yüksek sesli, geniş kapsamlı bir büyü senfonisi havada dönerek diğer her şeyi bastırdı. Rowan saldırıya karşı kulaklarını kapatırken tökezleyerek geri çekildi. Güç transferinin gerçekleşmesini izlerken Conor boştaki koluyla onu sabitledi.

Sarai sessiz bir tonda konuşup tanrıçanın gücünü kendi annesine aktarırken Anne uludu. Üçünün etrafında altın bir ışık büyüdü ve Rowan'ın gözlerini korumak zorunda kalacağı kadar parlayana kadar titreşti.

Birkaç uzun ve kör anın ardından büyü'nün melodisi kesildi ve Rowan gözlerini kırpıştırarak açtı. Conor, iri gözlü Sarai ve parlayan Kocakarı Anne'nin yanında nefes nefese duruyordu.

Eski tanrıça kendi üzerine çökmüş gibi görünüyordu. Gözlerinin önünde yaşlanmış, sanki kemikleri derisinin altında çürüyormuş gibi içe doğru çökmüştü. "Nasıl?" diye homurdandı yerde kıvranırken. "Seni kullanabilmeliydim. Bunu nasıl anladın?"

"Ölüm, hayat yeniden başlamadan önceki duraklamadır sadece. Yaşam ve ölüm her zaman aynı büyüden yapılmıştır," dedi Rowan. "Eğer yeni bir Kurt yaratabilirseniz, onun da yeni bir Anne yaratabileceği mantıklıydı."

Tanrıça son bir hışımla gözlerinin önünde küle dönüştü.

Yeni Kocakarı Anne Conor'a baktı. "Kâbus

hâlâ yok mu?" diye sordu.

Conor gözlerini kapattı ve etrafında mavi bir aura kabardı. Uzun bir süre sonra omuzları gevşedi, gözlerini açtı ve başını salladı.

Kocakarı Anne'nin rahatlaması onunla eşleşti.

"İşe yaradı mı?" Rowan Sarai'ye sordu. "Dünyayı yıktık mı?"

Bakışları eski kocakarının üzerine düştüğünde arkadaşı sırtıttı. "Sanırım onu kırdık. Sen ne düşünüyorsun, Kocakarı Anne?"

Sarai'nin annesi, yeni tanrıça, Kocakarı Ana, Rowan'a bakmak için döndü. "Görünüşe göre geri kalanımızın göremediğini sen görebilmişsin. Biz sizden vazgeçtiğimizde bile bizden vazgeçmediğiniz için teşekkür ederiz."

"Şimdi ne olacak?" Sarai söyledi. Döndü ve başını meydana dolduran iri gözlü mültecilere doğru eğdi.

"Sanırım bunu bize senin söylemen gerekiyor, ey bilge kişi," diye alay etti Rowan. "Yeni pazarlık nedir? Nasıl yeniden inşa edeceğiz?"

Sarai birkaç nefes aldı ve Conor Rowan'a doğru ilerlerken mırıldanan kalabalığa doğru döndü.

Karşısında duruyordu, yara bere içinde ve bitkin görünüyordu ama hâlâ ayakta idi, Rowan da öyle. Kendini Rowan'ı bekleyen kollarına attı ve Rowan da Rowan'ın yüzüne öpücükler yağdırarak ona sıkıca sarıldı.

Rowan göz ucuyla sokaklarda toplanan kalabalığın şaşkınlığını gördü.

Bir Kurt'un, özellikle de bir Kızıl Bakire'ye böylesine şefkat gösterdiğini gördüklerinde şok olmuş gibiydiler. Ona ve Conor'a uzun uzun baktılar, yırtık pırtık kırmızı pelerinin ve Conor'ın uğursuz varlığını gördüklerinde gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "İyi olmana çok sevindim," diye fısıldadı Rowan,

Conor'ın başını okşayarak.

saçlarını alnından geri çekti. "Beni sevmen iyi bir şey."

"Kahraman ben değilim, aşkım. Sensin," diye güldü Conor.

"Ah, kazandığımıza sevindim ama siz ikiniz çekilmez olmaya başladınız," diye homurdandı Charlie yanlarında.

Rowan sırtıttı ve Sarai'ye dönmeden önce Conor'ı tekrar öptü. Arkadaşı ona sorgulayan bir bakış attı ama o sadece elini sallayarak yeni Kocakarı'yı halka hitap etmesi için cesaretlendirdi.

Sarai kalabalığa döndü. "Hepiniz iyi olun, hepiniz iyi olun. Ben Ballybrine'in Kocakarı'sıyım ve Anne'nin kutsal yazılarının sesi ve kâtibi olarak hak ettiğim yeri sonsuza dek alacağım. Yaşlılar artık yok. Duanın gücü siz insanlara geri verildi. Danışmanlık yapmak ve haftalık Şükran ve Yas Töreni'ni düzenlemek için burada olacağım, ancak bağlılığınızın geri kalanı size ait. Eski yöntemlere geri döneceğiz."

Tam da planladıkları gibiydi. Sarai döndü ve Conor'ın elini kendi eliyle, Kocakarı Ana'nın elini de diğer eliyle tuttu.

"İşte tanrılar arasında yeni bir anlaşma," diye devam etti Sarai. "Yukarıdaki tanrıça - Kocakarı Ana - ve ölüm tanrısı - Kurt. Aralarındaki denge onların elinde. Yaşamın anahtarları ve ölümün anahtarları. Her ikisi de önemlidir. Her ikisi de dengeyi korumayı; gerekli güçten fazlasını istememeyi; hepimizi hem yaşayan hem de ölü tehditlerden korumayı kabul ediyor."

Rowan'la göz göze geldi ve Rowan başını salladı.

"Son Kızıl Bakiremiz de gitti. Ölülerin geçişi Ölüm Tanrısı ve Leydi Rowan Cleary tarafından yönetilecek. Birlikte ölenlerin ruhlarını dinlenmeye götürecekler," dedi Sarai. "İnandığınız sürece korunacak ve huzur bulacaksınız."

İnsanlar kendi aralarında mırıldanırken, birkaçı ellerini kalplerinin üzerinde kavuşturdu ve saygı işareti olarak ellerini uzattı. Birkaçı dizlerinin üzerine çöktü ve başlarını eğdi.

"Savaş sona erdi. Karanlık Orman eski sınırlarına çekilecek ve siz istikrarlı ve sadık kaldığınız sürece birlikte geliştireceğiz," dedi Sarai. "Lütfen, eğer yer ve kaynak ayırabilirseniz, yeni mültecilerimiz ve yeniden inşa ederken barınağa ihtiyacı olan insanlarımız var."

İnsanlar sadakatle başlarını salladılar ve ellerini Sarai'nin, Kocakarı Ana'nın ve Rowan'ı şaşırtan bir şekilde kendisinin ve Conor'ın ellerinin üzerinde gezdirmek için öne doğru ittiler. Conor bu tanıma karşısında afallamış görünüyordu ve Rowan bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu. İnsanlar ilk kez onu bir canavar olarak değil, dünyalarında gerekli bir denge unsuru olarak görüyorlardı.

İnsanlar takdirlerini mırıldanırken Rowan kocasının şaşkın yüzünü inceledi. Uzun bir süre sonra kalabalık dağıldı ve insanlar yeniden inşa etmek ve yeni mültecileri kabul etmek için kasabaya geri döndü.

Kalabalık azalırken gözleri Cade'e takıldı. Cade ona doğru yürüdü ve birkaç adım ötede durakladı.

"Gerçekten üzgünüm Row," diye fısıldadı. "Uzun zamandır sana ne olduğumu söylemek istiyordum ve bundan daha da fazlası, Aeofe'i kurtarmak istiyordum."

İblis arkadaşı alışılmadık derecede duygusal görünüyordu.

"Çok tatlı bir kızdı ve onu şimdiden özlüyorum," dedi.

Rowan başını salladı ve gözyaşlarını sildi. "Umduğun şeyi elde edemediğin için üzgünüm."

" değil. Her zaman olduğum kişi olmaktan daha kötü kaderler de var. Sadece seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissediyorum. Sence-" Cade zorlukla yutkundu. "Sence arkadaşlığımıza geri dönebilir miyiz? Güvenini hak etmediğimi biliyorum ama seni özlüyorum."

Rowan onu affetmesi gerektiğini biliyordu. Aeofe'ı öfkeli bir kalabalığın elinden kurtaramaması onun suçu değildi.

"Aşk," dedi Conor, bir elini onun sırtına koyarak. "Biri sana çukurdan çıkış yolu önerdiğinde çok zorlayıcı olabilir. Belki de ona bir şans daha verin."

Rowan kaşlarını çatı. "Çok yüce gönüllüsün."

Hepsi elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama yine de kendi yöntemleriyle başarısız olmuşlardı. Bu hepsine bir şeylere mal olmuştu ama en çok Aeofe'a mal olmuştu.

Rowan başını salladı.

Conor Cade'e doğru bir adım attı. "Orakçılara katılman için sana bir teklifte bulunmak istiyorum. Bu seni iyi yapmaz ama tarafsız kılar ve tüm enerjinle verimli bir şeyler yapmanı sağlar."

"Onur duyarım," dedi Cade.

Conor elini Cade'in alına koydu ve elinden Cade'in tenine yumuşak mavi bir parıltı aktı. Etrafında mavi bir aura oluşurken sessiz fısıltılar yükseldi. Gözleri her zamanki ela rengine dönmeden önce soluk mavi bir renkte parlıyordu.

"Charlie, onu geri götürüp yerleşmesini sağlayacak mısınız?" Conor sordu. Charlie başıyla onayladı ve Cade'i aval aval bakan kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Bana bakılmasından bıktım. Hadi eve gidelim," diye fısıldadı Rowan, başını Conor'ın göğsüne yaslayarak.

"Şimdi, aşkım, hatırladığım kadarıyla sana eğer buradan sağ çıkarsak bu evliliği Ana Tapınağı'nın sunağında resmileştireceğimi söylemiştim ve ben sözümün eri bir adam değilim." Conor sırıttı.

Rowan bir kaşını kaldırdı. "Madem ısrar ediyorsun. Bu artık benim işim olmayabilir ama yine de Kurt'u mutlu etmeyi tercih ederim."

"Ve ben de seni," dedi, kız gülerken onu kollarının arasına aldı ve Tapınağın enkazına doğru götürdü

Annenin.

Rowan başını Conor'ın omzuna yasladı ve kendi kendine gülümsedi. Her kuralı çiğnemiş ve tam bir isyan içinde yaşamıştı ve bu hikâyeyi anlatacak kadar da şanslıydı. Orla, Aeoife ve onlardan önce gelen tüm Bakireler için hayatından en iyi şekilde . Hepsi için yeterince vahşi kalacağına dair kendine sessiz bir söz verdi.

CONOR***Altı Ay Sonra***

Conor'un botu bir çamur birikintisinde kayarken, karısı çıplak ayaklarını yastıklamak için eğrelti otlarından oluşan bir yolla karşılandı. Orman çiçek açtı etrafında onu yol, basarak onlar için okşamak onu kolları, saçlarını taramak için eğilen dalları. Sevecen bir şekilde Dark Wood hâlâ şokta olan Conor'a cevap verdi.

kenarından bir çalı dolusu yabani gül yükseldi. Hızla çiçek açtılar ve havaya tatlı bir koku yaydılar.

"Teşekkür . Çok ," diye mırıldandı Rowan, onları içine çekmek için eğildi, bağlanmamış saçları omuzlarının önüne düşüyordu.

Conor, "Tabii, sen bana çamur verirken ona gül ver," diye .

Rowan kıkırdadı. "İstedğin güller mi aşkım? Eminim orman sana uyum sağlayacaktır."

Bu şubeler ve çalılar etrafında onlar ürperdi Kan kırmızısı gül sarmaşıkları Conor'ın yanındaki ağacın gövdesine tırmanmadan önce.

Karanlık Orman onun sihrinin bir uzantısı olabilirdi ama ona hayat veren Rowan'ın ilgisiydi. Bu, onun

Gizlice tüm sevgisini, acısını ve umudunu ona döktü. Bu onun kalbindeki sihirdi. Tabii ki onu daha çok sevdi.

Yürümeye devam etti, Kurt Kalesinin artık sarmaşıklarla çevrili olan kapılarından geçti. Karanlık Bahçe'ye doğru yürüdü, yumuşak bir ninni söylüyordu, sesi çiçekler ve çalılar arasında süzülüyor, saçlarını ve soluk yeşil elbisesinin eteklerini karıştıran bir bahar esintisiyle taşınyordu.

Conor kollarıyla onu arkadan sarıp başının üstünden öptü ve kadın şarkının sonuna doğru iç çekti. Bir kadın tarafından bu kadar çözülebileceğini asla tahmin edemezdi.

"Benim durmayın," dedi.

Rowan memnuniyetle iç geçirdi ve ona yaslandı. Adamın parmakları çıplak kollarından aşağı kayarken dikkatini çoktan kaybetmişti.

Conor'ın dudakları boynunu okşarken, "Sadece dikkatimi dağıtmayı seviyorsun," diye mırıldandı.

"Sadece tatlı gibi koktuğun için," diye alay etti. "Tadının kokundan anlaşıldığı kadar tatlı olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

Adamın eli vücudunun ön kısmında gezinirken Rowan titreyerek sırtını adama daha sıkı yasladı.

"Conor! Kendine gel," dedi, boynunu bükerek ona baktı. Sesi azarlar gibiydi ama gözleri sevinçle parlıyordu.

"Bu kadar baştan çıkarıcıyken imkânsız, genç kız," dedi. Adam onu öpücüğe kaldırırken kızın eli adamın yüzünü kavradı ve bacaklarını adamın beline doladı.

Conor onun içinde mutlu bir şekilde kaybolmuştu, ancak Rowan işler çok yoğunlaşmadan önce geri çekildi.

"Bahçede beni baştan çıkarmayı bırakmalısın. Charlie ya da Cade bizi bir daha burada yakalarlarsa kaleden taşınırlar," mırıldandı.

Conor onu öpmeye devam ettikçe kararlılığı kırıldı. Onun üzerinde bu güce sahip olmayı seviyordu ama aynı güce onun da sahip olmasını daha çok seviyordu. Karısı hem kendi zihninde hem de Ballybrine halkının zihninde bir tanrıçaydı, her ne kadar gerçek unvanı konusunda tartışsalar da.

Ölüm tanrıçası mıydı? Denge tanrıçası mı? Orman tanrıçası mı? Yeniden doğuş tanrıçası mı?

Belki de bunların hepsiydi ama Conor için o her zaman tapınmak istediği tek tanrıça olacaktı ve cesaretine dair hikâyeler yayıldıkça gücü de artıyordu.

Rowan ve Conor Ballybrine için savaştıktan ve gemiler dolusu mülteci geldikten sonra inanç tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. İnsanlar Kocakarı Ana ile Kurt arasında yeni bir anlaşmaya tanıklık etmişti. Artık ölüm tanrısına kurban edilen ruh şarkıcıları olmayacaktı. Orla ve Aeofe için artık çok geçti ama Conor'ın gençlik aptallığının bedelini en son onlar ödeyecekti. Ama insanlar inandığı sürece Kurt ve kırmızı pelerinli karısı sevdiklerinin ruhlarını yaşayanlar diyarından ölümler diyarına taşıyacaktı.

Yaptıklarının yeterli olacağından emin değildi. Rüyaları durmamıştı ama daha da kötüleşmemişlerdi, bu yüzden belki de şimdilik yeterliydi.

Rowan geri çekildi ve Conor'ın bakışlarıyla buluştu, yemyeşil gözleri parlıyordu. "Söyle."

"Seni seviyorum Rowan Cleary," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Onun, uzun zaman önce unutulmasından korktuğu ismi söylemesini duymak hoşuna gidiyordu. Şimdi bu isim hem onun hem de tüm Ballybrine tarafından sonsuza dek hatırlanacaktı.

"Bana oldukça sert bir şekilde beni sevebilecek biri olmadığını, kalbinin olması gereken yerde karanlıktan başka bir şey olmadığını söylediğin bir günü hatırlıyorum," dedi.

Conor ona sıırttı. "Görünüşe göre ."

"Senin her şeyi bilen ölüm tanrısı olduğunu sanıyordum," diye alay ederek parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"Sanırım o anda sadece sıradan bir yalancıydım," diye iç geçirdi.

"Peki şimdi nesen?" Rowan sordu.

Conor, "Güzel bir kadın karşısında çaresiz kalan zavallı bir ahmak daha," dedi.

Rowan güldü. "Mükemmel! Sonunda seni tam istediğim yerde buldum." Rowan onu tekrar öptü ve Rowan dizlerinin üzerine çökerek onu yumuşak çimlerin üzerine yavaşça yatırdı.

Onun yanına uzanmış, parlak mavi gökyüzündeki büyük, kabarık bulutlara bakıyordu.

"Kızıl Bakire'nin olmadığı bir dünyada yaşamak için güzel bir gün," diye iç geçirdi Rowan. Elini onun elinin içine kaydırđı.

Conor'ın güçleri geri geldi ve Karanlık Orman'ın canavarları bir kez daha Yeraltı Toprakları'na sürüldü ve kâbus güvenli hale geldi. Conor ve Rowan birlikte ölümlere bakıyor ve günlerini müzik çalarak, ormanda yürüyerek ve bahçe işleriyle uğraşarak geçiriyorlardı. Conor bu kadar basit bir hayatın bu kadar dolu olabileceğini hiç düşünmemişti ama yanıldığının kanıtlanmasından mutluydu.

EPILOG

Karanlık Orman vahŖi bir yerd, girmeye ve keŖfetmeye cesaret edenler için bile gidilemez ve geilemezdi. Ormanda kolayca gezinebilenler sadece gölgelerden yapılmıŖ bir adam ve kırmızı pelerinli bir kadındı. Haftada bir kez ortaya çıkarlar, orman etraflarında geniŖ yeŖil bir deniz gibi yarılr, böylece Ballybrine'den ayrılanların ruhlarını ller diyarına gtrebilirlerdi.

Artık Kızıl Bakireler olmayacaktı ama daha önce gelmiŖ gemiŖ tüm Bakireler deniz kıyısındaki köyde anlatılan hikyelerde yaŖamaya devam ediyordu. Ölüm tanrısını memnun etmek için büyülü bir ormanda gece geç kadar yürümeye cesaret eden kırmızı pelerinli kızlardan bahsederlerdi.

Bazı geceler, özellikle sessiz olduğunda, Karanlık Orman'dan denize kadar büyülü bir esintiyle taŖınan bir melodi duyulabilirdi. Kederli ve muzaffer bir Ŗarkıydı bu, çınlayan piyano meleksi bir sesle karıŖıyor, eski Kızıl Bakirelerin cesaretini ve ödedikleri bedeli anlatıyordu.

Ve tek bir isim bile unutulmadı.

Okuduğunuz için teŖekkürler

SONG OF THE DARK WOOD

Beğendiniz mi? Sevdiniz mi?

**Bu yılki Goodreads hedefinize ulaşmak tek başına bir kitaba ihtiyacınız
olduğu için mi okudunuz?**

Bu konuda ne hissederseniz hissedin, Amazon'da **İNCELEME** yaparsanız çok
minnettar olurum. Yorumlar benim gibi bağımsız yazarların yeni okurlara
ulaşmasına ve okurların bu kitabın kendilerine uygun olup olmadığına karar
vermesine yardımcı oluyor.

Lütfen [buraya](#) kısa bir yorum yazmak için bir dakikanızı ayırın.

!

Bu bağlantıyı takip ederek bonus bölümlerinizi alın:

<https://starsagespirit.ck.page/sotdw>

OKUNACAK YİĞİNİNİZ İÇİN

Kadim bir güç için yarışan iki krallık. Bir cadı onu serbest bırakmanın eşiğinde. Ama tüm sihirler bir takas gerektirir.

Hafıza Cadısı Cecilia, güç için fedakârlık yapmaya alışkındır. Görevi uğruna kanını anılara, gururunu sarayda saygı görmeye ve koruyucusu Rainer'a duyduğu yasak ve karşılıksız aşka değişmiştir. Eldiven'i tamamlayıp Kayıp Tanrı'nın gücünü serbest bırakabilirse her şeye değecektir.

Ancak savaş tanrısı saldırıp iki krallığı kaynayan bir gerilimden açık bir savaşa sürüklediğinde, Cecilia ve Rainer son bir tehlikeli yolculuğa çıkarlar. Cecilia'ya her zaman istediği macera ve romantizmi bir anlığına sunan büyüleyici bir avcının yardımıyla düşman topraklarının hiç olmadığı kadar derinlerine inerler.

Üçlü, hafıza çalan acımasız avcılarla, büyüllü illüzyon ormanlarıyla ve bilmecelerle konuşan işgüzar tanrılarla karşılaştıkça, Eldiven'in zirvesine ve Cecilia'nın korktuğu fedakârlığa daha da yaklaşırlar. Hayatının en önemli büyüllü karşı karşıya kalan Cecilia, krallığı ve kalbi arasında bir seçim yapmak zorundadır ve birinin onarılamaz bir şekilde kırılacağını bilmektedir.

[Kayıp Tanrı Serisi'ne şimdi göz atın.](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, nihayet yazma şansı önce bir yıl boyunca aklımdaydı. Her zaman müzik temelli büyü ve ölüleri görebilen bir kız hakkında bir hikaye yazmak istemiştim. Oradan, bir kadın ve onun gücü, bir tanrı ve bir bakire ve bir cadı ve onlardan beslenen dünyayı kırmak isteyen en iyi arkadaşı arasında gergin bir aşk hikayesine . "Daha iyi "nin seçici bir versiyonu için sıradan canavarlıkların nasıl görmezden gelindiğini, kabul edilebilir kayıpları nasıl yeniden tanımladığımızı ve dünyanın yeniden keşfedilmeye çok ihtiyaç duyduğu anlarda kadınsı öfkenin nasıl dönüştüğünü incelemek istedim.

Bu kitap büyükannelerime ithaf edilmiştir. Muhtemelen baharat ve cadı içerikleri onları biraz dehşete düşürürdü ama cesaretleri bu hikâyeye ilham verdiği için gurur duyarlardı. Ben de kendi payıma düşeni yaptım, umarım onların mirasının hakkını vermişimdir.

İlk günden beri arkamda olan Tanya Grant'a çok teşekkür ederim. Tüm kitaplarımın en kötü taslaklarını yorulmadan okuduğu ve telefonda saatlerce yazarken zihnimdeki kaosu konuştuğu için teşekkürler.

Yazar eşim Liz Leiby'ye özel teşekkürler. Seni arkadaşım ve eleştirmenim olmaya zorladığım için çok mutluyum - geri adım atmak yok. Sen birinci sınıf bir yapı cadısısın ve bunu her zaman söyledim.

Her zaman ilk okuyucularımdan biri olan ve romantizmi görmezden gelirken yarattığım dünyanın mantıklı kısımları hakkında en iyi soruları soran Mike'a. Hikayelerimle saatlerce kaybolmama izin verdiğin ve arada bir beni yazar mağaramdan çıkardığın için teşekkürler.

Montco yazarlar grubuma cesaretlendirmeniz ve kelime koşusu arkadaşlığınız için teşekkürler, onlar olmadan bu taslağı asla bitiremeyebilirdim.

Bağımsız yazar arkadaşlarıma - Em, Helen, Kara, Les, Nicole, Penn, Tay, Vanessa, Courtney, Callie ve Jenessa. Ve bilgeliklerini ve uzmanlıklarını benimle paylaşan diğer tüm bağımsızlara. Bir şeyler inşa etmeme yardım ettiğiniz için teşekkürler.

Erin'e - Bu yıl durmaksızın kitaplarımla sizi beslememe izin verdiğiniz, her birine bu kadar enerji harcadığınız ve gevşek hikaye ipliklerimi onayladığınız için teşekkür ederim.

Tabs'a - Virgüller ve ham tepkiler için teşekkürler.

Andrea'ya - Bu kapak bir sanat eseri. Bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Charlotte'a - Bu karakterleri harika bir hikaye kitabı gibi tasvir ettiğin, bunu zaman sıkışıklığı içinde yaptığın ve saat dilimi farkı yüzünden sabahın erken saatlerinde kafeinsiz, delirmiş sanat geribildirimlerimi aldığın için teşekkürler.

Beta Okuyucularıma - Megan, Alicia, Maddie, Michelle ve Lydia, geri bildirimleriniz bu hikayenin konularını inanılmaz derecede gurur duyduğum bir şeye dönüştürdü.

İş cadılarına - Sizin sihriniz ve öfkeniz benimkiyle birlikte bu hikayeye işlendi. Bilgeliliğiniz ve zarafetiniz için ve hediyelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim.

Aileme ve arkadaşlarıma - tüm hikayelerimi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Sokak ekibime- Hepiniz her yayıma çok fazla neşe katıyorsunuz ve kendimi çok ciddiye almamı engelliyorsunuz. Bu işi bu kadar eğlenceli hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Tüm okuyucularıma. Karanlıkta benimle birlikte yürüdüğünüz için teşekkür ederim. Tüm hikayelerime yeni bir hayat verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve unutmayın: Asla yalnız değilsiniz. Her zaman hayaletler vardır.

Son olarak, bana dünyada duyduğum enerji uğultusunu anlamayı öğreten tüm ruhani öğretmenlere. Bu perili kızın ışıklarını yaktığınız için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

KARANLIK ORMANIN ŞARKISI Sheila Masterson'ın beşinci romanıdır. Fantastik aşk romanları yazmadığı zamanlarda Sheila'yı yoga yaparken ya da kıvrılmış tarot veya kitap okurken bulabilirsiniz. Philadelphia'nın dışında nişanlısı ve çok fazla ev bitkisiyle birlikte yaşıyor. Onu sheilamasterson.com adresinden takip edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

